

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИЖАЛ

КНИГА ЕДИНАЙСЕТА

СЪБДНАТА
ЛЮБОВ

Пролог

Куин, син на Лохстронг, влезе в бащиния си дом през главния вход. Още от мига, когато прекрачи прага, ароматът на мястото нахлу в ноздрите му. Препаратът за почистване с мирис на лимон. Свещите от пчелен мед. Свежите цветя от градината, които догөнът сменяше всекидневно. Майчиният парфюм. Одеколон – на баща му и на брат му. Дъвката с дъх на канела – сестра му.

Ако някога Глейд* измислиха аерозол от този род, биха му сложили названието „Ливада на Добрите Стари Пари“. Или „Зазоряване над тлъста банкова сметка“.

Или може би, за по-кратко: „Ние сме номер 1“.

Приглушени гласове се дочуха от трапезарията – закръглени като шлифовани диаманти гласни звуци и съгласни, дълги и плавни като сатенени ленти.

– О, Лили, прекрасно е, благодаря – каза майка му на прислужницата. – Но това е твърде много за мен. Също така не слагай пълна порция на Соланж. Напълняла е.

А, да. Манията на майка му по диетите, стоварена върху новото поколение. Жените от *глицерата* бяха принудени да станат невидими в профил; всяка откритоена ключица, всяка куха буза, всяка мършава ръка се носеше като шибан медал за чест.

Понеже ако приличаш на ръжен, се превръщаш в един от най-добрите.

И Скрайб Върджин да ти е на помощ, ако дъщеря ти изглежда в добро здраве.

– А, да, благодаря, Лилит – каза баща му със спокоен глас. – За мен още малко, моля те. Куин затвори очи и опита да застави тялото си да напредне. Стъпка по стъпка. Не беше толкова трудно.

Под това си внушение, чисто новите му обувки Ед Харди се бунтуваха, като му отправиха среден пръст вместо съгласие. Добре де, от който и ъгъл да погледнеш влизането в тази трапезария бе като да се гмурнеш в бърлогата на звяра.

Куин пусна пътната си чанта на пода. Добре му се бе отразило да прекара няколко дни у най-добрия си приятел Блей – хубава почивка от недостига на кислород, който чувстваше нон-стоп у дома. За нещастие, задушаването се върна още по-тежко, което правеше ползата от краткото му отсъствие почти никаква.

По дяволите, това бе нелепо. Не можеше да си седи тук като неодушевен предмет.

Извърна се към страничната стена и се взря в старото огледало с цял ръст, вдясно от прага. Как добре го бяха измислили! По този начин гостите можеха да се уверят в благоприличието на тоалета си и косите си, когато икономът взимаше палтата им и шапките им. Отговаряше на постоянната им нужда да се уверят, че изглеждат идеално.

От огледалото го наблюдаваше младо лице преди промяната, със съразмерни черти, със солидна челюст и с уста, която – трябваше да го приеме – бе способна да стори сериозни щети на гола кожа след няколко години. Или може би така си мислеше той. Косата му приличаше на тази на Дракула, остра като колове. Колкото до врата му, велосипедна верига го ограждаше. Ала бе верига от типа, който продаваха Ърбан Аутфитърс**, но истинският модел, онзи, който неотдавна беше на велосипеда му с дванадесет скорости.

Всичко добре замислено, той приличаше на разбойник, който току-що беше нахълтал и се приготвяше да претърси мястото за сребро, бижута и ценна техника, която може да бъде изнесена.

Иронията беше, че не готическата глупост бе най-обидната част за семейството му.

Всъщност той би могъл да бяга по първия етаж, докато си пее Хосе Кансеко, да си играе с картините и антиките чисто гол и със закачено светлинно устройство за задника си и това дори нямаше да се доближи минимално до същинския проблем според родителите му.

Проблемът бе в очите му.

Едно синьо. Едно зелено.

Упс. Негова грешка.

Глимерата не тачеше недостатъците. Нито в порцелана, нито в розариумите. Нито в картините, нито в килимите, нито в бара. Нито в коприната на бельото, лена на самото, шифона на роклите.

И определено не и в децата. Никога.

Сестра му беше добре – е, като изключим „малкия проблем с теглото“, който всъщност не съществуваше и лекото фъфляне, което промяната не беше излекувала... а, и фактът, че притежаваше характера на майка им. А това шибано нещо нямаше поправка.

Брат му, от друга страна, беше шибана звезда, с идеална физика, първороден син, подготвен да продължи рода чрез съвкупление при благоприятни условия, без нежност, без страст – с женска, която родителите му щяха да изберат.

По дяволите, дори яйцеклетката, която щеше да оплоди със спермата си, вече бе избрана.

Щеше да му – или по-скоро „й“ – я даде скоро, щом преминеше преобразяването си.

– Как се чувстваш, сине? – попита баща им с колеблив глас.

– Изморен, сър – отвърна дълбок глас. – Но това ще помогне...

Студени тръпки пробягаха по гърба на Куин. Това не беше гласът на брат му. Беше твърде нисък и гърлен. Твърде мъжки. Твърде...

Майчице, вече бе преминал преобразяването си.

Ботушите Ед Харди, които Куин носеше, най-сетне схванаха нареждането: да го поведат напред, за да зърне какво става в трапезарията. Баща му се беше настанил в креслото си при главното място на масата. Както обикновено. Майка му седеше в подножието на масата, мястото с изглед към кухнята. Както обикновено. Сестра му бе заела мястото срещу вратата – колебаеше се дали да оближе златния кант на чинията си, толкова бе гладна. Както обикновено.

Само мъжът с гръб към Куин се бе отклонил от стандартното ежедневие.

Лукас беше удвоил размерите си от деня, когато един доген се бе приближил до Куин, за да му каже да си стегне багажа и да замине при Блей.

Така, ето мотивът за внезапното му изгонване. Да приемем, че Куин беше повярвал, че баща му най-сетне бе склонил и изпълнил молбата му (заявена на всеослушание преди седмици). Но не, Лохстронг просто беше искал да разкара Куин от къщата, защото промяната щяла да посети Златното момче.

Брат му бе преспал с жена? От чия вена беше пил...

Лохстронг, който не притежаваше нищо от идеала за истински мъжки, протегна ръка и нетактично потупа предмишницата на Лукас.

– Така се гордеем с теб. Ти си... идеален.

– Точно така – с кадифен глас проговори майката на Куин. – Соланж, не намираш ли брат си идеален?

– Да, разбира се. Идеален.

– Имам нещо за теб – добави Лохстронг.

Той мушна ръка във вътрешния джоб на спортното си сако и извади кутия от черен велур с

размерите на топка за бейзбол.

Майката на Куин започна да хлипа и попи сълзите с кърпичка.

– Това е за теб, скъпи мой сине.

Кутията се плъзна по бялата дамаска на покривката. Масивната ръка на брат му, цялата трепереща, се протегна, за да я вземе. Повдигна капака.

Куин беше застанал на метри зад брат си, така че зърна отблясък от злато.

На масата всички притихнаха.

Брат му погледна пръстена, очевидно поразен, докато майка им продължаваше да попива лицето си с кърпичка; дори баща им беше навлажнил очи. Сестра му си взе тайно хлебче от панера.

– Благодаря, сър – каза Лукас и надяна пръстена на показалеца си.

– Става ти, нали? – попита Лохстронг.

– Да, сър. Идеално.

– Тогава носим един и същи размер.

Ама разбира се.

В този миг баща им отклони поглед, като се надяваше движението на очните му ябълки да проясни зрението от влагата в очите.

Тогава забеляза Куин, който стоеше и надничаше в трапезарията.

Разпознаването проблесна в очите му. Хич не беше от сорта „хей, как си, приятелче“ или от „о, слава на Скрайб Върджин, другият ми син се прибра у дома“. По-скоро беше поглед като когато се разхождаш по моравата и забележиш, че си настъпил кучешко лайно.

Лохстронг върна вниманието си върху семейството, игнорирайки Куин.

Явно последното нещо, което Лохстронг желаше, бе така важен за семейната история момент да бъде съсипан. Навярно заради това той се въздържа – за пръв път – да не раздвижи ръце в символа за отблъскване на уроки. Обикновено всеки член на домочадието изпълняваше този ритуал в мига, когато Куин се появеше. Не и тази вечер. Татенцето предпочиташе другите да не научат за проклетата му поява.

Куин се обърна и нарами сака. Започна да изкачва стълбите към стаята си. Обикновено *мамен* предпочиташе той да го прави по служебното стълбище, но за да стане това, Куин трябваше да мине през цялата „любов“ в трапезарията.

Стаята му бе възможно най-далеч от тези на другите, в дъното, вдясно. Често се беше чудел защо семейството му направо не бяха стигнали до не толкова учудващата крайност, като го изпратят направо в крилото на догените. Е, сигурно щяха да го сторят в случай, че някой от персонала си подаде оставката.

Влезе и заключи вратата. Хвърли сака на голия под и седна на леглото. Загледан в единствения багаж, който притежаваше, осъзна, че трябва да пусне прането възможно най-скоро, тъй като в сака имаше и мокър бански.

Прислужниците отказваха да докоснат вещите му – като че ли злото в него се беше преселило и във фибрите на дънките и тениските му.

Добрата страна беше, че никога не го канеха на официалните събирания, така че церемониалната роба беше само в кошмарите, бейби...

Куин откри, че плаче, когато сведе глава към обувките си Ед Хардис. Две капки вода по средата на връзката на едната му обувка.

Той никога не беше получавал пръстен.

О, по дяволите... това болеше.

Потърка лицето си с длан. Телефонът му звънна и той го извади от джоба на моторното си яке. Трябваше да примига няколко пъти, за да се фокусира.

Прие обаждането, ала не каза нищо.

– Току-що научих – каза Блей от другата страна на линията. – Как си?

Куин отвори уста да отговори, мозъкът му изтърси всички видове отговори: „Направо чудесно, да не повярваш“, „Поне не съм „дебел“ като сестра ми“. „О, не, не знам, че брат ми е чукал някоя“.

Вместо това каза:

– Изгонили са ме от къщата. Не са искали да урочасвам промяната. Явно е проработило, защото той изглежда сякаш е минало много добре.

Блей тихо изруга.

– О, и току-що получи пръстена си. Баща ми му даде... своя.

Пръстенът носеше герба на семейството, беше символ на всеки мъж от добра кръвна линия, за да свидетелства за стойността на неговото потекло.

– Гледах как Лукас го слага на пръста си – продължи Куин, имаше усещането, че остър нож прорязваше ръцете му отвътре. – Стана му перфектно. Изглеждаше чудесно. Ти знаеш обаче... нали... как да не е идеален...

И Куин заплака.

Просто загуби контрол.

Защото шибаната истина беше, че под самохвалния си вид, той копнееше семейството му да го обича. Копнееше да бъде пуйка като сестра си. Копнееше да бъде гръцки учен като брат си. Копнееше да бъде резервиран като родителите си. Защото тогава навярно щяха да го обичат. Той бе виждал любовта между тях четиримата.

Тя ги свързваше. Тя беше невидима нишка, минаваща през сърцата им, символ на привилегировано внимание във всичко - от светските работи до драмите в ежедневието.

И единственото нещо, по-могъщо от тази връзка,... беше желанието им да го изритат от нея.

През всеки шибан ден от живота му.

Гласът на Блей прорязва тягостта.

– До теб съм. И, по дяволите, искрено съжалявам... Но съм до теб... Просто не прави нищо глупаво, о'кей? Нека дойда.

Да остави Блей да открие, че си мисли за работи, в които участват въжета и душеве...

В действителност свободната му ръка вече бе слязла при импровизирания колан от хубав здрав найлон – защото родителите му не му даваха достатъчно пари за дрехи. Единственият колан, който притежаваше, се беше скъсал преди години.

Издърпа го и хвърли поглед към затворената врата на банята.

Всичко, което трябваше да направи, бе да завърже нещото при главата на душа... Господ знаеше, че водопроводните тръби бяха открити в доброто старо време, когато нещата са били достатъчно силни да задържат дадена тежест. Дори имаше стол, на който можеше да се подпре, а после да го изрита под краката си.

– Трябва да затварям.

– Куин? Не ми затваряй... Не смей да ми затваряш...

– Слушай, човече, трябва да тръгвам.

– Идвам към теб, – дочу се плющене, като че ли Блей се обличаше. – Куин! Не затваряй телефона! Куин!

/*компания за гелове и ароматизатори/

/Американска компания за дамска, мъжка, детска мода и аксесоари/**

Глава 1

Наши дни.

– Мамка му, това е последният пирон в ковчега.

Джонси се извърна към идиота, клекнал до него на автобусната спирка. Двамата стояха на спирката три часа. Най-малко. Макар че подобни коментари предполагаха, че са минали дни.

И направо идеално оправдаваха вероятното убийство.

– Знаеш, че си бял, нали? – попита Джонси.

– Каквооо?

Добре, нека са три години чакане.

– Ти си бял европеец, пич. Трябва да си печеш шибаното лице на слънце това лято, братле.

– Зарежи, приятел, гледай т'ва возило...

– И защо говориш все едно си от гетото? Държиш се като глупак.

В момента му се искаше просто нощта да свърши. Беше студено, валеше сняг и се чудеше кого беше вбесил, че се налагаше да седи редом до Ванила айс на студа.

Всъщност мислеше направо да зареже всичките тези глупости. Правеше добри пари в Колдуел; преди два месеца бе излязъл от затвора заради двете убийства от юношеските му години. Последното нещо, което му трябваше, бе да се влачи след расистко копеле, което се опитваше да си докара адмирации със скапания си речник.

А, и все пак ставаше дума за квартала Ричи Рич, в който бяха. Това, което знаеше, беше, че имаше забрана за излизане след двадесет и два часът.

Защо, по дяволите, се бе съгласил?

–Ще. Хвърлиш. Ли. Моля. Поглед. На. Онова. Прекрасно. Возило.

Просто за да му затвори устата, Джонси извърна глава и се подаде изпод навеса. Изруга, когато сняг нахлу здраво в очите му. Шибано зимно време в околностите на Ню Йорк.

Достатъчно студено, че да ти замръзнат топките...

Я гледай ти... привет, съкровище.

От другата страна на паркинга, точно пред денонощната дрогерия CVS, която искреше от чистота, без разни графити, се виждаше истинска адски яка кола. Хамър, който беше изцяло затъмнен, без хромова боя – нито на гумите, нито отстрани по прозорците, нито дори на капака. Беше от големите модели, без съмнение, със скъпоценен двигател под капака.

Бе от типа автомобили, които се забелязваха по улиците в родния му край, кола, принадлежаща на голяма клечка. Само че бяха доста далеч от централната част на града,

така че трябваше да е само някакъв отворко, който се правеше на голямата работа.

Господин Ванила нарами раницата си, чиято втора презрамка провисна.

– Ще отида да го видя отблизо.

- Автобусът ще пристигне всеки момент, – Джонси погледна часовника си и се настрои оптимистично. – След пет, може би десет минути.

– Хайде де...

– Доскоро, задник...

– Да не би да те е шубе? – Копелето изви ръце и започна да имитира сцена от „Паранормална активност“*. – Стрррааах ме еее.

Джонси извади оръжието си и насочи цевта към лицето на албиноса.

– Без проблем бих те очистил тук и сега. Правил съм го преди. Ще го направя и отново. А сега се дръпни, по дяволите, и си направи услуга. Затваряй си шибаната уста.

Когато погледите им се срещнаха, на Джонси всъщност не му дремеше какво предстоеше. Да застреля копелето. Да не го застреля. Все едно.

– Добре, добре, добре. – Господин Бъбривко отстъпи и се махна от спирката.

Слава Богу. Кретен.

Джонси прибра пистолета си, кръстоса ръце и се загледа в посоката, откъдето щеше да пристигне автобусът... сякаш това щеше да помогне.

Шибан глупак.

Пак погледна часовника си. Човече, стига с тази глупост. Ако автобус, отиващ обратно към центъра, пристигнеше пръв, просто щеше да се качи и да тегли майната на всичко.

Като прехвърляше раницата, която му бяха казали да вземе, от едно рамо на друго, усети твърдите контури на урната. Нуждата от раница си я обясняваше. Ако трябваше да пренесе нещо от затъntenите краища до гетото, тогава да. А урната? За какво, по дяволите, служеше пък тя?

Освен ако не беше с пудра?

Фактът, че бе избран от Си-Райдър, самият той, за това нещо, си беше доста страхотно. Поне докато не срещна Белия - тогава идеята, че е специален беше изгубила цвят. Обаче инструкциите на шефа бяха изрично точни: да остане с пича на спирката на Четвърта улица; да вземе последния автобус за предградията и да чака; да се прехвърли през оградата на чифлика, още призори; да слезе на спирка Уорън Кънтри; да пресече една миля до частна ферма.

Там щяха да се срещнат със Си-Райдър, както и с още няколко пича за работата. А после?

Джонси щеше да е част от нова тайфа, която планираше да поеме контрол над Колдуел.

Това много му харесваше. И с цялото си уважение към Си-Райдър – той беше здравеняк; на високо положение в района; влиятелен.

Обаче останалите бяха като Ванила айс...

Като долови шума от двигател, разбра, че нещо, каквото и да е от градския транспорт най-после приближава, и стана на крака...

– Няма начин – вдиша той.

Затъмненият Хамър спря точно пред автобусната спирка и когато стъклото на прозореца се плъзна надолу, Белият имаше напълно „луд до мозъка на костите си“ вид** зад волана – и не защото Сайпръс Хил*** бяха усилены до дупка.

– Качвай се! Хайде, качвай се.

– Какво, по дяволите, правиш? – заекна Джонси, като все пак заобиколи и зае пасажерското

място.

О, по дяволите, мамка му – белият задник не бе пълен кретен, щом успя в това начинание. Още щом натисна педала за газта, двигателят изрева и грайферите на гумите захапах снежната настилка, и се изстреляха с петдесет километра в час за секунда.

Джонси сграбчи първото, което намери, за да се задържи, когато преминаха на червено, качиха се на бордюра и пресякоха паркинг Ханафорд. Музиката се сля със звука от колата, анонсиращ, че не са си сложили предпазните колани.

Джонси се ухили.

- Да, по дяволите, копеле! Ти, откачено снежнобяло копеле... – Мисля, че това е Джъстин Бийбър.

Застанал пред шанда на чипс Лейс, Куин вдигна поглед към високо-говорителите, вградени в плочките по тавана.

– Да, прав съм и се мразя, че знам, че е той.

До него Джон Матю описа думи чрез езика на знаците:

- *Откъде знаеш?*

– Малкият нещастник е навсякъде.

За доказателство той посочи към поздравителна картичка, изобразяваща „Всичко се възстановява за четвърт час“. – Заклевам се, това хлапе е доказателството, че Антихристът идва.

- *Може би е вече дошъл* – каза Джон.

– Това би обяснило феномена Сайръс****.

- *Правилно.*

Докато Джон се върна към избора на храна, Куин огледа отново магазина. В четири сутринта дрогерията CVS беше напълно заредена със стока, ала пуста, с изключение на тях двамата и типът зад касата, който четеше брой на Нешанъл Енкуайърър*****, хапвайки Сникърс.

Без лесъри. Без шайката копелета.

Нищо за стреляне.

Освен образа Бийбър, който се виждаше.

- *Ти какво ще си вземеш?* - изписа Джон.

Куин сви рамене, без да прекъсва огледа. Като *аструкс нотрум* на Джон беше негова отговорност приятелят му да се върне здрав и читав в имението на Братството. Бе минала година от назначението му, всичко изглеждаше добре и...

Боже, Блей му липсваше.

Поклати глава и протегна неவிждащо ръка. Когато погледна, видя, че е взел чипс с лук и сметана.

Зърна логото на „Лейс“ и картофа в близък план, а всичко, за което си мислеше, беше как с Джон и Блей прекарваха вечерите си у родителите на Блей – играеха на екс-бокс, пиеха бири и мечтаеха за по-доброто и по-голямото в живота след промяната.

За нещастие, по-доброто и по-голямото се оказа отнасящо само до телата им. Ала може би бе само негово мнение. Джон все пак беше щастливо обвързан. А Блей беше с...

По дяволите. Дори в мислите си, не смееше да изрече името на братовчед си.

– Готов ли си, Джей-мен? – попита остро.

Джон Матю взе пакет Доритос и кимна.

- *Да вземем нещо за пиене.*

Докато вървяха още по-навътре из магазина, Куин съжали, че не е в центъра на града, да се бие в тъмните улички срещу който и да било от главните им врагове. Като си почиваше в тези спокойни квартали, имаше време да помисли за...

Отново възпря мислите си.

Както и да е. Освен това мразеше да контактува с членове на *глицерата*, което беше взаимно чувство. За съжаление, членовете на аристокрацията полагаха неимоверни усилия, за да се върнат в Колдуел, и така Рот се оказваше затрупан с обаждания за предполагаемо видени убийци.

Като че ли лесърите нямаха друга работа освен да се шляят из овощните градини, потънали в зимен сън, или покрай басейните, завити с брезент.

Все пак обаче кралят не беше в състояние да каже на надувките да вървят по дяволите. Не и откакто Кор и шайката копелета бяха изстреляли куршум в кралското му гърло.

Предатели. Негодници. С малко късмет Вишъс щеше съвсем скоро да докаже без сянка от съмнение, че те бяха стреляли с пушката, използвана в опит да разфасова един от братята. И тогава, Братството щеше да им забие главите на колове и да ги подпали.

И щяха да открият кой от Съвета съюзничеше с новия враг.

Да, леснотия беше новото понятие в играта, така че веднъж седмично през нощта, всеки екип идваше в квартала, където той бе отраснал, чукаше по вратите и претърсваше наоколо. Всички жилища – богати жилища, огромни и мрачни като музеи, го плашеха повече от най-пропадналите улички в центъра на града.

Потупване по ръката го накара да извърне глава.

– Какво има?

Джон изписа:

- *Щях да те попитам същото.*

– И?

- *Стоиш тук. И си зяпнал... така де, знаеш.*

Куин се смръщи, озадачен, после заизучава по-отблизо щанда пред него. И тогава мозъкът му напълно излезе от строя, всичката му кръв в главата изтече.

– О, ъм, да... ъъ... - По дяволите, да не би някой да беше включил нещо да топли? – Ъм...

Биберони. Бебешко мляко. Лигавници. Накрайници за биберони. И някаква смахната машинка...

О, по дяволите, та това беше помпа за гърди.

Куин се завъртя на сто и осемдесет градуса така бързо, че се озова лице в лице със стена от памперси, висока два метра, подскочи назад, само за да кацне в Бебеландия и да рикошира в космическото пространство Новородени, благодарение на омекотените пелени А+Д. Или каквото по дяволите беше.

Бебе. Бебе. Бебе...

О, добре. Като по чудо намери пътя до касата.

Като плъзна ръка в джоба на коженото си яке, Куин извади портфейла си, после протегна ръка зад себе си да вземе снаксовете.

– Дай ми нещата си.

Приятелят му започна да спори, думите излизаха беззвучни от устните му, понеже ръцете му бяха пълни. Куин взе газираните напитки и Доритоса, които възпрепятстваха комуникацията.

– Ето, така е по-добре. Докато касиера ни обслужи, можеш да спориш вече както трябва.

И я виж ти, ръцете на Джон се размахаха във всички познати посоки, изразяващи всички синоними на „Аз ще платя“.

– Глух ли е? – попита касиера в шепот.

Като че ли ако някой използваше американския език на знаците, ставаше някакъв изрод.

– Не. Сляп.

– О.

Докато мъжът продължаваше да зяпа, на Куин му се прииска да му фрасне един.

– И така, ще ни обслужиш ли или какво?

– А... да. Хей, имате татуировка на лицето. – Господин Супер-Наблюдателност най-сетне набра бар кодовете, един след друг, един след друг, ала така бавно, като че ли опаковките се подлагаха на лазерен четец. – Знаехте ли?

Не думай!

– Не знаех.

– И вие ли сте сляп?

Този въобще замисляше ли се над идиотщините, които бълваше?

– Аха – отвърна Куин.

– А, сигурно затова и вашите очи са странни.

– Именно.

Куин извади двайсетачка и не почака рестото – убийството на касиера бе маааалко привлекателно. Кимна на Джон, който също измерваше с поглед горкия човек, и се отправиха навън.

– А рестото?

– Също така съм глух. Не те чувам.

Идиотът само повиши глас:

– Тогава ще задържа рестото, а?

– Супер. – извика Куин през рамо.

Този бе глупав на ен-та степен. Честна дума.

Докато излизаше на улицата, Куин се замисли какво чудо е, че хора като онзи вътре преживяват деня и нощта. И копелето се бе научило да си обува панталона и да работи с бар-кодовете...

Чудо невиджано.

Още като пристъпи навън, леденият вятър го блъсна, засвири в косите му, снежинки нахлуха в ноздрите му...

Куин спря...

Погледна наляво. После – надясно.

– Къде, по... КЪДЕ МИ Е ХАМЪРА?

С периферното си зрение видя как ръцете на Джон жестикулираха същия въпрос. После приятелят му посочи към току-що падналия сняг... следи от четири масивни гуми, направили полукръг и напуснали паркинга.

– По дяволите, мамка му мръсна! – изсъска Куин през зъби.

А си мислеше, че Господин Наблюдателност зад касата беше идиот.

***Американски хорър филм**

****Става дума за „личност преминала нормалната граница на лудост“. По песента "Insane in the Brain" на Сайпръс Хил**
****Известна американска рап група**
*****Става дума за Майли Сайръс**
******Нешанъл Енкуайърър - американски вестник-таблоид**

Глава 2

Обратно в имението на Братството Блейлок седеше на ръба на леглото, тялото му бе голо и нагряно, воал от пот покриваше гърдите и раменете му. Между краката му членът му стоеше отпуснат, а бедрата му – изнемощели от твърде много физическа активност – помпане и триене. От друга страна пък дъхът му сякаш се процеждаше, плътта му имаше нужда от още малко повече кислород, отколкото дробовете му предоставяха.

Така че Блей протегна ръка към пакета червен Дънхил на нощната масичка.

Как любовникът му си взимаше душ, заедно с пикантния аромат на сапун, бе до болка познато.

Наистина ли бе минала почти година?

Като извади цигара, Блей взе луксозната запалка Ван Клийф & Арпълс, която Сакс му бе подарил за рождения му ден. Беше изработена от злато и със запазената марка на фирмата – редки рубини от 1940-те, - и радваше окото, както и вършеше работа.

Пламъкът лумна и в същото време душът спря.

Блей се наведе напред към огънчето, вдиша и затвори капачето на запалката. Както винаги, и най-малката следа от пламъка се завъртя, сладостта се смеси с дима, който издишаше.

Куин мразеше пушенето.

Никога не беше одобрявал.

Което – като се вземат предвид всичките неправилни неща, които правеше по навик самият той, - беше честно казано обидно.

Секс с безчет непознати в тоалетните на клубове? Тройки с мъже и жени? Пиърсинги?

Татуировки на най-различни места?

И този човек не одобряваше пушенето. Като че ли беше долен навик, който никой със здрав разум не би имал.

В банята се включи сешоарът, който използваша двамата със Сакс и Блей си представи русите му коси, с които тъкмо се беше захванал, издърпани назад и развяти от този изкуствен вятър, как отразяваха светлината, блестяха с естествени отблясъци.

Сакстън бе красавец, гладка кожа, стегнато тяло и отличен вкус.

Боже, дрехите в гардероба му! Невероятни. Все едно Великият Гетсби бе изскочил от страниците на романа, слязъл на Пето Авеню и изкупил цели куфари дрехи висша мода.

Куин изобщо не беше такъв. Той носеше тениски Ханс, износени дънки или кожени панталони; ходеше винаги с едно и също яке за мотористи, което си беше взел веднага след промяната. Никакви Ферагамо* или Балис**. Само Ню Рок с подметки с размерите на гуми на камион. Косата? Рядко я сресваше. Парфюм? Барут и оргазми.

По дяволите, откакто познаваше Куин, а на практика се познаваха от пеленачета, Блей

никога не го беше виждал в костюм.

Чудно дали знаеше, че можеш и да си купиш смокинг, не само да го вземеш под наем.

Ако Сакстън бе идеалът за аристократ, то Куин беше олицетворение на главорез...

– Ето. Тръскай тук.

Блей вдигна рязко глава. Сакстън бе гол, с идеална прическа и ухаеше на Куул Уотър и държеше тежък пепелник Бакарат, който беше купил като подарък за лятното слънцестоене. Беше произведено през 40-те и тежеше повече от топка за боулинг.

Блей се подчини на думите му, пое пепелника и го задържа в дланта си.

– Излизаш по работа?

Сякаш не бе очевидно.

– Разбира се.

Сакстън се обърна и изложи сексапилния си задник на показ на отиване към гардероба.

Технически трябваше да живее в съседната свободна гостна, но малко по малко дрехите му се бяха преселили тук.

Той нямаше нищо против пушенето. Дори му правеше компания от време на време след енергично... сношение.

– Как върви? – попита Блей и изпусна облак дим. – Тайната задача имам предвид.

– Добре. Почти свърши.

– Това означава ли, че най-после ще ми обясниш за какво се отнася?

– Ще разбереш съвсем скоро.

Докато слушаше как Сакстън откача риза от закачалка в дрешника, Блей завъртя цигарата си и разгледа запаления край. Сакстън вършеше някаква топ секретна работа за краля от есента и дори в леглото не я обсъждаха, което вероятно бе една от причините Рот да го бе назначил за свой личен адвокат. Сакстън притежаваше дискретността на всеки служител в банков трезор.

Куин, от друга страна, не можеше да запази и най-дребната тайна. Дали парти изненада, клюки или срамни лични неща, като това дали си спал с проститутка в...

– Блей?

– Съжалявам, какво?

Сакстън се показва, напълно облечен с костюм от три части на Ралф Лорън.

– Казах, че ще се видим на Последното хранене.

– О. Толкова ли е късно?

– Да.

Очевидно се бяха чукали цял ден и пропуснали първото хранене, което реално се случваше отдавна вече...

Мили Боже! Той дори не можеше да мисли за събитията от изминалата седмица. Не можеше дори да опише мислено как се чувстваше за единственото нещо, за което никога не се беше тревожил, че ще се случи... точно пред очите му.

А мислеше, че да бъде отхвърлен от Куин е гадно.

А да го види как се обвързва с млада жена...

По дяволите, трябваше да каже нещо в отговор на любовника си.

– Да. Да, разбира се. Ще се видим.

След кратко колебание Сакстън го доближи и целуна по устните.

– Тази вечер не си в кондиция, а?

Блей кимна, като държеше цигарата далеч от красивите дрехи на Сакстън, за да не ги изгори.

– Мислех да прочета Ню Йоркър и може би да подхвана „От терасата“.

Сакстън се усмихна, очевидно оценяваше и двете доста добре.

– Завиждам ти много. Когато свърша, ще си открадна време да отпочина.

– Може да отидем някъде.

– Може.

Напрегнатото изражение върху красивото лице бе чувствително и тъжно.

Защото Сакстън знаеше, че нямаше да отидат никъде.

И не защото ол-инклузив в четиризвездния Сандъл беше така не на място в тяхното бъдеще.

– Грижи се за себе си – каза Сакстън, като върховете на пръстите му докоснаха бузата на Блей. Блей притисна ръката му в отговор.

– Ти също.

Момент по-късно вратата се отвори и затвори... и той остана сам. Като седеше на разхвърляното легло, в тишината, която изглежда щеше да го смаже от всички страни, той изпуши цигарата до филтъра, смачка я в пепелника и запали нова.

Затвори очи и се опита да си представи стоновете на наслада, как Сакстън се извива пред него, усещането на допир.

Не можа.

И в това се състоеше проблемът, нали...

– Нека изясним това, – Ви заговори провлачено от другата страна на телефонната връзка. – Изгубил си Хамъра си?

На Куин му се искаше да блъсне главата си във витрината.

– Да. Точно така. А сега, моля те, можеш ли да...

– Как изгуби автомобил, тежащ почти четири тона?

– Не е важно...

– Е, всъщност, мисля, че е, ако искаш да го проследя по GPS системата и да ти кажа къде е проклетото нещо, а ти за това се и обаждаш, нали? Или просто си искал да се изповядаш – без детайли – за доброто на душата си?

Куин стисна телефона.

– Оставих ключовете вътре.

– Би ли повторил? Не те чух.

Глупости.

– Оставих ключовете вътре.

– Много тъпо от твоя страна, синко.

Не думай.

– Ще ми помогнеш ли да...

– Току-що ти пратих координатите. И още нещо – за когато откриеш возилото си.

– Да?

– Провери дали са преместили седалката напред – знаеш, за по-голямо удобство и такива глупости. Защото сигурно не са бързали, нали са имали ключовете. – Звукът от смеха на Вишъс бе като удар в топките с броня от кола. – Слушай, трябва да тръгвам. Нужни ми са две ръце, за да се държа за стомаха, докато се смея. Доскоро.

Разговорът прекъсна и на Куин му трябваше момент да превъзмогне желанието си да метне

телефона.

Да, понеже да загуби и него със сигурност щеше да помогне в ситуацията.

Влезе в акаунта си в Хотмейл и се зачуди колко дълго му оставаше на този, който бе свил колата му.

– Движи се на запад. – Наклони телефона така, че Джон да вижда. – Да вървим.

Докато се дематериализираше, Куин едва осъзнаваше, че нивото на гнева му не бе пропорционално на проблема: когато молекулите му се разпръснаха, той бе като фитил на динамит, чакащ някой да пусне искра върху му – и не само защото бе задник или задето колата му бе открадната, или поради факта, че изглеждаше като идиот в очите на брата, когото най-много уважаваше в Братството.

Имаше още толкова други глупости.

Прие форма върху черния път и провери телефона си отново, докато чакаше Джон да се появи. Когато боецът се показа, Куин провери координатите отново и двамата се дематериализираха по на запад, приближаваха се малко по малко... докато Куин не се материализира на точното място върху покрития с лед асфалт, където бе скапаният му Хамър.

На сто метра пред него.

Който и да беше кучият син зад волана, караше със сто километра в час в снега и се отправяше към един завой. Какъв глу...

Е, да ги нарече „глупави“ беше точно нещото, което нямаше право да казва тази вечер.

– *Нека стрелям по гумите* – изписа Джон, сякаш знаеше, че пистолет в ръката на Куин не е най-добрата идея.

Ала преди Джон да извади и да се прицели със своя 40-милиметров, Куин се дематериализира... точно върху капака на джипа.

Наклони лице на предното стъкло, задникът му се носеше и го вееше вятър точно като някое насекомо на стъкло. После дойде моментът за: „Хеееей, мацки, как я карате?“

Благодарение на осветлението на арматурното табло, видя ужаса по лицата на двете момчета, седящи на предните седалки... и блестящата му идея застана на второ място в глупостите за вечерта.

Вместо да спре, водачът на автомобила завъртя волана, сякаш се опитваше да избегне приземилия се на капака Куин. Маневрата изхвърли воина, тялото му отлетя в пространството, докато той се опитваше да задържи поглед върху колата.

Изглежда той беше късметлията.

Хамърите бяха проектирани така, че аеродинамиката и аварийната спирачка да не са силните му страни, законите на физиката се намесиха и преобърнаха цялата купчина метал. Точно в този момент и въпреки снежната покривка, металът се срещна с асфалта и нощта се разцепи от силния стържещ звук...

Звукът от сблъсъка на Хамъра с нещо с размерите на къща сложи край на пищящото стържене. Куин обаче не обърна особено внимание на катастрофата, понеже той също се приземи на пътя, усети удар в рамото и бедрото, а тялото му издаде звук, подобен на този от автомобила и настилката...

ТРАС!

Инерцията на тялото му бе прекъсната, нещо го хвана здраво за главата...

Последва невероятно светлинно шоу, сякаш някой бе запалил фойерверки точно пред очите му. Както му се случваше и на Туити във филмчето, малки звезди заблещукаха навсякъде в

погледа му, а болката се просмукваше във всяка част от тялото му.

Като се отблъсна от това, което бе най-близо до него – не бе сигурен дали беше земята или някакво дърво, или пък големият Дядо Коледа в малкия си червен костюм, Куин легна по гръб. Като се просна, студът се просмука до главата му и му помогна малко да се освести. Имаше намерение да се изправи. Да провери Хамъра. Да пречука двамата нещастници, които се бяха възползвали от моментната му глупост. Но това бяха само фантазии на мозъка му. Тялото му контролираше нещата сега и нямаше намерение да ходи никъде.

Като лежеше възможно най-неподвижно, издишаше замръзнали облаци пара, времето сякаш се забави и започна да се променя. За миг Куин се обърка какво го бе докарало в това състояние на пътя. Дали беше катастрофата, която беше предизвикал?

Или... Пазителите на честта от преди нападението?

Дали като лежеше по гръб беше спомен от миналото или нещо, което действително се случваше?

Добрата новина бе, че разграничаването на реалността даде на мозъка му нещо друго за правене, различно от това да продължава да се опитва да измисли нещо за изправянето на крака. Лошата бе, че спомените от онази нощ, когато семейството му се бе отрекло от него, бяха далеч по-лоши от всяка физическа болка, която изпитваше в момента.

По дяволите, всичко бе така ясно - догенът му носеше документите и му искаше кръв за ритуалното пречистване. Как си мятта сака през рамо и напуска къщата за последен път.

Пътят, простиращ се пред него, празен и тъмен...

Пътят, осъзна той. Пътят от онази вечер бе този, по който вървеше. Или по-точно, на който лежеше... Все едно. Когато бе напуснал дома на родителите си, Куин бе решил да отиде на запад, където имало корави мъжаги, точно като него. Вместо това четирима мъже с качулки и дълги роби го бяха хванали и пребили до смърт - буквално.. Намираше се пред вратите на Небитието и там, на границата, бе съзрял бъдеще, в което не беше вярвал... докато не се случи. Случваше се – точно сега. С Лейла....

О,... я виж ти, Джон му говореше.

Точно пред очите му, ръцете на приятеля му се движеха живо, така да се каже, и Куин имаше намерение да отговори по някакъв начин...

– Това реално ли е? – промърмори той.

За миг Джон се слиса.

Трябва да е действително, помисли си Куин. Защото Пазителите на честта бяха дошли при него през лятото, а въздухът, който вдишваше, беше студен.

Джон образува с устни и изписа:

– *Добре ли си?*

Като зарови ръка в покрилия земята сняг, Куин натисна колкото можа. Когато не се повдигна повече от няколко сантиметра, остави нещата да говорят сами за себе си... и просто припадна.

***Италианска марка за луксозни обувки, създадена през 1928г. във Флоренция от Салвадор Ферагамо**

****Фирма за мъжки и дамски обувки, създадена през 1996г.**

Звукът от смъркането на кокаин накара мъжа от другата страна на вратата да затегне хватката около ножа си.

Шибаняк. Какъв шибаняк.

Първото правило на всеки успешен дилър беше никога да не употребяваш. Наркоманите, които ти правят бизнеса, употребяват. Посредниците, от които имаш нужда за сделките, употребяват. Кучките, които ти трябва от улицата, употребяват.

Шефът не употребява. Никога.

Логиката беше предостатъчно ясна, беше направо фундаментална и не беше по-различно от, да речем, отиването в казино, голямо 180 милиона квадратни километра, с толкова храна в наличност, способна да изхрани малка държава, и покрито навсякъде със златни повърхности, и след това посещение да се чудиш къде си си изхарчил всичките пари. Ако да се друсаш беше толкова брутално яка идея, защо хората така често умираха от тази тъпотия, унищожаваша си животите заради това, влизаха в затвора заради наркотици?

Тъпак.

Мъжът натисна бравата и бутна вратата. Естествено, тя не беше заключена и докато влизаше в мизерната стая, миризмата на бебешка пудра щеше да го задуши, ако не беше свикнал да я усеща даже върху себе си.

Тази досадна щипеща носа миризма беше единственото, което не му харесваше в промяната. Всичко останало – силата, дългият живот, свободата – страшно му допадаха. Но по дяволите миризмата.

Колкото и парфюм да използваше, пак не можеше да се отърве от нея.

И да, липсваше му да може да прави секс.

Като изключим това, Обществото на лесърите беше билетът му за господство.

Смъркането спря и водачът на лесърите вдигна глава от списанието „Пийпъл“, върху което си чертаеше линиите. Изпод останалия кокаин се виждаше някакъв пич, Чанинг Тейтъм, който гледаше към обектива доста секси.

- Ей! Какво правиш тук?

Докато малките му кръгли и изпъкнали очи се опитваха да фокусират, „шефът“ изглеждаше така, сякаш е духал на напудрена поничка.

- Имам нещо за теб.

- Още? Боже, как разбра? Имам само още 2 грама и ...

Конърс, още известен като Си-Райдър, се придвижи бързо три крачки напред, протегна широко ръка и завъртя ножа в голям кръг, който се връза в главата на водача на лесърите. Стоманеното острие се заби дълбоко, разрязвайки по-крежката част от слепоочието, пробождайки набраздената сива тъкан.

Водачът на лесърите получи гърч – може би не заради раната... а по-скоро защото надбъбречната му жлеза беше изпомпила милиони кубични сантиметри от боклук в кръвта му и сега това не се смесваше добре с кокаина. Докато малкото нищожество падна от стола и се свлече на пода, ножът остана в ръката на Конърс, вече въвн от черепа, острието беше оцапано с черна кръв.

Конърс срещна шокирания поглед на вече бившия му началник и се почувства наистина добре от повишаването, което го очакваше. Самият Омега беше дошъл при него и му беше

предложил работата, без съмнение осъзнавайки, както всички останали, че пънкар не беше точно онзи, който искаш да е начело на някоя организация, по-сериозна от отбор по покер. Да, вярно, че беше доста полезен в създаването на тези рангове. Но количеството не е качество и не бяха нужни нито армията, нито флотът, нито въздушните сили или пък пехотинците, за да се види, че Обществото на лесърите преливаше от разюздани, страдащи от синдрома на дефицит на вниманието и хиперактивността тийнейджъри.

Беше трудно да свършиш каквито и да било задачи с този тип подчинени – освен ако някой наистина добър професионалист не е начело на целия скапан цирк.

Което беше точно причината Омега да беше задействал нещата по този начин.

- К-к.. как-к..

- Уволнен си, копеле.

Финалната част от насилственото уволнение се изрази в още едно набождане, този път прокара острието точно в центъра на гърдите му. С един странен звук и излизащ дим промяната в режима беше осъществена.

И Конърс беше начело на всичко.

Властта го накара да се усмихне за миг – докато очите му не обходиха стаята. Поради някаква причина си помисли за рекламата на „Фибрийз“, онази, в която прецакват здраво някакво място, омазват го като откачени и изписват „истински хора, не актьори“ насред екрана.

Човече, освен остатъците от храна – които липсваха, защото убийците нямаха нужда от храна – всичко съвпаднаше: плесента по тавана, мърлявите мебели, мръсотията по мивката... и особено боклуците, които съпътстваха всички пристрастени – спринцовки, лъжици, дори импровизираната лаборатория за метамфетамини в ъгъла.

Това не беше мястото за властта. Това беше обикновена дупка.

Конърс се наведе отгоре му и взе мобилния телефон на нищожеството. Екранът беше пукнат и отзад имаше някаква лепенка. Телефонът не беше защитен с парола и когато отиде на менюто със съобщенията, всичките подмазвачески съобщения се появиха, празните приказки с поздравленията за встъпителната церемония, която щеше да се състои тази вечер. Но водачът на лесърите не знаеше за нея. Това не беше негово задължение.

Конърс обаче нямаше намерение да отвърща със същото. Тези смъркащи кафяво глупаци просто се опитваха да останат живи и щяха да духат на всеки, за да продължат да дишат: той напълно очакваше същото да му се случи и го искаше. Шпионите си имаха тяхна цел в голямата схема на нещата.

А и имаше да се върши доста работа.

От това, което беше научил по време на собствения си кратък период, прекаран в целуване на задници, Обществото на лесърите имаше няколко предимства, що се отнася до оръжия, амуниции или друга собственост. Без пари в брой, защото това, което имаха от жалките грабежи, се изпаряваше в носа или вените на скапаното нищожество.

Нямаше списък с онези, на които предстоеше въвеждане, нито организация на групата, нито тренировъчно обучение. Доста поправки трябваше да се осъществят бързо...

Студен полъх навлезе в стаята и Конърс се обърна. Омега беше пристигнал от нищото, белите роби на Злото блестяха ярко, черната сянка отдолу изглеждаше като зрителна измама. Погнусата, която премина през Конърс, беше нещо, с което той знаеше, че трябва да свикне. Омега винаги се наслаждаваше на по-специалните отношения с водача на лесърите и може би точно заради това се говореше, че никога не се задържат особено дълго.

И все пак, като се има предвид кого беше избрал...

- Погрижих се за него, - каза Конърс и кимна към обгорялата следа на пода.

- Знам, - отвърна Омега, гласът му се понесе в зловонния хладен въздух.

Навън внезапно усилил се вятър издуха сняг срещу прозорците, дупката в един от тях позволи на няколко снежинки да се вмъкнат. Докато се носеха вътре и падаха на пода с блясък, успяха да се запазят, тъй като температурата беше достатъчно ниска, благодарение на присъствието на господаря.

- Вече си е у дома, - Омега се придвижи като лек полъх, нямаше никакво доказателство, че краката го движеха. – И съм много доволен.

Конърс се постара да се задържи на своите собствени крака. Нямаше накъде да бяга, нямаше начин за бягство – просто трябваше да издържи това, което предстоеше да се случи.

Поне се беше подготвил за това.

- Имам някои нови попълнения за теб.

Омега спря.

- Наистина?

- Дар, ако мога така да се изразя, - или по-скоро ясна точка на тази тъпотия: трябваше скоро да си тръгне, затова и внимателно беше планирал тези две събития да са така близки по време. Омега все пак си имаше свои игрички, но обичаше Обществото си и целта му да елиминира вампирите дори повече.

- Радваш ме безгранично, - прошепна Омега, докато се приближаваше. – Вярвам, че ще се разбираме просто чудесно ... Господин Си.

Глава 4

Избраницата Лейла беше прекарала целия си съзнателен живот в собственото си тяло, без да се излага на никакви физически усещания. Родена и обучавана наред възвишената и неестествена тишина в Светилището на Скрайб Върджин, тя не знаеше какво е глад, треска или болка. Не правеше разлика между усещане за топлина и студ, контузия, сътресение или контракции на мускулите. Тялото ѝ, както и всичко останало, което се намирало в светилището на майката на цялата раса, винаги стоеше в покой – идеален пример за перфектния екземпляр, функциониращ на най-високо ниво.

- О, Господи, - тя се задави, скочи от леглото и се втурна в банята.

Босите ѝ крака се плъзнаха по мрамора, падна на колене, вдигна капака на седалката и се наведе над приличащата на гърло дупка на тоалетната чиния.

- Просто... го направи, - дишаше тежко, докато усилващото се гадене караше дори пръстите на краката ѝ да се гърчат и да се впиват в пода. – Моля те... в името на Скрайб Върджин... Ако можеше да изпразни стомаха си от съдържанието му, със сигурност мъчението щеше да намалее...

Като долепи показалеца и средния си пръст един до друг, тя ги натика толкова дълбоко в гърлото си, че се задави. Без ефект. Диафрагмата ѝ не помръдваше, стомаха ѝ не искаше да изхвърли мазното развалено месо... не че беше яла нещо друго през последните дни. Може би това беше основния проблем.

Плъзна ръце към скута си, подпря потното си чело на твърдия капак на тоалетната и се

опита да вдишва бавно – самото вдишване и издишване засилваше гаденето и още повече ѝ се искаше да повърне.

Преди няколко дни, когато изпитваше силна нужда, тялото ѝ надделя и желанието да се чифтосва бе толкова силно, че изтри всяка мисъл и чувство от съзнанието ѝ. Взелото надмошие желание обаче бързо премина, както и болката и страданието от безмилостното сношаване, и мозъка ѝ отново започна да усеща тялото като едно цяло. Отново чувстваше равновесие.

Тя се предаде, раздвижи се внимателно и облегна рамене на прохладната мраморна стена. Като се имаше предвид колко зле се чувства, единственото ѝ притеснение бе да не изгуби бебето. В Светилището не беше виждала никоя Избраница да преминава през това – дали това боледуване се считаше за нормално тук, на Земята? Затворила очи, ѝ се прииска да поговори с някого. Ала много малко бяха наясно със състоянието ѝ - и засега искаше да остане така. Повечето си нямаха идея, че е преминала през периода на нужда и че е правила секс. С есента настъпваше периода на плодовитост, и Братята често се пръскаха надалече, като не се оставяха да бъдат подмамани от хормоните, носещи се наоколо – очевидно за добро, както беше разбрала от първа ръка. По времето, когато обитателите на имението започнаха да се връщат в покоите си, нейната нужда беше преминала и всички остатъчни хормони, носещи се във въздуха, се бяха смесили с хормоните на другите и бавно чезнеха с края на есента.

Усамотението ѝ в двете стаи нямаше да продължи дълго, ако останеше бременна. Първо, защото останалите обитатели щяха да усетят състоянието ѝ, и особено мъжете, които бяха специално пригодени за такива неща. И второ, след известно време щеше да започне да ѝ личи.

Обаче ако продължеше да се чувства зле, как щеше да оцелее бебето?

Започна да чувства неясна тежест в долната част на корема си, сякаш невидимо менгеме стягаше таза ѝ. Реши да насочи съзнанието си към нещо друго, каквото и да е, само не към физическото усещане.

Стори ѝ се, че вижда очи с цвета на нощното небе. Пронизващи очи, които я гледаха от окървавено и размазано лице... лице, което изглеждаше красиво дори в своята грозота. Определено опитите за разсейване не помагаха.

„Кор, водач на Шайката копелета. Извършил предателство срещу краля, преследван, враг на Братството и на всички законни вампири. Свиреп воин, роден от благородна майка, която не го искала заради лицето му, и неизвестен баща, който така и не предявил родителски права. Нежелан товар, който се местеше от дом в дом и пак в сиропиталището, докато не навърши възраст, за да влезе в тренировъчния лагер на Блъдлетър в Древната страна. Безпощаден боец, трениран до съвършенство; след това в своята зрялост господар на смъртта, който предвождаше група от елитни бойци, първоначално заклели се във вярност пред Блъдлетър, а по-късно се преклонили пред Кор и никой друг.“

Информацията от библиотеката на Светилището приключваше дотук, защото никоя от Избраниците вече не допълваше архивите. Останалото можеше да го добави и сама: синът на Блъдлетър вярваше, че покушението над Рот през есента бе дело на Кор, а по-късно тя беше научила, че в *глимерата* се появили въстаници, които работели за боеца.

Кор. Предател, жесток мъжкар без съвест, без лоялност, без принципи, по които да се води. И въпреки това, в негово присъствие, когато беше погледнала в очите му, когато несъзнателно помогна на този нов враг... за пръв път през живота си се почувства като пълноценна жена.

Защото я гледаше не с агресия, а...

- Стига глупости, - каза тя високо. – Спри веднага.

Караше се сама на себе си, сякаш беше хлапе, което се катереше по шкафовете.

Насили се да се изправи на крака, преметна халата около себе си и твърдо реши да излезе от стаята и да отиде долу в кухнята. Имаше нужда да смени обстановката, а също и да хапне – пък било то само за да даде нещо на стържещия си стомах, което той да изхвърли в последствие.

Не подреди косите си и не се погледна в огледалото преди да излезе. Не ѝ пукаше накъде виси халата ѝ. Дори за миг не се замисли дали е обула еднакви сандали. В миналото отделяше толкова много време да се нагласи, само за да се появи някъде за един миг. Можеше да отделя същото време за учение или за да открие и да развие призванието си. Естествено, това не беше разрешено и не влизаше в рамките на допустимите за една Избраница занимания.

Излезе в коридора, пое дълбоко дъх, успокои се и закрачи в същата посока, в която се намираше кабинета на краля...

Насреща Блейлок, син на Рок, връхлетя намръщен в коридора, пълен със статуи, облечен от глава до пети в кожа. Докато вървеше, преглеждаше оръжията си едно по едно, вадеше ги от кобурите, разместваше ги и пак закопчаваше каишките.

Лейла замръзна на място.

И когато мъжа най-послед вдигна очи към нея, също застина на място и побърза да отмести поглед.

С тъмно червената си коса и прекрасните сапфирено сини очи, чистокръвния аристократ бе един от бойците в Братството, но не беше грубиян. Без значение как прекарваше нощите на бойното поле, винаги се държеше възпитано, като интелигентен джентълмен с изискани обноски и образование.

Нямаше нищо чудно, когато той, макар и забързан, се поклони леко в знак на уважение, докато минаваше покрай нея, и пак забърза към голямото стълбище. Той продължи по коридора, а гласа на Куин достигна до ушите ѝ.

„Влюбен съм в някого...”

Лейла изруга под носа си – нов навик, който упражняваше. Колко тъжно се бяха развили отношенията между двамата бойци; а и нейната бременност не помагаше особено.

Но заровете бяха хвърлени. И всички трябваше да живеят с последствията. Блей тръгна по стълбите, ала не можеше да се отърси от странното усещане, че някой го следи. Зад него нямаше никой, който да го заплашва. Нито натрапник с маска на лицето, нито някое откачено копеле с коледен пуловер и ножове вместо пръсти, нито извратен клоун-убиец...

Само една вероятно бременна Избраница, която бе прекарала цели дванадесет часа, чакайки бившия му най-добър приятел.

Никакъв проблем.

Поне не биваше да има проблеми. Бедата се състоеше в това, че всеки път, когато видеше тази женска, имаше усещането, че някой го удря в стомаха. Откачена работа. Тя не беше сторила нищо нередно. Нито пък Куин.

Въпреки това, о, Господи, ако беше бремна...

Блей остави „щастливите“ мисли дълбоко в съзнанието си и прекоси фоайето на бегом. Нямаше време за психо-бръщолевене, дори и да е само на себе си. Когато Вишъс те извика през свободната ти нощ и ти нареди да се явиш в пълно бойно снаряжение след пет минути, нещата едва ли вървяха на добре. Не получи никакви подробности по телефона; даже не попита за какво се отнася. Блей изпрати само едно съобщение на Сакстън, и после облече кожените дрехи и приготви оръжията, готов на всичко.

Донякъде беше добре. Идеята да прекара нощта в четене в стаята си се оказа мъчение, и макар да не му се искаше някой да е в беда, поне сега щеше да се раздвижи. Изхвърча навън през коридора и...

Навън се натъкна на камиона влекач на Братството. Возилото беше оборудвано да изглежда като съвсем нормален човешки камион, нарочно нашарен с червени логота на ААА и измислен надпис „Пътна помощ Мърфис“. Отстрани имаше изписан фалшив телефонен номер и надпис „Винаги сме на точното място за вас“. Глупости. Освен ако под „вас“ се разбираше някой от Братството.

Блей скочи на предната седалка и видя, че зад волана стоеше не Ви, а Тор.

- Вишъс идва ли?

- Само ти и аз сме, хлапе. Той още работи върху балистичната експертиза на куршума.

Братът натисна газта, дизеловия двигател зарева като звяр, фаровете се залюляха в плътен кръг около фонтана в двора и осветиха паркираните плътно една до друга коли.

Блей тъкмо оглеждаше колите и докато осъзнае коя е липсващата, Тор каза:

- Отнася се за Куин и Джон.

Блей затвори очи за секунда.

- Какво е станало?

- Не разбрах всичко. Джон се обади на Вишъс и казал, че имат нужда от спешна помощ. – Братът се огледа. – И ти и аз сме единствените на разположение.

Блей посегна към дръжката на вратата, готов да отвори и да се изпари на мига.

- Къде са...

- Успокой се, синко. Знаеш правилата. Никой от нас не бива да е сам навън, така че сядай на мястото си или се заклевам, че ще наруша собствените си правила.

Блей удари вратата с юмрук толкова силно, че болката проясни съзнанието му за момент. Проклетата шайка копелета, дяволите да ги вземат – и факта, че правилата имаха смисъл, го вбесяваше още повече. Кор и момчетата му бяха доказали, че са потайни, агресивни и лишени от морал – определено не бяха типа противник, който би искал да срещнеш, когато си съвсем сам. И въпреки това. Блей извади телефона си с намерение да пише на Джон – но се спря, защото се опасяваше, че може да разсее момчетата, докато се опитва да получи по-подробна информация.

- Има ли някой наблизо, който да им се притече на помощ?

- Ви се обади на другите. В центъра се водят много битки и никой не може да се измъкне, за да им помогне.

- Проклятие.

- Ще карам възможно най-бързо, синко.

За да не изглежда като пълен грубиян, Блей кимна в отговор.

- Колко далече са?

- На 15-20 минути от тук. Малко след предградията.

Мамка му.

Загледан през прозореца в падащия сняг, той си повтаряше, че щом Джон е успял да прати съобщение, значи са живи, а и човека беше поискал влекач, а не линейка. Предполагаше, че са спукали гума или предното им стъкло се е счупило, и пътя до тях нямаше да стане по-къс, ако изпаднеше в истерия, нито пък щеше да направи положението по-малко драматично или щеше да промени изхода от ситуацията.

- Съжалявам, ако се държа като задник, - измърмори Блей, когато братът излезе на магистралата.

- Няма нужда да се извиняваш, че се притесняваш за момчетата.

Човече, Тор се държеше супер яко.

Тъй като бе късно през нощта, по северния път почти не се мяркаха коли, а малкото, които срещнаха, се движеха с бясна скорост като прилепи, управлявани от изтощените шофьори. Камрионът не остана задълго на четири лентовия път. След около осем мили отбиха на изход, който минаваше покрай северната част на центъра на Колдуел, и водеше към еснафския квартал с огромните имена и мерцедеси, които бяха далеч от малките ранчо и старите мазди.

- Какво по дяволите са решили да търсят тук? – попита Блей.

- Проучваха докладите.

- За лесърите?

- Да.

Блей само поклати глава, докато минаваха покрай каменните стени, дебели и високи като футболни защитници, и през изящните, фантастични порти от ковано желязо, затворени за външни лица.

Изведнъж си пое дълбоко дъх и се успокои. Аристократите, които се връщаха в града, бяха наплашени и виждаха намесата на лесъри във всичко – което съвсем не означаваше, че убийците се появяваха изневиделица зад някоя градинска статуя или се криеха в мазетата.

Едва ли ги бяха потърсили, защото са попаднали в ситуация на живот и смърт. Със сигурност бяха закъсали с колата. Блей разтри лицето си и с неистови усилия изключи вътрешния си паник бутон. И остана така, докато не се озоваха извън града на мястото на инцидента.

Тъкмо завиваха, когато забелязаха червените светлини на фаровете встрани от пътя – като че ли светеха с главата надолу. Закъсали с колата другия път. Блей изскочи от колата още преди Тор да успее да отбие, и се дематериализира точно пред Хамъра.

- О, Господи, не – изстена той, когато забеляза пукнатините, вероятно оставени от двете глави, разбили се в предното стъкло.

Като се препъваше в снега, той се доближи до мястото на шофьора. Наоколо се носеше сладкия аромат на изтичаща газ, а дима от горящия двигател влизаше в очите му и той замига...

Пронизителното свирене се чу някъде отляво. Блей се завъртя и огледа покритата със сняг земя... само за да открие двете тромави фигури на около двадесет метра, свити до дънера на едно дърво почти с размера на дървото, на което висеше Хамъра. Блей хукна напред през преспите сняг и падна на колене. Куин беше проснат на земята, дългите му крака стърчаха настрани, а главата му лежеше в скута на Джон. Мъжът само го гледаше с разноцветните си очи без да помръдва и да говори.

- Парализиран ли е? – настойчиво попита Блей, без да откъсва поглед от Джон.

- Струва ми се, че не, - отвърна сухо Куин.

- Мисля, че има сътресение, - обясни със знаци Джон.

- Нямам...

- Излетя от колата и се удари в дървото...

- По-скоро го пропуснах...

- И оттогава го придържам.

- И ме вбесяваш.

- Как сте, момчета? – попита Тор, твърдия лед хрущеше и се чупеше под ботушите му. – Има ли ранени?

Куин се освободи от прегръдката на Джон и се надигна.

- Не, всички сме просто...

В същия момент изгуби равновесие и се залюля толкова силно, че се наложи Тор да го хване.

- Изчакай в камиона, - нареди ядосано братът.

- Майната ти...

Тор го придърпа силно и двамата се озоваха лице в лице.

- Извинявай, синко. Какво каза? Струва ми се, че ми тегли една, а?

Сега се подредиха. Блей знаеше много добре, че Куин отстъпваше само понякога; казаното от него, обаче, както и братът, когото много уважаваше и който беше готов да довърши започнатото от високия заснежен бор, го накараха да се извини. Куин погледна към съсипания джип.

- Съжалявам. Имахме тежка нощ. И за секунда се главозамаях. Добре съм.

В типичен за него стил, копелето се измъкна и тръгна право към димящата купчина метал, доскоро съвсем здрава кола, напълно забравил за нараняванията си. Останалите стояха със зяпнали усти.

Блей се изправи и се опита да насочи цялото си внимание към Джон.

- Какво се случи?

Слава богу че съществуваше езика на знаците, защото така имаше към какво да гледа, и за щастие Джон надълго и нашироко обясни всичко с подробности. Когато приказките приключиха, Блей само гледаше втренчено към приятеля си. Не му се вярваше да бяха си измислили цялата случка. Във всеки случай не биха го причинили на най-близките си.

Тормент избухна в смях.

- Май е забъркал хипер помия, това ли ми казваш?

- Не съм сигурен, че разбирам за какво говорите?

Тор вдигна рамене и тръгна по дирите в снега, оставени от Куин, като сочеше с ръка мястото на катастрофата.

- Това тук символизира определението „хипер помия” – твоето момче е забравило да извади ключовете от контакта.

„Не е моето момче”, измърмори на себе си Блей. Никога не е бил. Никога няма да бъде.

Изпита болка, много по-силна от физическата, но както обикновено, не сподели с никого.

Встрани от светлините на фаровете, Блей забави крачка и се загледа в Куин, който бавно приклепна до шофьорската врата и тихо изруга.

- Пълна каша.

Тор огледа седалката до шофьора.

- О, гледай ти, и този е размазан.

- Май са мъртви.

- Не думай. Как разбра? ‘Щото изобщо не мърдат или ‘щото на пича от моята страна лицето

му липсва?

Куин се изправи и погледна шасито.

- Трябва да я обърнем и да я издърпаме.

- А пък аз си помислих, че ще си печем бонбони, - отвърна Тор. – Джон, Блей, елате насам. Четиримата застанаха рамо до рамо между гумите и забиха здраво крака в снега. Четири чифта ръце се опряха в купето; четири тела се приведоха в готовност; четирима мъже напрегнаха рамене. Тор започна да отброява:

- На три. Едно, две, три...

Хамърът имаше тежка нощ, но сега, благодарение на общите усилия, изскърца толкова силно, че един бухал от другата страна на пътя се обади в отговор, а два подплашени елена буквално прелетяха през гората.

Не само джипът псуваше късмета си. Всички се държаха като Джордж Карлин, притиснати от огромната тежест, докато се опитваха да откъснат купчината желязо от гравитацията, която я натискаше надолу. Обаче законите на физиката обичаха да се налагат, затова когато тялото на Блей се изпъна и мускулите му се бяха обтегли до краен предел, той извърна глава и се опита да захване по-удобно...

Оказа се, че стои точно до Куин. Погледът на Куин беше фокусиран право напред, под вдигнатите устни се бяха оголили зъбите му, и зверското му изражение беше резултат от силното физическо налягане...

Изглеждаше почти по същия начин, когато свършваше. „Адски неуместно, Батман“. И твърде жалко, защото сега Блей изобщо не можеше да се откъсне от мислите си.

За беда Блей знаеше от първа ръка какво причинява един оргазъм на мъжа – не че самият той бе получавал някога оргазъм. О, не. Никога. Само господ пазеше Блей от онзи, който си навираше инструмента във всичко живо, което диша, а понякога и в неодушевени предмети. А след като Куин разви изискан сексуален вкус към мацките в Колдуел и всяка на възраст между двадесет и двадесет и осем мина през леглото му, това съвсем отписа Блей от секс-картинката.

- Започва... да се движи... - изскърца със зъби Тор. – Пъхнете се под колата!

Блей и Куин се заеха веднага, като пузнаха колата, приклекнаха под нея, и подпряха с рамене ръба на покрива. Застанали един срещу друг, погледите им се срещнаха и двамата издишаха тежко, бедрата им се напрегнаха, телата им се вкопчиха в битката срещу студената, твърда стомана, която на всичкото отгоре беше и хлъзгава благодарение на снега. Силата, която вложиха, се оказа повратната точка в буквалния смисъл. Срещуположните колела формираха ос и четиритонния хамър започна да се отдалечава от тях, а тежестта постепенно намаля...

Защо, по дяволите, Куин го гледаше така? Очите му, зелено и синьо, бяха фокусирани върху Блей и не помръдваха. Може би просто се беше концентрирал – все едно гледаше само на няколко сантиметра пред носа си, а Блей се беше оказал пред него точно в този момент. Трябваше да е това...

- Полека, момчета! – извика Тор. – Или пак ще преобърнем проклетото нещо!

Блей се отпусна на решетката, за миг всичко спря да се движи, и за части от секундата се случи невъзможното, когато четиритонния джип запази равновесие само на две гуми, и страховитата ситуация изведнъж стана вълнуваща.

Куин продължаваше да го гледа настойчиво.

Когато хамъра падна на четири гуми и подскочи, Блей само сви вежди и се извърна. Когато

отново погледна назад... Куин още не бе отместил погледа си. Блей се наведе към него и изсъска:

- Какво?

Преди да успее да отговори, Тор заобиколи и отвори страничната врата на спортния автомобил. Бризът разнесе миризмата на свежа кръв.

- Човече, дори и колата да не е тотално разбита, почти съм сигурен, че няма да поискаш да я караш отново. Чистенето вътре ще е истински кошмар.

Куин не отговори, сякаш забравил, че колата му изглеждаше като от реклама на "Олстейт Мейхем". Просто си стоеше там, загледан втренчено в Блей. Може би кучият му син беше получил удар, докато стои прав.

- Какъв ти е проблема? – повтори въпроса си Блей.

- Ще докарам камиона, - каза Тор и тръгна към другото превозно средство. – Нека да оставим телата където са – може да решиш какво да правиш с тях на път за дома.

Междувременно Блей усети, че Джон стои и ги гледа – естествено, на Куин не му пукаше кой знае колко.

С проклетие на уста, Блей се измъкна от ситуацията, като изтича до влекача и закрачи до него, докато Тор даваше назад към смачкания капак на хамъра. Блей се пресегна към лебедката, освободи куката и започна да развива въжетото. Имаше усещането, че знае какво става в главата на Куин, и ако беше прав, най-добре за Куин щеше да е да стои настрана и да мълчи.

Не искаше да чува какво има да му казва.

Глава 5

Докато Куин стоеше наред пронизващия вятър и гледаше как Блей подкарва Хамъра, ронлив сняг се натрупа върху ботушите му, като леко и меко покриваше стомамените им предници. Свеждайки поглед надолу, имаше смътното усещане, че ако останеше където е достатъчно дълго, щеше да е напълно покрит, от глава до пети. Странна и проклета мисъл да изскочи от мозъка му.

Равното ръмжене на двигателя накара главата му да се вдигне, очите му гледаха будно, докато тегличът започна да влачи съсипаната му кола от прясната. Блей беше този, който дърпаше лоста, мъжът, който седеше от другата страна, внимателно наставляваше и контролираше скоростта на спускането, макар че натискът беше точно на определените места на автомобилния проклет „дар от добрия самарянин“.

Така внимателно. Така контролирано.

За да изглежда непринудено, Куин мина покрай Тор и се престори, че и той, както братът, наглежда прогреса на процеса.

Не. Всичко беше заради Блей, разбира се. Винаги е било заради Блей.

Опитвайки се да изглежда още по-равнодушен, скръсти ръце пред гърдите си, но трябваше да ги отпусне отново, тъй като натъртеното му рамо се обади.

- Урокът е научен, - каза, за да започне разговор.

Тор измърмори нещо, но проклет да бе, ако го е чул. И проклет да бъде, ако можеше да види

нещо друго освен Блей. Не и за миг. А за един удар на сърцето. Докато се взираше през бляскавия сняг, се зачуди как може някой, за когото знаеш абсолютно всичко, който живееше надолу по коридора, който се хранеше с теб и работеше с теб, и спеше по същото време, по което и ти... може да се превърне в непознат.

Обаче, както обикновено, ставаше въпрос за емоционалната дистанция, не за тъпотията, че се намират под един общ покрив. Работата беше там, че Куин се чувстваше така, сякаш желаше да обясни някои неща. За съжаление, и за разлика от братовчед му курвата, той не беше надарен с думи, и сложните неща в средата на гърдите му правеха мълчанието му по-лошо.

След едно последно усилие, Хамърът излезе от дупката в земята и Блей започна да развива веригата от шасито.

- О'кей, вие тримата ще отнесете този боклук обратно, - каза Тор, докато снежинките отново започнаха да падат.

Блей замръзна и погледна към брата.

- Тръгваме по двойки. Значи ще трябва да си тръгна с теб.

Сякаш беше повече от готов да изхвърчи.

- Ти погледна ли какво имаме тук? Затрудняваща ни купчина боклуци с двама мъртъвци в нея. Да не мислиш, че това е някаква игричка?

- Те могат да се справят, - отвърна Блей задъхано. - И двамата са корави.

- А с теб са дори още по-силни. Аз ще се дематериализирам вкъщи.

В разтеглилата се тишина, която последва, начинът, по който Блей се изправи, беше еквивалентен на среден пръст. Не за брата, разбира се.

Куин отлично знаеше за кого е.

Нещата започнаха да се движат бързо след това, джипът вече беше подсигурен, Тор отпътува, Джон се намести зад задната гума на платформата. Междувременно Куин заобиколи откъм пасажерската страна на автомобила, непохватно отвори вратата и застана встрани, чакайки. "Като същински джентълмен", предположи той.

Блей се доближи, крачеше наперено през снега. Лицето му беше като пейзажа – студено, умълчано и неприветливо.

- След теб, - промърмори, като извади кутия цигари и елегантна златна запалка.

Куин наклони главата си за кратко кимване, вмъкна се вътре, плъзгайки се върху широката седалка, докато рамото му не се отърка в това на Джон. Блей влезе последен, затръшна вратата и свали прозореца, като изкара запалената цигара – пирона в ковчега му, – за да не мирише прекалено. Двигателят беше главният говорещ през останалите десетина километра.

Седейки между двамата, за които се предполагаше, че бяха неговите най-добри приятели, Куин се втренчи в предното стъкло и броеше секундите между прекъсванията на мърдащите се чистачки – три, две... едно... нагоре-надолу. И... три, две... едно, нагоре-надолу. Едва имаше сняг, който да оправдава усилията на чистачките...

- Съжалявам, - изтърси.

Тишина. Като се изключи ръмженето на двигателя пред тях и тракането на веригата отзад от време на време, когато имаше неравности.

Куин хвърли поглед, и ти да видиш, Блей изглеждаше така сякаш сдъвкваше метал.

- На мен ли говориш? - отговори грубо мъжът.

- Аха. На теб.

- Няма за какво да се извиняваш. – Блей изгаси цигарата си в пепелника отпред. И запали нова. - Ако обичаш, ще престанеш ли да ме зяпаш.

- Аз просто... - Куин прекара ръка през косата си и я опъна назад. - Не знам... Аз... Не знам какво да кажа за Лейла...

Главата на Блей рязко се извърна.

- Какво правиш с живота си няма нищо общо с мен...

- Това не е вярно, - отвърна Куин тихо. - Аз...

- Нима?

- Блей, слушай, Лейла и аз...

- Какво те кара да мислиш, че искам да чуя и една дума за теб и нея?

- Помислих си, че може да имаш нужда от... не знам, обяснение или нещо такова.

За момент Блей просто се втренчи в него.

- И защо точно смяташ, че имам нужда от "обяснение"?

- Защото... Помислих, че може да го намериш за... разстройващо, например. Или нещо такова.

- И защо?

Куин не можеше да повярва, че той искаше да го каже на глас. Още по-малко пред някой друг, дори Джон.

- Е, ами, защото знаеш.

Блей се наклони напред, горната му устна се отдръпна и оголи зъбите му.

- Само да сме наясно, братовчед ти ми дава всичко, от което се нуждая. Цял ден. Всеки ден.

Аз и ти? – Той посочи между тях с цигарата си. - Работим заедно. Това е всичко. Затова направи услуга и на двама ни, преди да сметнеш, че имам нужда да знам нещо. Запитай се "Ако правех бургери в МакДоналдс, щях ли да казвам на този, който пържи картофките, за това?" Ако отговорът е не, тогава млъкни, по дяволите.

Куин пренасочи погледа си в предното стъкло. И обмисли дали да не завре лицето си през него.

- Джон, отбий.

Боецът примига насреща. И започна да клати глава.

- Джон, отбий, мамка му. Или ще го направя вместо теб.

Куин беше смътно наясно, че гърдите му се движеха скоростно надолу-нагоре и че ръцете му се бяха свили в юмруци.

- Отбий, мамка му! - изкрещя, като удари таблото достатъчно силно, че да изкара някой от вентилаторите на колата. Джипът се стрелна встрани от пътя и спирачките изсвириха, докато движението не се забави. Но Куин вече беше вън. Дематериализирайки се, избяга през пукнатината на прозореца, заедно с разстроената въздишка на Блей. Почти веднага той прие форма отстрани на пътя, неспособен да продължи да се движи с молекулите си, защото емоциите му бяха прекално силни. Като поставяше сковано крак пред крак със здравите си ботуши, той закрачи през снега, нуждата му да се движи просто струеше от всяка негова част, включително от кълтящата болка в кокалчетата на пръстите му. В тила си усети нещо като звук от раздвижване на пътя, но в главата му имаше толкова много шум, че не можеше да асимилира.

Нямаше представа къде отиваше.

Боже, беше студено.

Докато седеше на платформата на джипа, Блей се фокусира върху запаления край на цигарата си, малкото оранжево пламъче се придвижваше като блясък по китарна струна. Сигурно ръката му трепереше. Подсвиркването, което се чу близо до него, беше начинът на Джон да привлече вниманието му, ала той го игнорира. Което стана причина за удар по ръката.

- Това е наистина кофти момент за него, - изписа Джон.

- Шегуваш се, нали? – промърмори Блей. – Направо се шегуваш. Винаги е искал уговорен брак и сега Избраница е бременна от него – бих казал, че това е страхотно...

- Не, тук, точно тук – Джон посочи асфалта. – Тук.

Блей насочи поглед към предното стъкло само защото бе прекалено изморен, за да спори. Отпред пред платформата на джипа фаровете осветяваха всичко – покрития със сняг пейзаж, който бе ослепително бял, фигурата, която вървеше от другата страна на пътя като неясна сянка.

Червени капки кръв очертаваха следите от стъпки.

Ръцете на Куин кървяха от удара по-рано...

Внезапно Блей се смръщи. Намести се малко по-нависоко в седалката.

Така, както парченцата в някой пъзел се подреждат по местата си, различните детайли за мястото, на което се намираха - от завоя на пътя, до дърветата, до камъка отстрани, - съвпаднаха и завършиха картинката.

- О, по дяволите, - Блей удари глава назад в облегалката. Затвори за кратко очи, искаше му се да намери друго решение на това, нещо, различно от това сам да излезе там.

Успя да измисли само едно голямо, огромно нищо.

Като отвори вратата, студът нахлу в топлото купе на автомобила. Не промълви и думичка на Джон. Нямаше нужда. Неща като това да излезеш след някого в снега се обясняваха от самосебе си.

Като си дръпна силно от цигарата, той закрачи тежко през натрупалия сняг. Пътят бе изринат от снегорин по-рано, но определено това беше станало доста по-рано. Което означаваше, че вероятно щеше да му се наложи да действа бързо.

Тук, в богатата част на града, където данъците бяха големи като голф игрища, беше логично човек да вярва, че някой от онези жълти снегорини с размерите на къща ще мине точно преди да се зазори.

Нямаше нужда това да се разиграва пред хора. Особено с разлагащи се два трупа в Хамъра.

- Куин, - каза той сурово. – Куин, спри.

Не викаше. Всъщност нямаше силите. Това... нещо, каквото и да беше то между тях, беше станало изморително доста преди сегашната случка на сред пътя, която всъщност беше поредният епизод, за който той нямаше необходимата енергия.

- Куин. Сериозно.

Поне малко намали темпото. И ако имаше малко късмет, то той щеше да е прекалено ядосан, че да осъзнае къде се намираха заедно в момента.

Боже Господи, какви бяха шансовете, помисли си Блей, докато се оглеждаше наоколо. Беше точно някъде тук, в близките метри, точно където Бранителите на честта си бяха свършили работата – и Куин едва не бе умрял от побоя.

Боже, Блей си спомни как се въоръжи онази нощ, този път други светлини огряваха тъмната фигура, която тогава кървеше на земята. Като се отърси от това, той отново реши да опита.

- Куин.

Мъжът спря, здравите му ботуши се заровиха в снега и не продължиха напред. Обаче не се и обърна назад.

Блей направи знак на Джон да изключи фаровете и секунда по-късно всичко, на което щеше да разчита, бяха оранжевите светлини на аварийните на джипа.

Куин скръсти ръце и погледна към небето, главата му се килна назад, дъхът му се появи на облаче над лицето му.

- Върни се обратно в джипа, - Блей отново си дръпна от цигарата и издиша дима. – Трябва да продължаваме да се движим...

- Знам колко много означава Сакстън за теб, - рече Куин грубо. – Разбирам го. Наистина.

Блей се насили да отговори.

- Хубаво.

- Предполагам... да го чуя на глас е все още някакъв шок.

Блей се смръщи, осветен само от леката светлина на цигарата.

- Не разбирам...

- Знам, че не разбираш. И вината е моя. За всичко това... вината е моя.

Куин хвърли поглед през рамо, силното му и безизразно лице остана сурово.

– Просто не искам да мислиш, че съм влюбен в нея. Това е всичко.

Блей понечи да дръпне от цигарата си Дънхил, но се оказа, че няма достатъчно въздух в дробовете си.

- Съжалявам... аз... не разбирам... защо...

Е, това беше чудесен отговор.

- Не съм влюбен в нея. Тя не е влюбена в мен. Не спим заедно.

Блей се изсмя остро.

- Глупости.

- Абсолютно съм сериозен. Бях с нея в период на нужда, защото искам бебе, както и тя, и всичко започва и приключва с това.

Блей затвори очи, раната в гърдите му се отвори наново.

- Куин, стига. Беше с нея през изминалата година. Виждал съм ви... всички са ви виждали...

- Отнех девствеността ѝ преди четири нощи. Преди това никой не е бил с нея, включително и аз.

О, точно тази картина му трябваше да си представи.

- Не съм влюбен в нея. Нито тя в мен. И не спим заедно.

Блей вече не го свърташе на едно място, затова започна да крачи наоколо, снегът скърцаше изпод ботушите му. И после от нищото сякаш чу гласа на Дамата от Църквата по Ес Ен Ел в главата си: Е, не е ли това прееееекрасноо?

- Не съм с никого, - рече Куин.

Блей се засмя грубо.

- Имаш предвид нямаш връзка с никого? Разбира се, че нямаш. Но не очаквай да вярвам, че прекарваш свободното си време с тази жена в плетене на една кука или подреждане на подправките по азбучен ред.

- Не съм правил секс почти от година.

Това го накара да замръзне.

Боже, къде, по дяволите, беше отишъл всичкият въздух в тази част на планетата?

- Глупости, - контрира Блей с дрезгав глас. – Бил си с Лейла преди четири нощи. Сам го каза.

В тишината, която се възцари, ужасната истина провеси грозния си задник отново, болката беше такава, че беше невъзможно да скрие това, което така старателно заравяше през последните няколко дни.

- Наистина си бил с нея, - каза той. – Видях как се люлееше полилеят в библиотеката, пада се под стаята ти.

Сега Куин бе този, който затвори очи в опит да забрави.

- Беше с цел.

- Слушай... - Блей поклати глава. – Наистина не ми е ясно защо ми казваш всичко това. Наистина го имах предвид онова, което го казах – не ми е нужно обяснение за това какво правиш с живота си. Аз и ти... израснали сме заедно, това е. Да, имаме доста общи преживявания в миналото и сме си пазели гърбовете, когато е било нужно. Но нито един от нас вече не е същият, какъвто беше преди, а тези наши отношения са си същите. Просто вече не пасват на животите ни. Ние просто... не се вписваме вече. И чуй, не исках да реагирам така нервно в джипа, но мисля, че трябва да си наясно с това. Аз и ти? Имам минало. Това е. Това е всичко,... което изобщо ще имаме някога.

Куин извърна поглед встрани, лицето му отново се покри в сенките.

Блей се насили да продължи да говори.

- Знам, че тази... ситуация с Лейла... е голяма работа за теб. Или поне предполагам, че е – и как да не е, ако е бременна. За мен? Искрено желая и на двама ви всичко добро. Но не ми дължиш никакви обяснения, още повече не ти ги и искам. Отдавна съм оставил назад детските хлътвания – и точно това имах към теб. Беше просто увлечение, Куин. Така че, грижи се за жена си и не се притеснявай, че може да си прережа вените, защото си намерил някого, когото да обичаш. Както съм направил аз.

- Казах ти. Не съм влюбен в нея.

Само почакай, каза си Блей, защото и това ще стане.

Това беше класическият Куин, точно сега.

Мъжът беше невероятен наред полето. И верен до лудост. И умен. И сексапилен, което разсейваше. И още стотици хиляди други неща, до които Блей трябваше да признае, че никой не може и да се доближи.

Но имаше един-единствен сериозен кусур и не беше цветът на очите му.

Не можеше да удържа емоциите.

Изобщо.

Куин винаги бе бягал от всичко сериозно – дори да не ставаше дума за физическо движение.

Можеше да стои точно пред теб, да кима и говори, но когато емоциите станеха прекалено силни, напускаше кожата си. Просто изчезваше. А ако го накараш да се изправи срещу тях?

Е, това беше невъзможно. Никой не караше Куин да прави каквото и да било. И да, определено имаше доста добри причини да е такъв, какъвто е. Семейството му се отнасяше с него отвратително. Глимера го гледаха отвисоко. Цял живот не е имал дом. Но каквито и да бяха стресиращите причини, в крайна сметка той щеше да бяга от всичко, което беше прекалено сложно или изискваше нещо от него. Вероятно единственото, което можеше да промени това, беше бебе.

Така че каквото и да кажеше сега, нямаше съмнение, че беше влюбен в Лейла, но след като беше минал през периода на нужда с нея, а сега чакаше резултатите, умът му се разкъсваше между тревогата и желанието да се отдръпне от нея.

И именно поради тази причина, в това да стои наред пътя и да му бръщолеви разни неща

нямаше абсолютно никакъв шибан смисъл.

- Желая и на двама ви всичко най-добро, - каза Блей, сърцето му думкаше в гърдите. – Искрено. И наистина се надявам и за двама ви това да проработи добре.

В напрегнатата тишина Блей успя да излезе от дупката, в която бе попаднал, забивайки здраво крака, докато вървеше обратно, отдалечавайки се от болезнената и пареща агония в душата му.

- Сега може ли да се връщаме в джипа и да си свършим работата? – попита равно.

Ръцете на Куин се стрелнаха към лицето му. Наведе глава, пъкна кървящите си ръце в джобовете на кожените си панталони и се отправи обратно към колата.

- Да. Да приключваме.

Глава 6

- О, Господи, ще свърша... ще свърша...

На юг, в центъра на Колдуел, на паркинга зад Желязната маска, Трез Латимър се радваше да чуе новините – и никак не изглеждаше изненадан. Но все пак не беше нужно останалите жители на трите окръга да научат.

Докато проникваше и се движеше напред-назад в отзивчивото тяло под себе си, той затвори устата ѝ със силна целувка, езика му влезе между горещите устни и така прекъсна нежелания коментар. Колата, в която бяха, беше неудобна и миришеше на парфюма на жената – сладък, пикантен и евтин. Мамка му, другия път щеше да си избере някоя доброволка с джип или още по-добре, с Мерцедес S550 с достатъчно място отзад. Явно Нисанът не бе създаден за близо сто и тридесет килограмовото му тяло, особено когато чукаше безпощадно полуголата асистентка на стоматолога. Или беше асистентка на адвоката? Не можеше да си спомни. Имаше по-наложащи проблеми. С рязко движение той се отдръпна от устните ѝ, защото колкото повече доближаваше до своя оргазъм, толкова повече зъбите му се показваха от горната челюст – не му се искаше да я пореже по погрешка. Вкусът на прясна кръв щеше да го докара опасно до ръба, а не беше сигурен, че е добра идея да се храни от нея...

Идеята наистина се оказа много лоша. И не само защото тя бе просто човек. Някой ги наблюдаваше. Той повдигна глава и погледна през задното стъкло. Тъй като беше сянка, очите му имаха три-четири пъти по-добро възприятие от очите на нормалните вампири, и той лесно виждаше в непрогледния мрак. Мда, някой ги наблюдаваше вляво, до служебния вход, все едно беше на кино с пуканки и млечен шейк в ръка. Явно беше време да приключва. Незабавно пое контрола, пъкна ръката си между телата им, докато не достигна слабините на жената. Продължи да я стимулира, докато я чукаше, и тя свърши толкова мощно, че отметна рязко глава назад и я удари във вратата. Без оргазъм за него. Все тая. Някой се мотаеше наоколо и превръщаше забавното бързо чукане в съвсем друго нещо, така че той трябваше да приключи. Дори и да не беше свършил. Имаше многобройни врагове благодарение на многобройните си връзки. Сблъскваше се и с усложнения... причинени от самия него.

- Пресвета дево...

Съдейки по рязкото издишане, как извиваше тялото си и по непрестанните контракции, които стягаха члена на Трез, асистентката на стоматолога-адвоката-или-май-на-ветеринаря

си прекарваше жестоко. Той от друга страна мислено се бе откъснал от случващото се и всеки момент можеше да изскочи от колата и да насочи оръжието си към... Беше жена. Аха, който и да ги дебнеше, със сигурност беше с женски произход. Трез се намръщи, когато осъзна кой ги следеше. Проклятие.

Е, поне не беше лесър. Нито симпат. Не беше и нарко-дилър, с който трябваше да се справи. Нито пък съперник сводник със собствено мнение. Нито вампир, изгубил контрол. Ай Ем, собствения му брат...

Не, не. В тъмното стоеше само една безобидна жена, заради която вече не можеше да се върне към блаженото си занимание. Изгуби настроение.

Асистентката-адвокат-ветеринар-фризьорка се задъхваше, все едно се опитваше да качи пиано по стълбите.

- Това... беше... жестоко... това... беше...

Трез извади члена си и го прибра в дюкяна. Имаше голяма вероятност след половин час топките му да посиняят, но по-късно щеше да му мисли.

- Ти си невероятен. Ти си най-невероятният...

Трез се остави пороя от глупави думи да го завърти.

- И ти, скъпа.

Целуна я, за да изглежда все едно го е грижа – и донякъде беше точно така. Човешките жени, които използваше, имаха значение, защото бяха живи същества, които заслужаваха уважение и внимание най-вече заради факта, че сърцата им все още биеха. Заслужаваха уважение заради времето, през което му позволяваха да използва телата им, а понякога дори да се храни от вените им – ценеше тези подаръци, давани винаги доброволно, а понякога дори в двойна доза.

А последната жена, която беше използвал, сега стоеше там и създаваше проблеми.

След като закопча ципа си, Трез отмести голямото си тяло, така че да не смачка десет-минутната си партньорка, като в същото време се опитваше да не си разбие черепа в тавана на колата. Обаче сладураната не искаше да помръдне. Просто си лежеше там като възглавница, хвърлена на седалката, краката ѝ все още разтворени, още възбудена, гърдите ѝ стърчаха и противодействаха на гравитацията като два пъпеша, залепени за гръдния ѝ кош. Сигурно имаше импланти.

- Хайде да те облечем, - предложи той, докато придърпваше предниците на дантеленото ѝ бюстие в опит да ги закопчее.

- Ти беше фантастичен...

Тя се бе отпуснала като желе – като изключим твърдите като камък фалшиви цици; съгласяваше се и съдействаше, докато той се опитваше да я приведе в нормален вид, после я изправи да седне и заглади косата ѝ.

- Много се забавлявах, миличка, - измърмори той и наистина си го помисли.

- Може ли да се видим отново?

- Може би. – Усмихна ѝ се със стиснати устни, за да не оголи зъбите си. – Ще се навъртам наоколо.

Тя измърка като котка в отговор и започна да диктува номера си, но той дори не си направи труда да го запомни. Тъжната истина бе, че жени като нея с лопата да ги ринеш; в няколко милионния град със сигурност имаше поне няколко стотин хиляди мацки на по двадесет и няколко, с тесни дупета и палави крака, които търсеха удоволствия. Всъщност, всички те бяха просто разновидност на една и съща жена, ето защо той държеше на свежите

попълнения. С толкова много общи черти, отчаяно се нуждае от непрестанен поток от нови момичета, за да не му доскучава.

Минута и половина по-късно Трез излезе от колата и дори не си направи труда да изтрие спомените ѝ. Като сянка той можеше да прилага много умствени трикове, но спря да го прави преди много години. Не заради усилията, които се изискваха – просто от време на време се връщаше при същата жена.

Погледна часовника си за секунда. Вече закъсняваше за срещата с Ай Ем – но първо, преди да изчезне, трябваше да се справи с проблема, който стоеше до вратата.

Отправи се натам и спря пред жената – тя вирна брадичка и сложи ръка на кръста си. Беше от типа „винаги на разположение”, имаше руси коси и обичаше късите панталонки – затова изглеждаше безумно на кучешкия студ, облечена в пухеното си розово зимно яке и голите до задника крака. Приличаше на снежна топка, забита на клечки за зъби.

- Май си зает? – настойчиво заговори. Очевидно опитваше да запази самообладание, но като се имаше предвид как потропваше с високите токчета, беше разгорещена и превъзбудена – и то не в добрия смисъл.

- Здравсти, миличка. – Така наричаше всички. – Забавлява ли се тази вечер?

- Не.

- Е, жалко. Слушай, ще се видим скоро...

Жената направи огромна грешка, като го сграбчи за ръката, докато минаваше покрай нея, и ноктите ѝ се забиха в копринената риза и стиснаха кожата му. Трез извърна рязко глава – очите му горяха. Поне успя да се овладее, преди да оголи зъбите си.

- Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – попита тя и се наведе към него.

- Трез! – извика някой.

Внезапно гласът на шефката на охраната се заби в мозъка му. И слава богу. Сенките бяха миролюбив вид по природа – разбира се, само ако преди това не са били агресивни.

Докато Хекс приближаваше бързо, сякаш усещаше, че може да се стигне до убийство, той се освободи от захвата на жената и усети петте огнени, болезнени следи от ноктите ѝ. Като потисна изблика на ярост, той се загледа в лицето на жената.

- Сега си върви у дома.

- Дължиш ми обяснение...

Той поклати глава.

- Не съм ти гадже, миличка.

- Много си прав. Той поне знае как да се отнася с една жена!

- Тогава се прибирай при него, - отговори мрачно Трез.

- Какво правиш – чукаш различно момиче всяка вечер?

- Да. И понякога по две в неделя. – Мамка му, трябваше да си премълчи. Чудеше се кога преспа с нея? Преди две вечери? Три? Вече беше късно. – Прибирай се вкъщи при мъжа си.

- Отвращаваш ме! Ти си шибан духач, мръсно копеле...

Когато Хекс застана между двамата и започна да говори с нисък глас на истеричката, Трез се почувства повече от щастлив за неочакваната подкрепа... защото точно в същия момент момичето с Нисана направи завой на паркинга и подкара право срещу тях. Свали прозореца си и се усмихна, осъзнала, че е поредната жена.

- Ще се видим скоро, любовнико.

И тогава се започна със сълзите: момичето с розовата шуба, което си имаше приятел и проблеми с обвързването, избухна в такъв плач, достоен за погребение на близък роднина.

Естествено, точно в този момент се появи Ай Ем. Усетил присъствието на брат си, Трез затвори очи.

„Чудесно. Просто прекрасно, мамка му.“

Глава 7

Около десет пресечки по-далеч от най-ужасната нощ на Трез, Кор бършеше острието на косата си с парче мек като коприна кожен плат.

От другата страна на алеята, Троу говореше по телефона си с нисък глас. Беше така откакто третият от тримата лесъри, които бяха открили в покрайнините на града, бе изпратен обратно при Омега.

Кор не се интересуваше от каквото и да било отлагане, с причина или без. Останалите от шайката му копелета бяха някъде в центъра, издирващи единия или двама от двама врагове и той би предпочел да се ангажира само дотук.

Но биологичните нужди си бяха необходими. По дяволите.

Троу прекрати разговора си и погледна насам, красивото му лице придоби сериозни черти.

- Тя е на разположение.

- Колко мило от нейна страна. – Кор прибра косата в ножницата си и остави полиращата кърпа. – Аз обаче съм по-малко заинтересуван от примирението ѝ, отколкото от това, на което е способна.

- Способна е.

- И откъде да сме сигурни?

Троу се прокашля.

- Ходих при нея снощи и се възползвах от случая.

Кор се усмихна студено. Значи това обясняваше отсъствието на войника му и причината за заминаването беше облекчаваща. Страхуваше се, че другият мъж имаше...

- И как беше?

- Тя беше способна.

– Изпробва ли цялото ѝ обаяние?

Джентълменът, който някога е бил високопоставен член на *глиммерата* и би го направил поради тази причина, ала в момента от полза, прочисти гърло.

– Аз...ъъ... да.

- И как изглеждаха. – Когато не последва отговор, Кор пристъпи през потъмнелия от петното сняг, като се приближи до подчинения си.

- Как беше тя, Троу? Влажна и желаеща?

Изчервяването на мъжа стана още по-видимо върху перфектното му красиво лице.

- Беше задоволителна.

- Колко пъти я оправи?

- Няколко.

- В различни пози, надявам се? – Когато последва само сковано кимване, Кор реши да отстъпи. – Е, тогава значи вярно си изпълнил дълга си към своите другари войници. Сигурен съм, че останалите ще искат да опитат както от вената, така и от секса.

В неловката тишина, която последва, Кор не би признал пред никого, но би настоял за

детайли, не за да обсъжда възбудата на подчинения му,... а защото се радваше, че Троу беше легнал с женската. Искаше мъжът да се отдалечи от каквото се беше случило през есента. Искаше да са изминали години и безброй жени и потоци кръв от други жени...

- Има само едно условие, - изрече Троу.

Кор сви устни. Тъй като въпросната жена още не го беше виждала, нямаше как да спечели повече – освен това сега нямаше нужда да се храни. Благодарение на...

- И то е...?

- Трябва да се случи в нейното жилище. Утре вечер.

- Аха. – Кор се усмихна студено. – Значи е капан.

- Братството не знае кой направи разследването.

- Идентифицира шестима мъже, нали така?

- Не използвах нашите имена.

- Няма значение. – Кор огледа алеята, сетивата му се простираха в търсене на лесър или

Брат. – Не подценявам способностите на Слепият крал. Не трябва да го правиш и ти.

Наистина собствените му амбиции ги бяха изправили срещу истински враг. Опитът за покушение върху Рот през есента се бе превърнал в негласното обявяване на война и както се очакваше, имаше загуби: Братството бе открило скривалището на шайката му копелета, бяха се прокраднали и плякосали всичките оръжия, които щяха да послужат за продупчване с куршум на гърлото на Слепия Крал. Несъмнено търсеха доказателство. Въпросът бе за какво? Той не знаеше все още дали кралят е жив или мъртъв, нито и Съветът, от това, което беше разбрал. Всъщност, глимерата не знаеше, че покушението се беше случило. Беше ли оцелял Рот? Или беше убит и Братството бяха заети да запълнят празнотата. Древният Закон бе достатъчно ясен що се отнася до правилата за наследяване поред, стига кралят да няма наследник, какъвто той и нямаше. Така че трябваше да бъде най-близкият от рода, ако имаше такъв.

Кор искаше да разбере, ала не задаваше много въпроси. Оставаше му само да чака, докато нещата не се изяснят сами, и в същото време с войниците му ще продължат да убиват лесъри, а той ще продължи да чука жените от глимерата. Поне и двете усилия вървяха добре. Всяка вечер те пробощаха убийци и ги връщаха при Омега. И женственият Елан, син на Ларекс, който беше връзката му със Съвета и не особено почитан, се бе оказал доста наивен и податлив – две качества, които бяха много полезни за някой, който ти служи като инструмент.

Но в същото време Кор беше уморен от липсата на информация. И несъмнено, сделката с жената, която Троу бе намерил, беше необходима, но преизпълнена с опасност. Женска, способна да дарява вените си и секс многократно на желаещи, със сигурност бе способна на размяна на информация за пари и въпреки че Троу беше запазил самоличността им, броят им се знаеше. Братството със сигурност по подходящ начин бяха предположили, че никой от шайката копелета не е обвързан и че рано или късно, по тази нова земя, ще си вземат онова, което бяха имали преди в Древната Страна.

Може би тази жена беше сложена от краля и личния му телохранител.

Е, щяха да разберат утре. Засадите лесно се прилагаха, и нямаше по-уязвим момент от този, когато гладен мъжкар бе върху гърлото и между краката на някоя женска. Но пък беше време. Войниците му имаха желание да се бият, но лицата им бяха изпити, очите потъмнели, кожата около бузите им беше прекалено впитана. Човешката кръв, този слаб заместител, не им даваше достатъчно сили, а неговите момчета живеяха на това прекалено дълго време. Едно

време в Древната Страна имаше достатъчно жени, които да им послужат, когато настъпи нуждата. Но откакто бяха дошли в Новия Свят, трябваше да се справят някак.

Ако беше капан, имаше желание да се бие с Братята. И все пак беше получил нужното обслужване...

Прескъпа Скрайб Върджин, не искаше дори да мисли за това.

Кор прочисти гърло, докато болката в гърдите му правеше трудно преглъщането.

- Кажи на жената, че първата вечер е прекалено рано. Ние ще дойдем привечер при нея. И уреди да се храним от хора веднага щом се смрачи. Ако Братята са там, ще се заемем с тях от позиция, в която имаме относително добра сила.

Веждите на Троу се повдигнаха сякаш бе впечатлен от мисленето на Кор.

- Слушам. Ще направя точно това.

Кор кимна и погледна встрани.

В тишината случката през есента се притисна между тях, като направи студения декемврийски въздух дори по-мразовит.

Святата Избраница беше винаги с тях двамата.

- Дневната светлина надвисва бързо върху нас, - изрече Троу с идеалния си акцент. – Време е да отпътуваме.

Кор се загледа на изток. Блясъкът от предстоящото зазоряване все още не се бе появил, но подчиненият му беше прав. Скоро... Много скоро... смъртоносната светлина на слънцето щеше да се изсипе върху тях, независимо от това, че бе слабо и зимното слънцестоене едва бе минало.

- Повикай войниците от бойното поле, - каза Кор. – И ги посрещни в базата ни.

Троу написа някаква комбинация букви на съобщение, което Кор не можа да прочете. След това войникът прибра смръщено телефона си.

- Ти няма ли да се върнеш? – попита Троу.

- Тръгвай.

Последва дълга пауза. След това другият войник проговори тихо.

- Къде отиваш?

В този момент Кор се замисли за всеки от неговите бойци. Зайфър, сексуалният завоевател. Балтазар, крадецът. Сайфън, убиецът. И онзи, който нямаше име, но имаше прекалено много грехове, за да може да се преброят. Така че му казваха Син.

След това си помисли за честния, лоялен Троу, неговият най-близък подчинен.

Идеално отгледан и безпогрешен Троу.

Красивият и прекрасен Троу.

- Сега тръгвай, - каза той на мъжа.

- Ами ти?

- Върви.

Троу се поколеба и във въпросната пауза, нощта, в която Кор едва не бе умрял, сякаш се появи и за двама им. И как не?

- Както желаш.

Войникът се дематериализира, като остави Кор сам напред вятъра. Когато се увери, че са го оставили, изстреля спермата си внезапно, обърна се рисковано на север към поляната, която бе покрита със сняг. Като зае поза, той застана на хълма, загледан в красивите дървета, издигнали се гордо и величествено на върха.

Помисли си за меки надигащи се гърди на жена, за нежните ѝ ключици, за най-горещата

част от бледия женски врат...

Докато вятърът брулеше гърба му, той затвори очи и пристъпи напред, привлечен от това да се върне там, където бе срещнал своя пирокант.

Къде беше Избраницата му?

Беше ли още жива? Дали Братството бяха отнели живота ѝ за нейно добро, щедър и незнаен дар за врага на краля ѝ?

Кор знаеше, че без кръвта ѝ щеше да е мъртъв. Смъртоносно ранен по време на опита за покушение над Рот, беше на ръба да умре, когато Троу го бе извел на това поле и бе повикал Избраницата и доброто дело се бе случило.

Троу бе нагласил всичко. И през това време беше причина за доста ругатни от мрачното сърце на Кор.

Амбициите му си бяха останали същите: имаше намерение да се бори за трона на Слепия Крал и да властва над вампирите. Имаше обаче една слабост, която беше постоянна.

Тази жена.

Беше въввлечена погрешно в този конфликт между въоръжени с кинжали мъже, една невинна, която бе манипулирана и след това използвана. Горчиво се тревожеше за нея.

Разбира се, съжаляваше за не само едно нещо в живота си, изпълнен със злодеяния. Ако не беше пратил Троу в ръцете на Братството, подчиненият му не би се срещнал с нея тогава и нямаше да се храни от нея. И ако не беше именно тази тяхна среща, Троу нямаше след това да я повика в период на нужда, нито тя щеше да дойде при тях тогава на онова поле... и Кор никога нямаше да погледне тези състрадателни очи.

И да изгуби част от себе си.

Но той бе мръсен, уродлив и непукистичен пес, враг на реда и сигурността, в които тя живееше. Не заслужаваше нейния дар.

Нито пък Троу – и не защото беше паднал от предното си високо положение в глимера.

Нито един смъртен мъж не го заслужаваше.

Като спря пред едно дърво, Кор се загледа в мястото, където бе лежал проснат пред нея...

където бе коленичила над него, разкървавила китката си и той бе отворил устни, за да получи силата, която само тя можеше да му даде.

Имаше момент, когато очите им се бяха срещнали и времето бе спряло... и след това тя бавно бе докоснала китката си до устните му.

О, този прекалено кратък миг.

Беше убеден, че тя е привидение на вече напускащото му го съзнание, но докато Троу го водеше обратно в скривалището им, бе осъзнал, че е била истинска. Много истинска.

Бяха изминали седмици. И тогава, една вечер в града я беше усетил и беше последвал ехото, чуващо се от кръвта във вените ѝ, за да я види.

В тези кратки минути и часове тя беше разбрала истината за него. Беше го гледала в тъмнината, право в него и тъгата ѝ беше видима.

По-късно скривалището му беше нападнато. Вероятно заради нейните насоки. Задуха вятър и отново заваля сняг, снежинките сякаш удебеляваха въздуха, въртяха се наоколо и влизаха в очите му.

Къде ли беше тя сега?

Какво ѝ бяха сторили?

На изток блясъкът на изгряващото слънце започна да се подава, въпреки покривката от облаци и очите му запариха – държеше внимателно да ги поддържа тренирани като гледаше

розовеещия се хоризонт, само заради болката.

Никога преди не му се беше случвало да е така разкъсан от емоции.

Цял живот бе просто трениран да оцелява – първо в продължение на години в бойния лагер, а след това и по време на годините си при Блъдлетър, а ето и сега в наши дни като водач на група бойци.

Но тя сякаш го бе разсякла, беше причината за живата рана в него.

Разбира се, като го бе дарила с живота му, беше взела част от него със себе си и той не знаеше какво да прави.

Може би щеше просто да стои тук и да се остави да изгори.

Изглеждаше далеч по-лесно от това да живее като сега...

Каква съдба я бе срещнала?

Трябваше да узнае.

Беше точно толкова важно, колкото идеята му за трона.

Глава 8

- Та, къде зарязахте телата? - настоя Ви, докато изхвърчаше от задния вход на тренировъчната зала.

Докато Куин чакаше Джон и Блей да излязат от камиона, той остави единия от тях да отговори на въпроса на Ви. Беше му писнало да се занимава - като стана въпрос, докато поглеждаше през предното стъкло, хвърляйки поглед към подземния паркинг на сградата, се замисли дали да не се опъне на предната седалка на камиона и да подремне.

Беше прекалено уморен да се занимава с каквото и да било.

Въпреки това накрая последва Джон и изкара жалкия си задник през вратата от страната на шофьора. Трябваше да провери Лейла, а това нямаше как да стане оттук.

Като се изключи катастрофата, поне той, Джон и Блей си бяха свършили работата като хората напът за вкъщи. На около десет мили преди отбивката за територията на Братството отбиха в занемарен път, свалиха двамата мъртви мъже от колата и хвърлиха телата в яма, чието дъно не можеше да се види. След това дадоха назад, обърнаха и изчезнаха, оставяйки снега, който отново беше започнал да вали, сериозно да скрие следите им, както и струйките, които оставяха следи от ярка червена кръв. По обяд, ако продължаваше да вали все така, щеше да бъде сякаш нищо не се е случвало.

Перфектното прикритие. Ха-ха.

Предполагаше, че би трябвало да се чувства зле за семействата на мъртвите пичове - труповете нямаше никога да бъдат открити. Но от неофициалните сведения можеше да се предположи, че типовете са живяли в покрайнините и не защото са били хипита: оръжия, остриета, автоматичен нож, трева и екстази бяха намерени из джобовете им. Само Господ знаеше какво имаше в онези раници.

Изпълнените с насилие животи обикновено завършваха с насилствен край.

- ... кучи син. - промърмори Ви, докато обикаляше задната част на хамъра. - В какво, по дяволите, са се блъснали? Циментова барикада?

Джон изписа нещо и Ви погледна рязко към Куин.

- Какво, по дяволите, си мислеше? Можеше да се убиеш.

Куин се потупа по гърдите.

- Все още бие.

- Кретен. - Но братът се ухили, показвайки остри резци. - Е, аз бих направил същото.

С крайчеца на окото си Куин видя как Блей се изнизваше бавно и ненатрапчиво към вратата на фитнес центъра. След секунда и половина щеше да изчезне, приключвайки с драмата, която отново се беше разиграла пред него.

Внезапна поразителна нужда да последва война в коридора и далеч от любопитни очи прониза Куин. Сякаш трябваше отново да опита да...

Братовчед ти ми дава това, от което се нуждаеш. По цял ден. Всеки ден.

Господи, щеше да повърне.

- Има ли други лични вещи?

Куин спря да мисли за глупости и превключи на "полезен" режим.

- Ще ги донеса.

Качвайки се върху камиона, откърти смачканата задна врата на хамъра и се промуши през дванадесет инчовата дупка, стигайки до задната седалка. Бе приятно чувство да навира тялото си, където не му беше мястото и където не можеше да се побере - така поне имаше за какво да мисли, а леките болки от нараняванията му бяха още едно прекрасно разсейване. Двете раници бяха доста разхвърлени. Намери едната зад предната седалка, а другата беше захвърлена отпред, върху спиращката и педала на газта. Според него това бе странен багаж за онези двамата; визията на пешеходци не вървеше с имиджа на градски тежкари, чиито труповете бяха опитали да докарат.

По-скоро приличаха на гимназисти, отколкото на хора от наркобизнеса.

Освен ако не са се нуждаели от място, където да сложат значките си от лабораторията или някаква подобна идиотщина.

Докато Куин си проправяше път на задната седалка, внезапно реши, че няма да излезе от същото място, откъдето влезе. Извъртайки се, се излегна на съсипаната кожа и притисна коленете си към гърдите. С рязко вдишване изрита отсрещната врата, отваряйки я рязко, металните панти се освободиха с писък, таблото излетя върху бетона.

Приятно.

Докато ехото на трясъците минаваше през гаража, Ви запали една от ръчно свитите си цигари и се наведе към дупката, току-що направена от Куин.

- Знаеш, че за тая работа има дръжки на вратите, нали?

Куин се изправи и осъзна, че току-що бе потрошил единствената страна на колата, която не беше пострадала.

И ако това не беше метафора за целия му шибан живот в този момент.

Хвърли раниците навън и се измъкна от колата, падайки тежко, докато Джон хващаше раниците и започна да ги отваря.

Мамка му. Блей си беше тръгнал. Вратата на тренировъчния център тъкмо се затваряше.

Псувайки под носа си, промърмори:

- Всички мобилни телефони би трябвало все още да са някъде вътре - въпреки че прозорците са разбити, предното стъкло е непокътнато, така че не би трябвало да са изхвърчали.

- Я виж ти... - каза братът и издиша.

Куин се намръщи и погледна към намереното от Джон. Какво... по... дяволите...

- Шегуваш ли се?

Най-добрият му приятел току-що бе извадил евтин керамичен съд, такъв какъвто можеше да се намери в раздела за домакинските принадлежности в Таргет. Я, да не повярваш. Другият тип също беше опаковал един.

Какви бяха шансовете...?

- Трябва да намерим тези телефони. - промърмори Куин, скачайки отново на платформата на колата. - Някой да има фенерче?

Вишъс свали кожената си ръкавица и вдигна светещата си ръка.

- Точно тук.

Докато братът се качваше на тънкия ръб на платформата, Куин отново се вмъкна в задната част на хамъра.

- Не ме удрай с това нещо, става ли, Ви?

- Уверявам те, че това би било пошляпване, което няма да забравиш.

Човече, тази ръка беше от полза. Когато Ви я пъкна вътре, цялата кола се освети, сякаш беше ден, а следите от касапницата хвърляха остри, тъмни сенки. Пропълзявайки, Куин се протегна под седалките, опипвайки пода, претърсвайки ъглите. Миризмата беше отвратителна, ужасна комбинация от газ, изгорена пластмаса и прясна кръв - и всеки път, когато докосваше пода, се вдигаше облак от прах от въздушните възглавници.

Ала си струваше всичките превзети йога пози.

Излезе с чифт айфони.

- Мразя тези неща. - промърмори Ви, докато слагаше ръкавицата си обратно и взе телефоните.

Отново на сравнително чист въздух, Куин си пое дъх и изпука врата си, след което скочи обратно на земята. Водеше се някакъв разговор, така че той кимна няколко пъти, сякаш знаеше за какво, по дяволите, се говореше.

- Слушайте, ако нямате нищо против, ще се обадя по телефона за секунда. - Прекъсна ги той.

Ви присви очи.

- На кого?

Джон се включи тъкмо навреме с въпроса какво щеше да стане с хамъра - бе като някой да размахва факла пред Т-Рекс, за да го насочи в друга посока. Когато Ви започна да говори за бъдещето на хамъра, като че беше градинска декорация, на Куин му идеше да изпрати въздушна целувка на приятеля си.

Никой, освен Джон и Блей, не знаеше за Лейла - и така и трябваше да си остане за момента. След като Куин беше *аструкс нотрум* на Джон, не можеше да се отдалечава много - и не го правеше. Приблужи се до вратата, която Блей бе използвал преди малко и извади телефона си. Докато набираще един от телефоните в къщата и чакаше позвъняването, се загледа в съсипания му автомобил.

Можеше да си спомни нощта, в която си купи проклетото нещо. Въпреки че родителите му винаги са били богати, никога не бяха чувствали огромната изгаряща нужда да му предоставят нещата на тепсия, както бяха направили с брат му и сестра му. Преди преобразяването му се оправяше като продаваше тайно трева, но никога не бе успявал да натрупа състояние - едва стигаше, за да запълни празнината в нищожния размер на джобните му, така че да не лентяйства за сметка на Блей през цялото време.

Проблемът с парите беше приключил веднага щом беше назначен като личен телохранител на Джон. Новата му работа вървеше със сериозна заплата – седемдесет и пет бона на година. И като се има предвид, че не плащаше данъци на шибаното човешко правителство и че

храната и покривът над главата му бяха платени, имаше доста останали пари. Хамърът беше първата му голяма покупка. Беше направил проучване в интернет, но истината бе, че още от началото знаеше какво иска. Фриц беше отишъл да се договори и да направи официалната покупка... и когато Куин за първи път седна зад волана, завъртя ключа и усети как колата измърка, щеше да се разпадне от кеф.

Сега всичко беше съсипано: той определено не беше механик, но беше ясно, че структурните щети бяха толкова тежки, че нямаше смисъл да я запази...

- Ало?

Гласът на Лейла го върна обратно в настоящето.

- Хей, тъкмо се връщам. Как се чувстваш?

Прецизното изговаряне на думите, което последва, му напомни за родителите му - всяка дума, перфектно произнесена и внимателно избрана.

- Добре съм, благодаря. Отпочинах си и гледах телевизия, както ми предложи. Имаше маратон на Списък за един милион долара.

- Какво, по дяволите, е това?

- Предаване, в което продават къщи в Лос Анджелис - в началото реших, че е измислица, но след това се оказа, че е риалити шоу. Мислех, че са си измислили всичко. Мадисън има прекрасна коса - също така харесвам и Джош Флаг. Той е много проникателен и е много мил с баба си.

Той ѝ зададе още няколко въпроса, като например какво беше яла, дали беше подремнала, само за да не спира да говори, докато той търсеше следи от неудобство или притеснение между сричките.

- Значи си добре? - попита той.

- Да, и преди да попиташ, вече помолих Фриц да ми донесе последното хранене горе. И да, ще си изям цялата телешка пържола.

Той се намръщи, не искаше тя да се чувства като затворена в клетка.

- Слушай, всичко това не е само заради детето. То е и заради теб. Искам да си добре, знаеш го, нали?

Гласът ѝ спадна малко.

- Винаги си бил такъв. Дори и преди ние да... да, винаги си искал само най-доброто за мен. Фокусирайки се върху вратата, която беше откъртил, се замисли колко добре щеше да се почувства, ако скрита нещо.

- Е, аз мисля да мина през фитнес залата. Ще ти се обадя пак преди да си легна, о'кей?

- Добре. Пази се.

- Ти също.

Докато затваряше, забеляза, че Ви беше спрял да говори и се беше втренчил в него, сякаш нещо изобщо не бе наред - като например, горяща коса, панталони около глезените, обръснати вежди.

- Да не би да си имаш жена, Куин? - попита братът провлачено.

Куин се огледа наоколо за спасителен пояс и намери едно голямо нищо.

- Ъъъ...

Ви издиша през рамо и се приближи.

- Както и да е. Отивам да поработя над телефоните. А ти трябва да си намериш ново возило - всичко друго, само не Тойота Приус. До после.

Когато двамата с Джон останаха сами, бе пределно ясно, че мъжът се канеше да каже нещо

за крайпътното шоу.

- Не искам да го чувам, Джон. Просто нямам достатъчно сила в момента.

Мамка му, изписа Джон.

- Това що-годе покрива всичко, мой човек. Към къщата ли си тръгнал?

Законът бе изключително стриктен като ставаше въпрос за работата на *аструкс нотрум* - Куин трябваше да бъде с Джон 24/7. Но кралят бе направил компромис за времето, когато бяха в границите на територията на братството. Иначе Куин щеше да знае прекалено много за приятеля му и Хекс.

А Джон щеше да трябва да наблюдава как той и Лейла... ъм, да.

Когато Джон кимна, Куин отвори широко вратата.

- След теб.

Отказа да погледне приятеля си в очите, когато боецът минаваше покрай него, просто не можеше да го направи. Защото знаеше точно какво се въртеше в главата му - и нямаше никакво намерение да говори за случката на пътя, по който беше минавал и преди. Не и за простотиите, които се бяха случили тази нощ. Нито за тези, които се бяха случили... преди толкова много нощи, благодарение на Бранителите на Честта.

Беше му писнало да говори.

Проклетото говорене никога не помагаше.

Сакстън, син на Тим, затвори последната Книга на Устната История и единственото, което можеше да направи, бе да се взира в кожената подвързия с релефни златни детайли.

Последната.

Не можеше да повярва. Колко време бе продължило проучването? Три месеца? Четири? Как можеше да е приключило?

Хвърли бърз поглед към библиотеката на Братството и стотиците томове за право, доклади и кралски постановления... и си помисли - да, наистина му беше отнело месеци да ги прегледа всичките. И сега, когато търсенето беше приключило, когато бележките бяха написани и правилният път, за да се постигне желаното от краля, бе издълбан, би трябвало да се чувства доволен.

Вместо това се чувстваше ужасен.

Докато се обучаваше и практикуваше като адвокат, се беше сблъсквал с неприятни проблеми и преди - особено след като беше дошъл тук, в тази огромна къща и беше започнал да работи като личен адвокат на Слепия Крал: Древните Закони бяха много сложни, архаични, не само по начина, по който бяха написани, но и самото им съдържание - а владетелят на вампирската раса изобщо не бе такъв. Начинът на мислене на Рот беше пряк и революционен, и когато зависеше от него, миналото и бъдещето не можеха да съществуват съвместно без доста промени - промени на Древните Закони.

Това обаче бе нещо съвсем различно.

Рот, като техен владетел, можеше да прави почти всичко, което си поиска - ако съответните прецеденти бяха идентифицирани, преработени и регистрирани. Все пак кралят бе живото дишащо определение на закона, физическо проявление на реда, нужен на цивилизовано общество. Проблемът беше, че традицията не изникваше от нищото; беше резултат от начина на живот на поколения, начин на живот, който бе основан на определени правила, приети от обществото. По принцип прогресивно мислещи хора, които се опитват да ръководят строги консервативни общества в нова посока, имаха доста проблеми.

А сега... още промени относно начина, по който ставаха нещата? В сегашната политическа среда, където властта на Рот вече беше оспорвана...

- Много си замислен.

Гласът на Блей накара Сакстън да подскочи и почти да изпусне Монбланк-а* си.

Блей незабавно се пресегна напред, сякаш за да поправи създаденото безредие.

- О, съжалявам...

- Не, няма нищо, аз... - Сакстън се намръщи като видя мокрото, окървавено облекло на боеца.

- В името на Скрайб Върджин... какво се е случило тази вечер?

Вместо да отговори, Блей се запъти към бара върху старинния шкаф в стил бомбей в ъгъла. Не бързаше да избере между шери и Дъбонет**, и беше пределно ясно, че оформя мислите си в изречения в главата си.

Коего значеше, че имаше нещо общо с Куин.

Всъщност на Блей не му пукаше нито за шерито, нито за Дъбонета. И в крайна сметка си сипа портвайн.

Сакстън се отпусна назад в стола си и погледна към полилея, който бе закачен толкова високо над пода. Беше поразителен екземпляр на Бакъра***, от средата на XIX век, с

всичкото оловно стъкло и внимателно изработени детайли, които се очакваше да има.

Припомни си как едва доловимо се люлееше напред-назад, дъгата от светлината блестеше из цялата стая.

Преди колко нощи беше това? Преди колко време Куин беше служил на Избраницата точно над тази стая?

Нищо не беше същото оттогава.

- Повредена кола. - Блей отпи една дълбока глътка. - Просто проблеми с механиката.

И затова ли кожените ти панталони са мокри и има кръв върху блузата ти?, помисли си Сакстън.

Ала го запази за себе си.

Вече бе свикнал да си мълчи.

Тишина.

Блей допи портвайна си и си наля още един с готовност, присъща за алкохолик. А той не беше такъв.

- Ами... ти? - попита мъжът. - Как е работата?

- Приключих. Е, почти.

Сините очи на Блей се стрелнаха в негова посока.

- Наистина ли? Мислех, че ще продължи вечно.

Сакстън проследи линиите на лицето, което познаваше толкова добре. Този поглед, в който се бе вглеждал сякаш цял живот. Тези устни, които бе целувал с часове.

Ужасяващото усещане за тъга, което изпита, бе също толкова неоспоримо, колкото и силата, която го привлече към тази къща, към тази работа, към новия му живот.

- Както и аз. - каза той след момент. - Аз също... мислех, че ще продължи много повече.

Блей се втренчи в чашата си.

- Колко време мина, откакто започна задачата?

- Аз не... не мога да си спомня. - Сакстън потърка основата на носа си. - Няма значение.

Още тишина. Сакстън беше готов да заложил всеки свой дъх, че Блейлок си мислеше за другия мъж, онзи, когото обичаше, както никой друг, другата му половина.

- И за какво ставаше въпрос? - попита Блей.

- Моля?

- Проектът ти. Цялата тази работа. - Блей елегантно повдигна чашата си, описвайки кръг наоколо. - Всичките тези книги, над които залягаше. Ако си приключил, можеш да ми кажеш за какво беше всичко това, нали?

За момент Сакстън се замисли дали да не каже истината,... че имаше други, също толкова важни неща, за които си беше мълчал. Неща, които си мислеше, че може да преживее, ала които с времето се бяха оказали твърде тежък товар.

- Ще разбереш много скоро.

Блей кимна, но беше разсеян, както и от самото начало. Ала тогава той каза:

- Радвам се, че си тук.

Сакстън повдигна вежди.

- Наистина...?

- Рот има много добър адвокат на своя страна.

Аа. Ясно.

Сакстън избута стола си назад и се изправи на крака.

- Да. Вярно.

Чувстваше се странно уязвим, докато събираше документите си. В този напрегнат тъжен момент имаше чувството, че те бяха единственото нещо, което го държеше, тези крехки и въпреки това могъщи листове с безброй думи върху тях, всяка изписана на ръка и с внимание.

Не знаеше какво би правил без тях в нощ като тази.

Прочисти гърло.

- Какви планове имаш за малкото оставащо от нощта?

Докато чакаше отговора, сърцето му блъскаше в гръдния кош, защото изглежда той единствен разбираше, че задачата, поставена от краля, не беше единственото нещо, което приключваше тази вечер. Неоснователният оптимизъм, който го поддържаше в началото на тази връзка, се беше превърнал в отчаяние, което го караше да се вкопчва и в най-малките неща,... ала сега дори и това го нямаше.

Каква ирония. Сексът беше мимолетна физическа връзка - и много пъти в живота си той бе търсил точно това. Такъв беше случаят и с Блейлок, поне в началото. Но след време сърцето му също се беше забъркало и това бе причината да е в това състояние сега.

На края на пътя.

- ... да потренирам.

Сакстън се опомни.

- Моля?

- Мисля за известно време да потренирам.

След като ометеш гарафата с портвайн?, помисли си Сакстън.

За момент се изкуши да го притисне за подробности за тази вечер: кой, какво, къде - сякаш това щеше да му донесе някакво успокоение. Но знаеше много добре. Блей имаше състрадателна мила душа и мъчението бе част от работата му, с което се сблъскваше само когато му се налагаше.

Нямаше да получи никакво спокойствие от която и да е комбинация от секс, общуване и тишина.

Закопча копчетата на двуредния си блейзър и оправи шала си, сякаш това му помагаше да се съвземе. Поглеждайки към гръдния си кош, забеляза, че джобът му беше перфектно

пригладен, но френските маншети на ризата му трябваше да се пооправят, за което той внимателно се погрижи.

- Трябва да си почина преди да говоря с краля. Раменете ме убиват от стоене по цяла нощ на бюрото.

- Вземи си вана. Може да ти помогне.

- Да. Вана.

- Тогава ще се видим после. - каза Блей, докато си наливаше още едно, след което се приближи към него.

Устните им се склучиха в лека целувка, след което Блей се обърна и закрачи към фойето, изчезвайки по стълбите, за да се преоблече.

Сакстън го гледаше как си тръгва. Дори направи няколко крачки напред, за да види как кубинките, както ги наричаха братята, изкачваха огромното стълбище стъпка по стъпка.

Част от него му крещеше да последва мъжа в спалнята им, и да му помогне със свалянето на дрехите. Като оставим емоциите настрана, физическото привличане между тях винаги е било силно, а точно сега му се искаше да се възползва от това.

Само че вече дори и това не можеше да оправи нещата.

Отиде до бара, наля си шери и отпи, сядайки пред огнището. Фриц бе сложил дърва наскоро, така че пламъците бяха ярки и живи.

Това щеше да боли, помисли си Сакстън. Но нямаше да го пречупи.

Рано или късно щеше да го преодолее. Да оздравее. Да продължи напред.

Сърца се разбивани през цялото време...

Нямаше ли една песен за това?

Въпросът беше кога да говори за това с Блейлок.

* **Марков химикал.**

** **Ликьорено вино с билки и подправки.**

*** **Производител на фини кристални изделия в Бакъра, Франция.**

Глава 9

Ритмичният звук от ски за бягане, плъзгащи се по снега, се повтаряше на всеки няколко секунди.

Северната буря бе затихнала по изгрев и проблясъците на изгряващото слънце, показващо се изпод последните останали облаци, минаваха през гората, осветявайки искрящата земя.

Според Сола Морт златните лъчи приличаха на остриета.

Отпред мишената ѝ се показва като яйце на Фаберже, поставено на щанд. Къщата на реката Хъдсън беше архитектурен експонат, структура от деликатно изглеждащи греди, които поддържаха безброй стъклени панели. От всички страни се виждаха отражението на водата и изгряващото слънце, сякаш цялата къща беше направена от замразени картини, уловени от истински творец.

Никой не може да ми плати достатъчно пари, че да живея там, помисли си Сола.

А може би всичко беше бронирано? Но кой имаше толкова пари.

Според отдела на публичните регистри на Колдуел, земята беше закупена от Винсънт ДиПиетро преди две години и беше развита с помощта на компанията му за недвижими имоти. Не беше пестил от конструкцията - поне според данъците, надвишаващи осем милиона долара. Веднага след като строежът приключил, имотът бил прехвърлен, но не на човек, а на доверителен фонд на компания за недвижими имоти - и имаше само един адвокат в Лондон, посочен като попечител.

Все пак тя знаеше кой живееше там.

Той беше причината да дойде.

Той беше и причината да е въоръжена до зъби. Сола имаше доста оръжия на лесно достъпни места: нож в калъфа на кръста си, пистолет на десния хълбок, сгъваем нож, скрит в яката на бялото ѝ камуфлажно яке.

Мъже като мишената ѝ не обичаха да бъдат шпионирани - макар и да бе отишла само за да събере информация, а не да го убива, беше абсолютно сигурна, че ако я хванат, нещата щяха да загубеят. Бързо.

Едва помръдвайки, извади бинокъла от вътрешния си джоб, като се ослушваше внимателно. Не се чуваха приближаващи стъпки зад или около нея, а отпред имаше ясен изглед към задната част на къщата.

По принцип, когато я наемеха за подобни задачи, тя действаше през нощта. Не и с тази мишена.

Пласьорите и наркотрафикантите работеха от девет до пет - от девет вечерта до пет сутринта. Спяха и се чукаха през деня, така че това беше времето да проучиш къщите им, да научиш навиците им, да разбереш с кого работят и как се предпазват.

Приближавайки къщата на фокус, вече беше изпълнила задачата си. Вратите на гаража. Задната врата. Малки прозорци, които предполагаше, че водеха към кухнята. И, естествено, огромните френски прозорци, спускащи се от тавана до пода, които покриваха цялото задно крило и ъгъла до брега на реката.

Три етажа.

Вътре не се виждаше никой.

Човече, това беше много стъкло. И в зависимост от ъгъла на светлината, можеше да види интериора на някои от стаите, особено огромното отворено пространство, което заемаше поне половината от първия етаж. Мебелите бяха уникални и модерни, сякаш собственикът не допускаше вътре никакви случайно мотаещи се наоколо хора.

На бас, че гледката беше невероятна. Особено сега, с частично затъмненото от облаци слънце.

Насочи бинокъла към стрехите под покрива, търсейки охранителни камери, очаквайки да има по една на всеки двадесет фута.

Мда.

О'кей, имаше смисъл. От това, което беше чула, собственикът беше адски предпазлив - а такава непреклонно недоверие водеше до солидна доза защитни мерки, включващи (но не и ограничавайки се с) лични телохранители, бронирани коли и най-вече, постоянно наблюдение на която и да е околност, в която индивидът прекарваше някакво време.

Например, мъжът, който я беше наел, имаше всичко това, та и повече.

- Какво, по... - прошепна тя, фокусирайки бинокъла.

Спря да диша, за да се подсигури, че нищо не бе помръднало.

Всичко това... беше грешно. Нещо като вълна премина през вътрешността на къщата. Мебелите, които можеше да види, бяха едва доловимо вълнообразни.

Като остави бинокъла, тя се огледа наоколо, чудейки се дали проблемът не беше в очите ѝ. Мнe. Всичките борови дървета в гората изглеждаха нормално, неподвижни, клоните им не се движеха в студения въздух. Когато отново погледна през обективите, проследи покрива на къщата и контурите на каменните комини.

Всичко беше напълно неподвижно.

Обратно към стъклата.

Вдишвайки дълбоко, тя задържа кислорода в дробовете си и се подпря на най-близкия брезов ствол за повече стабилност.

Нещо продължаваше да не е наред. Рамките на плъзгащите се стъклени врати, очертанятията на верандата и всичко останало в къщата? Неподвижно и солидно. Вътре обаче изглеждаше... някак странно, сякаш имаше някаква картина, която правеше така, че да изглежда, че има мебели... сякаш тази картина беше насложена върху нещо като завеса,... която се бе разместила заради леко раздвижване на въздуха.

Това се очертаваше да бъде далеч по-интересен проект, отколкото бе очаквала. Да докладва за дейностите на бизнес партньора на нейния "приятел" не беше като да бяха запалили огън под задника ѝ. Тя предпочиташе доста по-големи предизвикателства.

Но може би тук имаше повече, отколкото се виждаше на пръв поглед.

В края на краищата, камуфлажът значеше, че криеш нещо - а тя си изкарваше хляба като откъкваше неща, които хората искаха да запазят скрити. Тайни. Стойностни предмети. Информация. Документи.

Нямаше значение как го наричаше. Това, което имаше значение, беше проникването в заключени къщи, коли, сейфове или куфарчета и изкъкването на това, което търсеше. Тя беше ловец.

И мъжът в къщата, който и да беше, беше нейната плячка.

Глава 10

Блей нямаше никаква работа с тежестите, които има във фитнес центъра.

Беше изпил малко червено вино порт на празен стомах и това го направи замаян и разконцентриран. Ала му трябваше поне някаква насока... план, място, където да завлече жалкия си задник. Всичко, само не и да отиде в стаята си, да стои отново в леглото си и да започне деня по същия начин, по който започваше нощта – като пуши и се взира в пространството.

И вероятно с още повече вино в добавка.

Като излезе от подземния тунел, той мина през офиса и бутна стъклената врата. Докато продължаваше да върви и да пие от полупълна чаша, умът му се въртеше от само себе си, чудейки се кога ще свърши тази тъпотия между него и Куин. На смъртното му легло? Господи, не смяташе, че ще издържи толкова дълго, допускайки, че има нормален живот, който се простираше пред него.

Може би трябваше да се изнесе от имението. Преди Уелси да бъде убита, тя и Тор бяха способни да живеят в собствена къща.

Проклятие, ако направеше това, нямаше да му се налага да вижда Куин освен по време на срещите – и при толкова много хора в Братството, ще бъде лесно да бъде извън поглед.

А той правеше това доста често.

Всъщност като се имаше предвид всичко това, те двамата нямаше да кръстосват пътища въобще – Джон постоянно беше с мъжа заради цялото това нещо с *аструкс нотрум* и между въртящото се разписание и начинът, по който територията е разделена, той и Куин никога не се биеха заедно, освен в спешни случаи.

Сакстън можеше да си ходи напред-назад по работа...

Блей се закова на място пред входа на помещението за тежести. През стъкления прозорец видя редица от тежести да се движат нагоре-надолу по машината за вдигане на тежести и разпозна по маратонките Найк кой е там.

Проклятие, не можеше да си поеме въздух на спокойствие. Навеждайки се, удари главата си веднъж. Два пъти. Три пъти...

- Предполага се, че трябва да си правиш повторенията на машината, не на вратата.

Гласът на Мани Манело беше толкова дружелюбен, колкото хладнокръвен шут в задника.

Блей се изправи и светът леееееко се завъртя - до точка, в която се наложи крадешком да сложи свободната си ръка върху касата на вратата, за да не проличи проблемът му с баланса. Той също закри почти пресушеното си питие от поглед.

Докторът вероятно нямаше да одобри тренировката в замаяно състояние.

- Как си? – попита Блей, въпреки че не му пукаше особено – и това не бе свързано с хелрeнът на Пейн. Не даваше пукната пара за нищо в момента.

Устата на Манело започна да се движи и Блей издържа времето, гледайки формата на устните на мъжа и произнасянето на думите. Миг по-късно успя да различи нещо като „доскоро“ и Блей отново беше сам при вратата. Изглеждаше скован ход просто да стои там, а и бе казал на добрия доктор, че влиза вътре. Освен това вътре имаше, колко, двадесет и пет уреда? Плюс щанги и свободни тежести. Бягащи пътеки. Степери... Изобилие да си избере каквото и да е.

Не съм влюбен в Лейла.

С ругатня на уста Блей се напъна и насили за неловко о-здрасти-това-си-ти. Само че Куин дори не забеляза пристигналия. Вместо да тренира на фона на музиката в залата, мъжът носеше слушалки, които се бяха омотали около ушите му, и се приближи до лостовете, така че беше обърнат с лице към стената.

Блей стоя колкото се може повече обърнат с гръб, като скачаше от уред на уред. Както и да е. След като остави чашата си и нагласи ключа върху купчината тежести, той се настани върху подложената седалка, стисна двойните дръжки и започна да ги буца от гърдите си.

Всичко, което му трябваше, бе да погледне към Куин.

Или може би това се дължеше повече на факта, че очите му отказваха да погледнат другаде. Мъжът бе облечен в черен тесен потник, който изкарваше огромните му рамене изцяло на показ... и мускулите по тях бяха така стегнати, когато достигаше връхната точка на всяко избутване, набраздени и изпъкнали като на истински боец... не на адвокат...

Блей си наложи да престане.

Беше нечестно до точка на отвращение да прави подобни сравнения. През последната година, може би и повече, беше опознал тялото на Сакстън толкова, колкото и своето собствено, и мъжът бе красиво изваян, толкова крехък и елегантен...

Куин изтласка още едно вдигане, тежестта на мощната долна частна тялото му сякаш струеше през силните му ръце и торс. И благодарение на усилията, пот изби по цялата му кожа, като така изглеждаше сияеща под светлините.

Татуировката отзад на врата му проблесна, докато освобождаваше и пускаше тежестта от хватката си, а после отново нагоре. И надолу. И нагоре.

Блей се замисли за начина, по който мъжът го погледна, докато обръщаха хамъра: силно, мъжествено.... еротично.

Това просто не се случваше.

Той всъщност не стоеше тук и не съзерцаваше Куин по този начин...

Картини нахлуха от изминалите години, превръщаха мозъка му в телевизор. Видя Куин да се навежда над човешка жена, която беше вирнала задник нагоре върху равната маса, бедрата му, движещи се мощно, докато я чукаше, ръцете му, заключени около бедрата ѝ, за да я задържи на място. Нямаше тениска и раменете му бяха корави, каквито са сега.

Твърдо тяло, използвано добре.

Имаше толкова много изображения като това на Куин в различни пози с различни хора, мъже и жени. В началото, точно след преобразяването им, имаше такова странно чувство на възбуда, докато двамата бяха на лов заедно – или по-скоро, Куин ловеше, а Блей носеше онова, което успяваха да върнат.

Толкова много секс, с толкова много различни хора – въпреки че по онова време Блей беше само с жени. Може би защото знаеше, че с тях е на сигурно, за това, че те не се "брояха" по толкова много причини.

Толкова лесно в началото. Но някъде по пътя нещата започнаха да се променят – и той започна да осъзнава, че докато гледаше Куин с непознатите, си представяше себе си под това тяло, приемайки това, в което мъжът бе толкова добър. След известно време, не устата на някой непознат бе около члена на Куин; беше неговата собствена. И когато оргазмите последваха, а те винаги последваха, той бе този, който искаше да ги поема. Неговите ръце бяха по тялото на Куин и устните му се заключваха твърдо, а краката му бяха разкрячени. И това прееба всичко.

Мамка му, можеше да си спомни как, стоейки буден през деня и вирайки се в тавана,

казвайки си, че когато се озоват отново в клуба, в онези тоалетни, или където и да било, нямаше да прави това отново. Но всеки път щом излезнеха, сякаш на наркоман му предлагаша точно онова хапче, от което имаше нужда. И ето ги и двете целувки – първата надолу по коридора, в помещението за реанимация на клиниката. И той трябваше да бъде молен за това. И следващата в неговата стая, точно преди да излезе за пръв път със Сакстън. Трябваше и за тази да моли.

Внезапно Блей се отказа да се преструва, че вдига тежести и опря ръце на бедрата си. Каза си да си тръгне. Просто да се махне от седалката и да се изниже, преди Куин да се премести до следващото нещо и прикритието му да отиде по дяволите.

Вместо това, върна очите си върху рамената и този гръб, върху тясната талия и стегнатия задник, по тези атлетични крака.

Може би беше от алкохола. Или остатъчното чувство от спора на платформата. Цялата тази история със секса с Лейла...

Но в този момент той беше възбуден. Твърд като камък. Готов за това.

Блей сведе поглед към гърдите си до предницата на късите шорти - и се почувства така сякаш се е застрелял в главата.

Исусе, трябваше да се разкара от там веднага.

Докато Куин продължаваше да прави серия изгласквания, ръцете му бяха сковани и имаше чувството, че някой маха бицепсите от костите му с тъп нож

- и това беше като галене с перце в сравнение с онова в раменете му. Те бяха същинският проблем. Сякаш някой му бе минал отзад, беше сложил кран върху него и после сякаш трябваше да изтегли цялата машина така.

Нямаше идея колко повторения беше направил. Нито колко километра беше пробягал. Не броеше коремните преси, гръбните упражнения или подскоците.

Просто знаеше, че ще продължава.

Цел: тотално изтощение. Искаше да може направо да припадне веднага щом се качи горе и легне на леглото.

Като се пусна от лоста, постави ръце на бедрата си, приведе глава и задиша тежко. Дясното му рамо веднага се бе уголемило, но това беше доминиращата му страна, така че го очакваше. За да отпусне мускулите си, той завъртя ръка в огромен кръг и като се завъртя...

Куин замръзна.

От другата страна на сините постелки Блей беше на уреда най-близо до вратата, седеше така мирно, както стояха и тежестите, които така и не вдигаше.

Изражението на лицето му беше вулканично. Но не бе ядосан.

Не, не беше.

Имаше такава ерекция, че се виждаше през цялото помещение. Сигурно и през целия щат можеше да се види.

Куин отвори уста. Затвори я. После пак я отвори.

В крайна сметка реши, че това е първокласен пример как животът винаги ти поднася изненади. От всички ситуации, в които той бе мислил, че някога ще попаднат? Тази не беше сред тях. Не след... е, всичко.

Извади слушалките си и ги пусна да висят на врата му, пулсиращият бас мина от мощен рев в слабо малко тупкане.

Това за мен ли е?, искаше му се да попита.

За част от секундата си помисли, че можеше и да е така, но все пак колко арогантно звучеше това? Той тъкмо му беше дръпнал реч за това как двамата не бяха нищо повече от почасови работници, които служеха заедно. И след това Блей се появява с ерекция с размерите на железен лост и първото, което му бе хрумнало, бе, че може би... вероятно, просто нещо като възможно е това... да беше за него?

Какъв беше простак.

И по дяволите, какво щеше да прави, ако внезапно се озовеше в паралелно измерение и Блей е с това държание тип „какво ще кажеш, а?“. Разбира се, че го искаше.

Мамка му, винаги го беше искал – и то до такава степен, че понякога се чудеше доколко това отблъскване „за доброто на Блей“ не се е оказало всъщност за негово добро.

Като премисляше тези неща, забеляза, че чашата на мъжа се е търкулнала в краката му.

Ах, имаше намесен алкохол – силно се съмняваше, че тъмната течност, останала по дъното, е Кока-Кола.

По дяволите, от това, което знаеше, Сакстън току-що вероятно му беше писал съобщение с мръснишки текст и това беше причината за ерекцията.

И това, ако не беше причина.

Братовчед ти ми дава това, от което имам нужда, по цял ден, всеки ден.

- Имаш ли да ми казваш нещо друго? – попита Куин остро.

Блей поклати еднократно глава.

Куин се смръщи. Блей беше от хората, които никога не са били луди глави, а именно това беше причината толкова дълго да бяха толкова близки. Самоконтрол и всички тия глупости.

В този момент обаче мъжът изглеждаше сякаш беше на ръба.

Неприятности в рая между щастливата двойка?

Нее, бяха прекалено добре заедно.

- Добре, - човече, идеята да виси наоколо, докато Блей го вдига за още едно изживяване със Сакстън Великолепния, беше непоносима. – Ще се видим по-късно.

Докато минаваше покрай него, усети как очите на Блей го следят – но не гледаха лицето му. Или поне усещането не беше такова.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Като излезе с трясък от залата, се спря, за да провери дали бетонните стени не се топяха и дали внезапно вместо ръце нямаше риби или нещо подобно. Нито едно от двете абсурдни неща не бе вярно, но странното чувство на нереалност го прободеше, докато вървеше надолу към съблекалните. Душът беше задължителен; беше целият в пот, а колкото и догените да обичаха да чистят и оправят, нямаше да му създаде повече работа само защото бе опитал да се убие във фитнеса...

Твърд. Вдигнат. Готов за секс.

Докато образът на Блей се движеше вътре в черепа му, той затвори очи и удари вратата, която се сгромоляса на земята сред плочки и вода. Имаше намерение да иде направо в душ-кабинките, но успя да стигне до предната част на стаята, където бяха подредени шкафчетата в дълга редица, а пейките обхождаха разстоянието по средата.

Като се спря, развърза маратонките си Найк, свали ги с ритници от краката си и смъкна чорапите си.

Направо беше адски твърд.

Блей се беше побъркал за това.

Поради някаква причина последните две сексуални завоевания на Куин изскочиха в ума му.

Онзи червенокосият в „Желязната маска“, когато беше прелъстил и изучкал в тоалетната. Беше го избрал случайно в тълпата заради тази единствена физическа характеристика и естествено чуването не беше нищо особено. Беше като да искаш от скъпата текила „Херадура“, а да изпиеш светла бира.

И ето че го имаше и онова с Лейла, което не беше нищо повече, а просто физическа работа по настояване, като да пробиеш дупка в стената...

Боже, почувства се отвратително, задето си мислеше такива неща – и не го правеше с неуважение към Избраницата. Но поне беше сравнително мило, че и тя имаше подобен ум. Това беше за последната година. Само тези два пъти.

Почти дванадесет месеца без нищо, а и не се беше занасял с никого. Просто не беше заинтересован от никого, все едно топките му бяха в зимен сън.

Странно, точно след промяната би изучкал всичко с два крака и туптящо сърце и докато се опитваше да си спомни поне няколко от многото лица - Господ знаеше, че не си беше правил труд да им научава имената в голям процент от случаите, - усети едно неприятно стягащо усещане в стомаха си.

Всички тези анонимни, безименни и без лица, които беше чукал... пред Блей. Винаги беше с него, като се замислеше сега. По онова време го чувстваше като приятелче или поне нещо такова, но сега се чудеше.

Да, майната му. Знаеше за какво беше всичко.

Беше такава женичка, нали.

Като се изправи на крака, се съблече гол и остави потникът и шортите му да плъкнат върху пейката, оставяйки мокра бъркотия. Влезе в душ-кабината, грабна някакъв шампоан без да гледа, изстиска от тубичката и влезе под струята. Водата беше направо смразяващо студена, но не му пукаше. Посрещна струята със затворени очи и отворена уста.

Червенокосият от клуба преди почти година? Когато прелъстяваше мъжа в тоалетните, само Блей беше в ума му през цялото време.

Точно Блей беше този, когато притискаше до мивката и целуваше силно. На Блей духаше, неговото тяло обръщаше с гръб към себе си и...

- За бога... - простена той.

От нищото образът на стария му приятел, седнал на уреда преди малко, широките му колене, членът му, подаващ се през тънката материя на шортите му, навлезе в ума му и сякаш ток премина по гръбнака му и се изстреля право между краката му. С ругатня се преви и се наложи да се подпре с ръка на хлъзгавите плочки.

- О... мамка му...

Като се приведе напред, опря чело в предмишницата си и се опита да се съсредоточи върху усещането от барабанещата по врата му вода.

Дори малко не успя.

Всичко, което чуваше, беше пулсирането в пениса му.

Е, това и кънтящата фантазия за това как пада на колене и се притиска между разкрачените бедра на Блей, как си проправя път с ближещи устни,... докато накрая не се озове, пъхнал ръка в крачола на шортите му и не направи чикия, която никога няма да забрави.

Заедно с още доста неща.

Като се извърна, за да не е с лице срещу водата, Куин притисна коса с ръце, зализа я назад и изви гръбнака си.

Усещаше как пенисът му стърчи хоризонтално от тялото му, молеше се за внимание.

Но нямаше да направи нищо. Блей заслужаваше нещо по-добро от това ... да, нямаше смисъл, но просто го усещаше гадно – да се задоволява под душа заради ерекцията му, причинена от някой друг.

Да върви по дяволите партньорът му.

Собственият братовчед на Куин, за бога.

Докато ерекцията му си продължаваше все така, неповлияна от мислите, той знаеше, че денят щеше да е шибано дълъг.

Глава 11

Блей отпусна глава и изруга, когато тежката врата на стаята се затвори. Разбира се, от тази позиция виждаше само члена си. Никак не помагаше. Вдигна поглед, загледа се в закрепения за вратата лост и осъзна, че трябва да направи нещо. Не искаше някой да го свари така – пиян и със стърчащ инструмент в гащите. Ами ако някой като Рейдж влезеше? Щеше да слуша за това до края на живота си. Освен това, така и така беше облечен за тренировка и заобиколен от тренажори, можеше поне да уплътни времето си, да повдига малко тежести, докато се надява г-н Щастлив да потъне в депресия заради липсата на внимание.

Добър план. Наистина. Точно така.

Когато след известно време погледна часовника, осъзна, че са минали петнадесет минути и вече започва да влиза в ритъм, ако не се брой дишането. Ерекцията му обаче си имаше свои собствени планове. Ръката му мигновено се озова между бедрата, напипвайки твърдия...

Блей скочи от стола и тръгна към вратата. Край на глупостите – отиваше в тоалетната на съблекалнята с надеждата да изхвърли част от алкохола от организма си. После имаше намерение да се захване сериозно с тренировката, да се поизпоти и да избие остатъка от алкохола от тялото си. После щеше да си легне – и тогава, ако имаше нужда да изпусне парата с малко еротични занимания, щеше да ги търси на подходящото място.

Първият знак, че плана му може да се провали, се появи още с влизането му в страната на шкафчетата: чуваше се течаща вода, а това означаваше, че някой се къпе след тренировка. Той обаче беше толкова зает да се самонаказва, че дори не си направи труда да предположи кой може да е под душа. Ако го бе направил, щеше да спре, да се обърне и да намери друга тоалетна възможно най-бързо. Вместо това, той подмина шкафчетата и свърши това, за което бе дошъл. Получи просветление едва когато отиде да си мие ръцете. Главата му самоволно се извърна по посока на душовете. „Изчезвай”, сам си го помисли.

Завъртя кранчето и тихото скърцане му се стори като оглушителен писък. Дори не се погледна в огледалото. Не искаше да вижда това, което се четеше в погледа му. „Тръгни към вратата. Просто тръгни към вратата”...

Нежеланието на тялото му да последва простата команда не беше само опит за физическо неподчинение. Трагично, но му ставаше навик. И после щеше да съжaliaва.

В момента обаче, когато реши да пренебрегне разума и се шмугна зад матираната стена на душ-кабината, когато се криеше, когато наблюдаваше мъжа, който не биваше да има... безумния прилив на емоции бе дотолкова болезнено познат, че пасваше като ушит по поръчка костюм на собствената му лудост.

Куин обърна глава нагоре към душа, отново се подпря на хлъзгавата стена, тъмната му коса прилепнала към главата му под силната струя. Водата се стичаше по раменете му, надолу по гладката кожа на гърба му и достигаше великолепия му задник... и продължаваше по-надолу между дългите му, силни крака. През последната година тялото на боеца бе придобило още по-гигантски размери. След трансформацията си Куин изглеждаше грамаден и продължи да трупа маса през първите пет месеца на интензивно хранене. Едва наскоро, след като Блей го видя без дрехи за пръв път, той започна с убийствените тренировки, които оформиха до съвършенство и разкриха всеки мускул...

Внезапно Куин се размърда, завъртя се, отметна глава назад, остави водата да се стича през тъмната му коса, невероятното му тяло се изви. Изглеждаше зашеметяващо. И, мамка му, беше надървен...

Блей можеше да получи оргазъм всеки момент, и топките му станаха твърди като юмрук. Само се завъртя и излезе от съблекалнята; имаше усещането, че е пометен от оръдие – просто блъсна вратата и изскочи в коридора.

- Ох, да му... майната... за бога... шибана...

Закрачи колкото може по-бързо, докато се опитваше да изтрие образа от главата си, напомняйки си, че има любовник, че е продължил напред, че вече трябва да спре да се самоунищожава заради него. След като нищо от това не проработи, той си припомни речта, която изнесе пред Куин в камиона-влекач...

Къде по дяволите беше офиса? Спря за кратко и се огледа. Фантастично. Беше тръгнал в противоположната посока и сега се оказа далеч от клиниката и съвсем близо до залите за упражнения в учебния център. Далеч от входа към галерията.

- ...толкова дълбоко разкъсване. Но той не би трябвало да има.

Дълбокият глас на Мани Манело се чу още преди мъжа да излезе в коридора пред голямата зала за упражнения. Секунда по-късно, д-р Джейн се появи точно зад него с картон в ръка, а пръста ѝ проследяваше написаното на листа.

Блей се шмугна през първата врата, която видя...

И се озова в пълен мрак. Опипа наоколо за ключ за осветлението, защото бе твърде разсеян, за да запази каквато и да било крушка с ума си. Откри един, щракна го и почти не ослепа.

- Ох!
Острата болка мигновено стигна от пищяла до мозъка му и той осъзна, че се е блъснал е нещо голямо. А, да, бюро. Намираще се в един от мин-офисите, разположени до класните стаи, което от една страна бе добра новина. Тренировъчната програма беше временно спряна заради набезите и тук нямаше никого, а и никой нямаше причина да дойде в малката празна стая. Можеше да се усамоти за малко – и слава богу. Само господ знаеше, че той нямаше намерение да се опитва да стигне до имението. Какъвто късмет имаше, щеше да налети на Куин, а най-малко се нуждаеше да е около него. Обиколи бюрото, седна на лекия стол и вдигна крака, като ги опъна на плота, където трябваше да има компютър, растение и кутия, пълна с моливи. Вместо това бюрото изглеждаше изоставено, макар и по него да нямаше прах. Фриц не би позволил да се натрупа прах, дори и в неизползваемите помещения. Докато потриваше прясно удареното място на крака си, му стана ясно, че ще му се появи огромна синина. Поне болката го разсея за кратко от мислите, които го доведоха тук. Не трая дълго. Бутна стола назад, затвори очи и съзнанието му се върна в съблекалнята. Зачуди се дали мъчението ще спре някога. Господи, защо члена му пулсираше? Докато обмисляше възможностите, той загаси осветлението с мисълта си, затвори очи и заповяда на мозъка си

да млъква и да заспива. Ако успееш да дремне тук за час-два, щеше да се събуди изтрезнял, отпуснат и готов отново да се изправи пред хората. Ето това се казваше добър план с идеално място за изпълнение. Тъмно, леко хладно, супер тихо по начин, характерен само за подземните помещения. Потрепери и се настани още по-плътено в стола, кръстоса ръце на гърдите си и закача да потъне в царството на Морфей. Когато не проработи, започна да си представя всякакви неща, които биват „загасени” – прахосмукачка, чийто шнур излиза от контакта, пожар, загасен от вода, черен телевизионен екран...

Куин изглеждаше върховно възбуждащо, мускулите очертани по гладкото му тяло, члена му дебел и величествен. Всичката вода щеше да го направи едновременно хлъзгав и горещ... и, пресвета Скрайб Върджин, Блей би дал почти всичко, за да отиде до кабината, да падне на колене и да поеме с уста инструмента му и да усеща как заоблената главичка с пиърсинга драска езика му, докато движи устата си нагоре-надолу...

Противния стон, който издаде, се разнесе като ехо и сякаш прозвуча по-силно от обикновено. Отвори очи и се опита да изтрие от съзнанието си всички фантазии, които включваха духане. Но непрогледния мрак не помагаше; просто оформяше идеалния екран за проекция на фантазиите. Проклинайки, той реши да пробва йога упражнението, при което отпусках всяка част от тялото си, като започна от основата на носа между веждите си, продължи с жилите, опънати като въжета, които започваха от раменете и свършваха в основата на черепа му. Гърдите му бяха стегнати, гърдните му мускули се свиваха и отпускаха от напрежение, бицепсите му буквално се забиваха в горната част на ръцете. После трябваше да се фокусира върху коремните мускули, седалището и бедрата, коленете и прасците... та чак до малките пръстчета на краката. Не успя да стигне дотам.

Ако се опиташе отново да потисне възбудата си, щеше да му се наложи да използва твърде много енергия, а това нямаше как да се случи, защото пияния му мозък нямаше да съдейства. За съжаление имаше само един сигурен начин да се отърве от г-н Щастлив. А можеше да използва прикритието на мрака и да се справи с проклетото нещо, да източи напрежението и да припадне. Не бе по-различно от това да се събудиш посред нощ с ерекция – един господ знаеше, че нямаше намесени чувства. А и той бе под влияние. Още един аргумент „за”. Не изневеряваше на Сакстън, както сам се опитваше да се убеди. С Куин нямаха връзка – а и той желаше Сакстън. Още малко продължи да претегля плюсовете и минусите, но в даден момент ръката му взе решение вместо него. Още преди да се осъзнае, дланта му вече се пъхаше под еластичния колан и...

Когато се докосна, изсъска толкова силно, че прозвуча като изстрел в тишината, а скърцането на стола, когато таза му се раздвижи и раменете се затъркаха по кожата бе оглушително. Горещ и твърд, дебел и дълъг, члена му си просеше вниманието – но позицията на ръката му бе погрешна и нямаше как да го поглади. По някаква причина мисълта да се съблече от кръста надолу го накара да се почувства мръсен, но чувството му за благоприличие съвсем скоро отиде по дяволите, защото от тази позиция можеше само да се стиска. Повдигна задника си, свали шортите си... и осъзна, че ще му трябва нещо, с което да почисти след това. Свали тениската. Гол в мрака, опънат между стола и бюрото, той се отпусна, разтвори бедра и задвижи ръка нагоре-надолу. Триенето накара очите му да се въртят, ухапа долната си устна – боже, усещанията бяха толкова силни, преминаващи през цялото му тяло...

Проклятие. Куин бе в съзнанието му, Куин бе в устата му... Куин бе в него, двамата се движеха в ритъм...

Знаеше, че не е редно. Застина на място. Просто замръзна.

- По дяволите.

Блей пусна пениса си и стисна зъби, макар да не извърши предателството. Отвори очи и се загледа в мрака. Самият звук, който издаваха гърдите му, докато вдишваше и издишаше, го накара отново да изпсува. Пулсиращите му слабини искаха оргазъма си, който той отказваше да изпита. Нямахше намерение да продължава...

От никъде образа на Куин, извил гръбнака си под падащата струя вода, изникна в главата му и превзе съзнанието му. Против всичките му доводи, лоялността и чувството му за справедливост... тялото му мигновено се претовари, оргазма го връхлетя, преди да успее да го спре, преди да каже не, не е редно... преди да успее да изрече „Не отново. Никога повече“.

О, Господи. Сладкото, пробождащо усещане се повтаряше отново и отново, и в един момент той се зачуди дали изобщо някога ще спре – в крайна сметка и той не правеше нищо по въпроса. Не можеше да се контролира физически, но контролираше умствените си реакции. Когато най-накрая се успокои, дишаше тежко и хладината, която усещаше по гърдите си означаваше, че се е изпотил... и когато тялото му се възстанови от прилива, най-после се осъзна – и намаляващата му ерекция беше като барометър на настроението му. Пресегна се и заопипва бюрото, докато не намери тениската си; после я сви на топка и я притисна към слабините си. За съжаление останалата бъркотия, в която се намираше, нямаше да се разчисти толкова лесно.

В другия край на града, на осмия етаж на Комодор, Трез стоеше в лъскав стол от стомана и кожа, обърнат към стъклената стена, която гледаше към река Хъдсън. Обедните слънчеви лъчи се спускаха от небето с цвят на хром, и всичко изглеждаше десет пъти по-ярко заради пресния сняг, натрупал през нощта по бреговете.

- Знам, че си там, - каза той сухо и отпи от кафето.

Когато не получи отговор, завъртя стола си. Естествено, Ай Ем се беше промъкнал от спалнята си и стоеше на дивана, в скута му се мъдреше айпад и показалеца му се движеше по екрана. Най-вероятно четеше онлайн изданието на Ню Йорк Таймс – правеше го всяка сутрин, когато се събудеше.

- Добре, - захапа го Трез. – Давай.

Единствения отговор, който получи, бе когато Ай Ем вдигна веждата си за част от секундата. Шибаното копеле дори не поглеждаше в негова посока.

- Сигурно статията е запленяваща. За какво е? Непокорните братя? – Трез разклати няколко пъти чашата си. – Ай Ем. Сериозно. Това са глупости.

След секунда брат му надигна мрачния си поглед. Очите му, както обикновено, бяха лишени от всякаква емоция, съмнение и всички объркани неща, характерни за простосмъртните. Ай Ем беше нечовешки разумен, имаше преценката на кобра: наблюдателен, интелигентен, готов да нападне, но нямаше желание да пропилява енергията си, освен ако не е крайно наложително.

- Какво, - избуча Трез.

- Излишно е да повтарям това, което вече знаеш.

- Изненадай ме. – Отпи още една глътка от ръба на чашата, и се зачуди защо ли му се

връзваше. – Давай.

Ай Ем сви устни, както го правеше винаги, когато обмисляше отговора си. После заметна червената корица на Айпада и четирите ѝ края мигновено залепнаха по местата си. После остави джаджата настрани, леко раздалечи краката си и се наведе напред, за да подпре лакти на коленете си. Бицепсите му бяха толкова грамадни, че ръкавите на тениската му всеки момент можеше да се разцепят.

- Сексуалният ти живот е извън контрол. – Трез врътна очи, но брат му продължи да говори.

– Чукаш три-четири жени на нощ, понякога и повече. Не го правиш, за да се храниш, така че не ни губи времето с подобно оправдание. Застрашаваш професионалните стандарти на...

- Пия ликьор и чукам проститутки. Не смяташ ли, че е малко по-интелигентен...

Ай Ем вдигна Айпада и го размаха.

- Да се връщам ли към четенето?

- Само казвам, че...

- Ти поиска да говоря. Ако това е проблема, решението не е да заемаш отбранителна позиция, само защото не ти харесва това, което чуваш. Просто не ме принуждавай да говоря. Трез стисна зъби. Ей това беше целия проблем с шибания му брат. Винаги имаше право.

Скочи от стола и прекоси отворената всекидневна. Кухнята изглеждаше като всичко останало в апартамента: модерна, просторна и подредена. Което означаваше, че докато си налива още малко кафе, можеше да наблюдава брат си с периферното си зрение. Понякога мразеше мястото: с изключение на времето, което прекарваше в спалнята си при затворена врата; само тогава можеше да се отърве от настойчивите погледи.

- Е, да чета ли или да говоря? – попита спокойно Ай Ем, сякаш му бе все едно кое от двете ще прави.

Трез отчаяно искаше да му каже да си завре носа в новините на Таймс, но това щеше да означава, че е загубил.

- Давай. – Трез се върна при стола и седна, готов да изтърпи конското.

- Не се държиш професионално.

- Ядеш едно и също в ресторанта си.

- Едва ли ще ми спрат спагетите със миден сос, ако на следващата вечер реша да си поръчам такива със сос Фра Дяволо.

Имаше право. Почувстваше се притиснат.

- Знам какво правиш, - продължи Ай Ем. – Знам и защо.

- Ти не си девствен. Ама разбира се, че не си...

- Знам какво ти изпратиха.

Трез замръзна.

- Как?

- Когато ти не отговори, ми позвъниха.

Трез побутна килима с крак и се обърна с лице към реката. Предположи, че така ще се отърват от лошите чувства, нали се сещате, като позволи на брат си да се държи настоятелно, за да може после да се върнат към нормалните си отношения – по принцип бяха като дупе и гащи, и връзката им имаше огромно значение за него.

Можеше да понесе всичко, но не и търкания помежду им. За нещастие проблемите, за които брат му намекна преди малко, бяха основната пречка.

- Ако продължаваш да пренебрегваш случващото се, то няма да спре от само себе си, Трез.

Последните думи прозвучаха по-нежно – сякаш брат му го съжаляваше. Докато Трез гледаше

в пространството над реката, си представи, че е в своя клуб, заобиколен от тъпа хора, навсякъде се уреждаха сделки и жените вършеха отзад това, за което бяха наети. Приятно. Нормално. Пълен уют, всичко под контрол.

- Имаш отговорности.

Трез стисна по-силно чашата си.

- Не съм се натискал насила.

- Няма значение.

Завъртя се толкова бързо, че горещото кафе полетя и се разля по бедрата му. Пренебрегна паренето.

- А трябва да има. По дяволите, трябва. Не съм някой неодушевен предмет, който може да бъде даден на някого. Цялата тая работа е пълна простотия.

- Някой го смятат за чест.

- Е, не и аз. Няма да се обвързвам с тази женска. Не ми пука коя е, кой го е уредил или колко е „важно“ за племето.

Трез се приготи за тирада от сорта на „ще го направиш и още как“. Вместо това брат му посърна, сякаш и той самия не искаше проклятието.

- Ще го повторя, Трез. Това няма просто магически да изчезне. И да се опитваш да се измъкнеш като чукаш всичко наред? Не само че е безсмислено, ами крие и опасност.

Трез разтърка лицето си.

- Жените са просто човешки същества. Не значат нищо. – Отново се завъртя с лице към реката. – И честно казано, ако не правя нещо, ще се побъркам. Мисля, че е по-добре да изпитам няколко оргазма, отколкото да откача. Какво ще кажеш?

Настъпи тишина и той разбра, че брат му не е съгласен. Доказателство, че водеше твърде разгулен живот и в момента думите бяха излишни, затова разговора замря.

Ай Ем очевидно нямаше намерение да го напада, когато беше на дъното. Все тая. Не му пукаше какво очакваха от него – нямаше връщане назад, не искаше да се обрече на живот в подчинение и служба.

Дори и заради дъщерята на кралицата.

Глава 12

Беше късно следобед, когато Рот удари стената. Беше зад масата, на трона на баща си, пръстите му следяха рапорта, написан на брайловата азбука, когато изведнъж просто не можеше повече да разбира от скапания текст.

Като метна настрани листовите, той изпсува и разкъса бинтовете от лицето си. Точно когато понечи да ги хвърли към стената, една муцуна го докосна по лакътя.

Като докосна голдън ретривъра, той стегна ръката си в меката козина, която растеше по хълбоците на кучето.

- Винаги знаеш, нали...

Джордж излая дълбоко, притисна се в крака на Рот, което беше намек, че някой искаше да стане и да тръгне. Рот се приведе и хвана 40-те килограма в ръцете си. Като го пусна на четирите лапи, заглади лъвската козина и проследи опашката, за да се увери, че всичко е

нормално, си помисли, че е хубаво, че е толкова висок. Големите крака предполагаха наличие на по-голям скут.

Докато галеше козината, се успокои, макар че умът му все пак остана напрегнат.

Баща му беше невероятен крал, способен да издържа безброй часове церемонии, безкрайни нощи, изпълнени с планиране на прокламации и съвети, цели месеци и години с протоколи и традиции. И всичко това го правеше преди да се натрупат постоянните глупости от всяко крайче: писма, обаждания, и-мейли, макар че, разбира се, последните не бяха съвсем грижа по времето на баща му.

Рот някога беше боец. И то доста добър.

Като вдигна ръка, докосна врата си по мястото, където куршумът го беше пронизал...

Почукването на вратата беше остро и по-скоро настоятелна, отколкото уважителна молба за покана.

- Влез, Ви, - извика той.

Острата омайваща миризма на лешници, която предвестяваше появата на брата, бе абсолютна подсказка, че някой е ядосан. А и в допълнение, дълбокият глас звучеше някак заплашително.

- Най-последно приключих с балистичните тестове. Проклетите късчета винаги отнемат толкова време.

- И? – попита Рот.

- Имаме стопроцентово съвпадение, - докато Вишъс седнаше на стола отсреща, той изскърца изпод тежестта му. – Спипахме ги.

Рот издиша шумно, някои от важните му тревоги сякаш се източваха от мозъка му.

- Добре, - той прокара длан от здравата глава на Джордж надолу по корема му. – Това е нашето оръжие в такъв случай.

- Да. Онова, което така или иначе щеше да се случи, сега е добро и легално дело.

Братството знаеше от самото начало кой беше натиснал спусъка на пушката, която почти го бе убила през есента и да погнат шайката копелета един по един бе дълг, който те очакваха с нетърпение, беше почти свещено задължение на расата им.

- Виж, трябва да съм честен, нали?

- Че кога не си? - провлачи Рот.

- Защо, по дяволите, ни връзваш ръцете?

- Не знаех, че го правя.

- С Тор.

Рот премести Джордж, така че кръвообращението на левия му крак да не спира от тежестта на кучето.

- Той поиска обявяването.

- Всички имаме правото да отстраним Кор. Задникът е наградата, която всички сме си спечелили. Не трябва да бъде поверена само на него.

- Той поиска.

- Така става по-трудно да убием копелето. Ами ако някой от нас го открие някъде и Тор не е с нас?

- Тогава ще го доведете, - настъпи дълга напрегната тишина. – Чуваш ли, Ви? Водите скапаното нищожество и оставяте Тор да си върши задълженията.

- Целта ни е да елиминираме шайката копелета.

- И как това ти пречи да си вършиш работата? – когато не получи отговор, Рот поклати глава.

– Тор беше с мен в буса, братко. Спаси ми живота. Без него...

Докато изречението затихваше, Ви изруга тихо, сякаш изчисляваше нещо шепнешком по памет и стигна до заключението, че братът, който бе направил импровизирана трахеотомия на краля му с изрязано шише за вода в движещо се превозно средство на хиляди километри от медицинска помощ, може би имаше мааааалко повече право да убие заподозрения. Рот се усмихна леко.

- Ще ти кажа нещо, понеже съм добър човек, обещавам на всички ви да му направите каквото искате, преди Тор собственоръчно да убие копелето. Става ли?

Ви се засмя.

- Това наистина смекчава малко нещата.

Почукването на вратата, което ги прекъсна, бе тихо и уважително – няколко леки тропота, които предполагаха, че който и да беше, нямаше да има против да го изгонят или да чака, както и че се надяваше на незабавно виждане – всичко това едновременно.

- Да? – провикна се Рот.

Скъп парфюм обяви пристигането на адвоката: Сакстън винаги ухаеше хубаво и това пасваше на имиджа му. От това, което Рот помнеше, в добавка към доброто образование на мъжа и остротата на ума му, той се обличаше според модата като добре отгледан син на глимерата, иначе казано перфектно.

Не че Рот го беше виждал скоро.

С едно бързо движение се загърна в дрехите си. Едно беше да е изложен така пред Ви, това обаче нямаше да се случи пред млад способен мъж, влязъл в стаята му – независимо колко се доверяваше и консултираше със Сакс.

- Какво имаш за мен? – рече Рот, докато опашката на Джордж махаше наляво-надясно в поздрав.

Дълга пауза.

- Може би трябва да дойда по-късно?

- Можеш да кажеш всичко пред брат ми.

Още една дълга пауза, през която Ви вероятно гледаше адвоката сякаш иска да му хвърли един хубав бой, задето е предложил част от информацията да не му бъде поверена.

- Дори ако се отнася за Братството? - попита Сакстън равно.

Рот буквално можеше да усети как Ви върти очи. И естествено, братът се обади остро:

- Какво за нас?

Когато Сакстън не продума, Рот усети за какво става дума.

- Ще ни оставиш ли за минута насаме, Ви?

- Шегуваш ли се, по дяволите?

Рот вдигна Джордж и го пусна на пода.

- Трябват ми само пет минути.

- Хубаво. Дано ви е забавно, господарю, - Ви се изплю, когато стана на крака. – Шибано конте.

Миг по-късно вратата се затвори с мощен трясък.

Сакстън се прокашля.

- Можех да дойда после.

- Ако исках, щях да ти кажа. Говори.

Пое си дълбоко дъх и издиша, сякаш гледаше към вратата и се чудеше дали бясното напускане на Ви нямаше да стане причина да се събуди мъртъв на другия ден.

- Ъм... проверката на Древните закони е приключена и мога да ви предоставя изчерпателни списъци от всички области, за които са необходими промени, заедно с предложения за самите поправки, както и срокове, за които промените могат да се направят, ако...

- Да или не. Само това ме интересува.

От тихия звук, породен от тупкането на меките мокасини по френския килим, Рот разбра, че адвокатът му си прави малка разходка.

По памет си представи читалнята, бледите сини стени и кръговете плесен по тях, както и чупливите антични френски мебели.

Сакстън определено пасваше повече на кабинета му, отколкото Рот с кожените си дрехи и тениските по тялото.

Но законът определяше кой да бъде крал.

- Трябва да започнеш да говориш направо, Сакстън. Гарантирам ти, че няма да те уволня, ако ми кажеш как стоят точно нещата. Но ако опиташ да преправиш или скриеш истината?

Изхвърчаш отгук, без да ми пука с кого спиш.

Ново прокашляне. И тогава възпитаният глас се понесе към него, идвайки отсреща през бюрото.

- Да, можете да правите каквото пожелаете. Имам колебания за времето обаче.

- Защо? Може да ти отнеме две години за поправките ли?

- Правите фундаментална промяна в част от обществото, която предпазва видовете, а това може допълнително да разклати управленското ви място. Наясно съм с натиска, на който сте подложен, и ще е проява на небрежност от моя страна да не ви посоча очевидното. Ако промените кой да има правото да влезе в Братството на Черния кинжал, може дори да причините още повече несъгласия – това е различно от всичко, което сте опитвал по време на властването ви, и се случва във време на изключителна социална несигурност.

Рот вдиша продължително и бавно през носа си, и не усети мириса на нещо забранено и нередно: нямаше доказателство, което да предположи, че намеренията на мъжа бяха лицемерни или че не искаше да свърши работата.

И имаше право.

- Оценявам проникателността ти, - каза Рот. – Но няма да се кланям на миналото. Отказвам да го направя. И ако имах съмнения за въпросния мъж, нямаше да правя това.

- Какво мислят останалите братя?

- Това не те засяга, - всъщност още не беше споделил идеята с тях. Все пак защо да причинява тревоги, ако нямаше възможност да се продължи натам. Тор и Бет бяха единствените, които знаеха точно колко далеч бе готов да стигне с това. – Колко време ще ти отнеме, за да го легализираш?

- Мога да оправя всичко до утре сутринта – най-късно до вечерта.

- Направи го, - Рот сви юмрук и го стовари върху ръчната облегалка на трона. – Направи го веднага.

- Както желаете, господарю.

Чу се шумолене на дрехи, сякаш от движението на мъжа при поклон и после още стъпки, преди едното крило на двойната врата да се отвори и затвори.

Рот зяпна в нищото, което му предоставяше слепотата.

Наистина бяха опасни времена. И честно казано, нещото, което бе умно и трябваше да направи, бе да приеме повече Братя, а не да измисля причини да не го прави – макар че контрааргументът на това беше, че ако тези три момчета имаха желание да се бият редом с

тях, без да бъдат въведени официално, защо да си прави труд?

Но майната му на това. Беше старомодно да искаш да почетеш някого, който си бе заложил живота, за да може твоят да продължи.

Истинският проблем беше, дори настрана от законите,... какво биха помислили другите? Това беше по-вероятната пречка от каквито и да било други законни бъркотии.

Докато се стъмваше няколко часа по-късно, Куин лежеше гол наред оплетените чаршафи, нито тялото му, нито умът му си почиваха, въпреки че спеше.

В съня му отново беше на пътя, отиваше си от къщата на семейството му. През едното му рамо беше праметнат сакът, в колана му беше затъкната декларацията, че напуска, а портфейлът му беше на единадесет долара от абсолютно изпразване.

Всичко беше кристално ясно – нищо не беше изменено от паметта му: от влажната лятна нощ до звука от кубинките му Ню Рокс по камъчетата на банкетата... и до факта, че напълно осъзнаваше, че в бъдещето му няма нищо.

Нямаше къде да отиде. Нямаше дом, в който да се върне.

Никакви перспективи. Дори нямаше вече и минало.

Когато колата отби зад него, знаеше, че са Джон и Блей...

Само че не. Не бяха приятелите му. Беше смъртта под формата на четирима мъже с черни роби, които се спуснаха от четирите врати и го обградиха.

Пазителите на честта. Изпратени от баща му, за да го пребият, задето бе обезчестил семейното име.

Каква ирония. Някой би стигнал до заключението, да намушкаш социопат, който се е опитал да изнасили твой приятел, ще е добро дело. Но не и когато нападателят беше собственият ти перфектен братовчед.

Като на забавен каданс, Куин зае бойна поза, готов да посрещне атаката. Нямаше очи, които да погледне директно, нито лица, които да забележи, а и нямаше причина за това: робите, които скриваха самоличностите им, бяха предназначени да накарат провинилия се да се чувства така, сякаш цялото общество не одобрява неговите действия.

Наобикаляха, наобикаляха, стесняваха кръга... накрая щяха да го повалят, но щеше да ги нарани, докато се опитват.

И така и направи.

Но също така се оказа прав: след борба, която му се стори, че траеше часове, накрая се оказа по гръб и именно тогава започна същинският побой. Проснат на асфалта, той покри главата си и ценния си пакет колкото можеше по-добре, ударите валяха отгоре му, черни роби шумоляха като криле на гарвани, докато го налагаха отново и отново.

След известно време не чувстваше болка.

Щеше да умре тук, наред пътя...

- Спрете! Не трябва да го убиваме!

Гласът на брат му сякаш разсече всичко, разнесе се по начин, по който ударите вече не...

Куин се събуди с вик, зарови лице в ръцете си, бедрата му се повдигнаха, за да предпази слабините си...

Но нямаше юмруци и ритници.

И не беше наред пътя.

С желанието за малко светлина той се огледа в спалнята, в която оставаше, откакто бе изритан от дома на семейството си. Изобщо не му пасваше, тапетите като от коприна и антиките бяха нещо, което майка му би избрала, и все пак в онзи момент, когато видя всички тези вехтории, които някой друг бе избрал, купил, окачил и оставил, се успокои.

Дори докато споменът още витаеше.

Боже, гласът на брат му.

Собственият му брат беше част от Пазителите на честта, изпратени за него. Все пак това беше доста ясно съобщение за *глимерата* относно сериозността на семейството му за тези неща – а и той беше обучен. Бяха го научили на бойни изкуства, макар че никога не му бе позволено да се бие, разбира се. По дяволите, даже едва му позволяваха да прави спаринги. Прекалено ценен беше за рода. Ако му станеше нещо? Онзи, който трябваше да върви по стъпките на татенцето и накрая да стане *лийдайър* на Съвета, не можеше да бъде жертван. Дори малък риск можеше да нанесе катастрофални щети на семейството.

А Куин от друга страна? Преди да се отрекат от него, беше подложен на пълната тренировъчна програма, може би с надеждата, че щеше да претърпи някоя смъртоносна травма на бойното поле и с цялата си благосклонност към всички да вземе да умре.

Стига! Не трябва да го убиваме!

Това беше последният път, когато бе чул гласа на брат си. Малко след като Куин беше изхвърлен от къщата, Обществото на лесърите бе нападнало внезапно и ги бе избило всички – бащата, майката, сестрата и Лукас.

Всички бяха мъртви. И въпреки че част от него ги мразеше за всичко, което му бяха причинили, не би пожелал такава смърт на никого от тях.

Куин разтри лицето си.

Време беше за душ. Само това знаеше.

Като стана на крака, той се протегна, докато гърбът му не изпука, и провери телефона си. Групово съобщение до всички гласеше, че ще има среща в кабинета на Рот, а един бърз поглед към часовника му каза, че закъсняваше.

Кое не беше лошо. Като се забърза и влезе в банята, с облекчение се съсредоточи върху истинските неща, вместо върху скапаното минало.

Нямаше какво да направи за последното, освен да го проклина. А със сигурност знаеше, че го беше правил достатъчно за поне дванадесет цели живота.

Ставай, ставай, помисли си.

Време е за работа.

Глава 13

Горе-долу по същото време, по което Куин се оправяше в главната къща, Блей се събуди в стола, в който бе заспал, в подземния офис. Главоболието, което му служеше като аларма, не бе причинено от виното, а от факта, че беше пропуснал Последното Хранене. Но Боже, така му се искаше напиването да беше причината за ужасното пулсиране в черепа му.

Можеше да използва извинението, че в главата му е било абсолютна бъркотия, когато е слязъл тук долу.

Псувайки, махна краката си от бюрото и се изправи. Тялото му бе като вдървено, от всяка

негова част усещаше болки, приведен под светлината.

Мамка му. Все още беше гол.

Но хайде де, сякаш елфите на благоприличието щяха да се промъкнат и да го облекат в съня му? Просто за да не си спомня за това, което бе сторил?

Като обу едни шорти, обу маратонките си и после се протегна за тениската – преди да си спомни за какво я ползваше преди.

Докато съзерцаваше намачканите извивки на дрехата и докосваше втвърдените места по тъканта, осъзна, че нямаше достатъчно смислено обяснение, което да промени факта, че беше изневерил на Сакстън. Физическият контакт с друг бе само част от мерилото на изневярата –и да, това бе най-голямата част. Ала това, което бе направил снощи, беше потъпкване на връзката, въпреки че оргазмът бе причинен от мозъка му, а не от ръката.

Изправи се на крака, беше като полужив, докато вървеше към вратата, и я отвори със скърцане. Ако наоколо имаше някого, със сигурност щеше да причака възможност, опрял гръб в стената, за да премине набързо през коридора: така не му се искаше да го хванат как излиза от празния офис, полуоблечен и приличащ на нищо. Предимството на това, че живееше в имението бе, че си заобиколен от хора, на които им пука за теб; недостатъкът бе, че всеки имаше очи и уши, и всеки се месеше в чуждите работи.

След като не чу нито гласове, нито стъпки, той изскочи в коридора и закрачи бързо, сякаш се връщаше от някаква важна работа и се отправяше към стаята си със също толкова важна цел. Имаше чувството, че вече му се е разминало и точно тогава влезе в тунела. Разбира се, обикновено не ходеше без тениска, ала много от Братята и мъжете го правеха, когато се връщаха от фитнеса –нищо необичайно.

Наистина се чувстваше сякаш е спечелил джакпота, когато излезе под главното стълбище на имението и отново се озова в абсолютно празен коридор. Проблемът беше, че, чувайки звуците от потракващия китайски порцелан в дневната, сигурно бе по-късно, отколкото си мислеше. Очевидно бе пропуснал Първото Хранене – лошо за главата му, но поне имаше някакви протеинови блокчета в стаята си.

Късметът му сякаш свърши като се заизкачва по стълбите за втория етаж. Застанали пред затворените врати на кабинета на Рот, Куин и Джон бяха облечени за бой, оръжията им – в готовност, телата им бяха покрити в черна кожа.

Нямаше сила на света, която да го накара да погледне Куин. Да го вижда с периферията си бе достатъчно зле.

- Какво става? – попита Блей.

- *Имаме среща,* - изписа Джон. - *Или поне би трябвало да имаме. Не получи ли съобщението?*

По дяволите, нямаше никаква представа къде му беше телефонът. В стаята му? Дано.

- Ще си взема душ и се връщам веднага.

- *Може да не бързаш. Братята са в изолация през последния половин час. Нямам никаква идея какво се случва.*

До него Куин се поклащаше напред-назад в кубинките си, тежестта на тялото му се преместваше сякаш вървеше, макар че никъде не отиваше.

- Пет минути, - промърмори Блей. – Толкова ми трябва.

Надяваше се, че Братството ще отвори вратите дотогава – последното, което искаше, бе да му се наложи да чака дълго в близост до Куин.

Като псуваше, докато тръгна натам, Блей се затича надолу към стаята си. Обикновено не

бързаше, за да се приготви, особено ако Сакс е в настроение, но този път щеше да бъде бързичко...

Отвори вратата и замръзна.

Какво,... по дяволите?

Сакове. На леглото. Толкова много, че не можеше да види половин сантиметър от огромното легло – и знаеше чии бяха. Бяха в тон с обувките Гучи, с бяло и тъмносиньо лого, както и с тъмносини и червени платнени каишки, защото според Сакстън традиционното кафяво с червено и зелено бе „прекалено очебийно“.

Блей тихо затвори вратата. Първата му мисъл беше „По дяволите, Сакстън знае. Някак беше разбрал какво се беше случило в залата за тренировки“.

Въпросният мъж излезе от банята, в ръцете си държеше шампоан, балсам и други мазила.

Спря се стъписан.

- Здравсти, - рече Блей. – Ще си вземеш почивка?

След един напрегнат миг, Сакстън спокойно се приближи, остави нещата си в един от саковете и се обърна. Както винаги, красивата му руса коса бе отметната от челото му на плътни вълни. И беше облечен идеално, с друг спортен костюм от Туийд, който беше в тон с връхната му дреха, червена вратовръзка и червена кърпичка, които бяха точно допълнителното количество акцент върху цвета.

- Мисля, че знаеш какво ще кажа, - Сакстън се усмихна тъжно. – Защото далеч не си толкова глупав, колкото съм аз.

Блей отиде да седне на леглото, ала се наложи да измисли друго, защото нямаше къде да се настани. Накрая седна на креслото и с дискретно наклоняване на една страна, затъкна смачканата тениска под седалката. Да не се вижда. Поне това можеше да направи.

Боже, това наистина ли се случваше?

- Не искам да си тръгваш, - чу се Блей да казва сурово.

- Вярвам ти.

Блей погледна към всичките сакове.

- Защо сега?

Помисли си за тях двамата само преди ден, под чаршафите, как правеха секс. Бяха толкова близки – макар че ако трябваше да бъде брутално честен, може би всичко беше просто физическо привличане.

Направо да махнем „може би“.

- Заблуждавах се, - Сакстън поклати глава. – Мислех, че мога да продължа по този начин с теб, но не мога. Това ме убива.

Блей затвори очи.

- Знам, че дълго време бях на бойното...

- Не за това говоря.

Докато Куин изпълваше празнотата между тях, на Блей му се искаше да изкрещи. Но какво щеше да направи така – изглежда със Сакстън бяха достигнали до същия труден момент в точно същия тъжен миг.

Любовникът му погледна към багажа.

- Тъкмо приключих със задачата, която Рот ми даде. Моментът е подходящ да си взема почивка, да се изнеса и да потърся друга работа...

- Чакай, напускаш и краля? – намръщи се Блей. – Независимо как стоят нещата между нас, трябва да продължиш да работиш за него. Това е по-голямо от нашата връзка. – Сакстън

сведе поглед.

- Предполагам за теб е доста по-лесно да го кажеш.

- Не е вярно, - отговори рязко Блей. – Боже, толкова... толкова съжалявам.

- Не си направил нищо лошо – трябва да знаеш, че не съм ти сърдит, нито обиден. Винаги си бил откровен и винаги съм знаел, че нещата ще завършат така. Просто не знаех кога... не знаех... докато не достигнахме края. И той е сега.

О, по дяволите.

Въпреки че знаеше, че Сакстън имаше право, Блей почувства някаква инстинктивна нужда да се бори за тях.

- Слушай, през последната седмица наистина бях много разсеян и съжалявам. Но нещата могат да се оправят, с теб пак ще се върнем към нормалните...

- Влюбен съм в теб.

Блей затвори шумно устата си.

- Така че виждаш - продължи Сакстън с дрезгав глас, - не става дума за това, че ти си се променил. Аз се промених... и се страхувам, че глупавите ми чувства създадоха доста голяма дистанция помежду ни.

Блей скочи на крака и с няколко крачки мина през мъхестия килим до другия мъж.

Когато стигна, беше толкова облекчен, че Сакстън не се възпротиви на прегръдката му. И докато държеше първия си истински любим до себе си, усещайки тази позната разлика във височините им и прекрасния му парфюм, част от него поиска да продължат да спорят за раздялата им, докато и двамата не решат да продължат да опитват.

Но не беше честно.

Като Сакстън, той също имаше смътното усещане, че нещата отиваха към своя край в един момент. И отново като него, той също беше изненадан, че този миг е сега.

Това обаче не променяше крайния резултат.

Сакстън се отдръпна.

- Никога не съм мислел, че ще се намесят чувства.

- Много съжалявам... толкова съжалявам... - по дяволите, всичко това излизаше от неговите устни. – Бих дал всичко, за да съм различен. Ще ми се да можех... да бъда различен.

- Знам, - Сакстън се протегна и го помилва по лицето. – Прощавам ти... трябва и ти да си простиш.

Както и да е, не беше сигурен, че можеше да го направи – особено когато точно в този момент и по дяволите, както обикновено, емоционално обвързване, което не желаше и не можеше да промени, все пак му отнемаше нещо, което искаше.

Куин беше като шибано проклетие за него, наистина беше.

На около петнадесет мили южно от планинското имение на Братството, Асеил се събуди на кръглото си легло в най-голямата спалня в имението си на Хъдсън. Над него, в огледалните панели на тавана, голото му тяло блестеше под меката светлина на лампите, поставени в основата на матрака. Осмоъгълната стая беше тъмна навътре, капациите на прозорците все още бяха спуснати, падналата нощ оставаше скрита.

Докато вземаше решението за количеството стъкло в къщата, знаеше, че толкова много вампири биха сметнали стаите за неприемливи. Повечето дори щяха да избегнат напълно

имението.

Прекалено много риск за дневните часове.

Асеил обаче не робуваше на условия и опасностите, които се състояха в живот в сграда с толкова достъп на светлина, бяха нещо, с което той се справяше, а не нещо, което му връзваше ръцете.

Като стана, той отиде до бюрото, въведе паролата на компютъра си и влезе в охранителната система, която наблюдаваше не само къщата, но и площта около нея. През по-ранните часове алармите няколко пъти се бяха включили, известия не за предстояща атака, но за някаква активност се бяха появили в програмата.

Всъщност му липсваше енергията да бъде прекалено притеснен, неприветлив знак, че имаше нужда да се нахрани...

Асеил се намръщи, докато преглеждаше съобщенията.

И това ако не беше поучително.

И разбира се, точно поради тази причина беше инсталирал всичките проверки и балансиращи програми.

На образа от задните камери видя как облечена в камуфлажен костюм фигура премина на ски през гората, приближи имението му откъм северната страна. Който и да беше това, остана скрит там, сред боровете през повечето време, проучи територията от различни точки за приблизително деветнадесет минути... преди да обходи западната граница на дърветата и да прекоси собствеността на съседите, и да навлезе надолу по заледеното. След около двеста ярда мъжът спря, отново извади бинокъла си и се втренчи в дома на Асеил. После обиколи островчето, което се беше образувало в реката, отново влезе в гората и изчезна.

Като се приведе по-близо до екрана, Асеил повтори видеото, увеличи, за да различи лицето, ако беше възможно... и не беше. Главата бе покрита с маска, с прорези само за очите, носа и устата. Заедно с анорака и дебелия панталон за ски, човекът беше покрит абсолютно изцяло.

Асеил се облегна назад, усмихна се на себе си, остриите му зъби се показаха в резултат на усещането за заплаха над територията му.

Имаше само две групи, които вероятно проявяваха интерес към неговия бизнес, и съдейки по разузнаването през деня, беше очевидно, че любопитството не беше проявено от Братството: Рот никога не би използвал хора за нещо, различно от източник на храна, и нито един вампир не би могъл да устои на количеството слънчева светлина без да се превърне в жива факла.

Което автоматично означаваше, че остава човешкият свят – и имаше само един човек, който имаше интереса и възможностите да опита да проследи него и местоположението му.

- Влез, - каза, точно преди на вратата да се почука.

Двамата мъже влязоха, но той дори не си направи труда да извърне поглед от компютъра.

- Как спяхте?

Отговори му познат дебел глас.

- Като заклани.

- Колко хубаво за вас. Умората след пътуване е доста кофти или поне така съм чувал. Имали сме посетител тази сутрин, между другото.

Асеил се наклони леко встрани, за да могат двамата му другари да видят видеото.

Беше странно да има хора, с които да живее, но щеше да се наложи да свикне с присъствието им. Когато бе дошъл в Новия Свят, вечно беше правил нещата сам и имаше намерение да ги

остави така поради безброй причини. Успехът обаче в избраната от него област означаваше да си намери подкрепление – и единствените хора, на които можеше да има поне частично доверие, бяха семейството.

А те двамата му предлагаха уникални изгоди.

Двамата му братовчеди бяха рядкост за вампирския вид: двойка еднояйчни близнаци. Облечени напълно, имаше един-единствен начин да ги различиш и той беше бенката зад висулката на ухото на единия; като изключим това, от гласовете и тъмните им, подозрителни очи чак до здравите им мускулисти тела можеше да се каже, че бяха като отражение на огледало един за друг.

- Излизам, - обяви Асеил. – Ако посетителят ни се върне отново, ще бъдете гостоприемни, нали?

Ерик, по-големият с няколко минути, огледа наоколо, лицето му бе осветено от светлините в основата на леглото. Такова зло в комбинацията от красиви черти... можеше почти да ти стане тъжно за натрапника.

- С най-голямо удоволствие, уверявам те.

- Оставете го жив.

- Но разбира се.

- Това е тънка граница, която двамата на моменти сте подминавали.

- Довери ми се.

- Не за вас се тревожа, - Асеил погледна и към другия близък. – Разбирате ли ме?

Близъкът на Ерик остана мълчалив, макар че все пак кимна веднъж.

Тази вбесяваща го реакция беше точната причина Асеил да предпочита да запази живота си простичък като преди. Но беше невъзможно да бъде на повече от едно място по едно и също време... и това нарушаване на личното му пространство беше доказателство, че не можеше да прави всичко сам.

- Знаете как да ме намерите, - каза им преди да им каже да си тръгват от стаята му.

Двадесет минути по-късно излезе от къщата изкъпан, облечен и седнал зад волана на бронирания Рендж Роувър.

Центърът на Колдуел през нощта беше прекрасен отдалеч, особено като идваше по свързващия мост. Градската киша се видя чак когато вече навлезе в пътната мрежа на града: алеите с мръсните снежни преспи и калните кофи за боклук, както и с уволнените полупремръзнали бездомници, разказваха истинската история на града.

Работното му място, както си беше.

Когато стигна Арт галерия „Бенлуис“, паркира отзад на едното от двете места, които бяха паралелно на сградата. Като излезе от автомобила, студеният вятър се вмъкна в палтото му и се наложи да придържа двете му страни, докато пресичаше и приближаваше огромната врата.

Нямаше нужда да чука. Рикардо Бенлуис имаше достатъчно хора, които работеха за него и не всички бяха от типа арт-дилъри: човешки мъж с размерите на увеселителен парк му отвори и застана пред него.

- Очаква ли ви?

- Не.

Дисниленд кимна.

- Искате ли да почакате в галерията?

- Би било чудесно.

- Нещо за пиене?

- Не, благодаря.

Докато вървяха покрай офисите и залата за изложби, уважението, с което Асеил определено се съгласяваше, беше нещо ново – постигнато и от големите поръчки, които бе направил, и от пролятата кръв на безброй хора. Благодарение на него, убийствата сред аполитически настроените мъже на възраст от осемнадесет до двадесет и девет години с криминални досиета се бяха увеличили толкова, че бяха обект дори на националните новини.

Само си представи.

Докато говорителите и репортерите от новините се опитваха да разберат причините за трагедиите, той просто продължаваше да разраства бизнеса си по всички параграфи.

Човешките умове бяха ужасно податливи на внушение; дори не се изискваше особено усилие, за да накараш посредниците на наркочилърите да се упражняват със собствените си оръжия в слепоочията си и да дръпнат спусъците. По същия начин природата ненавиждаше вакуума, така че това се получаваше и при желанието за „химически добавки“.

Асеил притежаваше дрогата. Наркоманите имаха парите.

Икономическата система бе надживяла насилствената прегрупировка, дори нещо повече.

- Ще вляза, - каза мъжа, застанал пред скрита врата. – И ще го уведомя, че сте тук.

- Разбира се.

Останал сред собствените си изобретения, Асеил се заразхожда безцелно насред сградата с високия таван, скръстил ръце зад гърба си. От време на време се спираше, за да погледне „изкуството“, окачено по стените и преградите – и си спомняше защо хората трябваше да бъдат унищожени, за предпочитане бавно и мъчително.

Да използваш чинии за еднократна употреба, прилепени върху евтин картон и покрити с ръчно изписани цитати от телевизионни реклами? Автопортрет, направен с паста за зъби? И еднакво обидна беше огромната плоча, закрепена до всичките тези бъркотии, определяща въпросните безсмислици като новата вълна на американския експресионизъм.

Какъв коментар за културата по толкова много начини.

- Вече е готов.

Асеил се усмихна на себе си и се обърна.

- Колко любезно.

Докато влизаше през тайната врата и се качваше на третия етаж, Асеил нямаше как да обвини придружителя си за това, че проявяваше подозрителност и настояваше за повече информация за най-големия им клиент. Все пак за отрицателно време продажбата на наркотици в града бе възродена, преразпределена и оглавена от напълно непознат.

Трябваше да уважават това нещо.

Но ровенето в тези работи щеше да приключи тук.

На върха на огромното стълбище стояха двама едри мъже пред една врата, сигурна и солидна, както и устойчивите стени. Както и охраната на първия етаж, те бързо задвижиха нещата и му кимнаха с уважение.

От далечната страна Бенлуис седеше на края на дълга тясна стая, която имаше прозорци само от едната страна и само три предмета: повдигнатото бюро, което не представляваше нищо повече от дебела дъска от тиково дърво с модернистична лампа и пепелник; столът, който имаше някакъв модерен произход, и втори стол отсреща за един-единствен посетител. Самият мъж беше точно като заобикалящата го обстановка: спретнат, официален и подреден в мислите си. Всъщност доказваше, че колкото и незаконна да беше търговията с наркотици,

управленските принципи и умения бяха неща, които правеха пътя към мястото на главен изпълнителен директор дълъг, ако искаш да направиш милиони от това, както и да ги запазиш.

- Асеил. Как си? – дребният мъж се изправи и протегна ръка. – Неочаквано удоволствие е да те видя.

Асеил се приближи, здрависа се с протегнатата ръка и не почака покана да седне.

- Какво мога да направя за теб? – попита Бенлуис, докато самият той отново се настаняваше в стола си.

Асеил извади една кубинска пура от вътрешния си джоб. Махна крайчето, приведе се и остави отрязаната част точно на бюрото.

Докато Бенлуис се мръщеше сякаш някой току-що се беше изходил на леглото му, Асеил се усмихна и съвсем леко показа острите си зъби.

- „Какво бих могъл да направя за теб“.

- Оу.

- Винаги съм бил уединен човек, който живее уединено по собствено желание.

Остави настрана машинката за рязане и извади златната си запалка. Като се появи пламъкът, той се приведе по-близо до него и започна да дърпа, за да разпали напълно пурата.

- Но преди всичко съм бизнесмен, въвличен в доста опасни води. Съответно приемам всяко навлизане в моя собственост или разкриване на анонимността ми като директна проява на агресия.

Бенлуис се усмихна леко и се облегна назад в подобния си на трон стол.

- Уважавам това, разбира се, и все пак объркването ми го има, породено от нуждата да знам защо казваш това на мен.

- С теб сме навлезли във взаимно изгодни отношения и за мен е много важно да ги продължим, - Асеил дръпна от пурата, издиша облаче син дим. – Точно поради тази причина искам да ти отдам уважението, което заслужаваш и да се изясним преди да предприема действия, защото ако открия нарушение на условията ми, направено от някого, на когото не съм разрешил, не само ще го елиминирам, но и ще открия този, който го е пратил, - той отново си дръпна – и ще сторя това, което трябва, за да защитя собствеността си. Достатъчно ясен ли съм?

Веждите на Бенлуис се снижиха още, тъмните му очи ставаха още по-проницателни.

- Ясен ли съм? – повтори Асеил.

Имаше само един отговор, разбира се. Стига мъжът отсреща да имаше желание да доживее следващия уикенд.

- Знаеш ли, напомняш ми на предшественика ти, - каза Бенлуис с акцент. – Запозна ли се с Преподобния?

- Засичали сме се на някои места, да.

- Убиха го доста жестоко. Преди година? Взривиха клуба му.

- Случват се злополуки.

- Обикновено по домовете, така съм чувал.

- Нещо, което трябва да имаш предвид.

Докато Асеил продължаваше да го гледа в очите, Бенлуис пръв извърна поглед. Като се прокашля, най-големият вносител и дилър на наркотици на Източното крайбрежие плъзна длан по гладката повърхност на бюрото, сякаш искаше да усети неравностите от жилите на тиковото дърво.

- Нашият бизнес, - рече Бенлуис – има доста деликатна екосистема, която трябва да бъде управлявана внимателно, за да бъде финансово стабилна. Стабилността е рядкост и силно желана от хора като теб и мен.

- Съгласен съм. И за да приключим темата, имам намерението да се върнем на въпроса на вечерта за временното ми заплащане, както беше по план. Както съм правил винаги, идвам при теб с доброжелателност и не ти давам повод да се съмняваш в мен или намеренията ми. Бенлуис отново се усмихна леко.

- Звучи така сякаш аз съм зад - той направи жест с ръка във въздуха, - каквото и да те е разстроило.

Навеждайки се напред, Асеил вдигна брадичката си и го погледна.

- Не съм разстроен. Все още.

Една от ръцете на Бенлуис подозрително се изгуби от поглед. Част от секундата по-късно, Асеил чу как вратата в другия край на стаята се отвори.

Като продължи със същия нисък и тих глас, Асеил каза:

- Това беше възпитано от моя страна. Следващият път, когато намеря някой на територията на моя собственост, независимо дали ти си го изпратил или не, няма да проявя дори половината от тази любезност.

И с това се изправи на крака и заби запалената пура наред бюрото.

- Желая ти приятна вечер, - каза той преди да си тръгне.

Глава 14

И ако това не беше късен старт.

Докато Куин се дематериализираше извън имението, не можеше да повярва, че вече беше десет вечерта, а те тъкмо започваха. Все пак, членовете на братството прекараха бая време в кабинета на Рот, а когато най-сетне пуснаха него и Джон да влязат, изявлението на Ви, че доказателствата срещу шайката копелета бяха железни, доведе до половин-часово псуване по адрес на Кор и приятелчетата му.

Доста креативни употребявания на "мамка му", както и няколко възхитителни идеи за места, където да се наврат неодушевени предмети.

Например, никога не би се сетил за това с греблото. Забавно. Забавно.

А Блей бе пропуснал всичко това.

Приемайки отново собствената си форма в гориста местност, на югозапад от територията на братството, Куин се насили да не мисли за причините, поради които най-вероятно пичът не се бе появил - беше факт, че боецът се беше качил в стаята си и не беше слязъл. И, въпреки че, повечето инциденти се случваха вътре в къщата, беше сигурен че воинът не се беше подхлъзнал и паднал.

Освен ако не се бе подхлъзнал и паднал върху Сакстън в банята.

Идеше му да си зашлеви шамар и докато оглеждаше снежния пейзаж, Джон, Рейдж и Зи се появиха до него. Координатите на мястото бяха намерени в телефоните на крадците на коли от миналата нощ, изоставеният имот беше на десет, петнадесет мили от мястото, където намери откраднатия си хамър.

- Какво, по дяволите, е това?

Когато някой от тях проговори, той хвърли поглед през рамо. Какво-по-дяволите, бе точното определение: зад тях се откриваше занемарена сграда, висока колкото църковна камбанария и приветлива като кошче за боклук.

- Хангар за самолети. - каза Зейдист, тръгвайки в тази посока. - Това трябва да е.

Куин го последва нащрек, в случай, че някой решише да изникне от...

Изведнъж, от нищото се появи Блей, целият облечен в кожа и въоръжен до зъби, като всички останали. В отговор, Куин забави крачка, след което спря, най-вече защото не искаше да се плъосне по задник в снега като пълен идиот.

Господи, това беше един навъсен кучи син, помисли си той, когато Блей започна да върви напред. Проблеми в рая?

Въпреки, че погледите им не се засякоха, Куин почувства, че трябваше да каже нещо.

- Какво...

Не довърши частта със "става". За какво да си прави труда? Пичът го подмина, сякаш не съществуваше.

- Аз съм супер. - промърмори Куин, започвайки отново да крачи из снега. - Просто чудесно, мерси, че попита - о, имаш проблеми със Сакстън? Наистина ли? Ако искаш може да излезем на по питие и да поговорим за това? Да? Перфектно. И след вечеря може да ме ползваш като ментово бонбонче...

Прекъсна монолога си, когато внезапен повей на вятъра донесе гадна, сладка миризма, която го накара да сбърчи нос.

Всички извадиха оръжията си и се фокусираха върху хангара.

- Вървим срещу вятъра. - каза Рейдж тихо. - Така че там трябва да е голяма бъркотия.

Внимателно, под синьото сияние на отразената лунна светлина, петимата приближиха постройката, разпръсквайки се, претърсвайки околността за каквото и да е, което можеше да се движи.

Хангарът имаше два входа, единият бе достатъчно голям, че да побере нещо с огромен размах на крилете, а другият, който явно бе предназначен за хора, изглеждаше, сякаш бе направен за барбита, в сравнение с първия. И Рейдж беше прав - като се остави настрана посоката на вятъра, миризмата дразнеше носовете им, и не в добрия смисъл.

Човече, студът по принцип прикриваше вонята.

Комуникирайки си чрез сигнали с ръце, те се разделиха на две групи - той и Джон тръгнаха към двойните врати, които можеха да поберат и мамут, а Рейдж, Блей и Зи се насочиха към малкия вход.

Рейдж посегна към дръжката на вратата, докато останалите чакаха да видят какво ще стане.

Ако вътре имаше футболен отбор от лесъри, имаше смисъл братът да влезе първи, защото той имаше оръжие, което никоой друг не притежаваше - звярът му обожаваше убийци, и то не в романтичния смисъл.

Като стана въпрос за ментови бонбончета...

Холивуд вдигна ръка над главата си. Три... две... едно...

Без да издава и звук, братът отвори вратата и се промуши вътре. След него Зи - и накрая Блей.

За секунда, чист ужас връхлетя Куин, когато мъжът скочи в непознатото пространство, въоръжен единствено с опиянението от две бири. Боже, само мисълта, че Блей можеше да умре тази вечер, право пред очите му, го караше да иска да прекрати цялата тази простотия за защитаването на расата и да превърне воинът в библиотекар. Или модел на ръце. Може би

фризбор...

Острото изсвирване, което се чу след не повече от шейсет секунди беше като дар от Бога. Това бе сигналът на Зи, който им подсказа да се отдръпнат настрани от отварящите се врати и да влязат...

Окей. Леле.

Ето това се казваше нефтен разлив. А вонята беше непоносима.

Тримата, които бяха влезли първи, вече бяха извадили фенерчетата си, чиято слаба светлина пронизваше заобикалящата ги тъмнина, едвам осветявайки глухото пространство, което на пръв поглед изглеждаше като огромна повърхност от черен лед. Само че не беше черен лед и не беше замръзнало. Беше съсирена човешка кръв - и имаше поне около триста литра.

Смесена с прекалено много от Омега.

Хангарът беше център на масово клане, което караше инцидентът в онази ферма преди време, да изглежда като детска игра.

- Предполагам, че момчетата, които ти бяха свили колата, са се били запътили към адския купон. - каза Рейдж.

- Определено. - промърмори Зи.

Когато светлината от фенерчетата откри единствено един стар, разнебитен самолет, закътан в ъгъла - и абсолютно нищо друго - Зи поклати глава.

- Хайде да претърсим външния район. Тук няма нищо.

Като се има предвид, че кабината не изпъкваше с външността си, просто обикновена ловна хижа в гората, Господин С. се изкуши да подмине проклетото нещо. Обаче толкова затънтено място имаше и добри качества, а местоположението на кабината беше на една, две мили от парцела земя и сигурно по някое време кабината е била използвала като щаб.

Най-вероятно щеше да бъде по-умно да провери имота преди да беше използвал самолетния хангар за най-голямото групово попълнение на редиците в историята на Обществото на лесърите. Но това бяха приоритетите: първо, трябваше той да поеме контрола; след това, трябваше да направи нещо, за да покаже, че си е заслужил повишението; и последно, трябваше да се оправи с всички тези нови лесъри.

А това значеше, че му трябваха ресурси. Бързо.

След мръсната, грандиозна церемония на Омега и следващите няколко отвратителни часа, Господин С. беше набутал новите попълнения в училищен автобус, който беше задигнал от някаква автокъща преди около седмица. Те бяха изтощени и не се чувстваха добре в кожата си, и заради това бяха като малки, послушни момчета, подреждайки се в автобуса, сядайки двама по двама, сякаш бяха на някаква шибана училищна екскурзия.

След това той ги закара лично - не можеше да ги довери на никой друг - до момичешкото училище Браунсуик. Отдавна изоставената гимназия беше в покрайнините на пренебрегната, обрасла, полуразрушена тридесет и пет декара земя, за която се говореше, че бе обитавана от духове, което пък, държеше настрана нормалните хора.

За момента, Обществото на лесърите пребиваваха там незаконно, но табелата "Продава се" на ъгъла, близо до пътя, означаваше, че скоро това нямаше да е проблем. Веднага щом се докопаше до някакви пари.

Момчетата му още се възстановяваха в училището, а обичайните убийци бяха в центъра на града, търсейки братя, така че той беше сам, оглеждайки малкото останали на Обществото

имоти - включително и това място, състоящо се, най-вече от изоставени гори на север от града.

Въпреки че, вече имаше чувството, че си губи времето.

Пристъпвайки върху старата веранда на кабината, извади фенерчето си и го насочи към най-близкия прозорец. Печка на дърва. Грапава дървена маса с два стола. Три рамки за легла, които нямаха дюшеци или чаршафи. Малка кухня.

Насочвайки се към задната част на кабината, намери електрогенератор, в който нямаше газ и ръждясал газов резервоар, което значеше, че по някое време мястото е имало някакъв вид затопляне.

Върна се към предната част и когато се опита да отвори вратата, откри, че е заключена. Все тая. Така или иначе нямаше кой знае какво вътре.

Извади картата от спортното си яке, разгъна я и намери мястото, където се намираще в момента. Отбеляза тикче в малкото квадратче, извади компаса си, намери правилната посока и започна да върви на северозапад.

Според картата, която беше намерил в къщата на предишния старши лесър, зоната беше около петстотин декара и имаше хижи, разпръснати на случайни места из цялата област. Най-вероятно преди време е било къмпинг зона с много собственици, модерен ловен резерват, който се е изгубил под данъчната тежест в Ню Йорк, и след това, закупен от Обществото през осемдесетте.

Поне това беше изписано в ъгъла на картата, въпреки че само Господ знаеше дали Обществото все още пазеше документите за имота. Като се има предвид финансовото състояние на организацията, от Ню Йорк най-вероятно отдавна бяха вдигнали данъците до небесата, а може и направо да бяха конфискували нещото.

Спря за секунда и отново провери компаса. Човече, като момче отраснало в града, мразеше да обикаля в гората посред нощ, влачейки се из снега, проверявайки подобни глупости, сякаш беше някакъв шибан горски рейнджър. Но трябваше да види със собствените си очи с какво разполагаше и това беше единственият начин.

Поне имаше нови приходи.

След около двадесет и четири часа, когато момчетата му най-накрая се съвземат, той щеше да започне отново да пълни касата. Това беше първата стъпка към възстановяването на Обществото.

А втората стъпка?

Световно господство.

Глава 15

Тя кървеше. Лейла погледна към парчето тоалетна хартия в ръката си, червеното петно, което толкова ясно се открояваше от бялата повърхност, беше равностойно на писък. Протягвайки се, пусна водата на тоалетната и се изправи, подпряна на стената. С една ръка на корема си и другата на плота на мивката, а после и на рамката на вратата, тя се запрепъва към спалнята, като се насочваше директно към телефона. Понечи да се обади на д-р Джейн, но се отказа. Ако наистина бе в процес на спонтанен аборт, поне имаше възможност да спести на Куин гнева на Примейла - ако запазеше всичко това в тайна. А да иска помощ от

лекаря на Братството не бе най-добрият начин да опази тайната. Все пак имаше само една причина, поради която една жена можеше да кърви - а заради това със сигурност щяха да изникнат въпроси за периода ѝ на нужда и как се беше справила със ситуацията. Отвори чекмеджето на нощното шкафче и извади малък черен тефтер. Набра номера на клиниката за цивилни с трепереща ръка. Когато затвори след няколко минути, имаше записан час за след половин час. Само че как щеше да стигне до там? Не можеше да се дематериализира - бе прекалено изнервена, а и бременните женски не биваше да го правят. И не беше много сигурна, че може сама да се закара. Уроците на Куин бяха лесни за схващане, ала просто не можеше да си се представи - в нейното състояние, - да тръгне по магистрала и да се опитва да се справи с трафика на хората. Единственият отговор бе Фриц Пърлматър. Насочвайки се към дрешника, взе една мека долна риза, усука я, така че сега приличаше на дебело въже, постави я между краката си и я задържа там с помощта на няколко чифта бельо. Решението на проблема с кървенето бе изключително неудобно, така че ѝ беше доста трудно да ходи, ала това бе най-малкият ѝ проблем. Едно телефонно обаждане до кухнята и превозът ѝ беше уреден. Сега само трябваше да слезе по стълбите, да мине през фоайето и да стигне до дългата лимузина - без който и да е от мъжете в къщата да я види. Точно когато тръгна да излиза от стаята си, видя отражението си в огледалата на стената. Трябваше само да се погледне към бялата ѝ роба и елегантната ѝ прическа, за да се разбере че е Избраница - никой друг, освен свещените жени на Скрайб Върджин, не се обличаше така. Дори и да се представеше с фалшивото име, което даде на рецепционистката, пак щяха да я разпознаят. Като свали робата си, тя се опита да облече анцуг, но превръзката, която си беше направила, правеше това невъзможно. А дънките, които бяха купили двамата с Куин, също нямаше да свършат работа. Махна долната риза и използва хартиени кърпи, за да се справи с проблема, и успя да се напъха в дънковия плат. Тежкия пуловер, който облече, скри извивките ѝ и я стопли, а бързото сресване и хващане на косата ѝ на опашка я накараха да изглежда... почти нормална. Като излезе от стаята си, стискаше в ръце мобилното устройство, което Куин ѝ бе дал. За момент се замисли дали да не му се обади, ала какво щеше да му каже? Той не можеше да направи нищо за това, точно както и тя... О, Скрайб Върджин, тя щеше да загуби детето им. Мисълта се появи в главата ѝ точно когато стигна до върха на величественото стълбище: Тя губеше детето им. Точно в този момент. Тук, пред офиса на краля. Изведнъж таванът се стовари върху главата ѝ, а стените на грандиозното просторно фоайе се приближиха толкова близо до нея, че не можеше да си поеме дъх.

- Ваша светлост? - Опомняйки се, тя погледна към дъното на стълбите. Там стоеше Фриц в обичайното си облекло, а старото му мило лице беше разтревожено. - Ваша светлост, ще тръгваме ли? - попита той. Тя кимна и докато слизаше внимателно по стълбите, не можеше да повярва, че всичко е било за нищо, всичките часове, прекарани с Куин... вледеняващото кръвта чувство, когато беше разбрала какви бяха последиците от стореното... всичката тревога, всичкото притеснение и тихата коварна надежда. Фактът, че беше подарила девствеността си за нищо. Куин щеше да страда много, а провалът, който му бе донесла, само уголемяваше нейната собствена болка. Като ѝ служи през периода ѝ на нужда, той бе жертвал тялото си в името на желанието си да има кръвна връзка със същество, което иначе не би избрал да има. Това, че биологията имаше свои собствени планове, не я утеши. Загубата... беше нейна вина.

Само това, което те е наранило, може да те излекува.

Според Сакстън това беше доста необмислена и въпреки това вярна поговорка. Докато стоеше гол пред огледалото в банята си, той остави сешоара и прокара пръсти през косата си. Вълните застанаха на обичайното си място, русите кичури идеално допълваха квадратното му гладко лице. Образът, който го гледаше от огледалото, бе същият като миналата нощ и като нощта преди това, ала колкото и да му бе познато отражението му, той се чувстваше като напълно различен човек. Всичко вътре в него се бе променило толкова много, че беше логично трансформацията да повлияе и на външността му. Уви, не беше. Обръщайки гръб на огледалото, той се запъти към дрешника си, мислейки си, че не би трябвало да се изненадва от това колко е разстроен, нито от фалшивото външно спокойствие, което демонстрираше. След като беше говорил с Блей, му беше отнело един час да премести всичките си неща от спалнята, която споделяше с бившия си любовник, в апартамента в края на коридора. Апартаментът беше отреден за него още откакто беше дошъл да живее в имението, но когато нещата с Блей се задълбочиха, вещите му постепенно бяха намерили пътя си до другата стая. Процесът беше едва забележим, точно както любовта му нарастваше неусетно - една блуза тук и чифт обувки там, една вечер - четка за коса, на следващата - чорапи... разговор за общи ценности, последван от седем-часов секс-маратон, след който кофичка сладолед с вкус на кафе и само една лъжичка за целта. Не беше осъзнал колко голямо разстояние беше изминало сърцето му, точно като турист, изгубил се в пустошта. След половин миля все още можеш да видиш откъде си тръгнал и лесно би могъл да се върнеш обратно. Ала след десет мили и няколко отклонения нямаше връщане назад. На този етап единственото, което можеш да направиш, е да използваш наличните средства, за да си построиш заслон и да пуснеш корени. Беше помислил, че с Блей щяха заедно да построят заслона си. Да, така беше. В крайна сметка, колко дълго можеше да оцелее несподеляната любов? Точно както огънят се нуждаеше от кислород, така беше и с чувствата. Очевидно това не важеше, когато ставаше въпрос за Куин. Не и за Блей. Въпреки всичко Сакстън бе твърдо решен да остане в имението. Блей беше прав за това - Рот, кралят, се нуждаеше от него, а освен това той наистина се наслаждаваше на работата си тук. Беше динамична, оспорвана... и егоистът в него искаше той да бъде юристът, който да реформира закона по правилния начин. Освен ако междувременно някой не отнемеше трона на краля и той не загубеше главата си в процеса. Но човек не можеше да живее живота си, постоянно тревожейки се за подобни неща. Изваждайки пипитения вълнен костюм от гардероба, той си избра също и риза и елек, и ги постави върху леглото. Беше тъжно, дори по-скоро отблъскващо клише да излезе да търси нещо сексапилно и повърхностно, за да се самоизлекува, но предпочиташе да получава оргазми, отколкото да се напие до безсъзнание. А да се преструваш, докато не намериш смисъл в живота отново, също не беше лоша идея. Изобщо не беше лоша идея, помисли си той, докато се оглеждаше в огледалото цял ръст в банята. Той определено изглеждаше добре и това помогна. Преди да излезе, отново провери телефона си. Древните Закони бяха преработени, точно както бе поискал Рот и сега чакаше следващата си задача. Предполагаше, че скоро щеше да разбере каква е тя. Рот бе изключително изискващ, но никога неразумен. А междувременно, той щеше да сподави мъката си в нещо двадесетгодишно, със страхотни мускули, високо около метър и осемдесет, атлетично... И за предпочитане с тъмна коса. Или руса.

Глава 16

- Някой вече е бил тук.

Докато Рейдж говореше, Куин извади джобното фенерче и насочи тънкия лъч светлина към земята. Едно беше сигурно – стъпките в снега бяха пресни, още непокрити с нови снежинки... и водеха директно към горското сечище. Изключи фенерчето и насочи вниманието си към ловната хижа пред тях, която изглеждаше необитаема в студа: не се виждаше да излиза дим от каменния комин, вътре не светеше и най-важното – не се усещаха никакви миризми наоколо.

Петимата се приближиха, заградиха сечището и започнаха да се промъкват бавно. Не се виждаше жива душа, която да защити хижата, затова те се качиха на ниската веранда и огледаха вътрешността през еднокрилните прозорци.

- Нищо, - Рейдж измърмори и тръгна към вратата.

Натисна бравата – оказа се заключено. Засили се и блъсна вратата с масивното си рамо, отвори я с трясък и фрагменти от ключалката и трески от вратата се разхвърчаха наоколо.

- Здравей, скъпа, прибрах се, - изкрещя по холивудски и прекрачи прага.

Куин и Джон последваха протокола и останаха на верандата, докато Блей и Зи влязоха вътре и претърсиха. Горите наоколо бяха тихи, ала зоркия му поглед проследи стъпките, които след като бяха спрели пред хижата, се бяха отправили в северозападна посока. Имаше право, като предположи, че някой бе тук, и едновременно с тях бе решил да претърси имота. Човек? Лесър? Предположи, че е второто, като се има предвид бъркотията в хангара – а и имота бе доста отдалечен, следователно слабо охраняван. Освен това се налагаше първо да извикат фирма за почистване. Гласът на Блей се разнесе през отворената врата:

- Открих нещо.

Куин вложи всичко, на което бе научен, за да не обърне поглед към него и да спре с претърсването на околността – не че му пукаше особено какво бяха открили. През цялото търсене, постоянно следеше Блей и се мъчеше да разбере дали настроението му се е променило. По всичко личеше, че се е влошило. От хижата се чуха приглушени гласове и тримата се появиха.

- Открихме сейф, - Рейдж съобщи, откопча якето си и пхна продълговатата метална кутия във вътрешния си джоб. – Ще го отворим по-късно. Момчета, нека да намерим собственика на тези ботуши.

Дематериализираха се на 50-60 крачки, разпръснаха се между дърветата, проследявайки тихо стъпките в снега.

Озоваха се пред лесъра след около половин миля. Самотният убиец маршируваше през покритата със сняг гора с крачка, която само трениран човек можеше да поддържа в разстояние на няколко стотин метра. Дрехите му бяха тъмни, носеше раница на гърба, и факта, че разчиташе само на зрението си доказваше, че е враг: никой човек не би могъл да се придвижва толкова бързо в мрака, без да си служи с фенер.

Рейдж направи няколко знака с ръце и ориентира групата в обърнатата триъгълна формация, която загради пътеката на лесъра. Продължиха да напредват заедно с него, проследиха го още на разстояние колкото дължината на футболно игрище, и едновременно затвориха формацията, заградиха убиеца и го блокираха, всеки насочил дуло от различна посока. Лесърът спря да се движи. Личеше, че е привлечен наскоро, тъмната му коса и маслинова кожа предполагаха, че е с мексикански или италиански корени, и успя да спечели няколко

точки, като не показа ни следа от страх. Въпреки че изглежда бе ранен, той погледна спокойно през рамо, сякаш за да се увери, че наистина е попаднал в засада.

- Как я караш? – попита провлачено Рейдж.

Лесърът не си направи труда да отговори, и това им се стори странно, като се имаше предвид на какво ставаха свидетели в последно време. За разлика от останалите, този не изглеждаше като някой млад пънкар, който плямпа постоянно и размахва патлака си за щяло и нещяло. Спокоен, пресметлив, контролиран – точно от типа врагове, заради които подобряваш изпълнението на работата. Не че беше лошо. Обаче ръката му се шмугна в палтото.

- Не бъди глупав, човече, - извика Куин, готов да вкара куршум в копелето на секундата.

Лесърът не спря. „Добре, щом така е решил”. Натисна шибания спусък и повали копелето.

В мига, в който лесъра падна на снега, Блей замръзна на място с оръжие в ръка. Същото направиха и останалите. В последвалата тишина те не сваляха очи от застреляния лесър. Не забелязаха раздвижване. Наоколо наистина нямаше никого. Куин бе обезвредил съществото и очевидно то работеше само.

Странно, но дори и да не беше чул изстрела с лявото си ухо, Блей пак щеше да е сигурен, че е стрелял Куин – всеки друг би дал още един шанс на врага да премисли действията си. Рейдж подсвири кратко и това бе сигнала да се доближат. Петимата тръгнаха като глутница вълци към повалената плячка, с бързи и сигурни крачки през снега и с насочени оръжия. Убиецът оставаше неподвижен – но все още не беше мъртъв, защото за да умре, трябваше да проникнат гърдите му със стоманен кинжал. Въпреки че и това му състояние бе задоволително. На всички им се искаше да могат да ги разпитат. Или поне да са в състояние насилствено да проговорят...

По-късно, когато щеше да си припомня какво предстоеше да се случи, когато умът му щеше да се бунтува и да изгаря обсебен от фактите, когато щеше да се опитва да събере парчетата от пъзела и да пресъздаде ситуацията с надеждата да разгадае какво се бе променило в начина на действие, за да бъде сигурен, че никога, ама никога повече няма да се повтори...

Блей щеше да си спомни за трепването. Лекото потрепване в ръката. Просто анатомичен импулс, който изглежда нямаше никаква връзка с каквато и да е съзнателна мисъл или воля. Нищо опасно. Без да извести какво щеше да се случи. Просто трепване.

Само дето, с едва доловимо движение убиецът извади отнякъде оръжие. На това му се казваше прецедент – в един момент лежеше почти мъртъв на земята, а в следващия стреляше прецизно по заобикалящия го кръг.

Още преди пукотевицата да спре, Блей улови ужасяващата гледка на Зейдист, в чието сърце тъкмо бе попаднала сачма – ударната сила спря инерцията на брата, тялото му изхвърча назад и краката му се подкосиха, а ръцете се проснаха встрани.

Ситуацията се промени мигновено. Вече никой нямаше намерение да разпитва копелето. Четири кинжала проблеснаха високо. Четири тела се засилиха едновременно. Четири ръце заметнаха студените, наточени остриета. Последваха четири удара, един след друг. Обаче закъсняха.

Убиецът изчезна точно пред тях и кинжалите се забиха в петното черен сняг, където бе паднал врага, а не в празния му гръден кош. Нямаше значение – по-късно щяха да обсъдят безпрецедентното изчезване. За момента трябваше да се погрижат за ранения боец.

Рейдж буквално скочи върху брата, и започна да му прави масаж на сърцето.

- Зи? Зи? О, майко на расата...

Блей измъкна телефона си и набра номер. Когато отсреща отговори Мани Манело, нямаше време за губене.

- Един от братята е ранен. Прострелна рана в гърдите...

- Почакай!

Гласът на Зи изненада всички. Ръката на брата се изстреля напред и избута Рейдж встрани.

- Разкарай се от мен!

- Ама аз само щях да ти направя изкуствено дишане...

- По-добре да умра, отколкото да те целуна, Холивуд, - Зи опита да седне, и се чу как диша тежко. – Дори не си го и помисляй.

- Ало? – отново се чу гласа на Манело. – Блей?

- Задръж...

Куин падна на колене до Зейдист, и макар брата да не обичаше да го докосват, той го хвана под мишница и му помогна да надигне тялото си от снега.

- Говоря с болницата, - каза Блей. – Какво е състоянието ти?

В отговор Зи се пресегна и разкопча канията на кинжала. После свали ципа на коженото си яке и разкъса тениската си до средата. Само за да открие най-красивата бронирана жилетка, която Блей някога бе виждал. Рейдж изпита облекчение и така се отпусна, че се наложи Куин да го подхване със свободната си ръка, иначе щеше да падне на земята.

- Кевлар, - Блей измърмори на Манело. – Слава богу, той носи кевлар.

- Това е чудесно, но, слушай, трябва да свалиш жилетката и а провериш дали куршума е останал в нея, става ли?

- Разбрано. – Погледна към Джон и се зарадва, когато видя, че е на крака, с насочени пистолети, оглеждайки периметъра, докато останалите преценяваха ситуацията. – Ще се погрижа.

Блей се затътри и приклепна пред брата. Куин може и да имаше смелост да пипне Зейдист, но той нямаше намерение да го докосва без изричното разрешение.

- Д-р Манело попита може ли да свалиш жилетката, за да проверим имаш ли някакви наранявания?

Зи повдигна ръце и се намръщи. Пробва пак. След третия опит брата успя да вдигне ръцете си до лепенките велкро, но не успяваше да ги контролира. Блей преглътна тежко.

- Може ли да се погрижа? Обещавам да не те докосвам, така де, да се опитам.

Страшен словоред. Но беше съвсем сериозен. Зи вдигна очи към неговите. Имаха черен цвят, а не жълт, вероятно заради болката.

- Направи каквото е нужно, синко. Ще се опитам да стоя неподвижен.

Братът погледна встрани, лицето му се изкриви в гримаса, белега с S-образна форма от хрущяла на носа му до ъгъла на устата оформяше груб релеф. След като сам си изнесе лекция на ум, Блей нареди на ръцете си да не треперят и да пипат уверено, и някак съобщението стигна до тях: разлепи закрепващите ленти на раменете, звука от отлепящото се велкро бе по-силен от писъците в главата му, после отдели жилетката от тялото му, ужасен какво може да открие отдолу.

В средата на широките, мускулести гърди на Зи се виждаше голямо кръгло петно. Точно където се намираше сърцето. За щастие изглеждаше само като натъртено. Нямаше дупка. Просто натъртено.

- Вижда се само повърхностна рана. – Блей заби пръст в гъстата материя на жилетката и намери сачмата. – Мога да усетя куршума в жилетката...

- Тогава защо не мога да си движа...

Миризмата на прясната кръв на брата удари носовете на всички едновременно. Някой изруга и Блей се наведе.

- Улучен си и под ръката.

- Зле ли е? – попита Зи.

От другата страна на слушалката Манело нареди:

- Виж къде е раната и огледай мястото ако можеш.

Блей повдигна тежкия крайник и насочи фенерчето отдолу. Очевидно един куршум бе успял да влезе през малкия, незащитен джоб на жилетката точно под мишницата – имаше шанс едно на милион да успееш да възпроизведеш точно същия изстрел. По дяволите.

- Не виждам изходна рана. Намира се точно отстрани на ребрата му, най-отгоре.

- Диша ли равномерно? – попита Манело.

- Затруднено, но равномерно.

- Беше ли му направено изкуствено дишане?

- Заплаши, че ще кастрира Холивуд, ако устните им се докоснат.

- Гледай сега, нека просто се дематериализирам. – Зи се закашля леко. – Просто ми дайте малко пространство...

В този момент всеки предлагаше различни варианти, но Зейдист нямаше намерение да приема съвети. Избутвайки останалите, братът затвори очи и...

Нищо не последва, а Блей осъзна, че имат истински проблем. Да, не убиха Зейдист и той беше много по-добре, отколкото ако не носеше бронирана жилетка. Но не можеше да се движи сам, а за нещастие се намираха по средата на нищото, толкова дълбоко в горите, че дори и да се обадеха за подкрепление, едва ли някой щеше да успее да се приближи с кола на по-малко от няколко километра от тях.

И още по-лошо. Блей имаше усещането, че убиеца, който повали един от братята, бе значително повече от обикновените лесъри, които можеше да заловиш след не повече от миля преследване.

Нямаше вест кога щяха да пристигнат подкрепленията. Чу се звук от съобщение на нечий телефон и Рейдж погледна надолу.

- Мамка му. Другите са отишли като подкрепление в централната част на града. Трябва сами да се оправяме.

- Да го вземат дяволите, - измърмори под носа си Зейдист.

Мда. Думите му обхващаха цялата ситуация.

Глава 17

Кор не бе очаквал това. Докато се дематериализираха с войниците му в общото уредено убежище, той очакваше място, което бе затворено или може би на ръба на конфискуване от властите, място в такова състояние, че една жена би била принудена да си продаде кръвта и тялото, за да върже двата края. Нищо подобно. Околностите на имота бяха по стандартите на

глимерата, главната сграда се разпростираше на хълма, сякаш светеше с топла светлина, храстите бяха подрязани до съвършенство, най-малката къщурка точно до портите беше в идеално състояние, въпреки очевидната си старост. Може би беше братовчедка на лесър от някакво знатно потекло?

- Коя е жената? – попита той Троу. Подчиненият му сви рамене.

- Не познавам лично семейството ѝ. Но мога да потвърдя обвързването ѝ със славна кръвна линия. - Наоколо бойците му бяха неспокойни, кубинките им стъпкваха снега отдолу, докато крачеха напред-назад, дъхът им напускаше шумно ноздрите им, сякаш бяха състезателни коне на началната линия.

- Чудя се дали знае за какво се е проявила като доброволка, - промърмори Кор, без всъщност да се интересува дали бе така или не.

- Да действам ли? – попита Троу.

- Да, преди другите да се спуснат на воля и да разбият малката ѝ къщурка.

Троу се дематериализира на старомодната порта, върху извития ѝ горен край и нещо, подобно на фенер, който някой би казал, че ще подхожда на куклена къщичка. Дясната му ръка обаче изглежда не бе убеден от магията. Светещото тяло отгоре бе напълно премахнато, със сигурност защото Троу му беше оказал натиск, почукването на боеца беше силно и бързо, настоятелно, а не като молба. Миг по-късно портата се отвори. В нощта се разнесе огнена светлина, златно жълтите лъчи бяха така ярки, че изглеждаха поне отчасти способни да разтопят снежната покривка – и точно наред това прекрасно осветяване, женска фигура прорязва тъмнината със силует с извивки. Беше гола. И ароматът, който се понесе по студения вятър, беше знак, че е готова. Зайфър изръмжа леко.

- Съобразявай се, - заповяда Кор. – За да може гладът ти да не бъде използван като оръжие срещу нас.

Троу ѝ заговори и после бръкна във вътрешния си джоб, за да извади парите. Жената ги прие и протегна ръка нагоре, за да се подпре на портата, тялото ѝ така се изви, че със съблазън едната ѝ гърда бе огряна от меката светлина. Троу погледна през рамо и кимна. Останалите не почакаха още подкани. Бойците на Кор се струпаха на входа, мъжките им тела бяха толкова големи и толкова много на брой, че жената веднага стана невидима. С псувня на уста, той също се приближи. Зайфър естествено тръгна пръв, хвърли се на устните ѝ и обхвана гърдите ѝ, ала не беше сам. Тримата братовчеди за бореха за място, единият отиде зад нея и изви бедра, сякаш отриваше пениса си в задника ѝ, другите двама посягаха към зърната и вагината ѝ, ръцете им се стопляха, докато я обграждаха. Троу проговори силно сред надалите се стонове.

- Ще остана отвън на пост.

Кор понечи да заповяда друго, ала после осъзна, че така би изглеждало, че опитва да избегне сцената, а това не беше мъжка постъпка.

- Да, най-добре, - промърмори той. – Аз ще стоя на пост вътре.

Мъжете му вдигнаха женската, ръцете им като кинжали държаха нейните, както и бедрата ѝ, кръста ѝ и всички заедно я понесоха обратно към удобното убежище, Кор бе този, който затвори вратата и се увери, че няма заключващ механизъм, който да ги заключи вътре. Също така огледа и къщурката отвътре. Докато копелетата му отнасяха плячката си към огъня, пред който имаше огромна мека кожа на пода, той се приведе до най-близкия прозорец, повдигна пердето и погледна през стъклото. Старо и обковано с олово, с дървени подпори, не стоманени. Не беше сигурно. Чудесно.

- Някой да проникне в мен, - простена жената с дълбок глас. Кор не си направи труд да се увери дали беше съгласна с това или не, макар че развълнуваните ѝ стонове предполагаха, че беше. Вместо това той огледа наоколо за други врати и места, от които можеше да се очаква засада. Изглежда нямаше такива. Къщата нямаше втори етаж, подпорите на покрива се виждаха над главата му, имаше само вратата на тясна баня, която бе отворена, разкриваше отляво вана с извити крака и старомодна мивка. Отворената кухня не беше нищо повече от малко по-голям барплот и няколко скромни уреда. Кор погледна към развиващото се действие. Жената лежеше по гръб, ръцете ѝ бяха разперени встрани, вратът ѝ – оголен, краката – широко разкрасени. Зайфър я беше възседнал и ритмично тласкаше, главата ѝ се движеше напред и назад по бялата кожа, докато го поемаше. Двама от братовчедите се бяха лепнали за китките ѝ, а другият беше извадил пениса си и я чукаше в устата. Разбира се, не цялата бе покрита от мъжки вампири и екстазът ѝ, че бе използвана така, бе очевиден не само за окото, ала не се пропускаше и от слуха: освен еректиралния член, който влизаше и излизаше от устните ѝ, тежкото ѝ дишане и еротичните стонове изпълваха нажежения със секс въздух. Кор отиде до кухненската мивка. В умивалника нямаше нищо, никакви остатъци от храна, нито наполовина пълни зарязани чаши. По рафтовете обаче имаше чинии и когато отвори хладилника, в него бяха наредени хоризонтално бутилки бяло вино. Псувня от някой от мъжете го накара да върне поглед към играта. Зайфър тъкмо свършваше, тялото му се навеждаше напред, докато главата му се бе отметнала назад – и точно по средата на оргазма му един от близнаците го избутваше от мястото му, за да го заеме, повдигна бедрата на жената и проникна във влажната ѝ розова вагина. Поне Зайфър изглежда нямаше нищо против да си сменят местата; той оголи зъбите си, зарови глава под тежките гърди на събрата си и ухапа гърдата на женската, за да може да се храни близо до зърното ѝ. Онзи, който я чукаше в устата, също свърши и тя погълна спермата му, засмука отчаяно главата на пениса на боеца, после пусна и облиза влажните си устни сякаш още бе гладна. Скоро след това още някой свърши, после между бедрата ѝ отново проникна друг, ритмичните тласъци, които се случваха в лицето ѝ, бяха същите и между краката ѝ и сякаш им се наслаждаваше. Кор продължи нататък и провери два пъти банята, но първото му наблюдение бе вярно – нямаше къде да се скрие нещо в това тясно помещение. След като бе обезопасил вътре, не му остана друго, освен да се облегне в ъгъла, който предлагаше най-добрия изглед за наблюдение на храненето. Докато нещата вземаха връх, бойците му загубиха каквато и да била нотка на възпитание, ако бяха имали такава преди това, удряха се един друг като лъвовете над плячка, зъбите им проблясваха, очите им бяха обезумели от агресията, докато се бореха да я достигнат. Обаче не бяха изгубили напълно разсъдък си. И се погрижиха за жената. Съвсем скоро някой сръза вената си и я допря до устните ѝ. Кор сведе поглед към ботушите си и остави периферното си зрение да наблюдава наоколо. Имаше време, когато би получил ерекция от гледката – не защото го интересуваше сексът, ала по-скоро чувството беше подобно на това като видиш храна, стомахът ти да се разбунтува. И съответно преди, когато беше в период на нужда да обладае женска, правеше точно това. Обикновено в тъмното, разбира се, за да не бъде оскърбено или уплашено милото момиче. Можеше да си представи доста добре как пресилените физиономии, с които мъжете се перчеха, когато са в еротичните си прояви, го караха да изглежда по-добре. Сега обаче? Чувстваше се странно изключен от всичко това, сякаш наблюдаваше как група мъже местят тежки мебели или може би прекопават някаква тревна площ. Причината беше в Избраницата му, разбира се. Да допира устните си до чистата ѝ кожа, да гледа в грейналите ѝ зелени очи, да помирисва

нежния ѝ аромат – беше напълно незаинтересован от добре използваните съблазни на жената пред огъня. О, неговата Избраница... не знаеше, че такава грация въобще съществуваше и още повече, никога не бе предполагал, че ще бъде така докоснат от това, което му бе пълна противоположност. Тя беше на другия край, мила и всеотдайна, докато той бе брутален и непрощаващ, красива в сравнение с грозотата му, неземна на фона на неговото неприличие. И го беше белязала. Толкова несъмнено, сякаш го беше покосила и му бе оставила дълбок белег в плътта, бе ранен и отслабен от нея. Нямахше какво да се стори. Боже, дори споменът за моментите, които имаше с нея, когато бе напълно облечена и той бе смъртно ранен, бяха достатъчни да го накарат да се размърда в бедрата, пенисът му се втвърдяваше без видима причина. Дори да не бяха на различни страни във войната за трона, никога не би го оставила да дойде при нея, както правят мъжете, когато са омаяни от истинска жена. Онази хладна есенна нощ, когато се бяха срещнали под онова дърво, тя бе изпълнила това по свое собствено усмотрение. Нямахше нищо общо с него като цяло. Но о, как я желаше въпреки всичко... Внезапно жената пред огъня се изви под сменящите се и свършващи над нея тела и той отново се фокусира върху нея. Сякаш усетила, че има ерекция, бляскавият ѝ и неясен поглед се насочи към него и лека изненада просветна по лицето ѝ – или поне по малката част, която виждаше от него, закрита от предмишницата, която ѝ предлагаше да се храни. В очите ѝ се откри шок. Очевидно не бе забелязала присъствието му, но сега, когато вече го бе видяла, страх, а не страст, ясно проблесна у нея. Тъй като не искаше да прекъсне действието, той поклати глава и направи към нея знак, за да я увери, че нямаше да се наложи да бъде ухапвана от него или по лошо, да прави секс с него. Посланието изглежда си свърши работата, защото уплахата напусна лицето ѝ и когато един от бойците насочи вниманието ѝ към члена си, тя го хвана и започна да го допира до лицето си. Кор се усмихна на себе си мръснишки. Тази курва нямаше да го получи, и все пак тялото му, с всичката си биологична глупост, настояваше да отвърне, сякаш свещената жена би го погледнала после отново. Колко глупаво. Като провери часовника си, той се учуди, когато видя, че вече бе минал един час. Така да бъде. Стига мъжете му да се подчиняваха на двете му главни правила, беше склонен да остави това да продължи. Трябваше да останат значително облечени и оръжията им трябваше да бъдат без сложени предпазители. По този начин, ако ходът на действията се обърнеше, щяха да могат да се защитят бързо. Всъщност беше повече от склонен да им даде това, което искаха. А след това действие? Много от тях щяха да са изпълнени със сили, а както вървяха нещата с Братството... щяха да имат нужда от тях.

Глава 18

- Не. Няма начин, по дяволите.

Куин напълно подкрепяше реакцията на Зи спрямо идеята на Рейдж.

Групичката се придвижваше трудно през гората, и докато Рейдж носеше тежкото тяло на Зи, останалите вървяха в кръг около тях, готови да ги предпазят от всичко, което можеше да изскочи от гъсталака. Отново се върнаха в хангара за самолети и предложението на Холивуд, което уж щеше да улесни придвижването им, всъщност изглеждаше много по-сложно и дори

застрашаващо живота, и в крайна сметка можеше не само да не помогне, но дори и да навреди.

- Едва ли е много трудно да се подкара самолет. – Всички, включително Зи, погледнаха към Рейдж, а той само вдигна рамене. – Какво? Хората го правят постоянно.

Зи разтри гърдите си и бавно се отпусна на земята. След като успя да събере сили и да си поеме дъх, поклати глава.

- Първо, изобщо не знаеш... дали проклетото нещо... може да се вдигне във въздуха.

Вероятно няма гориво... а и никога преди не си летял.

- Тогава би ли споделил какви са другите ни възможности? Все още сме на километри от някакво подходящо място, откъдето да ни приберат, ти не се подобряваш, а може да ни устроят и засада. Нека поне да вляза вътре и да видя дали мога да запаля двигателя.

- Мисля, че грешиш.

В последвалата тишина Куин претегли ситуацията и погледна към хангара. Миг по-късно каза:

- Аз ще ти помагам. Да го направим.

С други думи – Рейдж имаше право. Налагаше се да вървят още дълго, за да ги евакуират, а и лесъра изчезна преди да успеят да го прободат. Дали Омега не беше дал на момчетата си нови специални сили?

Както и да е – умният боец никога не подценява врага, особено когато някой от събратята му е ранен. Трябваше да откарат Зи на безопасно място и ако това означаваше да се издигнат във въздуха, така да бъде.

Двамата с Рейдж влязоха в хангара и включиха фенерчетата. Самолетът си стоеше точно там, където го бяха оставили, като завареното грозно дете на много по-красив транспортен самолет, отдавна отлетял от сцената. Куин се доближи и откри, че витлото се върти и макар крилата да бяха покрити с прах, можеха да издържат тежестта му. Фактът, че люка се отвори със скърцане, не беше много добра новина.

- Пфу, - измърмори Рейдж и се отдръпна, - вони все едно някой е умрял вътре.

Сигурно вонеше ужасно, щом брата успя да разграничи миризмата от останалата смрад в хангара. Може би идеята все пак не беше брилянтна. Преди Куин да изрази съмненията си, Рейдж се сви на геврек и се промъкна през овалния отвор.

- По дяволите, ключове. Има ключове, можеш ли да повярваш?

- Ами гориво? – избоботи Куин и продължи да размахва фенерчето си наоколо, без да забележи нищо друго освен адски мръсния под.

- Мисля, че ще искаш да се отдръпнеш, синко, - извика Рейдж от кабината. – Ще се опитам да запаля старата дама.

Куин се отдалечи, но размисли. Ако самолетът щеше да избухне в пламъци, едва ли три метра щяха да са от голямо значение. Последва мощна експлозия, излезе плътен облак дим, и двигателя прозвуча, сякаш страдаше от механична форма на магарешка кашлица. Но постепенно заработи плавно. И колкото по-дълго работеше, толкова по-равномерно звучеше.

- Да се разкараме оттук, преди да се задушим, - Куин изкрещя.

Като по команда Рейдж като че ли улучи ръчката за стартиране, защото самолета тръгна напред с такова стържене, сякаш всеки болт и гайка в тялото му щяха да изхвърчат. И как точно това чудо щеше да се вдигне във въздуха?

Куин изтича напред до двойната врата. Хвана едното крило и започна да дърпа с все сила, докато вратата не се отвори под шума от скъсани ключалки и катинари, които се

разхвърчаха наоколо. Надяваше се самолетът да не се разпадне по същия начин на парчета. Навън под лунната светлина, Джон и Блей стояха с безценни физиономии, щом видяха в какво се състоеше плана за бягство - а той знаеше откъде идват. Рейдж наби спирачки и отново извика:

- Да го натоварим.

Настъпи тишина. Единствено самолета зад него пъшкаше с тежки хрипове.

- Няма да пилотираш това чудо, - Куин си говореше сам.

Рейдж се намръщи и извърна поглед в негова посока.

- Моля?

- Твърде ценен си. Ако тая купчина скрап падне, не може да си позволим да изгубим двама братя. Няма да стане. Аз мога да се пожертвам, но не и ти.

Рейдж отвори уста, готов да възрази. Ала после се отказа и на красивото му лице се появи странно изражение.

- Прав е, - каза тъжно Зи. – Не мога да те поставя в опасност, Холивуд.

- Зарежи това, по всяко време мога да се дематериализирам извън кабината...

- И си мислиш, че ще може да го направиш, когато падаме надолу като свредло? Глупости.

Откъм дърветата някой откри огън по тях, куршумите попаднаха в снега и проглушиха ушите на всички. Братята скочиха. Куин се шмугна в самолета, настани се на пилотското място и започна да разглежда ръчките, за да придобие някаква представа... мамка му, имаше прекалено много бутони. Единственото му спасение дойде от факта, че гледаше много филми и знаеше, че лоста с топката отгоре беше за горивото, а онзи, който приличаше на папийонка, служеше за издигане и за приземяване. Чуваха се нови изстрели.

- Мамка му, - измърмори той и остана свит възможно най-дълго.

Последваха нови изстрели – Джон и Блей отвръщаха на огъня. Куин се поизправи малко и огледа редицата инструменти. Предположи, че онзи с изрисуваната колонка за гориво е този, който търсеше. Стрелката сочеше, че е пълен на една четвърт. И най-вероятно горивото бе едва наполовина в течно състояние. Идеята беше наистина много лоша.

- Донесете го тук, - изкрещя Куин, докато преценяше празното място отляво.

Рейдж се зае, мятайки Зейдист в самолета с цялата нежност на докер. Братът се стовари на смачкана купчина, ала поне псуваше – което означаваше, че е достатъчно на себе си, за да усеща болка. Куин дори не изчака да затворят вратата. Отпусна спирачката, натисна ръчката за ускорение и се помоли дано да не се забие в снега.

Половината от предното стъкло се строши пред него, куршума, причинил щетите, рикошира в кабината и благодарение на свистенето, дошло от седалката до него, Куин разбра, че се е забил в облегалката. По-добре там, отколкото в ръката му или в главата. Единствената добра новина бе, че самолетът изглеждаше готов да се махне оттам, и ръждясалия двигател се опитваше да завърти перката достатъчно, за да се издигнат към единствения безопасен път за бягство. Отвън пейзажа започна да се вижда на дълги размазани ивици и той си избра за „писта“ пространството между две редици дървета.

- Дръж се, - гласът му отекна над шумотевницата.

Вятърът духаше в кабината сякаш към нея бе насочен промишлен вентилатор точно на мястото на счупеното стъкло, ала той не смяташе да се издига твърде високо, така че нямаше да се налага херметизиране. Засега искаше само да се издигне над гората.

- Хайде, бебчо, можеш да се справи, хайде....

Започна да ускорява плавно и накара ръката си да се успокои – сега беше момента да

довърши започнатото, но ако разбиеше проклетата машина, щеше тотално да прецака всички. Врявата се засили. Дървета се движеха все по-бързо и по-бързо. Неравностите се усещаха по-брутално, докато в един момент зъбите му не започнаха да тракат, и той вече беше убеден, че и двете крила ще се откъснат и ще паднат. Осъзнал, че няма време за губене, Куин издърпа назад с все сила кормилото назад и го стисна здраво, сякаш с това си движение искаше да накара самолета да остане цял. Нещо падна от тавана и отскочи назад към Зи. Карта? Документи на собственика? Кой ти знае.

Проклятие, дърветата в далечината се приближаваха все по-бързо. Куин дръпна още по-силно, макар че кормилото вече беше възможно най-назад, но за съжаление пистата им свършваше, а още бяха на земята. Нещо остърга корема на самолета, все едно храстите отдолу се опитваха да се хванат за стоманената обвивка. Сега дърветата бяха още по-близо. Погледнал смъртта в очите, първата му мисъл бе, че никога няма да види дъщеря си. Поне не от тази страна на реалността. После си спомни, че така и не каза на Блей, че го обича. През всяка минута, и час, и нощ от живота си, след всички изказани думи, след цялото време, през което се познаваха, той винаги се отдръпваше. А сега вече бе твърде късно. Тъп задник. Наистина – тъп задник. Защото беше дяволски сигурен, че тази вечер щяха да му разпишат пътния лист.

Изправи се, така че студената струя го удари с пълна сила в лицето. Куин се втренчи във вихрушката, представяйки си боровете пред него, защото не можеше да ги види – очите му бяха пълни със сълзи заради вятъра. Отвори уста и изруга, а гласа му се сля с водовъртежа. По дяволите, нямаше да се предаде като някой женчо. Без криене, без патетичното „О, Господи, моля те, спасиииии ме“. Шибана работа. Щеше да посрещне смъртта с оголени зъби, готов, със сърце, забързало ритъма си не от страх, а заради купищата....

- Духай ми, Косачо на души!

Докато Куин се опитваше да се вдигне във въздуха, Блей бе насочил дулото към дърветата и стреляше без прекъсване, все едно имаше безкраен запас от патрони, което съвсем не беше така. Общо взето бяха прецакани. Той, Джон и Рейдж останаха без прикритие; нямаше как да разберат колко убийци се криеха в гората; и за бога, древния самолет остави след себе си такъв токсичен дим, докато се опитваше да се събуди и докато трополеше, сякаш бе на неделна разходка. О, да, и тоя скапан боклук съвсем не беше брониран, а и имаше гориво в резервоара. Куин и Зи нямаше да успеят. Просто щяха да се разбият в гората в края на полето, стига преди това да не се взривят. В момента, в който осъзна, че така или иначе ще последва експлозия, той се раздели на две. Физическото му тяло остана включено в отблъскването на атаката, ръцете му стърчаха право напред, показалеца му механично натискаше спусъка, очите и ушите му следяха проблясващите оръжия и движението на врага. Другата част от него се озова на самолета. Имаше усещането, че наблюдава собствената си смърт. Представяше си толкова ясно жестокото вибриране на самолета, и неравностите по земята, които го подмятаха неконтролируемо, и гледката на плътната ивица дървета, летящи право към него – все едно гледаше през очите на Куин, а не със своите собствени. Дръзкият му кучи син. Толкова много пъти бе минавало през ума на Блей, че ще се претрепе. Толкова много пъти на бойното поле и извън него. Ала в този случай имаше голяма доза вероятност наистина да се случи.

Куршумът го улучи в бедрото и болката, преминала през крака му право към сърцето, го принуди отново да насочи цялото си внимание към битката. Ако искаше да живее, трябваше

да се фокусира. Дори когато се убеди в това, за части от секундата си помисли „Нека всичко свърши тук и сега”. Нека се сложи край на всичките глупости и наказания, които живота му поднасяше, на всичките „почти стана”, „само ако”, на безмилостната агония, в която живееше... чувстваше се толкова уморен.

Не разбра какво се случи и защо се блъсна в снега. В един момент гледаше към самолета и чакаше да избухне в пламъци. В следващия лежеше по корем на земята, с лакти, забити в замръзналата, непробиваема земя, а ранения му крак туптеше.

Пук! Пук! Пук!...

Ревът, заглушил пукотевицата от куршумите, бе толкова силен, че той покри главата си, сякаш щеше да му помогне да избегне самолета, превърнал се в огнена топка. Само че не се виждаше нито ярка светлина, нито последва гореща вълна. А и звука идваше някъде над главата му.... От високото. Кошницата болтове наистина се вдигна във въздуха. Точно над тях. Блей отдели секунда и погледна нагоре, защото му се струваше, че сигурно са го улучили в главата и усещането му за реалност се е преобало. Грешеше – лайнната косачка се рееше в небето, направи голям завой и се отпрати в посока, която, ако успееше да запази по време на полета, щеше да отведе Куин и Зейдист право в имението на Братството. Разбира се, ако имаха късмет.

Траекторията на полета никак не изглеждаше добре – изобщо не приличаше на орел, политнал право напред в нощното небе. По-скоро криволичеше като някоя селска лястовица, тъкмо напуснала гнездото... със счупено крило. Люшкаше се напред-назад и като че ли се подпираше и отблъскваше в невидими прегради отстрани. До такава степен, че сега факта, че успяха да полетят изглеждаше нелепо на фона на възможността всеки момент да се разбият в гората и да изгорят.

Отнякъде нещо се залепи отстрани на лицето му и го фрасна толкова силно, че той падна по гръб и почти изтърва оръжието си. Ръка – една ръка зашлеви муцуната му като баскетболна топка. И после огромната тежест се стовари върху гърдите му, притисна го към снежната купчина, и така жестоко му изкара въздуха, че се зачуди дали не е издишал и дробовете си. - Наведи шибаната си глава, - Рейдж изсъска в ухото му. – Иначе може да те прострелят – отново.

Последва затишие от стрелбата, което продължи близо минута, и лесърите побързаха да се преместят пред дърветата. Четиримата убийци се движеха през снега с насочени оръжия.

- Не мърдай, - прошепна Рейдж. – Тази игра се играе от двама.

Блей направи всичко по силите си да не диша тежко, макар горенето в дробовете му да му подсказваше друго. Постара се и да не киха, въпреки снежинките, които се пъхаха в носа му при всяко вдишване.

Чакаха.

И чакаха.

И чакаха.

Джон беше на метър от тях и лежеше в изкривена позиция, която накара сърцето на Блей да прескочи...

Сякаш прочел мислите на Блей, приятеля му леко вдигна палеца си нагоре в знак, че всичко е наред. Супер. Мамка му.

Блей размърда погледа си наоколо, без да променя странната позиция на главата си и дискретно замени оръжието в ръката си с един от кинжалите. Когато странното жужене в главата му започна да вибрира, той внимателно прецени движенията на лесърите,

траекторията им, оръжията. Почти бе привършил патроните, а и нямаше възможност да извади от патрондъха и да презареди. Бе наясно, че Джон и Рейдж са в същата позиция. Единственото оръжие, с което разполагаха в момента, бяха ножовете, които Ви собственооръчно бе направил за всеки един.

Лесърите приближаваха... още по-близо...

Когато най-после четиримата убийци попаднаха в обсега им, той действа мигновено. Както и другите.

Съвсем координирано той скочи, изправи се и започна да мушка двамата най-близо до него. Джон и Рейдж атакуваха другите. Почти незабавно от гората се появиха още убийци, ала поради някаква причина, вероятно защото Обществото на лесърите не беше добре въоръжено, тези не стреляха по тях. Новите лесъри, които приближаваха към тях през снега, бяха въоръжени като за бой в някоя тъмна уличка – с бейзболни бухалки, железни лостове, щанги и вериги.

Така да бъде. Беше толкова вкиснат и ядосан, че с радост щеше да влезе в ръкопашен бой.

Глава 19

Докато седеше върху кушетката за медицински прегледи, покрита единствено с лека хартиена наметка, а босите ѝ крака висяха от подплатения ръб, Лейла имаше чувството, че е заобиколена от инструменти за мъчения. И предполагаше, че беше точно така. Имаше всякакви видове безупречно чисти метални инструменти върху плота до мивката, а прозрачните им найлонови опаковки доказваха, че бяха стерилни и готови за употреба. Беше прекарала цяла вечност в клиниката на Хавърс. Или поне така ѝ се струваше. В контраст с бързото пътуване от другата страна на реката, когато икономът бе карал, сякаш знаеше, че времето беше от огромно значение, откакто беше пристигнала тук постоянно имаше забавяния. Първо документацията, после в очакване да ѝ дадат стая, после в очакване на сестрата, а сега и в очакване на Хавърс и резултатите от кръвния тест. Беше напълно достатъчно, че да я докара до лудост. На отсрещната стена имаше закачена картина в стъклена рамка, чиито щрихи и цветове, и букетът, изобразен в ярко синьо и жълто, отдавна беше научила наизуст. А изписаното отдолу гласеше: Ван Гог. На този етап никога повече не искаше да вижда ирисите*. Като прехвърли тежестта на тялото си, тя се намръщи. Сестрата ѝ бе дала подходяща превръзка за кръвенето ѝ и бе ужасена от факта, че скоро щеше да се нуждае от друга... След бързо почукване, вратата се отвори и първият ѝ инстинкт беше да побегне - което нямаше никакъв смисъл. Това беше мястото, където трябваше да бъде. Само че това беше просто сестрата, която я бе настанила там, след което беше взела кръв за проба, беше проверила жизнените ѝ показатели и беше отбелязала нещо на компютъра.

- Много се извинявам, имаше още един спешен случай. Само исках да ви уверя, че сте следващата по ред.

- Благодаря, - чу се да казва Лейла.

Жената се приближи и сложи ръка върху рамото на Лейла.

- Как се чувствате? - Добротата я накара да примигне бързо.

- Страхувам се, че ще ми трябва нова... - Тя посочи към бедрата си. Сестрата кимна и стисна леко рамото ѝ, след което отиде до шкафовете и извади квадратна кутия с цвят на праскова.

- Тук има още. Искате ли да ви заведе до банята?

- Да, моля...

- Чакайте, не се изправяйте на крака още. Изчакайте да ви донеса по-подходяща наметка.

Лейла погледна надолу към ръцете си, към сплетените си пръсти, които просто не можеха да застанат мирно.

- Благодаря.

- Заповядайте. - Увиха я с нещо меко. - Добре, нека да ви изправим. Като се плъзна от кушетката, тя залитна леко, а сестрата бе точно там, хвана я за лакътя, помагайки ѝ да застане стабилно. - Ще ходим бавно.

Така и направиха. В коридора сестрите се втурваха от една стая в друга, хората идваха и си тръгваха, а останалата част от персонала тичаше в различни посоки... и Лейла не можеше да си представи, че когато и да било се е движела с тяхната бързина. Като заобиколиха бъркотията, заедно с милата ѝ придружителка се движеха близо до стената, за да избегнат шанса да бъдат премазани, въпреки че останалите бяха наистина много мили. Сякаш всички знаеха колко страдеше.

- Ще вляза с вас, - каза сестрата, когато стигнаха до тоалетните. - Кръвното ви е много ниско и се притеснявам, че може да паднете, става ли?

След като Лейла кимна, те влязоха и заключиха вратата. Сестрата ѝ свали одеялото и тя махна хартията с неудобство. Сядайки, тя...

- О, Скрайб Върджин.

- Шш, няма нищо, всичко е наред, - сестрата се наведе и ѝ подаде чистата превръзка. - Сега ще се погрижим за това. Всичко е наред... ето, не, аз ще взема това. Ще трябва да го изпратим в лабораторията. Може да го използват, за да разберат защо това се случва, а тази информация ще ви е от полза, ако решите да опитате отново. - Да опита отново. Сякаш загубата вече бе факт. Сестрата си сложи ръкавици и извади найлонова торба. Погрижиха се за всичко дискретно и бързо, и Лейла видя как името, което им беше казала, бе изписано с черен маркер върху торбата.

- О, миличка, всичко е наред. - Сестрата свали ръкавиците си, измъкна хартиена кърпичка от кутията, закачена на стената, и коленичи. Като хвана брадичката на Лейла в нежната си ръка, внимателно избърса сълзите, стичащи се по бузите ѝ. - Знам през какво преминавате. Аз също изгубих дете, - съчувствие се изписа на красивото лице на сестрата. - Сигурна ли сте, че не можем да се обадим на хелрена ви? - Лейла само поклати глава. - Е, кажете ми, ако си промените решението. Знам, че е трудно да го виждате разстроен и притеснен, но не мислите ли, че той ще иска да бъде с вас?

О, как щеше да каже на Куин? Той изглеждаше толкова сигурен, сякаш бе погледнал в бъдещето и се бе взрял в очите на детето им. Това щеше да е огромен шок.

- Ще ми кажат ли дали изобщо съм била бременна? - смутолеви Лейла. Сестрата се поколеба.

- Кръвните изследвания може да покажат, но зависи от това колко време сте била в това състояние.

Лейла отново се вгледа в ръцете си. Кокалчетата ѝ бяха побелели.

- Трябва да знам дали в момента губя дете или това е просто нормално кървене, което се получава, когато жените не зачеват. Важно е.

- Страхувам се, че не аз съм тази, която да ви каже.

- Но знаеш. Нали? - Лейла погледна нагоре към очите на жената. - Нали?

- Отново, не е моя работа, но... с толкова много кръв?

- Била съм бременна.

Сестрата вдигна ръце във въздуха, хапейки устна.

- Не казвайте на Хавърс, че съм го казала... но най-вероятно. И трябва да знаете, че няма нищо, което можете да направите, за да спрете процеса. Вината не е ваша и не сте направила нищо лошо. Просто понякога се случват такива неща. Лейла наведе глава.

- Благодаря ти, че беше откровена с мен. И... истината е, че и аз това мисля, че се случва.

- Жената си знае. Сега, хайде да се връщаме.

- Да, много благодаря.

Ала когато се изправи, едва успя да сложи бельото си на място. Когато стана ясно, че не можеше да координира ръцете си, сестрата пристъпи напред и ѝ помогна със завидна лекота, а тя не можеше да се чувства по-неудобно или по-ужасена. Да бъде толкова слаба и да зависи от някой друг за нещо толкова просто.

- Имате прекрасен акцент. - каза сестрата, когато се върнаха обратно в движението в коридора, отново придържайки се към стената. - Като от Древната страна, моята прабаба би

го одобрила. Мрази как английският се е превърнал в доминантен език тук. Мисли, че е началото на края на расата.

Непринуденият разговор помогна, като даде на Лейла нещо, върху което да се концентрира, вместо да мисли за това колко време щеше да мине преди отново да ѝ се наложи да повтори това пътуване до банята... или за това как нещата се влошаваха с това помятане... или как щеше да се почувства, когато ѝ се наложеше да погледне Куин в очите и да му каже, че се е провалила...

Някак си успяха да стигнат обратно до стаята за прегледи.

- Не би трябвало да чакате още дълго. Обещавам.

- Благодаря ти.

Сестрата се спря на вратата и застина, сенки се появиха в дълбините на очите ѝ, сякаш отново преживяваше части от миналото си. В тишината, застанала помежду им, имаше момент на пълно разбиране между тях - и въпреки че бе необичайно да има нещо общо със земна жена, връзката я успокои. Беше се чувствала толкова самотна.

- Имаме хора, с които можете да говорите, - каза жената. - Понякога да поговориш с някого наистина помага.

- Благодаря.

- Използвайте бялата слушалка, ако ви трябва помощ или ако не се чувствате добре, става ли? Аз ще съм наблизо.

- Да, разбира се.

Когато вратата се затвори, зрението ѝ се замъгли от сълзи и въпреки болката в гърдите ѝ, огромното чувство за загуба изглеждаше не на място. Бременността беше едва в началната фаза - нямаше кой знае какво за губене. И въпреки това, за нея това бе нейното дете. Това беше смъртта на детето ѝ... Чу се меко почукване на вратата, последвано от мъжки глас:

- Може ли да вляза?

Лейла стисна очи и преглътна тежко.

- Разбира се.

Лекарят на расата беше висок и добре сложен, с кръгли очила и папионка. Със стетоскоп около врата си и тази дълга бяла престилка изглеждаше като перфектният лечител, спокоен и компетентен. Той затвори вратата и ѝ се усмихна. - Как се чувствате?

- Добре, благодаря.

Той я погледна през стаята, сякаш преглеждайки я, въпреки че не я докосваше и не използваше инструментите.

- Може ли да бъде честен?

- Да. Моля.

Той кимна и придърпа стол на колелца. Като седна, той постави папката в скута си и я погледна в очите.

- Виждам, че не сте записала името на хелрена си - нито това на баща ви.

- Задължително ли е?

Лечителят се поколеба.

- Нямате ли семейство, скъпа моя? - Когато тя поклати глава, истинска тъга се появи в очите му. - Много съжалявам за загубите ви. А няма ли някой близък? Не? Когато тя не каза нищо, просто седейки там, той пое дълбоко въздух. - Добре...

- Но мога да платя. - избъбри тя набързо. Не бе сигурна откъде щеше да вземе парите, но...

- О, мила, не се притеснявайте за това. Не е нужно заплащане, ако не ви е по силите. - Той

отвори папката и прелисти страницата. - Сега, разбирам, че сте минала през периода ви на нужда. - Лейла само кимна, след като това беше единственото, което можеше да направи, без да изкрещи "Какви са резултатите от изследванията?!". - Е, погледнах резултатите от кръвните изследвания и видях някои... неочаквани неща. С вашето съгласие, бих искал да взема още една проба и да я изпратя в лабораторията ми за още няколко теста. Да се надяваме, че тогава ще мога да разбера какво става - също така, бих искал да ви направя ултразвук, ако нямате нищо против. Това е стандартен преглед, който ще ми даде някаква представа за това как се развиват нещата.

- Тоест, колко още пъти ще помятам, докато накрая успея? - каза тя мрачно. Лечителят на расата се протегна и взе ръката ѝ.

- Нека просто да видим как сте, става ли?

Лейла си пое дълбоко въздух и отново кимна.

- Да.

Хавърс отиде до вратата и повика сестрата. Когато жената влезе в стаята, тя буташе количка, в която беше вградено нещо, което изглежда беше настолен компютър: имаше клавиатура, монитор и кабели, показващи се от страните на уреда.

- По-добре сестрата ми да ти вземе кръв, ръцете ѝ са много по-способни от моите в това отношение. - Той се усмихна нежно. - А междувременно аз ще проверя друг пациент.

Веднага се връщам.

Второто убождане с иглата беше много по-лесно от първото, тъй като сега вече знаеше какво да очаква, а след това я оставиха сама за момент, когато сестрата отиде да занесе пробите в лабораторията - където и да беше това. След момент и двамата се върнаха.

- Готови ли сме? - попита Хавърс. Когато Лейла кимна, той и сестрата размениха няколко думи и приближиха оборудването близо до нея. Лечителят се приближи обратно, плъзгайки се със стола си на колелца, и издърпа две удължения от страните на кушетката, които приличаха на ръце. Освободи чифт стремена и кимна на сестрата, която намали светлините и се приближи, слагайки ръка на рамото на Лейла.

- Можете ли да легнете назад? - каза Хавърс. - И се преместете надолу, така че да сте на края на масата. Сложете краката си тук, след като свалите бельото си. Докато той ѝ показваше къде трябваше да положи краката си, очите на Лейла се разшириха. Нямахте представа, че прегледът щеше да бъде...

- Никога преди ли не сте имала вътрешен преглед? - попита Хавърс с колебание. Когато тя понечи да поклати глава, той кимна. - Е, това е нормално, особено като се има предвид, че това е бил първият ви период на нужда.

- Но, аз не мога да сваля... - тя спря. - Кървя.

- Ще се погрижим за това, - Лечителят изглеждаше напълно сигурен. - Ще започваме ли? Лейла затвори очи и се излегна назад, така че сега беше легнала, а тънката хартия, която покриваше подплатената повърхност, прошумоля под тежестта ѝ. Повдигайки бедрата си, с бързо движение отмести това, което я покриваше.

- Аз ще се погрижа за това, - каза тихо сестрата. Коленете на Лейла се сключиха, докато търсеше прословутите стремена със стъпалата си.

- Точно така, - Подвижният стол изскърца, когато докторът се приближи. - Но трябва да се наместите малко по-надолу.

За секунда, тя си помисли: Не мога да го направя. Свивайки ръцете си около долната част на корема, тя ги притисна към себе си, сякаш по някакъв начин така щеше да задържи бебето

вътре в нея и тя самата нямаше да се разпадне. Ала нямаше нищо, което можеше да направи, никакви разговори, които можеше да проведе с тялото си, за да го успокои, за да задържи това, което се бе родило в него, никакви мотивиращи, пълни с любов думи, които можеше да каже на малкото си, така че то да продължи да се бори, за да оцелее, никаква комбинация от думи, която би могла да успокои цялата ѝ паника. За секунда ѝ се прииска отново да води онзи отшелнически живот, който преди ѝ се струваше толкова задушаващ. Горе, в Светилището на Скрайб Върджин, спокойното ѝ съществуване бе нещо, което винаги бе имала за даденост. Ала откакто беше дошла на земята и бе започнала да търси цел тук, я бяха сполетявали едно бедствие след друго. Това я беше накарало да уважава мъжете и жените, за които преди ѝ бяха казвали, че са под нейното ниво. Тук долу, всички бяха оставени на милостта на сили, които никой не можеше да контролира.

- Готова ли сте? - попита докторът. Сълзи се спуснаха от крайчетата на очите ѝ, а тя се фокусира върху тавана над нея, здраво впивайки пръсти в ръба на масата. - - Да. Направете го.

***Перуники, вид растение.**

Глава 20

Дявол да го вземе, Куин тотално губеше контрол. Почти никаква видимост. Самолетът се клатушкаше напред-назад сякаш беше човек с тремор. Двигателят се давеше. И не можеше дори да провери как е Зи. Вятърът бе твърде силен, за да се провикне, а и не можеше просто ей така да откъсне очи от илюминаторите и от мястото, където се бяха насочили – или по-скоро „мястото, където щяха да се разбият“ – макар че не виждаше абсолютно нищо... Какво на този свят го беше накарало да си помисли, че това беше добра идея? Единственото, което работеше, беше компасът, така че най-малкото можеше да се ориентира за местоположението на базата: имението на Братството се намираще главно на север и малко на изток, на върха на планина, заобиколено от невидима защитна бариера, *мисъл* на Вишпс. Така че по посока бе на прав път, ако се приемеше, че Север-Юг-Изток-Запад бе най-надеждното нещо в тази шибана тенекиена кутия. Като погледна надясно, безпощадният вятър, който нахлуваше от разбитото предно стъкло, запищя в ушния му канал. През страничния прозорец можеше да види... един голям мрак. Което означаваше, реши той, че самолетът е минал предградията и се отправя към земеделските земи. Може би вече бяха на нивото на хълмовете, които в крайна сметка се превръщаха в планината... Звукът, подобен на даване на двигател на кола, привлече вниманието му по неприятен начин – но какво можеше да е по-зле? Внезапната тишина, която последва. Без двигател, който да бучи. Само вятър, свирещ из корпуса. Добре, вече наистина бяха в беда. За част от секундата Куин помисли дали да не се дематериализира далеч оттук. Бе достатъчно силен, достатъчно концентриран,... ала не можеше да остави Зи. Масивна длан се стовари на рамото му, което му изкара ангелите. Зи се бе довлачил напред и ако се съдеше по изражението му, изпитваше доста затруднения да стои на краката си – и то не само заради клатенето и трусовете. Братът проговори, дълбокият му глас прерязва глъчката.

– Време е да тръгваш.

– Майната му на това – извика Куин в отговор. Протегна ръка напред и опита да запали.

Нямаше да навреди да пробва, нали?

– Не ме карай да те хвърлям през прозореца.

– Опитай.

– Куин...

Двигателят пак тръгна и околният шум се усили. Това бяха добри новини. Проблемът бе, че след като кучият му син бе предал Богу дух веднъж, щеше да го стори и втори път. Куин пхна ръка в джоба на якето си. Като докопа телефона си, се замисли за всички, които двамата със Зи щяха да оставят сами без себе си... и подаде телефона на брата. Ако имаше йерархия в приоритетите за сбогувания, Зи бе на първо място в списъка. Той имаше шелан и дъщеря... така че, ако някой щеше да се обажда по телефона, това беше той.

– За какво ми е? – изкрещя Зи мрачно.

– Можеш да се досетиш.

– А ти можеш да се мах...

– Няма да се махна, трябва да управлявам този боклук някак, докато не кацне някъде.

Последва спор относно това, ала той нямаше да стане от седалката на пилота и колкото и силен да беше при нормални обстоятелства, Зи не беше в състояние да вдигне нищо, по-тежко от един хляб. Така че разговорът не продължи дълго. След като темата се изчерпа, Зи изчезна в дъното на корпуса, за да може да си вземе последно сбогом с тези, които обичаше. Умна постъпка. Оставен сам, Куин затвори очи и отправи молитва към когото и да било, който можеше да го чуе. После си представи лицето на Блей...

– Ето.

Отвори рязко очите си. Пред лицето му бе телефонът му, ръката на Зейдист го държеше здраво. Джипис картата бе заредена и посочваше с точност къде се намираха: движеща се стрелка, чийто край бе мигаща светеща точка.

– Остават ни още пет километра – извика братът сред ужасния шум. – Това е всичко, от което се нуждаем...

Чу се удар и съскане – и после още от тази ужасна тишина. С ругатня Куин се взря съсредоточено в малкия екран, с надеждата, че нещата ще се възобновят от самосебе си. Още на север, очевидно – ала се отдалечава от изток. Много се отдалечаваха. Предположението му беше добро, но съвсем не напълно точно. Без телефона? Бяха прецакани. Е, това и цялата работа с липсващия двигател. Като провери отново точната посока, мислено направи някои изчисления и насочи самолета надясно в опит да насочи стрелката на картата право към планината. После реши да опита отново да запали двигателя. Губеха височина. Не спираловидно като по филмите, както скоростомерът се срива с пълна скорост и витлата се въртят безумно. А бавно и безжалостно падаха надолу... и ако самолетът изгубеше достатъчно инерция, каквото щеше да стане заради тази скапана машина, на която не можеше да се разчита, щяха да паднат от небето като метеорит. Докато опитваше с мотора отново и отново, Куин замрънка: –Хайде, хайде, хайде...

С една единствена ръка на кормилото му бе трудно да управлява – и тъкмо когато реши да посвети цялото си внимание върху борбата с волана, ръката на Зи се стрелна напред, избута тази на Куин и се зае да пали двигателя. За част от секундата Куин видя ясно робския знак, подаващ се от ръкава на коженото яке на брата... и после се върна към работата си. Боже, раменете му горяха от дърпането на шибаното кормило. И като си помислеше, че си умира да чуе звука от... Внезапно моторът се задави и се съживи отново и промяната във

височината им бе незабавна. Веднага щом буталата се задвижиха и заръмжаха отново, числата започнаха да се покачват. Като държеше скоростта на максимум, той провери показателя на горивото. Бе точно на нулата. Може би не беше механична повреда, а само липса на газ? Какво значение имаше всъщност.

– Само малко по-нататък, бебчо... само още малко, хайде, миличка, можеш да го направиш...

Докато продължаваше да мърмори насърчително, безсилните думи сякаш се давеха в единствения звук, който имаше значение... но хайде, сякаш Чесна-та* изобщо разбираше английски...? Човече, сякаш отнемаше цяла вечност, надеждите и моленето, мозъкът му се въртеше напред-назад между най-добрия и най-лошия сценарий, който можеше да се развие, докато километрите, които изминаваха, се нижеха с дяволски бавна скорост.

– Каж ми, че звънна на твоите момичета, – извика Куин.

– Каж ми, че няма да паднем.

– Не мога без да излъжа.

– Завий на изток.

– Какво?

– На изток. Давай на изток! - Зи увеличи картата на дисплея на телефона и задвижи пръста си в една посока – от изток на запад. – Трябва да се приземиш така – зад имението.

Куин реши, че е положителен знак, че той правеше планове за приземяване, които не включваха избухване на огнени топки. И предложението му беше много добро. Ако можеха да се насочат към дългата част на имението, от далечната страна на басейна, можеха да се забият в овощните дървета... ала щяха да разполагат с грубо казано достатъчно място на моравата, от колкото имаха нужда, за да излетят. По-добре, отколкото да се разбият в подпорната стена, която ограждаше имота... Този път двигателят не издаде звук. Просто замря, като че ли се бе уморил да играе на „недостъпна дама“ и бе решил да си вземе перманентна почивка. Поне бяха в зоната, в която искаха да кацнат. Един опит. Това бе всичко, с което разполагаха. Един опит да се приземят на земята, като се вземе предвид, че проникнат през миса, кацнат на твърда почва в близост до имота, без да се ударят в къщата, в Дупката, в колите, в портите или в друг вид собственост... тогава Куин би могъл да предостави гордия баща, обичан хелрен и превъзходен боец... в ръцете на неговото семейство. Ала Зи не беше единственият, за когото мислеше. Примейлът щеше да се грижи за здравето и безопасността на Лейла. Блей имаше любящите си родители и Сакс. Джон имаше своята Хекс. Всички щяха да бъдат добре. Куин направи завой.

– Сядай! Отзад! Сядай и затегни... - Зи отвори уста и Куин стори немислимото. Зашлеви брата през устата със свободната си ръка. – Сядай на шибаната седалка и се закопчай.

Стигнахме толкова далеч, да не ставаме причина да се провалим.

Грабна телефона си.

– Отивай. Ще се справя.

Черните очи на Зи се впиха в неговите и за миг Куин се зачуди дали нямаше да го изхвърли от пилотската кабина. Но се случи чудо: появи се мигновена връзка между двамата – като верига, чиито халки са дебели колкото бедро, и ги заключваше един до друг. Зи вдигна показалец и посочи право в лицето на Куин. После кимна веднъж и изчезна някъде във вътрешността. Куин се концентрира. Движението им по инерция ги задържаше във въздуха и благодарение на насоките на Зи, този лек завой на изток ги бе поставил в добро положение. Куин свери с джипис-а: самолетът постепенно се приближаваше до точката, в която се

свързваха пътищата, обикалящи основата на планината, инч по инч. Инч... по инч... Беше доста сигурен, че сега прелетяваха над имението. Докато самолетът продължаваше да се носи надолу, той се хвана здраво, продължи да дърпа силно назад, докато раменете му не се опряха в облегалката на седалката зад него. Нямаше колелета, които да спусне – скапаното нещо бе стояло неизползвано доста дълго време... Внезапно свистене прониза пилотската кабина и това, плюс рязката промяна в ъгъла, бе знак, че гравитацията бе започнала да печели борбата, настоявайки да получи фибростъклото и металната конструкция, заедно с двамата вампири вътре, като своя награда. Нямаше да успеят... беше прекалено рано... Последва здрав трус и за миг се запита дали не бяха ударили земята и не бяха осъзнали... върховете на дърветата може би? Не. Нещо... Мисът? Внезапната защита се разтегляше нагоре и какво да видиш, самолетът реагира различно, носът излизаше от посоката си без помощ от Куин или от тежестта на мъртвия двигател. Дори неспокойното клатушкане и вибриране спря. Очевидно невидимата защита на Ви не само държеше настрана хора и лесъри, но можеше да задържи и Чесна във въздуха. Само че имаше един друг проблем – това повдигане изглежда не спираше. По начина, по който се развиваха нещата, му се струваше, че щеше да се носи тук, горе, цяла скапана вечност, изпускайки единствената възможност за кацане, която имаха... Трусовете се подновиха изведнъж и той провери висотомера. Бяха паднали на около 25 стъпки** надолу и се запита дали не бяха преминали бариерата. Светлина... О, мили Боже, светлина. През страничния прозорец, точно под тях, можеше да види осветлението на имението и двора. Още бяха твърде високо, за да различи всички детайли, но трябваше да е... да, малкото разклонение там трябваше да е Дупката. Мозъкът му веднага преобразува видяното в триизмерен образ и се преориентира. По дяволите. Ъгълът беше грешен. Ако продължаваше така, щяха да се стоварят изцяло върху имението, вместо встрани на широкото. И гадното беше, че нямаше височина за направата на хубав кръг, че да се върнат в желаната посока. Когато нямаш други опции, просто си дължен да направиш така, че да стане. Най-големият му проблем си оставаше липсата на задната моравя. По планината имаше само едно чисто място. Всичко друго? Дървета, които щяха да им разкажат играта. Трябваше да се спусне, като например сега.

– Дръж се!

Въпреки че беше напред, той бутна лоста още напред и ги насочи към земята. Веднага последва пробив в скоростта и той се замоли да обуздае паниката си, докато навлезе в зоната, където щеше да се случи сблъсъкът. И мамка му, клатенето стана дори по-зле, до степен, която го караше да се чувства адски замаян и предмишниците му го боляха от здравия захват около лоста. По-бързо. По-близо. По-бързо. По-шумно. И времето настъпи. Къщата и градината изникнаха пред тях и те се приближаваха към тях плашещо бързо. Дръпна силно и новата скорост им послужи за кратко като лифт. Над къщата...

– Пригответи се! – изкрещя Куин с всичка сила. Сцената премина в забавен каданс, всичко стана по-интензивно – звуците, секундите, паренето в очите, докато гледаше право напред, усещането как тялото му се удря назад в седалката... По дяволите. Бе забравил да си сложи колан. Не си беше направил труда. Прекалено много други неща имаше, за които да мисли. Глупак... В този момент удариха нещо. Силно. Самолетът отскочи, удари нещо друго, рикошира от нещо и отскочи отново. През цялото време главата му се удряше в тавана, а задникът му подскачаше върху седалката, а неговият... Да кажем, инструментът му. Следващата фаза от адското кацане представляваше трусове-отскоци-потръпвания, които почти го изхвърлиха от пилотската кабина. Това там беше земята – трябваше да е – и по

дяволите, приближаваха се твърде бързо. Светлините се размазваха в процорците като в Студио 54***, докато на практика за миг ослепа. Като се вземат предвид бързите проблясъци светлина от стробоскопичните лампи, разбра, че бяха в градината, но нямаше да им стигне мястото. Като дръпна кормилото, направи опашен свредел****, като се надяваше, че законите на физиката, които действаха при автомобилите извън контрол, ще имат сила и сега: без спирачки, ограничена площ и единственият начин да забави, беше това влачещо движение. Центробежната сила го запрата от другата страна на кабината и сняг го удари в лицето; след това нещо остро. Проклятие, хич не забавяха скорост. А тази шест метра висока и петдесет сантиметра дебела стена се приближаваше бързо. Какво да говорим за напълно спиране...

Чесна – американска самолетостроителна компания в гр. Учита, Канзас, САЩ. В България е популярно наименованието „Чесна“ на фирмата и нейните самолети, вместо правилното „Сесна“, с което е известна фирмата по света. **малко по-малко от 8 метра ***нощен клуб в Ню Йорк, набрал световна известност пред 80-те. *опашен свредел – похват в авиационното управление**

Глава 21

Блей се дематериализира в имението веднага, след като и последния лесър от сечището се върна обратно в царството на Омега. Куин и Зи летяха към дома, и наистина нямаше смисъл да си губи времето и да чака още някоя бригада лесъри да изникне пред него. Въпреки че, едва ли щеше да се намери нещо или някой, който да може да помогне на двамата в небето. Тъкмо се прегрупираха в двора, и той...

Точно над него, без да издаде нито звук, забравения от бога самолет закри луната. „Мамка му, успяха“... и на всичко отгоре летяха толкова ниско, че можеше да се протегне и да докосне корема на Чесна-та. Ала мъртвешката тишина не беше добър знак...

Първият удар понесоха кипарисите, които ограждаха градината. Самолетът отскочи от заострените върхове на дърветата, за миг се озова във въздуха, а след това изчезна от поглед. Блей се дематериализира пред задната тераса точно в момента, в който Чесната се заби в снега като някой дебелак, скочил по корем в басейна, и наоколо се разпиляха огромни бели вълни от сняг. После самолетът се превърна в най-голямата косачка, виждана някога от човек - страшна комбинация от стоманено тяло и прекалено голяма инерция, която потроши първо плодните дръвчета, мина през лехите с цветя, подготвени за зимата, и по дяволите, успя да събори дори редицата с фонтани за птичките.

Майната му на всичко. Не му пукаше дори и цялото място да се разпадне на съставни части, стига самолета да успееше да спре преди да се удари във високата ограда. За секунда се замисли дали да не се материализира пред чудото и да се опита да го спре с ръце, но това си беше чиста лудост. Ако мраморната статуя, която Чесната помиташе в момента, не представляваше никакъв проблем, то какво оставаше за един жив човек...

Без очевидна причина, купчината скрап, излязла извън контрол, започна да се върти, а обърнатото към Блей крило се люшкаташе напред-назад, сякаш Куин се опитваше да го забие в земята. Беше избрал перфектното спиране тип „рибешка опашка“ – разбира се, нямаше

нужда да се отбелязва, че не разполагаше със спирачки, и ако се предположеше, че крилото се забие здраво, а самолета продължи да се върти спираловидно около него, тогава щяха да имат малко повече време, за да убият инерцията.

Проклятие, приближаваха се твърде много към оградата...

Искрите озариха нощта, а скърцането от удара на метала в камъните ясно заяви, че „твърде близо до оградата” вече е станало „право в нея”. Но благодарение на невъзможния завои, който Куин успя да направи в последния момент, се бяха плъзнали успоредно на заграждението, а не се забиха челно.

Блей хукна по посока на светлинното шоу и към него се присъединиха другите; всички се озоваха на линия. Нямаше как да спрат самолета, ала можеше поне да са под ръка, когато всичко – Господи! – свърши.

Самолетът най-после се блъсна в неподвижен предмет, който оцеля: бараката, която използваша, за да прибират част от косачките и градинските инструменти в края на градината. Блъсна се и спря неподвижно. Наистина беше прекалено тихо. Единственото, което чуваше Блей, бяха тежките стъпки на кубинките в снега и острото му дишане във на студа, и шумоленето на останалите зад него. Пръв той стигна до самолета и се насочи към вратата, която по някакво чудо гледаше към него, а не към бетонната стена. Като издърпа люка и го отвори, насочи фенерчето си вътре и не знаеше какво да очаква – дим, изпарения, кръв и части от телата?

Зейдист стоеше неподвижен на седалката с гръб, тялото му привързано с коланите, ръцете му вкопчени в облегалките. Братът гледаше право напред и не мигаше.

- Спряхме ли да се движим? – попита той с дрезгав глас.

О, ясно, очевидно дори и някой от Братството можеше да изпадне в шок.

- Да, спряхте. – Блей не искаше да се държи неучтиво, но когато се увери, че единия е жив, искаше да разбере дали Куин...

Другият мъж се препъна в пилотската кабина. На светлината от фенерчето на Блей, изглеждаше като току-що слязъл от увеселително влакче, косата му пригладена назад, откриваща обрulenото му от вятъра чело, очите му в синьо и зелено облещени, лицето му покрито с прясна кръв, а крайниците му трепереха.

- Всички ли сте добре? – той извика, може би защото ушите му още звъняха от данданията. – Зи, кажи нещо...

- Тук съм, - отвърна брата, и изкриви лице, когато отлепи една от издраните си ръце от облегалката и я протегна. – Добре съм, синко, добре съм.

Куин сграбчи протегнатата ръка и в същия момент коленете му омекнаха. Просто се свлече, докато още се държаха за ръце, а гласът му се пропука и едва успяваше да говори.

- Просто исках... да си добре... исках... ти да... си добре, о, Господи... заради дъщеря ти... просто исках да си добре...

Зейдист, братът, който никога не докосваше никого, се протегна и сложи ръка на сведената глава на Куин. Погледна нагоре и каза тихо:

- Не пускай никого тук. Дай му минутка, става ли?

Блей кимна и като се обърна, блокира вратата с тялото си.

- Добре са, и двамата са добре...

Докато даваше обяснения пред тълпата, забеляза, че сред лицата, които го зяпаха, не се виждаше Бела. Къде ли беше тя...

- Зейдист! Зеееееееейдист!

Писъкът се разнесе по цялата искряща в синьо морава, когато горе, на терасата, самотната фигура скочи в снега и хукна през глава. Много от присъстващите подвикваха нещо на Бела, ала той се съмняваше, че тя изобщо ги чува.

- Зееееееееейдист!

Когато наближи съвсем, Блей се пресегна да я хване, притеснен, че може да се забие право в самолета. Господи, никога нямаше да забрави изражението на лицето ѝ - бе по-ужасяващо от всички зверства, на които някога бе станал свидетел, все едно я бяха одрали жива, бяха откъснали ръцете и краката ѝ и сега отделяха плътта от тялото ѝ парче по парче.

Куин изскочи от самолета.

- Добре е, нищо му няма, уверявам те – наистина е добре.

Бела замръзна, сякаш това бе последното нещо, което очакваше някой да каже.

- Моя нала, влез вътре, - каза Зи със същия тих тон, с който говореше на Куин. – Ела тук.

Жената всъщност погледна към Блей, за да се увери, че чува правилно. В отговор той просто я хвана за лакътя и ѝ помогна да мине през малката врата на самолета. После се извърна и отново блокира вратата с тялото си. Когато отвътре се разнесе женски плач на облекчение, той видя как Куин разтърка очите си с ръце, все едно изтриваше собствените си сълзи.

- Дяволите да го вземат, синко, не знаех, че можеш да пилотираш самолет, - каза някой.

Когато Куин вдигна поглед и се огледа наоколо същото направи и Блей. Сцената изглеждаше пост-апокалиптично: на мястото на траекторията на полета се бе образувало малко дърво, все едно Господ бе надраскал с пръста си тънка линия по средата на градината.

- Всъщност... не мога, - измърмори Куин.

Ви пхна ръчно свитата цигара между устните си и протегна ръка.

- Върна моя брат у дома цял и невредим. Майната му на останалото.

- Даваш ли дума?

- Да, да благодарим на Бога...

- И още как...

- Амин...

Един по един, членовете на Братството се приближиха, и протегнаха ръце, стиснали кинжалите си. Процедурата отне известно време, ала очевидно на никой не му дремеше за студа.

Блей определено не го усещаше. До степен, че изпадна в параноя. Бръкна на топло под коженото си яке, напипа гръдния си кош и се ошипа колкото може по-силно. Ауч.

Затворил очи, той отпрати молитва наум, радостен от развоя на събитията, и благодарен, че не се стигна до кошмара, който можеше да се случи.

Цялото внимание изнервяше Куин. Едва ли малкия му фантастичен полет можеше да мине за велико Дзен преживяване. Парещото му лице заради ледения вятър, болките в раменете и гърба, треперещите крака – имаше усещането, че още е там горе, молейки се на същества, в които не вярва, все още на ръба на смъртта. На всичко отгоре се чувстваше адски засрамен – да рухне така пред Зи! Като някакъв абсолютен женчо.

- Може ли да погледна? – попита д-р Джейн, приближавайки тълпата.

Идеята беше добра. Нали целта на полета беше точно защото раниха Зи толкова зле, че не можеше да се дематериализира?

- Куин, - каза жената.

- Извинявай. – Беше застанал на пътя ѝ. – Чакай, сега ще се отместя...

- Не, не искам да преглеждам Зейдист. Ти ми трябваш.

- Ъх?

- Кървиш.

- Така ли?

Докторката обърна ръцете му нагоре.

- Виждаш ли? – Виждаше се, че от ръцете му капе кръв. – Току-що избърса лицето си. Имаш дълбока рана на главата.

- О. Добре. – Може би затова се чувстваше толкова замаян. – Ами Зи...

- Мани вече е при него.

Ха. Сигурно бе пропуснал тази част.

- Искаш да ме преглеждаш тук?

Тя се усмихна леко.

- Какво ще кажеш да те заведем в къщата, ако можеш да вървиш.

- Аз ще се погрижа за него...

- Нека го хвана...

- Аз ще го придържам...

- Хванах го...

Изненадващо много доброволци протегнаха ръце и предложиха да помогнат: буквално го обгърнаха с грамадните си ръце на бойци и го понесоха над тълпата почти като на концерт. Той хвърли поглед назад с надеждата да види Блей, молеше се да срещне погледа му, просто за секунда, макар да беше лудост. Ала Блей бе там. Омайващите сини очи стояха насреща, спокойни и верни, и когато погледите им се пресякоха, той усети, че отново се пречупва. Почерпи от силата на тези очи също като едно време, когато прекарваха цялото си време заедно. Истината бе, че му се искаше Блей да го занесе до имението, но никой не смее да се противопоставя на Братството, когато се организират да помагат. И освен това без съмнение човека щеше да реши, че е проява на прекалена близост.

Куин насочи вниманието си към пътя пред тях. Шибана... работа...

Градината бе напълно опустошена, половината от триметровия жив плет бе повален, много от дърветата лежаха съборени, храстите изглеждаха като окосени, разпилените останки от самолета приличаха на шрапнели от бомба.

Човече, прекалено много от останките изглеждаха като части от самолета.

О, я гледай, стоманена плоча.

- Спрете, - каза той и се освободи. Коленичи и вдигна заострения фрагмент от мястото, където се бе разтопил в снега. Можеше да се закълне, че е още топъл.

- Наистина съжалявам, - каза той, без да насочва думите си към някой определен.

Гласът на краля прогърмя пред него.

- Че спаси живота на брат ми?

Куин погледна нагоре. Рот излезе от библиотеката, от едната му страна стоеше Джордж, а от другата неговата кралица. Мъжът изглеждаше огромен като имението зад него – и също толкова силен: макар и сляп, приличаше на супер-герой със затъмнените си очила.

- Направо ти преобах двора, - измърмори Куин и се приближи към благородника. – Искам да кажа... не ставам за озеленител.

- Поне Фриц ще има с какво да се занимава през пролетта. Знаеш колко много обича да изкоренява плевели.

- Това е най-малкият проблем. Всъщност изглежда като прекопан с багер.
Рот се приближи и го пресрещна по средата на терасата.

- Това е вторият път, синко.

- Да разруша нещо механично през последните 24 часа? Знам, прав си – сигурно следващия път ще взривя някой боен кораб.

Черните като катран вежди на Рот се навъсиха.

- Не за това говоря.

Добре, това трябваше да спре веднага. Наистина мразеше да е център на вниманието. Умишлено игнорира изявлението на краля и каза:

- Ами добрите новини, господарю мой, са, че нямам намерение да отбелязвам хеттрик. Така че според мен засега сме в безопасност.

В отговор всички се съгласиха.

- Сега мога ли да го заведа до клиниката? – прекъсна ги д-р Джейн.

Рот се усмихна, зъбите му проблеснаха на лунната светлина.

- Разбира се.

Слава богу... наистина тази вечер нямаше повече сили.

- Къде е Лейла? – попита лекарката, когато влязоха в топлата библиотека. – Мисля, че имаш нужда от храна.

Проклятие.

Куин мислено завъртя очи, когато облечените в черна кожа кокошки зад него започнаха да кудкудякат в подкрепа на идеята. Като че ли една криза не бе достатъчна. Последното, което искаше да обяснява, бе защо Избраницата не може да бъде използвана като източник на кръв.

- Изглеждаш замаян, - каза някой.

- Мисля, че му дойде в повече...

И това бе последното нещо, което чу, преди да припадне.

Глава 22

От другата страна на реката, в клиниката на Хавърс, Лейла най-после стана от масата за прегледи и се заразхожда из стаята. В този момент бе изгубила всякаква представа за времето. Разбира се, струваше ѝ се, че гледаше четирите стени от цяла вечност и че ще продължи да го прави до края на естествения си живот на земята. Единствената част от нея, която оставаше будна и нащрек, бе умът ѝ. Неприятното беше, че непреклонно се въртеше около това, което бе казала сестрата... че беше аборт. Че по всяка вероятност бе заченала и...

Когато почукването, което чакаше, най-после стана реалност, то се оказа неочаквано и я накара да подскочи.

- Влез? – рече тя. Сестрата, която бе толкова мила, влезе,... ала изглеждаше променена. Отказваше да срещне погледа на Лейла и лицето ѝ бе замръзнало като маска. През ръката ѝ висеше руло бяла материя и тя я побутна напред, докато все още гледаше встрани. След това направи реверанс.

- Ваша светлост, - каза тя с треперещ глас. – Аз... ние... Хавърс... няхаме представа.

Лейла се намръщи.

- За какво го...

Сестрата разтърси робата, сякаш искаше да накара Лейла да я вземе.

- Моля ви. Сложете това.

- За какво е това?

- Имате Избрана кръв във себе си. – Гласът на сестрата се разтрепери още. – Хавърс е... объркан.

Лейла се помъчи да възприеме думите. Значи не ставаше дума за... бременността ѝ?

- Какво... не разбирам. Защо е... разстроен е, защото съм Избраница?

Другата жена пребледня.

- Мислехме, че... сте мъртва.

Лейла покри очи с ръцете си.

- Може скоро да бъда... зависи от това какво стане. – Нямахте силите за това. – Някой може ли само да ми каже резултатите от теста и какво трябва да направя, за да се погрижа за себе си?

Сестрата се размърда непохватно с дрехата, все още в опити да я даде.

- Той не може да се върне тук...

- Какво?

- Не и ако вие... той не може да бъде тук с вас. И никога не трябваше да...

Лейла се хвърли напред, гневът ѝ напираше.

- Нека бъда ясна – искам да разговарям с доктора. – При настоятелността ѝ сестрата вече погледна лицето ѝ. – Имам право да знам какво е научил за състоянието ми, кажи му да дойде тук веднага.

Нямаше нищо рязко в гласа ѝ. Липсваха високите тонове на истерията, просто равен, силен тон, който не бе чувала да излиза от устните ѝ досега.

- Върви. И го доведи, - заповяда тя. Сестрата повдигна дрехата.

- Моля ви. Сложете това. Той...

Лейла се насили да не ѝ се разкрещи.

- Не съм просто поредната пациентка...

Сестрата се намръщи и изправи рамене.

- Извинете ме, това не е правилно. Що се отнася до него, ви е насилил по време на прегледа.

- Какво?

Сестрата просто я зяпаше.

- Той е добър мъж. Много хубав мъж, който е изключително традиционен по свой начин...

- Какво общо, в името на Скрайб Върджин, има това с каквото и да било?

- Примейлът може да го убие за това, което ви е сторил.

- По време на прегледа? Аз дадох съгласието си, това е медицинска процедура, за бога!

- Няма значение. Направил е нещо незаконно.

Лейла затвори очи. По-добре да беше отишла просто в клиниката на Братството.

- Трябва да осъзнаете от къде идва той, - рече сестрата. – Вие сте от потекло, с което нямаме контакт – още повече, че и не бива да имаме.

- Сърцето ми бие като вашето, а тялото ми има нужда от помощ. Това е всичко, което той, а и всеки друг, има нужда да знае. Плътта ни е една и съща.

- Но кръвта не е.

- Той трябва да дойде и да ме види...

- Няма да го направи.

Лейла върна очи върху жената. После постави ръка върху ниската част на корема си. През целия си живот досега бе живяла на страната на правдата, бе служила вярно, изпълняваше дълговете си, съществуваше в определените параметри, които ѝ бяха оказвани от другите. Стига толкова. Тя присви очи.

- Кажи на доктора, че или ще дойде и ще ми каже лично какво става, или ще отида при Примейла и ще му изпея дума по дума какво се е случило тук.

Тя умишлено погледна към машината, с която я бяха прегледали по време на прегледа. Сестрата пребледня, ала Лейла не изпита радост от предимството, от което се бе възползвала. Не изпита и съжаление обаче. Сестрата се поклони дълбоко и излезе заднишком от стаята, като остави ужасната дреха на плитката част на мивката. Лейла никога не бе възприемала статуса си на Избраница като бreme или облага. Беше просто всичко, което тя знаеше: голяма част от приближените ѝ посредством съдбата, която ѝ бе отредена, се доказваха само чрез дишане и демонстрация на съзнание. Други очевидно не бяха толкова флегматични обаче – особено тук долу. А това бе само началото. И все пак тя губеше детето си, нали. Така че това бе краят. Като протегна ръка, тя взе бялата дреха и я уви около себе си. Не я интересуваше деликатната чувствителност на доктора, ала ако се облечеше, както я бяха помолили, може би той щеше да се фокусира върху нея, а не върху това каква е. Почти веднага се чу почукване на вратата и когато Лейла отговори, Хавърс влезе, изглеждаше сякаш в главата му бе опрян пистолет. Забил поглед в пода, той само леко затвори очи, преди да скръсти ръце на гърдите си.

- Ако знаех статуса ви, нямаше никога да ви прегледам.

- Дойдох при вас по собствено желание, като пациент в нужда.

Той поклати глава.

- Вие сте святост на земята. Кой съм аз, че да се намесвам в такова свято нещо? - Моля ви.

Просто сложете край на мъките ми и ми кажете какво се случва с мен. Той свали очилата си и почеса гърбицата на носа си.

- Не мога да ви разкрия тази информация.

Лейла отвори уста. После я затвори.

- Моля?

- Не сте ми пациент. Бебето и Примейлът са, така че ще говоря с него, когато мога...

- Не! Не бива да го търсите.

Погледът, който ѝ хвърли, я накара да стигне до извода, че с подобно презрение гледаше проститутките.

След това той проговори с нисък, леко заплашителен тон.

- Не сте в позиция да настоявате за каквото и да било.

Лейла се отдръпна.

- Дойдох тук по собствено желание, като независима жена...

- Вие сте Избраница. Не само за мен е незаконно да ви пусна тук, но мога и да бъда съден за това, което ви сторих по-рано. Тялото на Избраницата е...

- Нейна собственост!

-... на Примейла по закон, както и трябва да бъде. Вие не сте важно... нещо, но съхранявате това, което ви е дадено. Как смееете да идвате тук така, да се преструвате на обикновена жена... излагате кариерата и живота ми на опасност с подобно двуличие.

Лейла почувства див гняв у себе си – по всеки нерв, който имаше в тялото си.

- Чие сърце бие в тези гърди? – тя докосна гърдта си. – Чий дъх излиза от тук?

Хавърс поклати глава.

- Ще говоря с Примейла и само с него...

- Не говорите сериозно! Та аз съм в това тяло. Никой друг не...

Лицето на лекаря се сбърчи от антипатия.

- Както казах, вие сте просто средство за святото нещо в утробата ви – самият Примейл е в плътта ви. Това е по-важно, и съответно ще ви държа тук, докато...

- Против волята ми? Не мисля.

- Ще останете тук, докато Примейлът не дойде да ви вземе. Няма да нося отговорност за това, че сте пусната на свобода из света.

Двамата се гледаха злобно един друг. С ругатня Лейла махна дрехата.

- Е, това е чудесен план, що се отнася до вас. Но ще се съблека гола сега и ако трябва ще изляза навън така. Останете и гледайте, ако желаете – или може да ме докоснете, но мисля, че това може да бъде сметнато за някакво друго насилие, което сте упражнили върху мен, нали.

Лекарят си тръгна толкова бързо, че направо изхвърча в коридора. Лейла не се поколебаваше нито за секунда, дръпна дрехите си и изтича в коридора. Макар че беше нетипично, че имаше само един маршрут за влизане и излизане покрай рецепцията, трябваше да има и някакъв изход в случай на нападение – за съжаление, тя нямаше представа как изглеждаше сградата. Така че единственият ѝ вариант бе да се отпрати право напред. И трябваше да го направи пеша, бе прекалено ядосана, за да се дематериализира. Като се затича, Лейла тръгна в посоката, от която бе дошла, и почти веднага – сякаш им бе казано да го направят – медицинските сестри изскочиха на пътя ѝ, като блокираха коридора и направиха преминаването ѝ невъзможно.

- *Ако някой ме докосне*, - изкрещя тя на Древния език, - *ще го сметна като насилие на моята святост.*

Всички замръзнаха. Като погледна всяка една от тях в очите, тя се приближи напред и ги накара да ѝ направят път, коридорче от тела, което се отвори и след това затвори след нея. Когато стигна чакалнята, тя се спря пред рецепцията и погледна сериозно жената, която беше на пост.

- Имаш два варианта – Лейла кимна към подсилената изходна врата. – Или доброволно ще ми я отвориш, или ще я разпарчетосам със силата на волята си – да изложите себе си и пациентите си на силата на слънчевата светлина, която ще влезе, - тя погледна големия часовник на стената – след по-малко от седем часа. Не съм сигурна, че можете да поправите такова нещо за това време, а вие? Щракването на ключалката, която отвори, прозвуча силно наред глухата тишина. - Благодаря, - промърмори тя любезно, докато излизаше навън. – Оценявам много безропотното ти подчинение.

Все пак беше нужно много повече, за да я накара да забрави добрите си обноски.

Седнал зад бюрото си, обувият му в кожен панталон задник на трона на баща му, който бе притежавал преди много, много векове, Рот, син на Рот, прокарваше показалец нагоре-надолу по сребърното острие на подобната на кинжал отварачка за писма. До него на пода се чуваше слабо хъркане от муцуната на Джордж. Кучето спеше само по време на редките случаи на бездействие. Ако някой почукаше или влезеше, или ако самият Рот се поместеше някак, голямата глава се надигаше и големият нашийник задрънчаваше. Незабавната реакция

се появяваше и ако някой минеше в коридора, или ако някой пуснеше някъде прахосмукачка, или пък ако отвореше главната врата долу във фойето. Или ако слагаше масата. Или кихнеше в библиотеката. След като главата му се надигнеше, следваше отговор, вариращ от нищо (дейности в дневната, прахосмукачка, кихане) до пръхтене (отваряне на врата на долния етаж, минаване в коридора), до сядане с повишено внимание (почукване, влизане). Кучето никога не бе агресивно, ала по-скоро служеше като детектор на движението, като оставяше решението какво да направи на собственика си. Кучето-водач си беше същински джентълмен. И все пак, макар че кротката природа бе част от животното, както бе меката му дълга козина и едрото му тяло, Рот бе улавял проблясъци от време на време у животното, дълбоко в прекрасната му същност: когато си около група доста агресивни, здрави бойци като Братството, играта загрубяваше от време на време – дори спрямо краля. И това не притесняваше Рот: беше с тези копелета от прекалено дълго, че да се дразни на малко поведение в стил „биене в гърдите“ или удари под кръста. Джордж обаче не харесваше това. Ако някой от тях имаше глупостта да се нахвърли върху краля им, козината по гърба на това иначе мило куче щеше да настръхне и то би се изправило с предупредително ръмжене, притиснало тяло в крака на Рот – сякаш бе готово да покаже на братята точно колко са дълги всъщност кучешките зъби, ако нещата стигнеха до физически контакт. Единственото, което Рот обичаше повече в живота си, беше кралицата му. Като се протегна надолу, той погали козината на кучето; после отново се съсредоточи върху допира на пръста му в ножа за отваряне на писма. Исусе Христе. Самолети, разбиващи се от небето... ранени братя... Куин отново героят на деня... Поне нощта не се бе оказала от типа драма, докарваща сърдечен удар. Всъщност бяха започнали от нещо добро – доказателството, че трябваше да се захванат с шайката копелета: Ви бе завършил балистичните тестове и шибания куршум, който бе излязъл от врата на Рот, бе започнал „пътешествието си“ от пушката на Кор. Рот се усмихна на себе си, остриите му зъби се показаха леко. Тези предатели бяха вече официално в черния списък, с цялата подкрепа на закона, и беше време да направят малка чистка. В този момент Джордж изпуфка и настоятелното почукване, което последва, предположи, че Рот вероятно не бе чул първото тропване.

- Да.

Знаеше кой беше преди Братството дори да влезе: Ви и ченгето. Рейдж. Тор. Фюри. И накрая – Зи. Който, като се има предвид накуцването, ползваше бастун. Затвори вратата. Когато никой не седна и не опита да заговори, знаеше точно защо бяха дошли при него.

- Какво става, дами, - проточи той, докато се облягаше назад в трона.

Отговори му гласът на Тор.

- Мислехме си за Куин.

И още как. След като им представи идеята на срещата по-рано вечерта, не ги беше притискал за „да“ или „не“. Имаше предостатъчно глупости, с които той, като крал, имаше желание да се справи като ги натъпче в гърлата на хората. И това кого щяха да приветстват за добре дошъл братята не беше едно от тях.

- И?

Зейдист заговори на Древния език:

- *Аз, Зейдист, син на Агъни, кланящ се на двеста четиридесет и втората година от властването на Рот, син на Рот, номинирам Куин, сирак на света, за член на Братството на Черния Кинжал.*

Да чуеш официалните думи от устата на някой брат беше шокиращо. Зи най-вече от всички

тях смяташе миналото за пълна глупост. Но явно не и когато се опреше до това. Боже, помисли си Рот. Щяха да прибързат с това. Бързо – беше си мислил, че ще им отнеме повече от това. Дни на премисляне. Седмици. Може би месец и тогава, може би, списък с различни причини. Но те се съгласяваха и съответно Рот също.

- На основата на какво отправяш своята номинация и рискуваш името на своята кръв? – попита Рот. Сега вече Зи заряза формалностите и започна по същество.

- Тази вечер той ме доведе у дома невредим при моята шелан и малкото ми момиче. С риск за собствения си живот.

- Съгласен съм.

Рот огледа мъжете, обградили бюрото му, въпреки че не можеше да ги види. Гледката обаче нямаше значение. Нямаше нужда от работещи ретини, за да каже къде бяха или как се чувстваха относно тези глупости; миризмата на емоциите им беше доловима. Бяха - като група – непоколебими, решителни и горди. Ала формалностите си казваха думата. Рот започна с този най в края.

- Ви?

- Бях готов още когато мина през Кор.

Чу се ръмжене в знак на съгласие.

- Бъч?

Бостънският акцент се чу ясно и силно.

- Мисля, че е един шибан здрав боец. И го харесвам. Расте добре, има поведение, сериозен е.

- Рейдж?

- Трябваше да го видиш тази вечер. Не ми позволи да се заема аз, каза, че двама братя са прекалено много, за да бъдат загубени.

Още от одобрителното ръмжене.

- Тор?

- Нощга, когато те простреляха? Измъкнах те оттам, благодарение на него. Добър избор е.

- Фюри?

- Харесвам го. Наистина. Той пръв се втурва в каквато и да е ситуация. Буквално ще направи всичко за когото и да е от нас, независимо колко е опасно.

Рот тропна по бюрото с юмрук.

- Решено тогава. Ще кажа на Сакстън да направи промените и ще го направим.

Тор се обади.

- С цялото ми уважение, господарю, трябва да разрешим въпроса с назначаването му като *аструкс нотрум*. Вече не може да бъде детегледачка на Джон.

- Съгласен съм. Ще кажем на Джон да го освободи, не вярвам отговорът да бъде „не“. След това ще кажа на Сакстън да подготви документите и след приемането на Куин, Ви, ти ще се погрижиш за татуировката на лицето му. Сякаш Джон е умрял от някакви естествени причини или нещо такова.

Чу се прошумоляване на дрехи, сякаш някои от братята направиха символа на Скрайб Върджин на гърдите си.

- Слушам, - каза Ви. Рот скръсти ръце на гърдите си. Това беше паметен момент и той го знаеше много добре. Приемането на Бъч беше легално заради кръвната връзка, която той имаше с кралските особи. Куин обаче беше друга история. Нямаше кралска кръв. Нито Избрана или кръв на Братството, макар че технически имаше аристократско потекло. Нямаше семейство. От друга страна се беше доказвал отново и отново на бойното поле,

живееше по начин, който, доколкото Древните закони задаваха, беше в стила само на онези от определени години – и това беше пълна глупост. Не че Рот не ценеше високо закона за размножаване на Скрайб Върджин. Всъщност препоръчаните сватосвания между най-силните мъжки и най-умните женски бе показал невероятни резултати в лицето на бойци. Но също така се бяха отразили в неприятни неща като ослепяването му. И това позволяваше повишения на базата на заслуги. На последно място, тази преправка в законите, отнасяща се до това кой може и кой не може да бъде в Братството, не беше просто подходяща заради вида на обществото, което той искаше да създаде – беше въпрос на оцеляване. Колкото повече бойци, толкова по-добре. Освен това Куин наистина си беше заслужил честта.

- Така да бъде, - промърмори Рот. – Осем е добро число. Щастливо число.

Ниското одобрително ръмжене се разнесе във въздуха още веднъж, единен звук на напълна и абсолютна сплотеност. Това е бъдещето, помисли си Рот, докато се усмихваше и оголваше кучешките си зъби. И беше правилно.

Глава 23

Докато Сола Морте стоеше в офиса на „шефа“ си, тялото ѝ бе готово за схватка. Ала всъщност това беше нещо нормално за нея и нямаше нищо специфично в заобикалящата я обстановка или начина на разговор.

- Извинявай, какво? – попита тя. Рикардо Бенлуис се усмихна по обичайния си хладен и спокоен начин.

- Задачата ти е завършена. Благодаря за времето.

- Дори не съм ти казала какво открих там.

Мъжът се отпусна назад в стола си.

- Можеш да си вземеш дължимото ти от брат ми.

- Не разбирам, - когато ѝ се беше обадил преди не повече от четиридесет и осем часа, задачата беше приоритет. – Каза...

- Услугите ти вече не са необходими за целта. Благодаря.

Дали работеше с още някого? Но кой в Колдуел вършеше същите неща, които и тя?

- Дори не искаш да знаеш какво открих.

- Задачата ти е прекратена, - мъжът отново се усмихна по толкова професионален и отработен начин, че човек би могъл да се закълне, че е адвокат или съдия. А не нарушител на закона по всички параграфи. – С удоволствие ще работя пак с теб в бъдеще.

Един от охранителите отзад направи няколко крачки напред, сякаш се приготвяше да вземе боклука и да го изхвърли.

- Нещо става в тази къща, - каза тя, докато се обръщаше. – Който и да е там, се крие...

- Не желая да се връщаш там.

Сола спря и погледна през рамо. Гласът на Бенлуис беше мек, както винаги, но очите му бяха смъртоносни. Е, това беше интересно. И единственото възможно обяснение, в което имаше някаква логика, бе, че Господин Мистерия в голямата стъклена къща беше казал на Бенлуис да стои настрана. Дали малкото ѝ посещение бе разкрито? Или това бе резултатът от нечестната игра, която непрекъснато се повтаряше в наркобизнеса?

- Да не би да се загрижи за мен? – каза тя меко. Все пак тя и Бенлуис имаха минало.

- Ти си доста полезна, - бавното му усмихване сякаш обезсили жилото на думите му. – Сега тръгвай и се пази, момиче.

О, за бога... нямаше смисъл да спори с него. А и щяха да ѝ платят, така че защо да ѝ пука, по дяволите? Тя му махна, тръгна към вратата и продължи надолу по стълбите. Вече в галерията, тя се отправи към задната част на сградата, където законните работници си вършеха законната работа. Като заобикаляше работните кабинки и бюрата, които изглеждаха в куклен размер заради индустриалния покрив, който беше на петнадесетина метра нагоре, тя влезе в тесен коридор, който беше пълен с охранителни камери. Да чука на вратата беше безсмислено, ала все пак го направи, здравите огнеупорни панели абсорбираха звука от кокалчетата ѝ, сякаш бяха прегладнели за звук. За да помогне на брата на Бенлуис – не че Едуардо имаше нужда – тя се обърна към най-близката камера, за да покаже напълно лицето си. Ключалката изщрака миг по-късно. И макар че беше доста силна, дори тя трябваше да вложи сила от рамото си, за да влезе вътре. И като става дума за друг свят. Офисът на Рикардо беше минимално обзаведен, доколкото бе възможно; този на Едуардо беше нещо по-скоро в стил Доналд Тръмп, целия фетиш към златото можеше да се види, че дори да се почувстваш задушен от него. Ако имаше още малко мрамор и лампи, можеше да вземеш мястото за публичен дом. Докато Едуардо се усмихваше, показва фалшивите си зъби, които имаха формата и цвета на клавиши на пиано, тенът му беше толкова тъмен и равномерен, сякаш беше оцветен с магически маркер. Както винаги бе облечен с костюм от три части, от типа, който носеше Господин Роарк от „Фентъзи Айлънд“, само че в черно, а не в бяло.

- Как си тази вечер? – очите му се спуснаха надолу по тялото ѝ. – Изглеждаш много добре.

- Рикардо ми каза да дойда при теб за парите.

Едуардо моментално се превърна в камък – стана ледено сериозен – и тя си спомни защо Рикардо го държеше наоколо: кръвна връзка и компетентност бяха много силна комбинация.

- Да, каза ми да те очаквам, - Едуардо отвори шкафчето на бюрото и извади един плик за писмо. – Ето ги.

Той протегна ръка над масата и тя взе това, което ѝ предлагаше, като го отвори веднага.

- Това е половината, - тя вдигна поглед. – Тук са две хиляди и петстотин.

Едуардо се усмихна точно както се усмихваше и брат му: ала това се отнасяше само до лицето, не и за очите.

- Задачата не беше изпълнена.

- Брат ти я отмени. Не аз.

Едуардо вдигна ръце нагоре.

- Това ще ти се плати. Или ако искаш може да оставиш парите тук.

Сола присви очи. Бавно затвори плика, преобърна го в ръката си, приближи се напред и го остави с горната му част върху бюрото. Все още с показалец върху плика, тя кимна веднъж.

- Както пожелаеш.

Обърна се, тръгна към вратата и зачака да ѝ отключат.

- Момиче, не прави така, - каза Едуардо. Когато тя не отвърна, скърцането на стола му издаде, че той се изправи и тръгна към нея. Това предположение се потвърди, парфюмът му се разнесе точно под носа ѝ и ръцете му се озоваха върху раменете ѝ.

- Чуй ме, - каза той. – За мен и Рикардо си много важна. Не те взимаме за даденост, а много те уважаваме, нали?

Сола погледна през рамо.

- Отвори ми.

- Момиче...

- Веднага.

- Вземи парите.

- Не.

Едуардо въздъхна.

- Не е нужно да бъдеш такава.

Сола се наслаждаваше на вината, която звучеше в гласа на мъжа – реакцията всъщност беше абсолютно тази, която целеше. Както много мъже от културата им, Едуардо и Рикардо Бенлуис бяха отгледани от майка традиционалистка, а това означаваше, че вината бе нещо като рефлекс. Бе много по-ефективно от това да им се развикаш или да ги сриташ в топките.

- Пусни ме. – каза тя. – Веднага.

Едуардо отново въздъхна, по-дълбоко и по-дълго този път, звукът потвърждаваше отново, че манипулацията ѝ беше постигнала целта. Обаче той нямаше да ѝ даде парите, които ѝ се полагаха. На всичко отгоре, като се изключи декорът на офиса и леките проблясъци за отминалото му детство, той беше по-стиснат и Чичо Скрудж. От казаното досега, тя беше уверена, че успешно е съсипала вечерта му, така че все пак намери някакво удовлетворение в станалото... и щеше да се погрижи Рикардо да ѝ даде дължимото. Можеше да го направи честно. Или, както той бе избрал, можеше да се наложи сила. А това щеше да стане с лихвите, разбира се. Да, щеше да му излезе доста по-евтино, ако просто ѝ беше платил уговорената сума, ала тя не беше отговорна за чуждите решения.

- Рикардо ще се разстрои, - рече Едуардо. – А той мрази да е разстроен. Моля те, вземи парите... така не е правилно.

Логичната част от мозъка ѝ предлагаше да приеме възможността да изтъкне нечестното в това да я измамат за парите, които ѝ дължаха. Ала тя знаеше, че тези братя, тихо... о, тишината... Така, както на природата не ѝ беше приятен вакуумът, така беше и със съвестта на добре отгледан и хранен южноамериканец. - Сола...

Тя скръсти ръце на гърдите си и зяпна право напред. Като типичен испанец, Едуардо започна на родния си език, сякаш притеснението му го беше лишило от способността да говори на английски. Най-после той се отказа и я пусна десет минути по-късно. На вратата ѝ в девет часа вечерта щяха да я очакват рози. Тя обаче нямаше да си е вкъщи. Имаше да върши работа.

- *Какво имаш предвид, как така не са дошли?* – попита Асеил настоятелно на Древния език. Облегнал се в седалката на своя Рендж Роувър, той държеше мобилния си телефон, притиснат до ухото му. Червеният сигнал на светофара отпред го спираше и нямаше как да не направи асоциацията със сегашното му положение. Братовчед му се държеше като типичния реалист, както обикновено.

- Пратките не пристигнаха, както трябваше.

- Колко?

- Четири.

- Какво? – нямаше нужда обаче да му повтаря. – И никакво обяснение?

- Нищо от останалите седем, ако това имаш предвид.

- Какво направихте с останалата стока?

- Взех я вкъщи с мен.

Светна зеленото и Асеил натисна педала на газта.

- Ще направя междинното плащане на Бенлуис и после ще се срещнем.

- Както искаш.

Асеил зави надясно и се отдалечи от реката. Две пресечки по-нататък, вляво отново се озова пред галерията; още веднъж наляво и я заобиколи. Отзад вече имаше паркирана кола, черно Ауди, и той спря зад него. Като се протегна към празното място за краката на дясноседящия, той взе сребристото метално куфарче и излезе от автомобила. В този момент задната врата на галерията се отвори и някой излезе. Жена човек, ако съдеше по миризмата. Беше висока и имаше дълги крака. Тъмна тежка коса, хваната на опашка. Брадичката ѝ бе вирната, сякаш беше готова да се сбие – или вече го беше направила. Ала нищо от тези неща нямаше значение за него. Само якето ѝ – камуфлажно с бяло и кремаво.

- Добър вечер, - каза той с дълбок глас, когато се срещнаха по средата на алеята, той влизаше, а тя – излизаше. Тя се спря и се смръщи, ръката ѝ се вмъкна във вътрешната част на якето. За секунда той се зачуди какви ли бяха гърдите ѝ.

- Срещали ли сме се? – попита го.

- Сега се срещаме, - той протегна ръка и бавно каза. – Как сте?

Тя зяпна ръката му и после се фокусира отново върху лицето му.

- Някой да ви е казвал, че акцентът ви е като този на Дракула?

Той се усмихна стегнато, така че да не покаже остриите си зъби.

- От време на време са правили подобни сравнения. Няма ли да се здрависате с мен?

- Не. – тя кимна към вратата на галерията. – Приятел ли сте на братята Бенлуис?

- Разбира се. А вие?

- Изобщо не ги познавам. Хубаво куфарче, между другото.

С това тя се завъртя на токчето си и тръгна към Ауди. След като светлинките на алармата ѝ проблеснаха, тя се качи вътре, вятърът улови косата ѝ и я отвя зад рамото ѝ, докато се качваше зад волана. Той се махна от пътя ѝ, докато тя минаваше напред и ускори. Асеил я наблюдава как си тръгваше – и се улови, че си мисли с презрение за работата с Бенлуис. Що за мъж пращаше жена да върши подобна работа? След като светлините на спирачката светнаха за миг и после се скриха зад ъгъла, Асеил помисли с надежда, че границите, които бяха очертани по-рано тази вечер, щяха да бъдат уважавани занаяпред. Щеше да е срамота да я убие. Не че и за секунда би се поколебал, ако се стигнеше до това.

Глава 24

Докато Зайфър лежеше на твърдия бетон, годините му като член на шайката копелета означаваха, че е добре запознат с липсата на покрив над главата, на което сега се наслаждаваше: задникът му се беше вцепенил от студа, както и от липсата на матрак под тежкото му тяло. Под главата му също нямаше възглавница, а раницата, в която беше донесъл малкото си неща в мазето на новата им квартира. На всичко отгоре тънкото и твърдо одеяло, с което се завиваше, не бе достатъчно дълго и оставяше краката му изложени на хладния влажен въздух. Но беше в рая. Абсолютният рай. Във вените му препускаше кръвта на тази женска и о, тази насита. Почти цяла година не беше се хранил нормално, от което беше свикнал с умората и неспокойните мускули, и с болките. Ала това вече беше свършило. Разбира се, сякаш преливаше от сила, кожата му отново се опъваше до

нормалните си размери, височината му се бе възвърнала до последния сантиметър, умът му беше както логичен като на математик, така и изострен във всеки един момент. Сега, ако имаше легло, разбира се, би му се насладил. Меки възглавници, приятно ухаещи чаршафи, чисти дрехи... топлина през зимата, хлад през лятото... храна за празния стомах и вода за пресъхналото гърло... всички тези неща бяха хубави, стига да ги имаш. Обаче не бяха необходими. Чисто оръжие, наточено острие, бойци със същите способности от двете му страни. Това искаше той. И разбира се, докато чакаше, беше хубаво да има жена, която да има желание и да лежи по гръб. Или по стомах. Или настрани с едно коляно, опряно в гърдите ѝ, с вагина, готова за него. Не беше чак толкова дребнав. О, Срайб Върджин, това беше... блаженство. Не беше дума, която употребяваше често – и не му се искаше да спи след като беше толкова буден. Дори докато другите лежаха, потънали в сън като мъртви, всеки като възроден, подобно на него, той остана напълно осъзнаващ вътрешната си нажеженост. Имаше само едно нещо, което му лазеше по нервите. Краченето. Отвори леко едно око. В периферията на светлината от свещите, Кор крачеше напред-назад, пътят му бе ограничен от две от масивните колони, които държаха горния етаж. Водачът им никога не беше спокоен, ала тази нервност в момента бе различна. Като съдеше по начина, по който държеше мобилния си, очакваше обаждане – и това обясняваше защо беше там. Единственото място, на което имаше сигнал тук долу, беше под един от двата отвора за тавана: панелите им бяха направени от дърво и стоманеното резе, което беше прикрепено отдолу, бе единствената промяна, която бяха направили, след като бяха прогонили скитниците, окупирали външните етажи и се бяха нанесли. Така вампирите не можеха да се материализират долу. И по дяволите, знаеше се, че хората не бяха достатъчно силни, за да отворят тези тежки дървени дъски, дори само за да надникнат... Звънящият звук, който се чу от телефона на предводителя им, това фалшиво звънче звучеше толкова весело, сякаш беше камбанка, разклатена от пролетен бриз. Кор се спря и погледна телефона, докато той иззвъняваше още веднъж. Още два пъти. Очевидно мъжът не искаше да изглежда сякаш бе чакал. Когато най-после вдигна и допря телефона до ухото си, брадичката му се вирна и тялото му се успокои. Отново се контролираше.

- Елан, - рече той гладко. После пауза. И след това тези вечно смръщени вежди слязоха дори още по-надолу. – На коя дата и по кое време? - Зайфър седна. - Кралят го е свикал? – тишина. – Не, изобщо. Само Съветът ще бъде допуснат във всеки случай. Ще останем в покрайнините, както поискахте.

Последната част беше произнесена с немалко количество ирония, макар че беше съмнително, че аристократът от другата страна на линията се беше усетил. От малкото, което Зайфър бе видял и чул от Елан, син на Ларекс, не беше впечатлен въобще. И все пак слабите биваха лесно манипулирани и Кор знаеше това много добре.

- Има нещо, което трябва да знаеш, Елан. През есента имаше опит за покушение над Рот и не се изненадвай, ако срещу мен и бойците ми има обвинения на тази среща... какво? Стана пред Асеил всъщност, но всякакви други подробности са без значение. Така че, разбира се, може да се досетиш, че Рот свиква това събиране с цел да ме разобличи с моите хора, помниш ли, че те предупредих за това? Само помни, че си бил напълно защитен. Братята и кралят не знаят за отношенията ни – това е така, стига някой от твоите довереници да не ни е изпял. Ние обаче останахме безмълвни докрай. Още повече, знай също, че не ме е страх да ме заклеймят като предател или да стана мишена за Братството. Осъзнавам обаче, че си далеч по-културен и изтънчен ум, и не само уважавам това, ще направя всичко по силите си,

за да избегнеш каквото и да било насилие.

А-ха. Да бе, помисли си Зайфър и завъртя очи.

- Трябва да помниш, Елан, че си защитен.

Докато Кор се усмихваше все по-широко, показваше всичките си зъби, сякаш бе на ръба да ги впие във врата на другия мъж и да разкъса гръкляна му. Малко след това си размениха „довиждане“ по телефона и Кор затвори. Зайфър заговори.

- Всичко наред ли е?

Водачът им извърна глава и когато очите им се срещнаха, Зайфър направо съжали идиота от другата страна на телефона... както и Рот и Братството. Блясъкът в очите на водача му беше чисто зло.

- О, да. Всичко е напълно наред.

Глава 25

Докато се чуваше сигнала свободно от неотговорено обаждане, Блей задържа телефона до ухото си и седна на ръба на леглото си. Това беше странно. Родителите му трябваше да си вкъщи по това време на нощта. Беше съвсем близо до зазоряване...

- Ало? – каза майка му най-после. Блей издиша бавно и тежко и се облегна отново на рамката на леглото. Като събра края на халата си над краката си, той се прокашля.

- Здравсти, аз съм.

Щастието, което се усети в гласа от другата страна, го стопли отвътре.

- Блей! Как си? Нека повикам баща ти, за да се включи от другата линия...

- Не, чакай, - той затвори очи. – Нека просто... поговорим. Аз и ти.

- Добре ли си? – чу звука от приплъзващ се по голия под стол и знаеше точно къде е тя: до дъбовата маса в скъпоценната ѝ кухня. – Какво става? Не си ранен, нали?

Не и вътрешно.

- Аз... добре съм.

- Какво има?

Блей разтри лице със свободната си ръка. Винаги бе близък с родителите си – обикновено нямаше нещо, за което да не може да говори с тях, и тази раздяла със Сакстън беше точно от типа неща, които обикновено повдигаше: беше разстроен, объркан, разочарован, малко депресиран... всички онези емоционални неща, за които говореше с майка си по време на тези лични разговори по телефона. Докато мълчеше обаче си спомни, че всъщност имаше едно нещо, което никога не беше споделял с тях. Едно много голямо нещо...

- Блей? Плашиш ме.

- Добре съм.

- Не, не си.

Съвсем вярно. Предполагаше, че не го уважаваха заради сексуалната му ориентация, защото по принцип любовният живот не е нещо, което повечето хора споделяха с родителите си. И може би също така имаше част от него, колкото и нелогична да беше, която се тревожеше дали не гледаха различно на това нещо в него. Без „може би“. Все пак политиката на глимерата относно хомосексуалността беше доста ясна: стига да не си открит относно това и да имаш сношения с някого от противоположния пол, както трябваше, нямаше да те елиминират заради тази перверзия. Да, защото да се чукаш с някого, към когото не си привързан или в когото не си влюбен, и да го лъжеш за продължителните изневери, беше толкова по-уважавано от истината. Ала Господ да ти е на помощ, ако си мъж и имаш мъж за партньор и не го криеш – както бе при него през последните дванадесет месеца и нещо.

- Аз..., разделих се с някого.

Иии сега се чуваше тишина от страната на майка му.

- Наистина? – каза тя след миг, сякаш беше шокирана, ала се опитваше да не го показва.

Мислиш си, че това е изненада, познай какво следва, мамо, помисли си той. Защото, по дяволите, той щеше... Момент, наистина ли щеше да направи това сега, по телефона? Не трябваше ли да бъде лично? Какъв точно беше етикетът в тази ситуация?

- Да, аз, ъ... - преглътна трудно. – Всъщност през последната година имах връзка.

- О,... боже, - болката в тона ѝ го зашемети. – Аз... ние... с баща ти не знаехме.

- Не бях сигурен как да ви кажа.
- Познаваме ли я? Или семейството ѝ?

Той затвори очи, гърдите му думтяха.

- А... познавате семейството. Да.

- Ами, много съжалявам, че не се е получило. Добре ли си...? Как приключиха нещата?

- Всичко просто умря, ако трябва да бъда честен.

- Е, връзките са толкова трудни. О, мили, скъпият ми... чувам колко си тъжен. Искаш ли да се прибереш у дома и...

- Беше Сакстън. Братовчедът на Куин.

От другата страна на линията се чу рязко вдишване. Докато майка му продължаваше напълно да мълчи, ръката на Блей така се разтрепери, че едва можеше да държи телефона.

- Аз... аз... а, - майка му преглътна трудно. – Не знаех. Че, ъ... ти...

Той довърши това, което тя не можеше, наум: не знаех, че си един от тези хора. Сякаш хомосексуалистите бяха прокажени за обществото. О, по дяволите. Не трябваше да казва нищо. Дявол да го вземе, защо му трябваше да си проваля целия живот в един момент? Защо не можеше първият му истински партньор да скъса с него... и после да изчака няколко години, може би десет, преди да признае това на родителите си и да го игнорират? Но нееее, трябваше да...

- Заради това ли никога не си споделял с кого имаш връзка? – попита тя. – Защото...

- Може би. Да...

Подсмърчане. И после дълбоко вдишване. Разочарованието ѝ, което се предаваше по линията, беше прекалено тежко, за да го понесе, смазващият натиск върху гърдите му го караше да се дави и едва да успява да диша.

- Как можа...

Побърза да я прекъсне, защото нямаше да може да понесе тези думи, изречени от нежния ѝ глас.

- Мамен, съжалявам. Виж, не съм искал, разбираш ли? Не знам какво говоря. Просто...

- Какво съм направила аз или ние...

- Мамен, стига. Спри. – в паузата, която последва, се замисли дали да не ѝ цитира малко Лейди Гага и да подкрепи цитата с малко думи тип „нямаш вина, не си направила нищо грешно като родител“.

– Мамен, аз просто...

В този момент той се пречупи, заплака възможно най-тихо. Чувството, че в очите на майка си бе разочаровал семейството просто с това, което е... беше нещо, което никога нямаше да превъзмогне. Искаше просто да живее честно и открито, без да се извинява. Като всички останали. Да обича този, когото обича, да бъде този, който е... Но обществото имаше различни стандарти и както винаги се беше страхувал, родителите му бяха част от това... Слабо осъзнаваше какво му говореше майка му и вложи усилия да се стегне и да приключи разговора...

- ... те накара да мислиш, че не можеш да ни кажеш това? Че е нещо, което може да промени чувствата ни към теб?

Блей примига, докато мозъкът му сякаш превеждаше чутото преди малко на някакъв език, който имаше смисъл.

- Извинявай...? Какво?

- Защо не си...

- Какво направихме, за да те накараме да се чувстваш, че каквото и да било у теб може да ни накара да... се засраим от теб? – прокашля се, сякаш опитваше да се вземе в ръце. – Обичам те. Ти си моето биешо сърце, но извън гърдите ми. Не ме интересува с кого имаш връзка и дали има руса или черна коса, сини или зелени очи, мъжки или женски полови белези – стига да си щастлив, само това ме интересува. Искам за теб това, което ти искаш за себе си. Обичам те, Блейлок... обичам те.

- Какво... да не би да казваш...

- Обичам те.

- Мамен... – започна той дрезгаво, сълзите отново напиреха.

- Просто ми се иска да не ми го беше казал по телефона, - промърмори тя. – Така искам да те прегърна в момента.

Той се засмя по грозен и някак непохватен начин.

- Не исках. Имам предвид, не го бях планирал. Просто ми се изплъзна.

Странен избор на думи, помисли си.

- И съжалявам, - рече тя – че нещата не са се получили със Сакстън. Той е много голям джентълмен. Сигурен ли си, че е приключило?

Блей разтри слепоочия, докато реалността се възвръщаше, знаейки, че очевидно още има любовта, която винаги бе познавал. Въпреки истината. Или може би... заради нея. В моменти като този се чувстваше като най-щастливия кучи син на света.

- Блей?

- Извинявай. Да, извинявай. За Сакстън... - помисли си за това, което беше направил в стаичката в тренировъчната зала, когато бе останал сам. – Да, мамен, приключило е. Напълно съм сигурен.

- Добре, значи, слушай какво трябва да направиш. Дай си малко време и се оправи. Ще усетиш, когато си готов. После трябва да бъдеш отворен към това да срещнеш някой друг. Ще е голям късметлия, нали знаеш.

И ето, че тя му казваше да се среща с друг мъж.

- Блей? Чу ли ме? Не искам да прекараш живота си сам.

Той отново прокара ръка през лицето си.

- Ти си най-добрата майка на планетата, знаеш ли...

- Тогава кога си идваш, за да ме видиш? Искам да ти стотвя.

Блей се отпусна сред възглавниците, въпреки факта, че главата започваше да го боли – вероятно защото, въпреки че беше сам, все пак се беше опитал да се сдържи да не се разплаче. Също така вероятно защото все още не понасяше какви бяха отношенията му с Куин. И все пак Сакстън някак му липсваше, защото беше трудно да спиш сам. Но беше добре. Тази... честност му бе коствала доста... - Чакай, чакай, - той отново се изправи от възглавниците. – Слушай, не искам да казваш нищо на татко.

- О, Скрайб Върджин, защо не?

- Не знам. Притеснявам се.

- Мили, той няма да се чувства по-различно от мен.

Да, но като единственият им син и последен от кръвната им линия... и с цялото това нещо между баща и син...

- Моля те. Нека му кажа на четири очи, - о, сякаш от това не му се повдигаше. – Трябваше да направя така и с теб. Ще си дойда, веднага щом не съм на смяна, не искам да те поставям в положение, в което да трябва да криеш нещо от него...

- Не се тревожи за това. Това е твоя информация – имаш правото да я споделяш с хората когато и както поискаш. Обаче ще се радвам да го направиш скоро. При нормални обстоятелства с баща ти си казваме всичко.

- Обещавам.

Появи се затишие в разговора.

- Е, кажи ми как върви работата?

Той поклати глава.

- Мамен, не ти се слуша за това.

- Разбира се, че ми се слуша.

- Не искам да си мислиш, че работата ми е опасна.

- Блейлок, син на обичния ми хелрен, каква точно идиотка си мислиш, че съм?

Блей се засмя и после стана сериозен.

- Куин летя със самолет тази нощ.

- Наистина? Не знаех, че знае как се управлява.

И това, ако не беше поредното нещо за вечерта.

- Не знае, - Блей отново се облегна назад и кръстоса крака при глезените си. – Раниха

Зейдист и трябваше да го измъкнем оттам. Куин реши да... имам предвид, знаеш го какъв е, ще направи всичко.

- Авантюрист, малко див. Но какъв чудесен младеж. Голяма срамота е това, което му причини семейството му.

Блей се заигра с колана на халата си.

- Наистина винаги си го харесвала, нали. Странно, мисля, че много родители не биха го одобрили – по много причини.

- Това е защото се хващат за вида му на здравеняк. За мен това, което е отвътре, е от значение. – чу се тих звук и той успя да си я представи как поклаща тъжно глава. – Знаеш ли, никога няма да забравя нощта, когато за пръв път го доведе тук. Беше оново бледо подобие на претранс, с неговото очевидно несъвършенство, за което съм сигурна, че е страдал при всяка възможност. И все пак, дори с това, той дойде право към мен, протегна ръка и се представи. Запозна се с мен, гледайки ме в очите, не с някаква следа от предизвикателство, а сякаш искаше добре да го огледам и да го изхвърля, ако се наложи, - майка му тихичко изруга. – Щях да го взема още същата нощ, нали знаеш. За секунда. Глимера да вървят по дяволите.

- Ти наистина, ама наистина, абсолютно си най-добрата майка на света.

Сега тя се засмя.

- И като си помисля, че ми го казваш без дори да съм ти сложила нищо за ядене.

- Е, лазанята би те направила най-добрата майка на вселената.

- Ще сложа корите да се сварят.

Като затвори очи, завръщането напред-назад, което беше и началото на отношенията им, му се стори невероятно специално.

- Е, разкажи ми повече за смелостта на Куин. Обичам като говориш за него, ставаш толкова вдъхновен.

Човече, Блей отказваше да мисли за която и да била от причините, поради които това се случваше. Просто се впусна в историята, с някои разумни поправки, за да не издаде нещо, което Братството не желаше, от летището – не че майка му някога би казала нещо на когото и да било.

- Значи, бяхме там, за да огледаме района и...

- Имате ли нужда от още нещо, сър?

Куин поклати глава и задъвка колкото можеше по-бързо, за да освободи устата си.

- Не, благодаря, Фриц.

- Може би още печено говеждо?

- Не, благодаря... о, добре, - той се отказа да спори, докато още от идеално приготвеното месо се сервираше в чинията му. – Но няма нужда... Още картофи. Още тиква.

- Ще ви донеса и още една чаша мляко, - каза икономът с усмивка. Докато старият доген се отдалечаваше, Куин си пое дълбоко дъх и се зае за втори рунд. Имаше чувството, че всичката тази храна бе начинът на Фриц да се отблагодари, и бе странно – колкото повече ядеше, толкова повече огладняваше. Като се замисли за това... кога беше последният път, когато се беше хранил? След като икономът му донесе и още мляко, Куин го изпи цялото като послушно малко момче. По дяволите, не беше искал да хабят всичкото това време в кухнята. Първоначалното му намерение беше, когато се върне от клиниката, да отиде право в стаята на Лейла. Фриц обаче имаше други идеи и старият мъж не бе приел „не“ за отговор, което означаваше, че това бяха заповеди от по-високо ниво. Като например от Тор, като началник на Братството. Или от самия крал. Така че Куин се беше отказал и предал... и сега седеше на гранитната маса, тъпчеше се като прасе. Поне това отказване беше вкусно, помисли си той малко по-късно, докато оставяше вилницата си и избърса устни.

- Ето, сър, нещо за десерт.

- О, благодаря, но... - е, какво имаме тук: купичка сладолед с кафе и горещ сос фъдж отгоре – без сметана или ядки. Точно както го обичаше. – Наистина нямаше нужда.

- Любимият ви, не е ли така?

- Всъщност, да – и какво да видиш, сребърна лъжичка. Да знаещ, би било грубо да остави човек това да се разтопи. Докато се залавяше с десерта, шевовеите над веждата му, където доктор Джейн го бе зашила, започнаха да пулсират под марлята и болката му напомни за лудата нощ, която бе преживял. Беше направо сюрреалистично да си помисли, че само преди час беше на ръба на смъртта, носеше се сред тъмното небе в абсолютна таратайка – подобие на самолет, което нямаше представа как да управлява. Сега? Ставаше дума за най-доброто от „Брейърс“. С много сос фъдж. И като си помисли, че всъщност се чувстваше облекчен, че нямаше ядки или бита сметана, които да развалят ястието му. Защото да, това си беше проблем от голяма сериозност. Докато адреналинът му скочи и удар на притеснение разклати всеки нерв в тялото му, той си знаеше дяволски добре, че това следшоково състояние щеше да си отиде така, както се бе появило. Нещо като траекторията на удар с камшик в нервната му система. Ала да се разправя с нещо като вредните храни, които яде човек след някаква травма, беше далеч по-добре, отколкото да се съсипе. Или да се срине, ако трябваше да бъдем по-точни. След като втората част от яденето му беше приключена, даде всичко от себе си, за да помогне да се разчисти преди да отиде да види Лейла, но Фриц се засуетя дори само като опита да занесе купичката и лъжичката близо до мивката. Като отново се предаде, той се отправи към изхода на дневната и се спря, за да огледа дългата маса, като си представи как всички седят на обичайните си места. Всичко, което имаше значение, бе, че Зи беше отново в обятията на своята шелан и никой друг не беше пострадал...

- Извинете ме, сър, - каза Фриц, докато той се бавеше. – Вратата.

Нагоре към фойето, догенийт отиде да провери екрана на охранителните камери. Секунда по-късно завъртя ключа от вътрешната страна на вратата на хола. И влезе Сакстън. Куин се свести. Последното, което му се искаше, беше да се забърква с този мъж точно сега. Щеше да види Лейла и после да си легне... Миризмата, която долетя до него, не беше приятна. Като се смръщи, той се приближи до арката. Горе братовчед му си побъбри с Фриц за момент и после се запъти към главното стълбище. Куин си пое дълбоко въздух, ноздрите му сякаш прогаряха. Е, да, добре, това беше модерният парфюм на Сакстън... ала имаше и друг мирис, който се смесваше с него. Друг парфюм се усещаше от цялото тяло на мъжа. Не беше на Блей. Или нещо, което той би използвал. И ето я и невъзможната да се сгреша миризма на секс... В главата на Куин нямаше свързани мисли, докато вървеше с тежка стъпка към откритото пространство и излая:

- Къде си бил?

Братовчед му се спря. Погледна през рамо.

- Моля?

- Чу ме, - при по-близката скапана дистанция, наистина беше очевидно какво беше правил мъжът. Устните му бяха червени, а по бузите му имаше руменина, която Куин можеше да се обзаложи, че нямаше нищо общо със студеното време.

- Къде, по дяволите, си бил?

- Не мисля, че това е твоя работа, братовчече.

Куин продължи да го следва по пода с мозайката, без да спира, докато кубинките му с метални предници не опряха красивите мокасини на другия мъж.

- Скапана уличница.

Сакстън имаше наглостта да изглежда отегчен.

- Не се обиждай, драги ми братовчече, но нямам време за това.

Мъжът се завъртя на пета... Куин стрелна едната си ръка напред и го хвана. С бързо издърпване го изправи, така че бяха лице в лице отново. И мамка му, от смрадта, идваща от него, му се повдигаше.

- Блей рискува живота си във войната... и ти се чукаш с някакъв зад гърба му? Много изискано, духач...

- Куин, това не те засяга...

Сакстън опита да се измъкне от хватката му. Не беше добра идея. Преди Куин да разбере какво прави, беше сключил дланите си около врата на мъжа.

- Как смееш, по дяволите – каза с напълно оголени зъби. Сакстън сграбчи и двете китки на Куин с ръцете си и опита да се освободи, въртеше се, дърпаше, но не успяваше да направи нищо.

- Задушаваш... ме...

- Би трябвало да те убия точно тук, веднага, - изръмжа Куин. – Как можа да му причиниш това, мамка му? Той е влюбен в теб...

- Куин... - борещият се глас ставаше все по-тих и тих. - Ку...

Мисълта за всичко, което имаше братовчед му и за всичко, за което той не се грижеше, му даваше допълнително сила и я канализираше право в ръцете си.

- От какво още имаш нужда, дявол да те вземе, задник такъв? Мислиш, че някакъв непознат ще е по-добре от това, което имаш в леглото си?

Силата на яростната му атака започна сега да буца Сакстън назад, обувките му скърцаха по гладкия под, докато тези на Куин носеха и двама им. Всичко това спря, когато раменете на

Сакстън се удариха в огромните перила на стълбището.

- Скапана уличница такава...

Някой извика. После още някой. И след това последва доста силен шум от бързо слизащи крака от различни посоки, последван от много ръце, които дърпаха неговите. Все едно. Просто държеше очите си и ръцете си склучени, яростта у него го превръщаше в булдог, който... Нямаше... Да... Пусне...

Глава 26

- Мислите ли отново да се върнете в Колдуел? – Блей попита майка си.

- Не зная. Всяка вечер баща ти излиза спокойно за работа, а и на двамата ни харесва тишината и уединението тук в провинцията. Смяташ ли, че сега е по-безопасно в града...

От нищото, през затворената врата на стаята му се чува викове. Блей хвърли поглед натам и се намръщи.

- Хей, мамен, съжалявам, че ще приключим, но в къщата става нещо...

Гласът ѝ се сниши и страх се прокрадна в думите ѝ.

- Нали не ви нападат?

За миг онази нощ в дома им в Колдуел преди година и половина изникна в съзнанието му и стомаха му се сви: майка му трепереща от страх, собствения му баща вдигнал ръце срещу врага, къщата съсипана.

Въпреки че виковете се засилваха, той не можеше да я остави, без да я успокои.

- Не, не, не, мамен, мястото е непробиваемо. Никой не може да ни намери, а дори и да успеят, няма как да влязат вътре. Сигурно братята спорят за нещо – честно, всичко е наред. Поне се надяваше да е. Навън започваха сериозно да вилнеят.

- Това е такова облекчение. Не мога да позволя да ти се случи нещо. Върви и се погрижи за твоите неща и ми се обади, когато решиш да ни посетиш. Ще ти подредя стаята и ще ти направя от онази лазаня.

Като по команда устата му се напълни със слюнка. Дори очите му се насълзиха малко.

- Обичам те, мамен и, благодаря ти. Ти знаеш, за...

- Аз ти благодаря, че ми се доверяваш. Сега върви да видиш какво става и се пази. Обичам те. Затвори слушалката, скочи от леглото и тръгна към вратата. В секундата, в която се озова в коридора със статуите, разбра, че в основната част на къщата се водеше голяма битка: наоколо се носеха гласовете на много мъже, и във всички се усещаше тревожна нотка. Той хукна по най-краткия път към балкона на втория етаж...

Когато връхлетя във фойето, не разбра веднага какво виждат очите му: в основата на стълбището се беше събрала цяла групичка хора и всички протягаха ръце, все едно се опитваха да прекратят сбиване. Само където не се биеха двама от братята.

Какво по дяволите? Наистина ли се опитваха да откъснат Куин от Сакстън? Исусе, жестокото копеле беше вкопчило ръце около врата на братовчед си, и съдейки по пепелявото лице на другия мъж, бе на път да го удуши.

- Какво, по дяволите, си мислите, че правите? – изкрещя Блей и изтича до стълбите презглава.

Когато достигна мястото, много от братята препречваха пътя му, ала не бяха от мъжете,

който може просто да изблъскаш с лакти. За съжаление, ако някой можеше да измъкне Куин, това щеше да е той. Обаче как, по дяволите, щеше да привлече вниманието на вироглавия задник?

„Ето как”, помисли си той.

Стрелна се през фоайето, счупи стъклото на старомодната противопожарна аларма, бръкна вътре и дръпна лоста надолу. В помещението незабавно прогърмя звук, акустиката на катедралния таван послужи като усилвател и шумната като реактивен двигател аларма пощуря. Сякаш заля с кофа вода глутница развилнели се кучета. Всички прекъснаха заниманията си, вдигнаха глави от бъркотията и започнаха да се оглеждат. Единственият, който не обърна внимание, бе Куин. Той се беше вкопчил и продължаваше да стиска здраво. Блей използва момента в който всички се оглеждаха и се чудеха какво става, и успя да си проправи път. На Куин му беше паднало пердето, ала Блей се фокусира и завря лице точно пред него.

- Пусни го, веднага.

В мига, в който чу гласа му, студеното жестоко изражение на Куин се смени със шок – не беше очаквал, че Блей ще се намеси. Само толкова му трябваше. Една проста команда от неговата уста и ръцете му толкова бързо отпуснаха захвата си, че Сакстън падна на пода като чувал.

- Д-р Джейн! Мани! – извика някой. – Извикайте лекар!

Блей искаше веднага, точно там, да се разкреши на Куин, но се ужаси от състоянието на Сакстън и реши да не губи време в задаването на въпроси от сорта „Какво по дяволите не ти е наред?”. Адвокатът изобщо не помръдваше. Сграбчил мъжа за хубавия костюм, Блей го претърколи по гръб и потърси с пръсти каротидната артерия с надеждата да напипа пулс. Когато не усети сърдечен ритъм, отметна главата на Сакстън назад и се приготви да му направи дишане уста в уста. Точно в този момент Сакстън се изкашля и напълни дробовете си с въздух.

- Мани идва, - каза грубо Блей, макар да не бе сигурен. Въпреки това все някой трябваше да идва насам. – Остани с мен...

Отново се изкашля. Отново вдиша. И постепенно започна да възвръща цвета на красивото си лице.

С трепереща ръка Блей отмести меката, гъста руса коса от челото, което бе докосвал много пъти. Когато погледна в замъглените очи, втренчени в него, му се прииска да почувства нещо съдбовно, някакъв прелом в живота и... Молеше се за подобна реакция. По дяволите, в този момент бе готов да размени миналото и настоящето си за така желаната повратна точка. Ала нея я нямаше. В погледа му видя съжаление, гняв, тъга, облекчение. И само толкова.

- Дай да го прегледам, - каза д-р Джейн, остави черната си лекарска чанта и коленичи на покрития с мозайка под.

Блей се отдръпна назад, за да направи място на шелана на Ви, ала за всеки случай остана наблизо, макар да се виждаше, че не може да направи кой знае колко. Проклятие, винаги бе искал да учи медицина, но не и за да съживява бивши любовници, които някой лапаш пениси психар се е опитал да удуши наред проклетата предна зала.

Впери поглед в Куин. Рейдж продължаваше да удържа боеца, не особено убеден, че случката е приключила.

- Нека те изправим на крака, - каза д-р Джейн.

Блей се спусна веднага, помогна на Сакстън да се изправи, и като го придържаше стабилно, тръгнаха към стълбището. Двамата мълчаха, докато се качваха нагоре, и когато стигнаха до втория етаж, Блей го заведе в своята стая по навик.

Като гръм от ясно небе.

- Не, всичко е наред, - измърмори Сакстън. – Може ли да поседна само за минутка?

Блей си помисли да го сложи да седне на леглото, но Сакс застина на място, и тогава реши да го остави на шезлонга. Помогна на мъжа да стъпи здраво на краката си и неловко се отдръпна. Настъпи тишина и изведнъж от нищото го връхлетя жесток гняв. Този път ръцете му трепереха по друга причина.

- Е, - Сакстън прозвуча дрезгаво. – Как мина твоята вечер?

- Какво по дяволите се случи долу?

Сакстън разхлаби вратовръзката си. Разкопча яката си. Отново си пое дълбоко дъх.

- Семейна разправия, така да се каже.

- Глупости.

Сакстън изтощено въртна очи.

- Трябва ли да го правим?

- Какво се случи...

- Мисля, че двамата трябва да си поговорите. И веднага след като го направите, вече няма да ми се нахвърлят, все едно съм престъпник.

Блей се намръщи.

- Двамата няма какво да си кажем...

- С цялото ми уважение, но превръзката около врата ми предполага обратното.

- Как си, големия?

Гласът на Рейдж достигна ушите на Куин; ясно бе, че брата искаше да се увери, че цялата тая драма е приключила, ама наистина. Нямахше нужда. В мига, в който Блей му каза да спре с глупостите, тялото на Куин се подчини, все едно го бяха изключили с дистанционно. Другите се мотаеха наоколо и го оглеждаха за признаци, че смята отново да нападне Сакстън и пак да се опита да го удуши.

- Успокой ли се вече? – подкани го Рейдж.

- Да, да. Добре съм.

Желязната решетка около гърдите му се разхлаби и постепенно се отдръпна. Тогава една грамадна ръка го хвана за рамото и го стисна.

- Фриц мрази трупове в предната зала.

- Ама там няма много кръв след душенето, - отбеляза някой. – Чистенето ще е лесно.

- Само един слой лак ще е достатъчен, - извъня друг глас.

Настъпи тягостно мълчание.

- Ще се качвам горе. – Когато всички започнаха да му хвърлят кръвнишки погледи, Куин поклати глава. – Не за повторение. Заклевам се в моята...

Той всъщност нямаше майка, баща, брат, сестра... или дете, въпреки че се надяваше последното да предстои.

- Няма да го нападам, о'кей?

Не изчака повече коментари. Не искаше да обижда никого, но самолетната катастрофа и опита за убийство на един от малкото му останали приятели му бяха напълно достатъчни за една вечер. Изруга и тръгна към втория етаж – спомни си, че трябва непременно да се отбие

при Лейла.

Качи се горе, тръгна право към стаята за гости, в която се бе настанила Избраницата, и почука леко на вратата.

- Лейла?

Въпреки че двамата щяха да имат бебе, изпитваше неудобство просто така да нахлуе, без да го поканят. Почука още веднъж – този път по-силно. Гласът му също прозвуча по-високо.

- Лейла?

Сигурно спеше. Завъртя се и тръгна към стаята си, мина покрай затворената врата на офиса на Рот, и продължи между статуите в коридора. Когато мина покрай вратата на Блей, не можа да се сдържи, спря се и се загледа в нея. Исусе Христе, почти уби Сакстън. Макар че все още се чувстваше предаден.

Винаги бе знаел, че братовчед му е курва – и не му харесваше, че е прав за това. Какво за бога си мислеше Сакс? Получаваше най-доброто в леглото всеки божи ден, и въпреки това, по някаква причина някой странник от бара, или от клуба, или от Градската библиотека на Колдуел се оказваше по-добър? Защо изобщо бе нужно?

Кучият му син изневеряваше.

Когато ръцете му се свиха в юмруци и той си представи колко забавно ще е да изкърти вратата, само за да размаже физиономията на Сакстън, едва се контролираше.

„Остави го на мира, веднага.“

От нищото гласа на Блей отново проникна в главата му, и естествено яростта му се изпари.

Буквално за секунда от див бик стана неузнаваемо кротък. Странно.

Разтърси глава, отиде в спалнята си и тръшна вратата. Включи осветлението и просто застина на място, краката му се залепиха за пода, ръцете му увиснаха като въжета, главата му се поклащаше в горната част на гръбнака. Нямаше къде да иде.

Без видима причина се сети за една от любимите на Фриц прахосмукачки „Дайсън“, забутана някъде в килера, оставена в мрака, докато някой не я потърси. Прекрасно.

Чувстваше се паднал на нивото на прахосмукачка. Измърмори някакво проклетие и си заповяда да се съблече и да си легне. Нощта бе убийствена от мига, в който слънцето залезе, и единствената добра новина бе, че бъркотията най-после приключи. Навсякъде спуснаха щорите, за да пазят от слънчевите лъчи. Къщата постепенно утихваше. Беше време за дълбок възстановяващ сън.

Като свали предпазливо прилепналата си тениска и изръмжа от болка, осъзна, че е оставил коженото си яке и оръжието долу в клиниката. Все тая. Тук горе имаше допълнителни оръжия, ако му потрябваха през деня, а и можеше да му донесат нещата преди закуската.

Посегна към ципа на кожения си панталон и...

Вратата зад него се отвори с такава сила, че рикошира в стената, само за да попадне обратно в хватката на вбесения копелдак. Блей беше тотално превъртял, и застанал под касата, цялото му тяло трепереше с такава ярост, че дори Куин, който бе свикнал на много гадости през живота си, остана без думи.

- Какво, да му се невиди, не ти е наред? – изкрещя мъжкарят.

Ти бързикаш ли се, си помисли Куин. Как можеше да не усети непознатата миризма върху собствения си любовник?

- Мисля, че трябва да зададеш този въпрос на братовчед ми.

Блей тръгна напред, и Куин се опита да го заобиколи. Блей го сграбчи рязко и оголи зъби, съскайки.

- Бягаш, а?

С тих глас Куин каза:

- Не. Ще затворя проклетата врата, така че никой друг да не чува.

- Изобщо не ми пука!

Куин се сети за Лейла, която се опитваше да спи в другия край на коридора.

- Е, на мен ми пука.

Куин се изскубна и затвори вратата. После, преди да се обърне, затвори очи за миг и вдиша дълбоко.

- Отвращаваш ме, - заяви Блей.

Куин отпусна глава.

- Трябва да се разкараш от живота ми. – Пропития с горчивина познат глас го жегна право в сърцето. – Не ми се бъркай в работите!

Куин погледна през рамо.

- Дори не ти дреме, че той е бил с някой друг?

Устата на Блей зейна. После се затвори. Веждите му се навъсиха.

- Какво?

О, чудесно. В бързината Блей не се беше запитал за причините.

- Какво каза? – повтори Блей.

- Много добре ме чу.

Когато не последва отговор, не се чува псувни, към него не полетяха никакви обекти, Куин се обърна. След минута Блей кръстоса ръце, не на гърдите си, а пред корема, сякаш му се гадеше. Куин разтърка лицето си и заговори с пречупен глас:

- Съжалявам. Адски съжалявам... Не искам нищо от това да ти се случва.

Блей разтърси цялото си тяло.

- Какво... - Сините му очи гледаха в една точка. – Затова ли го нападна?

Куин пристъпи напред.

- Съжалявам... Аз просто... той влезе през вратата и веднага усетих миризмата, и просто си изтървах нервите. Дори не се замислих.

Блей примигна, сякаш се бе сблъскал с непознато понятие.

- Затова ти... защо по дяволите го направи?

Куин направи още една крачка и после се насили да спре, независимо от надделялото желание да се доближи до мъжа. А и когато Блей започна да клати глава, сякаш не осъзнаваше за какво му говорят, Куин прецени, че е по-добре да мълчи. Но не се стърпя.

- Спомняш ли си случката долу в клиниката, преди около година... - Посочи пода, в случай, че Блей беше забравил къде е тренировъчната зала. – Малко преди ти и Сакстън за пръв път... - Точно така. По-добре бе да не довършва изречението, особено ако искаше храната да остане в стомаха му. – Спомняш ли си какво ти казах?

Блей изглеждаше объркан и той му припомни.

- Казах ти, че ако някой някога те нарани, ще го преследвам, докато не го оставя да изгори на слънцето. – Дори Блей чу как гласа на Куин се сниши в ръмжене. – Тази вечер Сакстън те нарани, и аз направих онова, което обещах тогава.

Блей разтърка лицето си с ръце.

- Исусе...

- Предупредих те какво ще се случи. И ако отново го направи, не ти обещавам, че няма да довършва започнатото.

- Виж, Куин, не може... не можеш да продължаваш с тия простотии. Просто не можеш.

- Не ти ли пука? Той ти изневери. Не е редно.

Блей издиша бавно и продължително, все едно се беше изморил да носи цялата тежест.

- Просто... не го прави никога повече.

Сега Куин поклати глава. Не схващаше. Ако той имаше връзка с Блей, и Блей му изневереше, никога нямаше да го превъзмогне. Господи, защо не се възползва от предложеното му? Защо му трябваше да бяга. Трябваше да остане. Без подканване краката му пристъпиха още крачка напред.

- Съжалявам...

Изведнъж започна да изрича думите отново, и отново, и ги повтаряше с всяка крачка, докато се доближаваше към Блей.

- Съжалявам... съжалявам... аз... съжалявам... - Не осъзнаваше какво говори или прави; просто изпита неистова нужда да се разкае за всичките си грехове. А те наистина бяха много, особено тези, които се отнасяха до почтения мъж, застинал като мъртвец пред него. Накрая застанаха само на крачка разстояние, преди гърдите им да се допрат. Гласът на Куин вече звучеше като шепот.

- Съжалявам.

Настъпи неловко мълчание и устата на Блей се отвори, ала не от изненада. По-скоро изглеждаше, че не може да диша. Напомняйки си, че не трябва да се държи като задник, около когото се върти целия свят, Куин върна разговора към случващото се между Блей и Сакстън.

- Не искам да ти причиняват това, - каза той и очите му блуждаеха по лицето на Блей. –

Страда достатъчно, и знам, че го обичаш. Съжалявам... толкова съжалявам...

Блей просто стоеше пред него със замръзнало изражение, погледа му се стрелкаше наоколо, без да намира онова, което търсеше. Ала въпреки това не се отдръпна, не избяга панически. Остана точно там, където беше.

- Съжалявам. - Куин гледаше като през стъкло как собствената му ръка се протегна и докосна лицето на Блей, а пръстите му погалиха бузата му. - Съжалявам. - О, Господи,

докосваше го. Чувстваше топлината на кожата му, вдишваше чистия му, мъжествен аромат. - Съжалявам. - Какво, по дяволите, правеше? Господи... беше твърде късно, за да си отговори

– протегна и другата си ръка и сложи длан на широкото рамо. - Съжалявам. – Господи, придърпваше Блей, притискаше тялото му към своето. – Съжалявам. – Едната му ръка се премести на тила на Блей и се зарови дълбоко в гъстата къдрава коса. – Съжалявам.

Блей остана неподвижен, изправил гръбнака си като стрела, с ръце около стегнатия си корем. Но след миг, почти объркан от собствената си реакция, започна да се накланя напред, отначало колебливо, а после с цялата си тежест.

С рязко движение Куин обви ръце около най-важния човек в живота му. И това не беше Лейла, макар да не искаше да си го признае. Не беше и Джон, нито краля. Нито пък някой от братята. Този мъж бе причината за съществуването му. И макар да го измъчваше, че Блей бе влюбен в друг, го приемаше. Беше минала цяла вечност, откакто за последно го докосна, а това не му харесваше.

- Съжалявам. – Хвана с две ръце главата на Блей, придърпа го още по-близо и притисна лицето му към ямката на врата си. – Съжалявам.

Блей не се възпротиви; Куин потръпна, извърна лице настрани, вдиша дълбоко и опита да запамети всяко едно усещане дълбоко в съзнанието си. Искаше да помни този миг завинаги.

И докато дланите му продължаваха да гаят мускулестия гръб на Блей, той направи всичко по силите си, за да се реваншира не само за изневярата на братовчед си. – Съжалявам... С едно рязко движение Блей се освободи от прегръдката и разтърси глава. Отблъсна се далеч от тялото на Куин. Куин повеси рамене.

- Съжалявам.

- Защо продължаваш да го повтаряш?

- Защото...

В същия момент, когато погледите им се срещнаха, Куин знаеше, че е време. Бе пропилял толкова много шансове с Блей; бе направил толкова грешни стъпки и толкова умишлени спречквания, толкова пъти бе отричал – винаги той. Толкова дълго се бе страхувал, но стига вече.

Когато отвори уста, за да изрече двете думички, застанали на езика му, Блей го изгледа свирепо.

- Не ми трябва помощта ти, ясно? Мога сам да се грижа за себе си.

Туп. Туп. Туп. Сърцето му биеше толкова силно, че се зачуди дали няма да се пръсне.

- Значи ще останеш с него, - каза вяло Куин. – Смяташ да...

- Никога повече не засягай темата за Сакстън, никога. Закълни се.

Макар да го убиваше, Куин нямаше сила да откаже каквото и да било на приятеля си.

- Добре. – Вдигна дланите си. – С вдигнати ръце.

Блей кимна, и така подписаха споразумението.

- Просто исках да ти помогна, - каза Куин. – Само това.

- Не можеш, - контрира го Блей.

Господи, въпреки че отново си противоречаха, копнееше за повече близост – и внезапно видя начин да постигне точно това. Предложението беше рисковано, ала поне в него се криеше някаква логика. Ръцете му се вдигнаха, заопипваха, намериха мястото и се впиха.

Първо в раменете на Блей, после във врата му.

Възбудата го връхлетя, члена му се втвърди и той се задъха.

- Всъщност мога да ти помогна.

- Как?

Куин се приближи толкова близо, че устата му почти докосваше ухото на Блей. После нарочно допря голите си гърди до гърдите на Блей.

- Използвай ме.

- Какво?

- Дай му урок. – Куин го стисна още по-здраво и килна главата на Блей назад. – Отплати му се подобавашо. С мен.

За да бъде кристално ясен, Куин изплези език и го прокара по врата на Блей. В отговор Блей изсъска толкова силно, сякаш изпсува. После го удари и го отблъсна.

- Да не си си изгубил ума?

Куин се хвана за възбудения си огромен член.

- Желая те. И те искам по всякакъв начин – дори и само за да си го върнеш на братовчед ми. Изражението на Блей се колебаеше като при игра на тенис на маса между пълно учудване и епичен гняв.

- Ах, ти, шибан задник! С години ме отблъскваш и после изведнъж си готов? Какво не ти е наред?

Със свободната си ръка Куин си играеше с една от халките на зърната му и гледаше какво се

случва със слабните на Блей: под халата си мъжа имаше такава ерекция, че хавлиения плат просто не можеше да я скрие.

- Да не би да си изгубил проклетия си мозък! Какво по дяволите?

Обикновено Блей не проклинаше и не повишаваше тон. За пръв път го виждаше да губи контрол. Впил очи в погледа на приятеля си, Куин бавно коленичи.

- Нека се погрижа за това...

- Какво?

Той се наведе напред и хвана края на халата, придърпвайки го към себе си.

- Ела тук. Нека ти покажа как го правя аз.

Блей сграбчи колана на халата, който придържаше двете половини затворени, и го пристегна силно.

- Какво по дяволите правиш?

Господи, единствения подходящ начин беше наистина да стои на колене и да го моли.

- Искам да бъда с теб. Все ми е тая защо, просто ми позволи да бъда с теб...

- След толкова време? Какво се промени?

- Всичко.

- Ти си с Лейла...

- Не. Ще го повторя колкото пъти пожелаеш да го чуеш – не съм с нея.

- Тя е бременна.

- Един път. Бях с нея само веднъж, и както вече ти обясних, само защото исках семейство, също и тя. Един път, Блей, и никога повече.

Главата на Блей се отметна назад и очите му се затвориха, сякаш някой забиваше пирони под ноктите му.

- Не ми го причинявай, за бога, не може да ми го причиниш... - Гласът му се пречупи и мъката, пропита в него, отрази всичките проблеми, причинени от Куин. – Защо сега? Може би ти си този, който иска да си го върне на Сакстън?

- Зарежи братовчед ми, той няма нищо общо с мен. Дори и да беше сам, пак щях да съм паднал на колене на този килим, и пак щях да те желая. Ако беше обвързан с жена, ако се срещаше с някого по съвсем нормален начин, ако обикаляше милиони различни места през живота си... пак щях да съм точно тук. И щях да те умолявам за нещо, за каквото и да е – само веднъж, дори това да е единственото, което може да ми дадеш.

Куин се пресегна отново, бръкна под халата, погали силния, мускулест крак, и когато Блей отново отстъпи, осъзна, че губи битката. Проклятие, щеше да изтърве шанса си, ако не...

- Виж, Блей, през живота си съм свършил много глупости, но винаги съм се придържал към истината. Тази вечер почти не умрях и това ме накара да се осъзная. Там горе, в самолета, докато се вирах в непрогледната нощ, не мислех, че ще оцелея. И тогава всичко ми се изясни. Точно затова искам да съм с теб.

Всъщност беше го разбрал много по-рано, доста преди случката с Чесна-та, ала се надяваше обяснението да прозвучи логично пред Блей. Може и да успя. В отговор мъжът се олюля на краката си, като че ли щеше да отстъпи – или да излезе от стаята. Не можеше да знае какво ще направи. Куин побърза да каже още нещо:

- Съжалявам, че пропилях толкова много време и ако не искаш да си с мен, разбирам. Ще се отдръпна и ще заживея с последствията. Но за бога, ако има шанс, без значение каква ще е твоята причина – отмъщение, любопитство... по дяволите, дори да ми позволиш да те изчукам един единствен път и никога, ама никога повече, и просто ако решиш да прободеш

сърцето ми с кол... ще го приема. Ще те приема... независимо по какъв начин, само да те имам.

Пресегна се за трети път и плъзна ръка по задната част на крака на Блей. Погали го. И продължи да го умолява.

- Не ме интересува какво ще ми коства...

Глава 27

Надвесен над Куин, Блей усещаше неестествено ясно всичко около себе си: чувството от ръката на Куин отзад на бедрото му, начинът, по който ръба на халата се отриваше в прасеца му, натежалия мирис на секс във въздуха. През целия си живот желаше това, по-точно през живота след трансформацията си, когато сексуалното му желание се засили. Този момент бе кулминация на безброй мечти и фантазии, тайната му страст най-после се сбъдна.

Изглеждаше съвсем искрен: в разноцветните очи на Куин не се забелязваше сянка на съмнение. Мъжът не само говореше откровено и се кълнеше в името на Господ, ала дори се показваше съвсем уязвим пред някого.

Блей притвори клепачи за кратко. Подчинението беше в абсолютен противовес на всичко, което определяше Куин като мъжкар. Той никога не предаваше нито принципите си, нито оръжието си, нито дори себе си. И все пак този обрат имаше някакъв смисъл. Сблъсъкът със смъртта обикновено караше хората да се обърнат към Господ...

За беда имаше усещането, че това няма да продължи дълго. Несъмнено „проглеждането” на Куин бе свързано със самолетната катастрофа, но също като жертвите на инфаркт, които не след дълго се завръщат към порочната си диета, неговото „откровение” може би нямаше да има дълъг срок на годност. Нямаше съмнение, че Куин наистина мислеше онова, което изричаше в този опияняващ момент. Обаче беше трудно да се повярва, че ще е така завинаги. Куин си беше Куин. И съвсем скоро, след като отшумеше шока – може би през нощта, може би следващата седмица, или дори след месец – щеше да се върне към вгълбеното си, затворено и дистанцирано аз.

Взел решение, Блей отвори очи и се наведе. Когато лицата им се доближиха, устните на Куин се разтвориха – по-плътната му долна устна се присвиваше, все едно вече бе опитал вкуса на това, което искаше, и му бе харесало. По дяволите. Боецът изглеждаше величествено, могъщите му голи гърди грееха под светлината на лампата, кожата му носеше блясъка на възбудата, продупчените зърна на гърдите му се вдигаха и смъкваха под непрестанния ритъм на сгорещената му кръв. Блей прокара длан по опънатите мускули на ръката, която ги свързваше, от широкото силно рамо до едрия бицепс и усукания трицепс. Отмести ръката от бедрото си. И отстъпи настрани.

Куин пребледня до такава степен, че изглеждаше пепеляво сив.

В настъпилата тишина Блей не каза нито дума. Не можеше – гласът му просто изчезна. Краката му омекнаха, запрепъва се към изхода, ръцете му просто се мятаха около бравата на вратата, и не след дълго най-после успя да координира движенията си и да я отвори. Озовал се навън, не си спомняше дали затръшна вратата или я затвори тихо. Не измина много крачки. Само на три крачки преди стаята си, той се срина до гладката, студена стена в коридора. Задъхваше се. Едва дишаше на пресекулки. Цялото усилие беше напразно. Нещо в

гърдите му го задушаваше все по-силно, и внезапно зрението му отказа и пред погледа му се появи шахматна дъска в черно и бяло.

Осъзна, че сигурно ще припадне, затова седна със сгънати под себе си крака и наведе глава между коленете. Дълбоко в съзнанието си се молеше коридора да остане празен. Никак не искаше да му се налага да обяснява какво се е случило, особено когато се намираше пред стаята на Куин, очевидно възбуден, с треперещо тяло, сякаш вътре в него се случваше земетресение.

- Исусе Христе..

„Тази вечер почти не умрях и това ме накара да се осъзная. Там горе, в самолета, докато се взирах в непрогледната нощ, не мислех, че ще оцелея. И тогава всичко ми се изясни.“

- Не, - изрече на глас Блей. – Не...

Отпусна глава в ръцете си и се опита да успокои дишането си; трябваше да мисли рационално и да действа разумно. Не можеше да си позволи да задълбава повече от...

Разгорещените, бляскави, разноцветни очи бяха жива легенда.

- Не, - изсъска той.

Докато гласът му отекна дълбоко в съзнанието, той реши да послуша съвета си.

Отношенията им нямаше да се задълбочат. Преди много време бе изгубил сърцето си по този мъж. Сега отказваше да загуби и душата си.

След час, два или може би шест, Куин лежеше гол между хладните чаршафи, загледан право в тавана, който не можеше да види в непрогледния мрак.

Дали и Блей бе почувствал същата ужасна, пареща болка? Например онзи път, когато се съдърпаха в мазето на родителите му и когато Куин се беше приготвил да напусне Колдуел, заявявайки категорично, че между тях не може да просъществува никаква връзка? Или може би след онзи път, когато се целунаха в клиниката и Куин отказа да продължат по-нататък? Или след последния им сблъсък, когато двамата почти щяха да свършат заедно, точно преди първата среща на Блей със Сакстън?

Усещаше празнота. Също като тази стая: без осветление, почти празна, само четири стени и таван. Чувстваше се като скелет, покрит единствено с кожа.

Размърда ръцете си и ги сложи върху туптящото си сърце, само за да се увери, че все още има такова. Съдбата наистина знаеше как да те научи на нещо, което трябва да знаеш, но не си наясно, че имаш нужда от урок, докато не ти го сервира. Прекарваше твърде много време, зает единствено със себе си, и със своя дефект, и с провала си в обществото и пред семейството. Дълго време беше пълна развалина и Блей беше засмукан във вихрушката му, само защото го беше грижа.

А той кога изобщо бе подкрепял най-добрия си приятел? Какво бе направил някога за него? Блей имаше право да изхвърчи от стаята му. Така се казваше, нали – „Твърде малко, прекалено късно“? А и не беше като Куин да предлага награда на победителя. Под повърхността наистина не се чувстваше стабилен. Не намираше покой.

Всъщност заслужаваше всичко това...

Лъчът светлина имаше лимонено жълт цвят и разцепи черното поле пред погледа му, все едно непрогледния мрак беше парче плат, а лъча – остър нож. Някой се промъкна тихо в стаята му и затвори вратата.

Още по аромата се досети кой е. Сърцето на Куин запрепуска и той се надигна от

възглавниците и се изправи.

- Блей...?

Чу се едва доловимо шумолене и робата се смъкна от тялото на високия мъж. И миг покъсно матрака се огъна под голямата тежест на мъжа. Куин се пресегна в мрака и с безпогрешна точност улови с ръце врата на Блей отстрани, сякаш бе огрян от светлина. Не смееше да говори – страхуваше се, че думите ще му изневерят и ще съсипе чудото.

Вдигна глава и придърпа Блей надолу към себе си; когато кадифените му устни се озоваха пред неговите, той ги целуна отчаяно и Блей му отвърна. Изведнъж потисканото минало се отприщи с такава ярост, че когато усети вкуса на кръвта, не беше сигурен чии зъби кого са пробали. На кой, по дяволите, изобщо му дремеше?

Със силно и рязко дръпване, той положи Блей на леглото и после се претърколи върху мъжа, разтвори бедрата му и се настани между тях с леки тласъци, докато твърдия му член не опря този на Блей...

И двамата изстенаха.

Зашеметен от всичката тази гола кожа, Куин започна да движи таза си нагоре и назад, слабините им се търкаха и горещата им плът ги караше да се целуват още по-страстно и влажно. Полудяха, навсякъде, бързо, по-бързо, по-бързо – по дяволите, мамка му, изпитваше такъв силен глад за близост, че не осъзнаваше къде се намираха ръцете му или какво докосваха – проклетие, имаше прекалено много кожа, която да бъде докосвана, твърде много коса, която чакаше да бъде опивана, прекалено много...

Куин се надърви, топките му се втвърдиха, възбуждения му член се движеше между тях и той свърши навсякъде. Не му попречи и той не забави темпото дори за миг. С рязко движение се отскубна от устата, която можеше да целува през следващите сто години, и се намести надолу към гърдите на Блей. Мускулите му изобщо не приличаха на мускулите на обикновените мъже, които беше чукал – Блей беше вампир, боец, войник, който тренираше здраво и до такава степен разви мускулите си, че сега беше не само полезен, но и истински смъртоносен. И, по дяволите, тялото му само по себе си действаше възбуждащо, ала най-важното бе, че под него стоеше Блей, най-послед след всичките тези години...

Блей.

Куин прокара зъбите си по твърдия като скала корем и остави аромата си по кожата на Блей като маркировка – направи го съвсем нарочно. Ароматът на тежки подправки се разнасяше към други места. Изстена, когато ръката му намери члена на Блей, и докато опипваше твърдия чеп, мъжа изви рязко гръбнак и ругатните му разцепиха пространството почти по същия начин както светлинния лъч малко по-рано.

Куин облиза устните си, повдигна чепа на Блей и остави главичката на дебелия, изправен член, да разтвори устата му. Засмука дълбоко, пое го до основата, разтвори гърлото си и погълна всичко. В отговор Блей тласна таза си напред и здравите му ръце се заровиха в косата на Куин и натиснаха главата му още по-надолу, докато въздуха не спря да влиза в дробовете му. В крайна сметка на кой му трябваше кислород?

Пъхна ръце под задника на Блей, наклони таза му и започна да се движи нагоре-надолу – вратът му се огъваше под смазващия ритъм, раменете му се издигаха и отпускаха, и сега правеше онова, което бе предложил на Блей точно преди да си тръгне.

Разбира се, нямаше намерение да спре дотук. Не.

Това беше само началото.

Глава 28

Блей почти прекърши врата си, докато буташе и натискаше възглавниците на леглото на Куин. Положението бе извън контрол, ала той не искаше дори за миг да забавя темпото: таза му се тласкаше нагоре-надолу, члена му влизаше и излизаше от устата на Куин...

Слава богу, че лампите бяха загасени. Усещанията сами по себе си бяха трудни за възприемане, а какво остава ако се виждаха? Едва ли щеше да е способен да...

Оргазмът се изстреля от него, дъхът му спря, цялото му тяло се стегна, възбудата му бе нечовешка. Спазмите го разтърсваха, а устата буквално го доеше – бясно засмукваше и го освобождаваше от напрежението, през него преминаваха вълни на изтръпващо удоволствие – от главата чак до топките, и в един момент тялото му достигна съвсем различно ниво на съществуване...

Без предупреждение грубата ръка го преобърна с лекота, сякаш тялото му тежеше колкото перце. После се стрелна под таза му и го повдигна така, че да застане на колене. За кратко всичко притихна и единственото, което чуваше, бе тежкото и забързано дишане зад гърба си...

Чу как Куин свършва и осъзна веднага коя е причината. Макар тялото му да изтръпна в очакване, той знаеше, че трябва да се стегне и да се представи добре, и точно в този момент тежката ръка се стовари на рамото му и...

Проникването го жегна като нагорещено желязо, брутално и парещо, дълбоко във вътрешностите му. Издиша тежко и изруга – не защото болеше, макар наистина да му причиняваше болка по възможно най-приятния начин. Дори и желанието, таено толкова дълго, не беше причината. Не, по някакъв необясним начин имаше усещането, че го бележат, и по някаква причина това го накара да...

В ухото му прозвуча съскане, остриите зъби се впиха в рамото му, Куин стисна здраво ханша му с ръце и така тялото му се оказа приковано по всички възможни начини. И после започна безмилостното чукане, от което кътниците на Блей затракаха, ръцете му трябваше да удържат изправени и двете тела, а краката и тялото му се заогъваха под напористата атака. Имаше чувството, че таблата на леглото се блъска в стената и за част от секундата си спомни как се клатеше полилея в библиотеката, докато Лейла беше подложена на същото. Блей проклинаше спомена за видяното. Не можеше да си позволи да отиде там, просто не можеше. Бог знаеше, че по-късно щеше да има достатъчно време да задълбае в темата. Обаче точно сега? Случващото се бе прекалено хубаво, за да се пропилява...

Тласъците продължиха и дланите му се плъзнаха по фините памучни чаршафи, той се намести и притисна ръце по-здраво в мекия матрак, за да се задържи на място. Господи, звуците, които издаваше Куин, грухтенето, отекващо между заровените в рамото му зъби, плющенето – дааа, наистина звучеше като таблата. Определено.

Напрежението в топките му отново нарасна и той почти се изкуши да стисне пениса си с ръка, ала нямаше никаква надежда. За да се крепи, му трябваша и двете ръце.

Куин, сякаш прочел мислите му, се пресегна и го сграбчи. Не беше нужно да му удря чикия. Блей свърши толкова мощно, че пред погледа му заиграха звездички, и точно в същия момент Куин също стигна до оргазъм, ханша му продължи да се движи и да пронизва Блей, и през цялото време замръзваше само за част секундата, преди да се отдалечи на сантиметър и

после пак да проникне още по-дълбоко и да експлодира. И наистина химията между двамата и свършването едновременно бяха толкова еротични, че страстта им се разпали отново – не прекъснаха нито за да се възстановят, нито да си починат. Куин просто продължи тласъците, ако не друго, то оргазмът сякаш направи желанието му още по-силно.

Сексът ставаше все по-бурен и независимо от цялата сила на тялото си, Блей почти падна от леглото, докато го чукаха. Беше се подпрял с една ръка на таблата на леглото, за да не се удари в стената...

Чу се трясък.

- По дяволите, - изруга с дрезгав глас. – Лампата...

Очевидно Куин не се интересуваше от мебелировката. Мъжът само отметна главата на Блей настрани и започна да го целува, острия език проникваше в устата на другия, ближеше го и го смучеше... сякаш не можеше да се насити. Блей се замая. Чувстваше се съвсем зашеметен от всичко. Във фантазиите си беше представял Куин като свиреп любовник, ала това тук беше на съвсем друго ниво. Затова думите му прозвучаха като от разстояние:

- Ухапи ме... отново.

Силното ръмжене над него прониза ушите му и поредното съскане разкъса мрака, Куин се нагласи, масивното му тяло се изви така, че острите зъби да могат да се впият от другата страна на гърлото. Блей изруга и разчисти останалото по шкафчето, после гърдите му заеха мястото на избутаните предмети, а мократа му от потта кожа заскърца по лакираната повърхност, когато той се излегна на една страна. Отпусна ръка, напипа твърдия под и се подпря – така и двамата запазваха равновесие, докато Куин се хранеше и го чукаше толкова хубаво...

Изгубиха броя на оргазмите, докато възглавниците не се озоваха на пода, чаршафите се разкъсаха, още една лампа се счупи и, не беше сигурен, но май събориха картината, която висеше над спалнята, на земята. Когато най-последно тишината замени напрежението и всички усилия, Блей дишаше тежко и все още се чувстваше като под вода. Куин изпитваше същото. Растящото мокро петно на гърлото на Блей само доказваше, че нещата бяха толкова извън контрол, че Куин бе забравил да запечата разкъсаната вена. Все тая. Не му пукаше, не можеше да мисли, нямаше да се тревожи. Блаженото реене след секса бе твърде добро, за да се разваля, тялото му бе станало свръх-чувствително и вцепенено, разгорещено и уморено, наранено и преситено.

Чаршафите имаха нужда от сменяне. И Фриц определено трябваше да намери някакво супер лепило за тези лампи.

Зачуди се къде точно лежи. Опипа наоколо с ръка и усети килима и драперията на леглото и... дървения скрин. А, да – висеше от долния край на леглото. Което обясняваше главоболието и притока на кръв в главата. Когато Куин най-последно се отдръпна от него, Блей искаше да се премести, но тялото му беше твърде заинтересувано да се отнасят с него като с неодушевен предмет. Или по-скоро като с парцал, може би...

Този път го повдигнаха с грижовни ръце и внимателно го обърнаха по гръб. Някой се раздвижи наоколо и после той усети как го наместват върху вече върнатите по местата им възглавници. Най-накрая Куин му метна леко одеяло до кръста, сякаш знаеше, че все още е твърде разгорещен, за да понесе повече завивки и в същото време усеща хладни тръпки от потта, изсъхваща по кожата му. Косата му бе отметната назад от челото и главата му наместена на една страна. Устни като коприна целунаха дългия му врат и после бавното, продължително засмукване заздрави прободните рани, за които той копнееше и които

получи.

Когато това приключи, позволи главата му да бъде извърната към Куин. Макар да бе тъмно като в рог, знаеше точно как изглежда лицето, загледано в неговото – със зачервени бузи, полузатворени клепачи, червени устни...

Благоговейната целувка, притиснала устните му, не беше по-тежка от застиналия, горещ въздух в стаята. Беше целувка на изкусен любовник, от онези, които искаш дори повече от горещия секс, който току що си правил...

В дълбините на сърцето му се зароди паника и само за миг отекна навън. Ръцете му от само себе си се изстреляха напред и изблъскаха Куин.

- Не ме докосвай. Никога повече не ме докосвай по този начин.

Скочи като пружина от леглото и един господ знае къде точно в стаята се приземи.

Запрепъва се, блъсна се в няколко от мебелите, но после се ориентира по тънкия лъч светлина, проникващ под вратата. Грабна халата си от пода и излезе, без да погледне назад. Не можеше да понесе гледката в стаята. Ако се обърнеше, всичко щеше да изглежда твърде реално.

По някое време Куин пусна осветлението в стаята с мислите си – не понасяше да стои повече в мрак. Светлината изпълни пространството, той присви очи и си направи сянка с ръка.

Погледа му се оправи и той огледа наоколо.

Хаос. Пълен хаос.

Значи всичко това всъщност се случи. Колко иронично – в сравнение с обърканото му съзнание кашата в стаята изглеждаше като подредена по военна заповед. „Да не си ме докоснал така”.

„Ах, по дяволите”, помисли си той и разтърка лицето си. Не можеше да го вини.

Относно едно нещо показва финес колкото булдозер. Подейства като топуз. Като брониран танк. Проблемът бе, че толкова се увлече, че не успя да прояви търпение. Инстинктът му, чист като октан и също толкова запалим, го подсети, че срещата им всъщност беше нещо като „така и така ще се случи”.

О, Господи, той маркира другия мъж. Мамка му. Изобщо не беше добре, като се има предвид, че Блей вече беше влюбен и имаше връзка... и сега се връщаше в леглото на любовника си. И в същото време, когато някой мъжкар се отдадеше на интимности с този, когото желае, и особено ако се случваше за пръв път, ставаше точно така – маркираше. И... ада се отприщи на земята...

Нямаше нужда да споменава, че изживя най-хубавия секс през живота си, единственото точно попадение след дългата история на случайни връзки. Работата се състоеше в това, че накрая искаше Блей да осъзнае това, и докато търсеше точните думи, за да направи признание, се опита да подготви почвата с докосвания. Мъжът съвсем ясно му показва, че не иска да се сближават по този начин. Което доведе до второто, дори по-дълбоко съжаление. Сексът за отмъщение нямаше нищо общо с привличането; просто си избираш най-удобния за целта партньор. И Блей го използва, точно както той сам пожела.

Усещането за празнота се завърна, десетократно по-могъщо. Стократно. Неспособен да понесе емоцията, той скочи на крака и изруга: осезаемата болка в долната част на гърба му имаше много малко общо със самолетния инцидент и се дължеше повече на чукането през последния час... или повече... горе-долу.

По дяволите.

Влезе в банята и не включи осветлението – от спалнята влизаше достатъчно светлина и той пусна душа. Този път изчака водата да потече гореща – тялото му едва ли щеше да понесе още един шок. Звучеше патетично, но последното нещо, което искаше, бе да отмие миризмата на Блей от тялото си, въпреки че го влудяваше. Господи, сигурно същото изпитваха и хелрениите в къщата, когато се разгонеха: беше на крачка да изхвърчи в коридора, да нахлуе в стаята на Блей и да изрита Сакстън оттам. Всъщност, би се радвал братовчед му да гледа, само за да усети какво е...

За да прекъсне нездравословния ред на мисли, той пристъпи в стъклената кабина и взе сапуна.

„Блей има стабилна връзка”, отново си припомни той. Сексът между тях преди малко бе лишен от всякакво емоционално обвързване. И той, в момент на самота, получи от собственото си лекарство. Изглежда съдбата за пореден път му поднасяше заслуженото. Миеше се и чувстваше, че сапуна не е дори наполовина толкова нежен колкото кожата на Блей, и далеч не мирише толкова хубаво. Водата не бе гореща като кръвта на боеца и шампоана не му подежда така успокояващо. Нищо не можеше да се сравни с Блей. И никога нямаше да може.

Когато Куин обърна лице към струята и отвори уста, молбите му бяха Сакстън отново да изчезне от картинката, макар да осъзнаваше, че желанието му е гадно. Проблемът бе, че имаше усещането, че Блей ще се върне при него само ако отново узнае за изневерите.

Затвори очи и си припомни момента, в който целуна Блей накрая... съвсем истински, когато устните им се срещнаха нежно в тишината след бурята. И когато съзнанието му пренаписа сценария, не го избутваха в далечния край на границите, които сам си беше поставил. Не. В неговото въображение нещата се случиха така, като трябваше – той галеше лицето на Блей и в същото време светна лампите със съзнанието си, за да може двамата да се взират един в друг. В своята фантазия той отново целуна най-добрия си приятел, отдръпна се и...

- Обичам те, - той заговори на струята под душа. – Аз... те обичам.

Затвори очи въпреки болката и вече не можеше да се разбере колко от водата, стичаща се по бузите му, е само вода, или нещо друго.

Глава 29

На следващия ден, в късния следобед, посетителят на Асеил се завърна. Докато слънцето залязваше и последните розови лъчи пронизваха гората, той гледаше на монитора си как самотна фигура със зимни ски стоеше сред дърветата, щеките бяха опряни в бедрата, а пред лицето – бинокъл. В нейните бедра, пред нейното лице, за по-правилно. Добрата новина бе, че охранителните му камери не само имаха фантастично приближение, но и фокусът и линията на наблюдение се регулираха лесно с джойстика на компютъра. Така че приближи дори още повече. Когато жената свали бинокъла, Асеил различи всяка от дългите мигли, обрамчващи тези тъмни пресметливи очи; руменината, която обагряше нежните ѝ бузи; стабилният пулс, биещ в артерията под челюстта ѝ. Беше предупредил Бенлуис. И все пак ето я отново тук. Бе ясно, че по някакъв начин тя бе свързана с наркодилъра, а предната нощ явно я беше разгневил, като се има предвид начинът, по който беше напуснала галерията,

изглеждайки обидена. Все пак Асеил не я беше срещал преди, а това си беше странно. През изминалата година и нещо се беше запознал с всички членове на организацията на Бенлуис, от многобройните бодигардове, през маловажния персонал на галерията, до най-потайните и вещи вносители, чак до кръвния брат на мъжа, който се занимаваше с финансовите проблеми. Така че можеше единствено да предположи, че тя работеше независимо, наета с конкретна цел. Само че защо пак беше навлязла в неговото имущество? Той провери часа в долния десен ъгъл на екрана. 16:37. Обикновено този час не беше за радост, тъй като беше прекалено рано, за да се излезе навън. Ала вече беше налице по-малко дневна светлина, а това човешко изобретение, с което се манипулираше слънцето, всъщност му играеше добра роля в шест месеца от годината. Щеше да е леко горещо навън, но можеше да се справи с това.

Асеил се облече набързо, извади костюм Гучи, заедно с риза от бяла коприна и палто от камилска вълна. Двата му четиридесетмилиметрови пистолета „Смит & Уесън“ бяха идеалните аксесоари, разбира се. Металните оръжия винаги си отиваха с черно. Грабна айфона си и се смръщи като погледна екрана. Имаше пропуснато повикване от Ривендж, придружено от съобщение. Напусна стаята си с бодро темпо, докато изслушваше *лийдайъра* на Съвета от гласовата си поща, слизайки по стълбите. Мъжкият глас от отсрещната линия мина направо към въпроса, а това трябваше да се уважава: „*Асеил, знаете кой се обажда. Свиквам среща на Съвета, при това искам не само кворум, а и присъствие – кралят ще бъде там, както и Братството. Като най-възрастен представител на кръвната ви линия, сте в списъка на Съвета, но вписан като неактивен, понеже сте останал в Древната страна. Сега, след като сте се завърнал, е време да се присъедините към малките ни весели срещи. Известете ме за графика си, за да насроча дата и час, удобни за всички.*“

Асеил се спря пред стоманената врата в края на стълбището, прибра телефона в един от джобовете си, отключи и отвори пътя пред себе си. Първият етаж беше мрачен заради капациите, които блокираха слънчевата светлина, и това огромно празно пространство в дневната изглеждаше по-скоро като пещера в земята, отколкото като голяма стъклена къща на брега на река. Откъм кухнята чу пращане от пържене и долови аромата на бекон. Като тръгна в обратната посока, отиде към офиса със стени от орехово дърво, който беше дал на братовчедите си да го ползват, и влезе в шест-квадратовата стая с постоянна влажност за съхранение на пури. Вътре умереният въздух, който беше с точна температура 21 градуса по Целзий и влажност точно 69 процента, беше напоен с аромата на хиляди кутии с пури. След обиколка между редиците, взе три кубински. В крайна сметка кубинските бяха най-добрите. И бяха другото, с което го снабдяваше Бенлуис – и то не безплатно. Като заключи скъпоценната си колекция, той се върна в дневната. Пращането беше спряло, звуците от тракане на сребро по китайски порцелан бяха заменили цвърченето. Когато влезе, двамата му братовчеди седяха на високи столове зад гранитния барплот, и двамата се хранеха в идеален синхрон, като че ли само те чуваха барабани, по чийто ритъм се водеха. И двамата вдигнаха глави и го погледнаха от един и същ ъгъл.

– Излизам тази вечер. Знаете как да се свържете с мен, – каза им.

Ерик избърса устата си.

– Проследих тримата дилъри, които липсваха - отново са в играта, готови да действат. Ще направя доставката в полунощ.

– Добре, добре, – Асеил бързо провери оръжията си. – Опитайте се да разберете къде са били, ясно?

– Както пожелаеш.

Двамата му кимнаха с общо поклащане на главите и се върнаха към закуската си. За него никаква храна. До кафеварката взе шишенце с кехлибарен цвят и го отвори. На капачката беше закрепена малка сребърна лъжичка, която иззвъня, докато я пълнеше с потупване. Едно смръкване през носа. За добро утро. Взе остатъка със себе си, като го пусна в джоба с пурите. Отдавна не се беше хранил и започваше да усеща последиците – тялото му имаше забавени реакции, главата му беше предразположена към замайване, което не беше нещо познато. Проблемът на Новия свят? По-трудно се намираха женски. За щастие, чистият кокаин бе добър заместител, поне за момента. Сложи очила с почти напълно матово покритие на стъклата, мина през предверието и се спря пред задната врата. Отвори... Асеил се отдръпна с ужас и простена от яростната атака, залитна в мокасините си, въпреки че деветдесет и девет процента от кожата му беше покрита от множество слоеве дрехи, и въпреки тъмните слънчеви очила, слабата светлина беше достатъчна, че да го разколебае. Ала нямаше време да се предаде на биологията. Като се дематериализира по принуда в гората зад къщата си, се зае да проследи жената в здрача. Беше достатъчно лесно да я намери. Оттегляше се, като се движеше със скорост върху ските, проправяйки си път през големите клони на боровете и подобните на скелети дъбове и кленове. Асеил екстраполира траекторията ѝ, прилагайки същия метод, който тя бе демонстрирала на записите от охранителните камери от предишната сутрин, скоро беше доста пред нея, изпреварвайки я точно където беше нейният... О, да. Черното Ауди от галерията. Паркирано встрани от черния път, три километра от имението му. Асеил се беше облегнал до вратата на шофьора и пушеше кубинска пура, когато тя излезе от периферията на дърветата. Замръзна на място в двойните следи, направени от нея, щеките ѝ бяха на голяма разстояние. Той ѝ се усмихна, издишайки облак дим в здрача.

– Чудна вечер за малко упражнения. Наслаждаваш се на гледката... на моята къща?

Задъхваше се заради напрежението, но не и от страх, което го възбуждаше.

– Не знам за какво говорите...

Игнорира лъжата ѝ.

– Е, мога да ти кажа, че сега аз се наслаждавам на гледката.

Докато погледът му умишлено се спускаше по дългите ѝ атлетични крака, подчертани от термо-панталона за ски, тя го изгледа на кръв.

– Трудно мога да повярвам, че виждаш нещо с тези очила.

– Очите ми са много чувствителни на светлина.

Тя свъси вежди и се огледа.

– Почти никаква не се подава от небето.

– Има достатъчно, че да ви виждам, – дръпна си отново от пурата. – Искате ли да знаете какво казах снощи на Бенлуис?

– На кого?

Сега вече го издразни и той изостри гласа си.

– Съвет. Не си играйте с мен – ще ви убия по-бързо за това, отколкото за проникванията ви в частна собственост.

Тя му хвърли студен, преценяващ поглед.

– Не знаех, че за „проникванията в частна собственост“ се полага смъртно наказание.

– От моя гледна точка, списъкът с провиненията, заслужаващи смъртно наказание, е дълъг.

Тя вирна брадичка.

– Е, добре. Много сме опасни.

Като че ли бе пухкаво коте, размахващо лапички и хъскащо. Асеил се придвижи толкова бързо, знаеше много добре, че очите ѝ не бяха способни да го проследят – в един момент беше на метри от нея, в следващия - стоеше до носовете на ските ѝ, като я приклепваше на място. Жената нададе вик и опита да отстъпи, ала краката ѝ, разбира се, останаха здраво затиснати от ските. За да предотврати падането ѝ, той сграбчи китката ѝ с ръката, в която не държеше пурата си. Този път кръвта ѝ закипя от страх и докато вдишваше аромата, получи ерекция. Приблужи я към себе си и се взря в лицето ѝ.

– Внимавайте тогава, – рече той тихо. – Лесно се обиждам и на яростта ми ѝ отнема време да се уталожим.

Макар че можеше да се сети поне за едно нещо, което тя можеше да му даде, за да го успокои. Като се наведе напред, той вдиша дълбоко. Боже, обожаваше аромата ѝ. Но сега не му беше времето да се разсейва с тези неща.

– Казах на Бенлуис, че ако изпрати хора в имота ми, е на негова отговорност – и на тяхна също. Изненадан съм, че не са ви информирали за тези... да речем, точни граници на имота ми...

С крайчеца на окото си, той видя лекото повдигане на рамото ѝ. Щеше да се опита да извади оръжие с дясната ръка. Асеил захпа пурата между зъбите си и сграбчи тънката китка. Стисна здраво и спря, когато болката ускори дъха ѝ, наклони тялото ѝ назад, така че тя бе напълно наясно със силата, която той притежаваше и над себе си, и над нея. Над всичко. Това беше моментът, в който и жената се възбуди.

Бе минало дълго време – вероятно прекалено дълго – откакто Сола бе желала мъж. Не че не ги намираще за привлекателни и не че нямаше предложения за малко гимнастика в хоризонтално положение от противоположния пол. Нищо не си струваше труда. И може би след като една от връзките ѝ се бе провалила, тя се бе върнала към стриктното си бразилско обучение – което беше иронично, като се има предвид това, с което се занимаваше. Обаче този мъж привлече вниманието ѝ. По сериозен начин. В начина, по който държеше ръката и китката, нямаше нищо нежно, и още повече, че не удържаше силата си, макар че беше жена, ръцете му я стискаха до такава степен, че болка се просмукваше в нея и караше сърцето ѝ да бие здраво. Ъгълът, под който мъжът я беше наклонил, сякаш тестваше възможностите на гръбнака ѝ за огъване, бедрата ѝ направо горяха. Да бъде възбудена беше... отвратителна грешка вместо чувството за самосъхранение. В действителност като гледаше в черните очила, беше напълно наясно, че той можеше да я убие с лекота още тук. Да ѝ прекърши врата. Или да ѝ счупи ръцете само за да слуша писъците ѝ, преди да я задуши в снега. Или може би да я нокаутира и да я хвърли в реката. Гласът на баба ѝ проехтя в главата ѝ със силен акцент: „*Защо не можеш да си намериш свястно момче? Католик, идващ от семейство, което познаваме? Марисол, късаш ми сърцето така.*“

– Мога само да предположа, – прошепна с мрачен глас и с акцент и ударение, които тя не познаваше, – че не са ви предали съобщението. Така ли е? Бенлуис просто се е провалил в предаването на тази информация - и ето защо, след като ясно му бях посочил намеренията си, вие все пак се появихте да шпионирате къщата ми? Мисля, че точно това се е случило - може би гласова поща, която още не сте чули. Или съобщение, и-мейл. Да, мисля, че връзката на Бенлуис се е разпаднала, нали така? - Натискът върху нея се увеличи дори

повече, което предполагаше, че той имаше още сила, която не използваше – което беше меко казано ужасяващо. – Не е ли така? – изръмжа той.

– Да – отстъпи тя. – Да, така е.

– В такъв случай считам, че никога повече няма да зърна ските ви около дома ми, нали така? Той отново я извъртя, от което усети болка, която я накара да извърти очи.

– Да, - каза тя задавено. Мъжът отпусна хватката си, така че тя да може да си поеме въздух. След това продължи да говори, гласът му беше странно прелъстителен.

– Така, нужно ми е още нещо, преди да ви пусна да си вървите. Искам да ми кажете всичко, което знаете за мен... всичко.

Сола свъси вежди, мислеше си, че това беше глупаво. Без съмнение тип като него би трябвало да знае каква информация може да достигне до ушите и очите на трето лице като нея. Така че това бе просто тест. И тъй като много искаше да види баба си отново, Сола каза:

– Не знам името ви, но мога да предположа какво вършите и какво вече сте сторил.

– И какво е това?

– Мисля, че ви сте този, който е застрелял всички дребни дилъри в града, за да си осигури територия и контрол.

– Според вестниците и докладите става дума за самоубийства.

Тя просто продължи – в крайна сметка нямаше смисъл от спор.

– Знам, че живеете сам, поне доколкото мога да кажа... и че прозорците на къщата ви са с много странно покритие. Камуфлажно проектирани, че да се сливат с другата част от къщата, но... има и нещо друго в тях. Просто не знам какво.

Лицето, надвесено над нея, остана напълно безизразно. Спокойно. Непоклатимо. Като че ли този мъж не използваше сила, за да я задържи – или като че ли не я заплашваше да я убие.

Този контрол беше... еротичен.

- И? – настоя той.

– Това е.

Той вдиша от пурата в устата си, дебелият оранжев кръг в края ѝ се нажежи.

– Пускам ви само този път. Разбирате ли?

– Да.

Той се придвижи така бързо, че ѝ се наложи да разпери ръце, за да запази равновесие, щеките ѝ се забиха в снега. Чакай малко, къде изчезна... Мъжът изникна иззад нея, краката му бяха от двете на страни на следите, които ските ѝ бяха оставили, като жива бариера пред пътя, който бе извървяла от дома му. Докато левият ѝ бицепс и дясната ѝ китка горяха от възвръщането на кръв там, където беше стискана досега, тръпка на безпокойство полази врата ѝ. *Махай се от тук, Сола*, каза си тя. Веднага. Тъй като не желаше отново да бъде хваната, тя се хвърли напред по черния път, ските ѝ се бореха да намерят опорна точка върху втвърдения и вече заледен сняг. Докато вървеше натам, мъжът я последва, като вървеше бавно, неумолимо, като голяма котка, която проследява плячката, с която само искаше да си играе – засега. С трепереци ръце, тя използва върховете на щеките си, за да развърже връзките и започна да се мъчи да прибере ските в багажника си. През цялото време той остана в средата на пътя и я наблюдаваше, димът от пурата му се носеше на студени облаци над рамото му далеч към реката. Щом влезе в колата, Сола заключи вратите, запали двигателя и погледна в огледалото за задно виждане. В червената светлина на стоповете ѝ, той изглеждаше истински зъл, висок, чернокос мъж с лице като на красив принц и жестоко като острие. Като натисна газта, дръпна лоста и потегли с пълна скорост, и четирите колела

задействаха и ѝ осигуриха скоростта, от която се нуждаеше. Погледна отново в огледалото за обратно виждане. Той все още бе там... Кракът на Сола се премести върху спирачката и почти се заби в нея. Нямаше го. Сякаш беше изчезнал в нищото. В един момент беше там, пред очите ѝ... в следващия - невидим. Треперейки, тя отново настъпи газта и се прекръсти, сърцето ѝ биеше здраво. С огромна паника се зачуди, какво, по дяволите, беше той?

Глава 30

Тъкмо спуснаха капациите на прозорците за през нощта, когато на вратата на Лейла се почука – и преди още аромата му да бе достигнал до нея, тя вече знаеше кой идва да я види.

Несъзнателно ръката ѝ се зарови в косата, и тя осъзна, че е разрошена и сплетена, защото целия ден се бе въртяла и премятала в леглото. И още по-зле – дори не беше сменила раздърпаните дрехи, с които по-рано бе ходила до клиниката. Обаче нямаше как да му забрани да влезе.

- Заповядай, - каза високо тя, седна по-изправена в леглото и придърпа завивките, така че да прикрият гърдите ѝ.

Куин носеше бойното си облекло, което я наведе на мисълта, че той ще е на смяна тази нощ, или може би не. Не беше на „ти“ с графика им. Погледите им се срещнаха и тя сбърчи чело.

- Не изглеждаш добре.

Той посочи с ръка лепенката на веждата си.

- О, това ли? Само драскотина.

Всъщност нещо друго грабна вниманието ѝ, а не нараняването. Празният му поглед и изпитите бузи говореха друго.

Той спря. Подуши въздуха. И пребледня. Тя внезапно сведе поглед към сплетените си ръце.

- Моля те, затвори вратата, - каза тя.

- Какво става?

Както бе помолила, вратата се затвори и тя си пое дълбоко дъх.

- Снощи ходих до Хавърс...

- Какво?

- Кървях...

- Кървяла си! – Втурна се напред и спря до леглото. – Защо, по дяволите, не ми каза?

Пресвета Скрайб Върджин, нямаше как да не затрепери пред разяреното му лице, а и честно казано, в момента силите ѝ бяха изцедени и не можеше дори да се защити. Усетил ужаса ѝ, Куин незабавно обузда гнева си и започна да се разхожда в кръг. Когато отново я погледна, каза с дрезгав глас:

- Извинявай, не исках да крещя. Просто... тревожа се за теб.

- Аз съжалявам. А и трябваше да ти кажа... но ти беше на пост и не исках да те тревожа. Не знам... честно, може би не разсъждавах нормално. Бях изпаднала в паника.

Куин приседна до нея, огромните му рамене се прегърбиха, когато опря лакти на коленете си и преплете пръсти.

- И какво стана?

Тя само вдигна рамене.

- Ами, както може да усетиш, кървя.

- Колко?

Помисли си за думите на сестрата.

- Достатъчно.

- От кога?

- Започна преди около едно денонощие. Не исках да ходя при д-р Джейн, защото не бях сигурна дали ще го запази в тайна, а и все пак няма много опит с бременността при нашия вид.

- Какво каза Хавърс?

Сега тя сбърчи вежди.

- Не поиска да ми каже.

Главата на Куин се завъртя към нея.

- Я повтори?

- Заради статуса ми на Избраница, щял да говори само с моя Примейл.

- Не се занасяй с мен.

Тя поклати глава.

- И аз също не можах да повярвам, а и се страхувам, че си тръгнах оттам неочаквано. Отнесе се с мен като с обект без особено значение, все едно съм само хранилище...

- Знаеш, че не е вярно, - Куин хвана ръката ѝ, а разноцветните му очи горяха. – Не и за мен.

Никога.

Тя се пресегна и докосна рамото му.

- Знам, но ти благодаря, че ми го припомни. – Вдигна рамене. – Имах нужда да го чуя сега. А що се отнася до случващото се с... мен... сестрата каза, че никой не може да го предотврати.

Куин впери поглед в килима и дълго остана загледан.

- Не разбирам. Не биваше да се случва така.

Като преглътна ужасното чувство за провал, тя се поизправи и погали гърба му.

- Знам, че го желаше, колкото и аз.

- Не може да го загубиш. Просто е невъзможно.

- От това, което разбрах, прогнозите не са добри. Нито в началото... нито в края.

- Не, не е редно. Аз... аз я видях.

Лейла се прокашля.

- Сънищата невинаги се сбъдват, Куин.

Изглеждаше като най-простото нещо, което можеше да бъде изречено. Толкова очевидно. И в същото време пронизваше сърцето.

- Не приличаше на сън, - отвърна грубо той. Но после се отърси и отново я погледна. – Как се чувстваш? Боли ли те?

Той стана на крака, когато тя не отговори веднага, защото не искаше да го лъже за спазмите.

- Отивам да доведе д-р Джейн.

Тя сграбчи ръката му и го задържа.

- Почакай. Помисли за секунда. Ако губя малкото... - Тя се спря за миг, събра кураж и тогава продължи: - Няма причина да споделяме с никого. Никой не трябва да узнава. Може просто да оставим природата... - В този момент гласа ѝ се пречупи, ала тя се насили да продължи - ... да си свърши работа.

- Как ли пък не. Няма да застрашавам живота ти, само за да избегна сблъсъка.

- Това няма да спре аборта, Куин.

- Не ме притеснява само абортът. – Той стисна ръката ѝ. – Ти си важна. Затова отивам веднага да доведе д-р Джейн.

„Да, майната му цялото това пазене на тайни” си помисли Куин, на прага на вратата. Беше чувал истории за женски, получили кръвоизлив по време на аборти – и въпреки, че не мислеше да споделя чутото с Лейла, щеше да направи всичко възможно да го предотврати.

- Куин, спри, - извика Лейла. – Помисли си какво правиш.

- Вече го направих. С ясно съзнание. – Не изчака отново да му се противопостави. – Ти стой тук.

- Куин...

Все още чуваше гласа ѝ, когато затръшна вратата и хукна по коридора, и после по стълбите надолу. Ако имаше късмет, д-р Джейн сигурно още вечеряше със своя хелрен – двамата бяха на масата, когато той отиде да нагледа Лейла. Когато стигна във фойето, маратонките му Найк изскърцаха по мраморния под, точно преди да се озове пред арката, отделяща трапезарията. Късметът го споходи, защото лекарката все още стоеше на същото място, където я бе видял, и първата му мисъл бе да извика името ѝ. Само че осъзна, че няколко от братята все още бяха на масата и довършваха десерта си.

По дяволите. Лесно му беше да каже, че ще се справи с последиците, ако онова, което сториха двамата, се разчуеше. Но Лейла? Като свещена Избраница, тя имаше много повече за губене от него. Фюри беше справедлив мъж и можеше да им се размине. Що се отнася до останалите от обществото? Вече беше минал през ужаса да те отхвърлят и не искаше същото да се случи и с нея.

Куин бързо се отправи към мястото, където Ви и Джейн се бяха отпуснали и си почиваха - брата запалил ръчно свита цигара, а призрачната лекарка се усмихваше на някаква негова шега. В мига, в който добричката докторка погледна към него, приседна по-напред. Куин падна на колене и прошепна в ухото ѝ. Не измина и секунда и тя вече беше на крака.

- Трябва да вървя, Вишъс.

Братът вдигна диамантените си очи. Очевидно един поглед към лицето на Куин бе достатъчен: не зададе никакъв въпрос, просто кимна веднъж. Куин и докторката се оттеглиха бързо.

Д-р Джейн не загуби нито секунда да разпитва как точно се е случила тази бременност.

- От колко време кърви?

- Двадесет и четири часа.

- Колко силно?

- Не знам.

- Някакви други симптоми? Треска? Гадене? Главоболие?

- Не знам.

Тя го спря, когато наближиха голямото стълбище.

- Върви в Дупката. Чантата ми е на плота до купата с ябълки.

- Разбрано.

Куин не беше тичал толкова бързо никога през живота си. Първо излезе от антрето. После прекоси заснежения двор. Въведе кода за Дупката. Нахлу в мястото на Ви и Бъч. Обикновено никога не би връхлетял вътре, без да почука – глупости, не би се появил в Дупката без предварително уговорена среща. Тази вечер, обаче, беше пратил по дяволите всичко всичко... Чудесно, черната чанта се намираще до телевизора. Грабна я, изтича навън, изстреля се покрай паркираните коли и затропа с крака, докато чакаше Фриц да отвори входа към имението.

Връхлетя и почти изравни догена със земята.

Когато се качи на втория етаж, той мина като мълния покрай отворената врата на кабинета на Рот и влезе в гостната стая, която обитаваше Лейла. Затворил вратата, той дишаше тежко, докато приближаваше леглото, където добрата лекарка се беше настанила на неговото място. Господи, Лейла изглеждаше бяла като платно. Разбира се, загубата на кръв и страха можеха да причинят това на жената. Д-р Джейн беше по средата на изречението, когато се пресегна и взе чантата от него.

- Мисля, че трябва да започна с жизнените ти показатели...

Бум! Гръмотевичният трясък се разнесе из стаята и първата мисъл на Куин бе да се хвърли върху двете жени като щит. Но боботенето не дойде от избухнала бомба. Фюри нахлу в стаята и отвори широко вратата. Жълтите очи на брата засияха, но не на хубаво, когато погледа му се придвижи от Лейла към Джейн, после към Куин и обратно.

- Какво, по дяволите, става тук? – настоятелно попита той, а ноздрите му се разшириха, очевидно уловил същия мирис като Куин. – Видях докторката да се качва по стълбите светкавично. После Куин с чантата ѝ. А сега най-добре ще е някой да започне да обяснява. Точно на минутата.

Ала той вече знаеше. Защото виждаше изражението на Куин. Куин се обърна към брата:

- Тя забременя от мен...

Не получи възможност да довърши изречението. Ако трябваше да бъдем по-точни, едва успя да произнесе „забременя“. Братът изневиделица го сграбчи и го хвърли към стената. Гърбът му пое целия удар, а челюстта го заболя жестоко, което предполагаше, че е получил един здрав право в лицето. После грубите ръце го приковаха на място, а краката му увиснаха на около десет сантиметра над красивия ориенталски килим – точно когато хората започнаха да се събират пред вратата.

Прекрасно. Имаха си публика.

Фюри почти опря лицето си в това на Куин и оголи зъби.

- Какво си ѝ сторил?

Куин преглътна солидно количество кръв.

- Настъпи периода ѝ на нужда. И аз се отзовах.

- Не я заслужавах...

- Знам.

Фюри отново го зашлеви.

- Тя не заслужава това...

- Съгласен съм...

Тряс! Отново последва удар в стената.

- Тогава за какъв дявол я...

Ревът, изпълнил стаята, бе толкова силен, че огледалото на стената до главата на Куин се разтресе – както и сребърните четки за коса на бюрото, а също и кристалите по свещниците, закачени до вратата. Първоначално бе убеден, че е Фюри, само дето брата се намръщи и погледна през рамо.

Лейла беше станала от леглото и се приближаваше към тях, и по дяволите, погледа ѝ бе достатъчен, за да разтопи боята от някоя кола. Независимо, че не се чувстваше добре, зъбите ѝ бяха оголени, а пръстите ѝ свити като нокти и ледения полъх, който се носеше от нея, накара врата на Куин да настръхне, все едно бе поставен пред голяма опасност. Ревът, който чува, не звучеше като рев, който може да излезе от устата на който и да е мъжкар, а какво оставаше от деликатна женска със статут на Избраница. И още повече, противния тон в гласа ѝ прозвуча още по-злобещо:

- Веднага. Го. Пусни.

Гледаше към Фюри, сякаш бе готова да изтръгне ръцете му от ставите и да го пребие с тях, ако не направеше точно каквото бе наредила, и точка по въпроса. И кой да предположи, но внезапно Куин отново можеше да диша и маратонките му вече опираха пода. Като на магия. Фюри вдигна длани пред себе си:

- Лейла, аз...

- Няма да го докосваш. Не и заради това, ясна ли съм? – Стоеше на тръни, сякаш бе готова всеки момент да отскочи и да сграбчи гърлото на брата. – Той е баща на моето малко и ще бъде според всички права и привилегии.

- Лейла...

- Разбрахме ли се?

Фюри кимна с многоцветната си глава.

- Да. Но...

Тя изсъска на Древния език:

- Ако му се случи някаква беда, ще тръгна след теб, и ще те намеря дори в съня ти. Не ме интересува къде полагаш главата си за сън и до кого; отмъщението ми ще завали над теб и няма да спре, докато не се удавиш.

Последната дума прозвуча провлечено, а последната ѝ сричка се изгуби в ръмженето.

Настъпи мъртвешка тишина. Докато д-р Джейн не заговори с пресъхнало гърло:

- Ето затова казват, че женските от вида ви са по-опасни от мъжките.

- Вярно, - някой измърмори навън в коридора.

Фюри вдигна разочаровано ръце.

- Просто искам най-доброто за теб, не само като приятел, който се притеснява за теб, това ми е шибаната работа. Минала си през периода на нужда, без да кажеш на никого, легнала си с него, – Фюри посочи Куин все едно бе кучешко лайно – и после не си казала на никого за здравословния си проблем. И според теб трябва да се радвам? Да не си откачила?

Между двамата последва кратък разговор, ала Куин не успя да го чуе: цялото му съзнание се бе оттеглило дълбоко в мозъка му. Забавният коментар на брата не би трябвало да жили като пчела – и друг път бе чувал подобни неща, и за бога, дори си ги беше мислил за самия себе си. Но по някаква причина думите му предизвикаха разлом, който стигна чак до дъното на душата му. Припомняйки си, че едва ли е трагедия да се посочи очевидното, той се измъкна от спиралата на срама и се огледа. Естествено, всички се бяха струпали пред отворената врата – и отново нещата, които бе искал да останат лични, се случваха пред погледа на хиляди.

Поне на Лейла не ѝ пукаше. Или не обръщаше внимание. Изглеждаше някак смешно тези обучени професионални бойци да се страхуват да се доближат на по-малко от миля от жената. Все пак, ако искаш да оцелееш в техния бизнес, трябва отрано да се научиш правилно да преценяваш риска – и дори Куин, който се беше превърнал в обект на закрилническия инстинкт на Избраницата, не би посмял да я докосне.

- Тук се отказвам от статута си на Избраница и от всичките права и привилегии. Аз съм Лейла и се влюбих в пулсиращото сърце пред мен...

Фюри се опита да я прекъсне.

- Слушай, не е нужно да го правя...

- ... и дори повече. В очите ви се провалих, неспазвайки традициите и наученото, вече не съм девствена, заченах малко, макар в момента да го губя.

Куин блъсна главата си в стената. Да му се не види. Фюри прокара ръка през гъстата си коса.

- Шибана работа.

Лейла се олюля на краката си и всички се втурнаха да ѝ помагат, но тя избута всички ръце и съвсем сама се придвижи обратно до леглото. Внимателно наклони тялото си, сякаш всичко я болеше, и сведе глава.

- Моятa смърт е предрешена и съм готова да се изправя срещу последствията, без значение какви ще са. Това е.

Мнозина повдигнаха вежди, докато тя изричаше думите за напускане, ала никой не се възпротиви; след миг наблюдателите се размърдаха, макар Фюри все още да стоеше неподвижно. Като Куин и лекарката. Вратата се затвори.

- Добре, след всичко това наистина трябва да проверя състоянието ти, - каза д-р Джейн и внимателно помогна на жената да се настани на възглавниците, като я загъна отново със завивките.

Куин не помръдна, когато апарата за кръвно налягане се настани върху нежната ръка и се чуха няколко напомпвания. Фюри, от друга страна, крачеше напрегнато, поне докато не погледна телефона си и се намръщи.

- Затова ли Хавърс ми е звънял снощи?

Лейла кимна.

- Отидох там, за да ми помогнат.

- Защо не дойде при мен? – измърмори повече на себе си брата.

- Какво каза Хавърс?

- Не знам, защото не прослушах гласовата поща. Сметнах, че не е необходимо.

- Той ясно даде да се разбере, че ще разговаря само с теб.

След думите ѝ, Фюри погледна към Куин с пронизващите си жълти очи.

- Ще се бракосъчетаете ли?

- Не.

Изражението на Фюри отново придоби леден вид.

- Що за мъж си ти, по дяволите?

- Той не е влюбен в мен, - прекъсна го Лейла. – Нито пък аз в него.

Главата на Примейла се извърна рязко, а Лейла продължи:

- Искахме малко. – Тя се наклони напред, докато Джейн преслушваше гърба ѝ. – И с това се изчерпва всичко.

Братът изпсува.

- Не схващам.

- И двамата сме сираци и си приличаме, - каза Избраницата. – И двамата искаме... семейство по наш избор.

Фюри въздъхна, отиде до бюрото в ъгъла и се отпусна на изтънчения фотьойл.

- Ами. Ах. Това променя нещата донякъде. Помислих си, че...

- Няма никакво значение, - прекъсна го Лейла. – Това е положението. Или поне такова можеше да бъде.

Куин без причина разтърка очите си. Не бяха замъглени или нещо подобно. Не. Никак даже. Просто беше адски тъжно. Цялата проклета история. От състоянието на Лейла, през безсилието на Фюри, до пронизващата болка в собствените му гърди – от всички струеше огромна тъга.

Глава 31

- Точно това търся.

Докато говореше, Трез обиколи огромния празен склад, а стъпките от тежките му ботуши отекваха в пространството. Агентката по недвижими имоти, застанала до вратата зад него, изглеждаше облекчена и Трез го усети. Пазаренето с хората беше лесно като да откраднеш близалка от бебе.

- Може да преобразите тази част на града, - заговори жената. – Пред вас се открива истинска възможност.

- Съвсем вярно. – В действителност мястото едва ли беше подходящо за магазини и ресторанти с изискана клиентела. По-скоро ставаше за няколко студия за татуировки и пиърсинги, евтини закусвални и може би порно киносалон.

В крайна сметка тези неща не го притесняваха. Дори и сутеньорите се гордееха с работата си, а и той самия имаше склонността да се довери повече на някой, който прави татуировки, отколкото на така наречените „издигнали се граждани”.

Трез се завъртя наоколо. Мястото беше гигантско, височината и широчината му бяха почти еднакви, с много редици прозорци едни над други – доста от тях бяха изпочупени и покрити със шперплат. Покривът изглеждаше стабилен, покрит с гофрирани ламаринени листове, които пазеха от снега, но не и от студа. Подът беше бетонен, но очевидно под него имаше още един етаж – на определени места по земята бяха разположени люкове, но очевидно никой от тях не можеше да се отвори с лекота. Електричеството изглеждаше добре, въпреки че нямаше следа от вентилационна система или климатици, а водопровода бе пълен ужас. Той, обаче, виждаше помещението по съвсем различен начин в съзнанието си, направо си го представяше – клуб от класата на Лаймлайт. Естествено, проекта щеше да погълне много средства, и щеше да отнеме няколко месеца, преди да бъде завършен, ала накрая Колдуел щеше да си има ново модерно заведение, а той щеше да разполага с още един източник на печалби. И така всички печелеха.

- Имате ли вече оферта?

Трез погледна към жената. Беше абсолютна професионалистка в черното си вълнено палто, хубавия костюм и полата под коляното – почти цялата ѝ кожа бе покрита, и то не само защото бе декември. И макар да излъчваше строга официалност с пригладената си коса, за Трез изглеждаше красива като всички други жени: имаше гърди и мека нежна кожа, и място между краката, с което да си поиграе. А и тя го харесваше. Разбра го заради начина, по който отместваше погледа си от него, а и заради факта, че не знаеше какво да прави с ръцете си – първо ги пъкна в джобовете на палтото, после започна да си играе с косата, придърпа и приглади копирената си риза....

На ум му идваха няколко неща, с които да занимае ръцете си. Трез се усмихна и тръгна към нея – спря едва когато навлезе в личното ѝ пространство.

- Да, искам го.

Потвърждението удари точното място, и бузите ѝ мигновено се зачервиха не от студа, а от възбуда.

- О, добре.

- Къде искате да го направим? – попита той провлачено.

- Да подпишете договора, нали това имате предвид? – Тя се покашля. – Всичко, което се изисква от вас, е да ми кажете какво... искате и аз... ще довърша процедурата.

Супер, не беше свикнала със случайния секс. Колко сладко.

- Тук.

- Моля? – най-после го погледна в очите.

Той се усмихна бавно и внимателно, така че зъбите му да не се покажат.

- Офертата. Нека я изготвим тук.

Очите ѝ се ококориха.

- Наистина ли?

- Да, наистина. – Той се приближи още малко, но още не се докосваха. Щеше да му достави удоволствие да я съблазни, но трябваше да се увери, че тя е сто процента съгласна. – Готова ли сте?

- Да... подпишем... договора.

- Аха.

- Тук, ъх, тук е студено, - отвърна тя. – Може би в моя офис? Там изготвяме... повечето... от офертите.

Изневиделица от нищото го връхлетя образа на брат му, седнал на дивана у дома, втренчен в него, сякаш е огромен проблем – и когато образа се заседя, той осъзна, че е правил секс с всяка жена, изпречила се на пътя му през последните... мамка му, от колко дълго?

Е, очевидно, ако не бяха в подходяща възраст, за да имат партньор, не се занимаваше с тях. Избягваше и тези в период на овулация. Което свеждаше бройката до колко – дузина, или две? Чудесно. Какъв герой.

Какво, по дяволите, правеше? Не искаше да се връща в офиса на жената – най-малкото защото не разполагаше с достатъчно време, ако искаше да бъде в Желязната Маска за откриването. Така че единствената възможност оставаше точно тук, изправени, полата ѝ вдигната до кръста, краката ѝ около ханша му. Бързо, по същество, и после всеки по пътя си. И това, разбира се, след като ѝ каже колко пари е готов да плати за сградата.

И после какво? Надали щеше да я изуча при подписването. Рядко повтаряше, и то само ако жената го привличаше адско много или ако наистина изпитваше голяма възбуда – а в този случай не беше така. За бога, в крайна сметка какви бяха облагите му от изживяването? Нямахме да я види гола. Нито пък кожата им щеше да се трие една в друга. Освен ако... ама разбира се. Кога за последно беше истински с жена? По обичайния, нормален начин. С вечеря, малко музика, целувки по врата, които водят до спалнята... после продължителен, бавен, търпелив секс, последван от няколко оргазъма. И без паническо задушаване, когато всичко свърши.

- Няма ли да кажеш нещо? – жената го гледаше любопитно.

Ай Ем винаги имаше право. Нямахме нужда да продължава с глупостите. По дяволите, дори не изпитваше влечение към агентката на недвижими имоти. Тя стоеше пред него, под ръка, а и сватбения пръстен на ръката ѝ предполагаше, че няма да създава много неприятности след това, защото имаше какво да губи.

Трез отстъпи назад.

- Слушай, аз... - Телефонът в джоба на палтото му зазвъня и той си помисли, че момента е перфектен. Погледна го – беше Ай Ем. – Извини ме. Трябва да отговоря. - Хей, какво правиш, малкото ми братче?

Ай Ем отговори тихо, сякаш снишил гласа си.

- Имаме компания.

Тялото на Трез се напрегна.

- Каква и къде?

- Аз съм въкъщи.

О, проклетие.

- Кой е?
- Спокойно, не е годеницата ти. Анс Лай е тук.
Първосвещеника. Фантастично.
- Ами, зает съм.
- Не е дошъл да види мен.
- Тогава по-добре да се връща там, откъдето е дошъл, защото за него съм супер зает. –
Отсреща настъпи мълчание и той избухна. Не можеше да стои на едно място, затова закрочи
наоколо: - Слушай, какво очакваш да направя?
- Да спреш да бягаш и да разрешиш проблема.
- Няма с какво да се справям. По-късно ще се видим, става ли?
Чакаше да чуе отговор. Вместо това връзката прекъсна. Все пак, когато очакваш брат ти да
разчисти бъркотията ти, не може да искаш да се сбогува с теб с топли чувства.
Трез затвори и хвърли поглед към агентката. Усмихна се широко, отиде до нея и погледна
надолу. Устните ѝ бяха малко по-тъмно червено коралово от нужното, но на него не му
пукаше. Червилото нямаше да остане дълго на устните ѝ.
- Нека ти покажа колко горещо може да стане тук, - каза той с мръснишка усмивка.

В същото време в имението на Братството, в стаята на Лейла, между замесените в
ситуацията се усещаше по-ведро настроение. Фюри вече не се опитваше да превърне Куин в
стенен орнамент, Лейла стоеше, докато я преглеждаха. И вратата най-накрая бе затворена,
така че случващото се щеше да стане само пред погледа на четиримата свидетели. Куин с
нетърпение очакваше д-р Джейн да проговори. Тя най-последно праметна слушалката около
врата си и седна. Изражението ѝ не му даваше никаква надежда.
Не разбираше. Беше видял дъщеря си пред портата към Небитието: когато го пребиха и
оставиха да умре покрай пътя, той се възнесе бог знае къде и се озова пред белия портал... и
видя пред портите младо момиче, чиито очи отначало изглеждаха един цвят, ала после
едното стана синьо, а другото зелено като неговите. Ако не беше станал свидетел на това,
вероятно никога нямаше да легне с Лейла. Ала беше толкова сигурен, че това е съдбата, и
никога не изпита грам съмнение...
Мамка му, може би малкото щеше да е резултат от връзката му с друга, някъде в бъдещето.
Имаше малка вероятност отново да преспи с някоя друга. Всъщност никаква. След като Блей
веднъж му се отдаде....
Абсолютно никаква.
Дори ако той и бившия му приятел никога повече не се озовяха под завивките, той нямаше
намерение да бъде с никой друг. Кой можеше да се сравни с Блей? А и целомъдрието беше
по-добре от това да се задоволиш с втория си избор, защото засега вселената му предлагаше
само това.
Д-р Джейн прочисти гърлото си и пое ръката на Лейла.
- Кръвното ти налягане е малко по-ниско. Пулсът ти е бавен. Мисля, че и двете могат да се
покачат, ако се нахраниш...
Куин буквално скочи върху леглото и протегна китките си напред.
- Веднага, ето. Давай...
Джейн сложи ръка върху китките му и се усмихна.
- Обаче това не ме притеснява толкова.

Той замръзна и с ъгъла на окото си видя как Фюри също застина.

- Ето какъв е проблема. – Докторката отново насочи вниманието си към Лейла и заговори меко и нежно: - Не знам много за бременността при вампирите, и колкото и да ми е неприятно да го кажа, но мисля, че отново трябва да отидеш при Хавърс. – Вдигна ръка, сякаш очакваше споровете да започнат. – Важно е за нея и за малкото – трябва да я заведем при някого, който може да я лекува правилно, макар че при други обстоятелства, никой от нас не би почукал на вратата на онзи човек. И, Фюри – тя погледна към братата – ти трябва да отидеш с нея и Куин. Присъствието ти ще улесни всички.

След думите ѝ всички стиснаха устни.

- Права е, - каза най-накрая Куин. И после се обърна към Примейла. – А ти трябва да кажеш, че си бащата. Така ще ѝ обърнат повече внимание. Ако аз се представя за бащата, той дори може да откаже да се погрижи за нея – ще се отнесе с нея като с пропаднала, изчукана от недъгавия. Може да ни обърне гръб и да не ни приеме.

Фюри отвори уста. И я затвори. Нямаше какво повече да се каже. Фюри извади телефона си и се обади в болницата, за да съобщи, че са на път, и по гласа му личеше, че е готов да подпали мястото, ако Хавърс и екипа му объркат нещо. Уредиха и това, и Куин се приближи към Лейла. С нисък глас ѝ каза:

- Този път ще е различно. Той ще се погрижи за теб. Не се притеснявай, с теб ще се отнесат като с кралица.

Очите на Лейла се бяха разширили, ала все още се държеше.

- Да. Добре.

В крайна сметка братът не беше единствения, готов да се нахвърли. Ако Хавърс отново покажеше към Лейла отвращение, типично за глимера, Куин бе готов да разбие на пух и прах егото му. Лейла не заслужаваше скапано отношение, дори и защото бе избрала да се чифтоса с отхвърления.

По дяволите, може би щеше да е по-добре, ако изгуби бебето. Наистина ли искаше да прокълне детето, което щеше да носи неговото ДНК?

- И ти ще дойдеш, нали? – попита тя, може би пропуснала част от думите.

- Да. Ще бъда там.

Когато Фюри затвори, погледа му прескачаше между двамата и жълтите му очи се присвиха.

- Добре, ще ни приемат веднага, щом отидем. Фриц ще загрее мерцедеса, но ще карам аз.

- Съжалявам, - каза Лейла и се загледа в прекрасния мъж. – Знам, че подведох Избраниците и теб, но самия ти ни каза да дойдем от тази страна и да започнем да живеем.

Фюри сложи ръце на кръста си и въздъхна. Поклати глава и по изражението му стана ясно, че ако имаше възможност, щеше да я предпази от всичко.

- Да, аз го казах. Аз съм причината за това.

Глава 32

На това му се казва могъща сила, помисли си Кор, докато разглеждаше войниците си, въоръжени и готови за нощ, изпълнена с битки. След денонощие на възстановяване, последвано от групово хранене, бяха нетърпеливи да излязат навън и да открият враговете, и той бе готов да ги пусне от подземията на склада.

Имаше само един проблем: някой обикаляше отгоре. Като по команда стъпките се преместиха над дървения капак над главата му. През последния половин час следеше

движението на неканените гости. Единият тежеше доста и имаше мускулесто тяло. Другият гост бе доста лек – може би жена. Обаче не можеше да улови никаква миризма – подземното ниво беше херметически затворено.

Вероятно просто двама души минаваха оттук, въпреки че се чудеше и не можеше да си обясни защо двама, очевидно не бездомници, ще скитат наоколо през студената нощ? Които и да бяха, по каквато и причина да бяха дошли, обаче, той щеше да защитава правата си на незаконно настанил се, какъвто бе в действителност.

Нямаше да навреди, ако изчака. Ако можеше да избегне клането на няколко безполезни човешки същества, означаваше, че щеше да продължи да използва мястото напълно необезпокояван. Никой не каза нищо, когато стъпките продължиха. Гласовете се смесваха – нисък и висок. После звънна телефон.

Кор проследи звъненето и последвалия разговор, като се придвижи безшумно до другия люк, където се спря човека, водещ разговора. Застинал, той слушаше напрегнато и улови половината от много безинтересен разговор, който не подсказваше по никакъв начин що за хора обикалят горе.

Не след дълго непогрешимите звуци от секс се просмукаха долу. Зайфър се изсмя тихо и Кор хвърли поглед към копелето, за да го накара да млъкне. Макар всички люкове да бяха затворени отдолу, никога не се знаеше какви беди могат да донесат в даден момент тези плъхове без опашки.

Придвижвайки се безшумно, той се премести до вратата в другия край на склада, онази, която се отваряше към помещение, което приличаше на офис на склададжията. Открехна внимателно люка, стисна едно от оръжията си, дематериализира се навън и вдиша. Не беше човек. Така де, едното от съществата бе човек... ала другото не. В ъгъла външната врата се затвори и ключалката изщрака. Придвижвайки се като призрак през помещението, Кор притисна гръб към яката тухлена стена и надникна през един от замъглените прозорци. На подобие на паркинг отпред светнаха фарове.

Той се дематериализира навън през едно счупено стъкло и се стрелна към покрива на склада отсреща. Това вече бе интересно. Долу стоеше *сянка* – седнал зад волана на БМВ-то, свалил прозореца до долу, а на джипа се бе облегла човешката жена. За втори път налиташе на *сенки* в Колдуел. Те бяха опасни.

Извади телефона си, откри по снимките в указателя си номера на Троу и нареди на войниците си да тръгват на бой. Можеше да се справи сам с двамата, които си тръгваха.

Някъде долу, *сянката* се протегна и придърпа за врата жената към него, а после я целуна.

После запали колата, даде назад и потегли, без да се обръща. Кор хукна от покрив на покрив, следвайки мъжа, който се отправи към района на нощните клубове по пътя, който се движеше успоредно на реката.

Първоначално изпита хлад, все едно вятъра бе сменил посоката си, ледения порив като че идваше зад него, а не го връхлетя в лицето. После си помисли... не. Студът идваше от вътрешността му. Каквито и вълни да усещаше, всички идваха изпод кожата му...

Неговата Избраница беше някъде наблизо. Неговата Избраница. Незабавно изостави следата на *сянката*, смени посоката и се приближи до река Хъдсън. Какво ли правеше в този район...

Намираше се в кола. Пътуваше с кола. Инстинкта му подсказваше, че се движи с много висока скорост и няма да може да я проследи. Единственото обяснение бе, че се намира на северния път и се движи с повече от сто километра в час.

Тръгна обратно по посока на редиците складове, и се фокусира върху посоката, от която

получаваше сигнала. Бяха изминали месеци, откакто за последно се храни от нея, и с ужас осъзна, че връзката, създадена от кръвта ѝ, потекла в неговите вени, бе започнала да избледнява – до такава степен, че не можеше да засече колата. Ала после забеляза луксозния седан, защото той намали, когато наближи изхода, преди пътя да се отклони към мостовете. Дематериализира се върху подпорните греди и застопори кубинките си на върха на една от вертикалните тръби на моста, докато чакаше колата да мине под него. След момент тя премина бавно, продължи напред и се отправи към половината от града, разположен от другата страна на реката.

Той продължи да следи колата, като спазваше безопасна дистанция, но все пак не можеше да заблуди никого. Ако той можеше да усети своята Избраница, означаваше, че и тя може да го надуши.

Въпреки това нямаше намерение да изгубва следите ѝ.

Куин се настани на предната седалка на мерцедеса, пистолета му Хеклер и Кох четиридесет и пети калибър дискретно се поклащаше на кръста му, и погледа му непрестанно се местеше между огледалото за задно виждане към страничното огледало и после към предното стъкло. Господи, толкова много неща трябваше да се обяснят и оправят. Лейла и малкото.

Инцидента с Чесната. Онова, което Куин причини на собствения си братовчед предната вечер. И разбира се, ситуацията с Блей.

О, Господи... Блей. Когато Фюри приближи изхода на пътя, който водеше към мостовете, мозъка на Куин остави настрана притесненията за Лейла и започна да си припомня всякакви картини, звуци и вкусове от случилото се през деня. Осъзнаваше, че случилото се между тях не беше сън, и тялото му помнеше всяко движение, все едно секса се бе отпечатал върху плътта му и завинаги промени начина, по който изглеждаше. И въпреки това, когато му се наложи да се справя с ново-възникналата драма, кратката им среща му се стори праисторическа, все едно не се бе случила предната вечер. Страхуваше се, че няма да се повтори никога. „*Никога повече не ме докосвай по този начин.*”. Изръмжа и разтри главата си.

- Не е заради очите ти, - каза Фюри.

- Какво?

Фюри погледна към задната седалка.

- Хей, как сте там? – попита той жените. Когато д-р Джейн и Лейла отговориха положително, той само кимна. – Вижте, за секунда ще вдигна преградата, става ли? Всичко е наред, да знаете.

Братът дори не им даде възможност да отговорят и Куин замръзна на мястото си, когато преградата зад него се вдигна, разделяйки седана на две части. Нямаше да избяга от очната ставка, ала и не гореше от желание да проведе разговора, а щом Фюри вдигна преградата, се очакваше грозна картина.

- Не очите ти са проблема, - каза Братът.

- Прощавай?

Фюри се извърна.

- Не се вбесих заради дефекта, свързан с очите ти. Лейла е влюбена в теб...

- Не, не е.

- Виждаш ли, сега наистина ме вбесяваш.

- Попитай я.

- Докато абортира твоето бебе? – отсече братът. – Да, точно това ще направя.
Куин трепна и Фюри продължи.

- Гледай какво е положението с теб. Обичаш да живееш на ръба и да дивееш – честно, смятам, че дори ти помага да се справиш с гадостите, на които си бил подложен от семейството си. Ти си като иконоборец – отричаш всичко традиционно и мразиш правилата. Нищо не може да те нарани. И дори и да не ти се вярва, поведението ти не ме тревожи. Прекарвай нощите и дните си както можеш. Но в мига, в който разбиеш сърцето на някоя невинна – особено ако е под моята опека, - тогава вече имаме проблем.

Куин погледна навън през прозореца. Първо, браво на големия мъж до него. Мисълта, че го съдеше заради характера му, а не заради генетичната мутация, му подейства освежаващо. Не че не беше съгласен с брата – наистина се държеше така допреди година. Преди това наистина му беше изтървал края и то във всяко отношение. Сега бе променен.

Очевидно мига, в който Блей намери половинката си, му подейства като ритник в тащаците и най-послед го накара да порасне.

- Вече не съм такъв, - отговори той.

- Значи наистина си готов да се обвържеш с нея? – Когато той не отговори, Фюри вдигна рамене. – И ето те отново. Последното, което ще кажа – отговорен съм за нея законно и морално. Може и да не се държа като типичния Примейл в някои аспекти, но към останалите си задължения се отнасям съвсем сериозно. От мисълта, че си я забъркал в тази каша, ми се повдига, и не мога да повярвам, че не го е направила, за да ти угоди – каза, че и двамата сте искали малко? Сигурен ли си, че не си бил само ти, а тя го е направила, за да те ощастливи? Това ми звучи повече като нея.

Въпросът бе риторичен. Куин не можеше да критикува логиката, дори и да бе погрешна. Ала когато прокара ръка през косата си, реши да запази за себе си факта, че Лейла го потърси и сама отиде при него. Ако Фюри искаше да мисли, че вината е изцяло негова – щеше да го понесе. Бе готов да понесе всичко, което ще откъсне вниманието и натиска от Лейла.

Фюри се загледа в него.

- Не е редно, Куин. Истинските мъже не постъпват така. Виж положението, в което се намира тя. Ти ѝ го причини. Заради теб е на задната седалка на колата, а това никак не е редно.

Куин затвори очи и ги стисна. Думите на Фюри щяха да отекуват в съзнанието му през следващите сто години. Може и повече.

Когато се качиха на моста и оставиха мигащите светлини на центъра зад себе си, той стисна здраво прокълнатата си от бога уста, и Фюри също замълча.

В крайна сметка братът каза всичко, което имаше да се каже.

Глава 33

Асеил навлезе дълбоко в чуждата територия със своя Рейндж Роувър, следейки жертвата си. С колата му беше по-удобно, а и сега можеше лесно да проследи местонахождението на жената: докато я чакаше до Аудито да се появи, той закрепил проследяващо устройство под огледалото за обратно виждане. Неговият айфон се погрижи за останалото.

След като си тръгна набързо от квартала - заради неговото умишлено дематериализиране от

погледа ѝ с цел да я дестабилизира – тя прекоси реката и се отправи към покрайнините на града, където къщите бяха малки, залепени една до друга, покрити с алуминиеви листи. Продължи да я следи, като гледаше да се движи на поне две пресечки зад нея, и се подразни от ярките многоцветни светлини, окичени в квартала – хиляди вериги лампички, омотани около храстите, провесени от покривите и закрепени около прозорците и вратите. Но това бе само началото. Осветената сцена с яслите беше изложена на видно място на всяка предна морава, а до нея се кипреха дебели снежни човеци с червени шалове и сини панталони, които светеха отвътре. Беше готов да се обзаложи, че за разлика от сезонните украси, статуите на Дева Мария оставаха за постоянно.

Колата ѝ спря, той се приближи, паркира четири къщи по-надолу и изгаси фаровете. Тя не излезе веднага от колата, ала когато го направи, вече не носеше шубата и тесните ски панталони, с които бе облечена, докато го шпионираше. Вместо това се беше преоблякла и сега носеше дебел червен пуловер и джинси. Бе пуснала свободно кафявата си коса, която падаше тежко под раменете и се навиваше по краищата.

В мрака се чу ръмженето му.

Бързо и леко тя изкачи четирите циментови стъпала, които водеха към скромната входна врата на къщата. Отвори мрежестата врата с металните извивки, подпря я с бедрото си, отключи и затвори след себе си. В светлината на долния етаж той я наблюдаваше как се разхожда в предната стая, или по-скоро виждаше сянката ѝ, защото тънките завеси не му позволяваха добра видимост. Замисли се за собствените си щори. Беше му отнело много време, за да усъвършенства изобретението си, а и къщата на река Хъдсън беше перфектна, за да ги изпробва. Преградните работеха дори по-добре, отколкото бе очаквал.

Но тя беше достатъчно умна, за да надуши аномалиите, и той се зачуди каква е уловката. На втория етаж светна лампа, сякаш някой, който спеше, се бе надигнал след пристигането ѝ.

Зъбите му запулсираха. Мисълта, че някой човешки мъж я чакаше в стаята, в която се бяха изчукали, го караше да покаже превъзходството си, макар да нямаше смисъл. В крайна сметка той я следеше заради собствената си безопасност и нищо повече. Абсолютно нищо повече.

Ръката му тъкмо търсеше дръжката на вратата на колата, когато телефона му извънтя. Точно навреме. Когато видя кой го търси, се намръщи и вдигна телефона до ухото си.

- Две обаждания за толкова кратко. На какво дължа честта?

На Ривендж изобщо не му беше забавно.

- Не ми се обади.

- А трябваше ли?

- Внимавай, момче.

Погледът на Асеил остана прикован върху малката къща. Любопитството го гризеше и отчаяно искаше да разбере какво се случва вътре. Дали бе тръгнала нагоре по стълбите, докато се разсъблича? От кого точно криеше заниманията си? Определено ги криеше, иначе защо щеше да се преоблича в колата, точно преди да се прибере?

- Ало?

- Благодаря за любезната покана, - чу се да казва.

- Не е покана. Ти си проклет член на Съвета, откакто обитавате Новия свят.

- Не.

- Моля?

Асеил се замисли за срещата в къщата на Елан в началото на зимата, онази, за която Ривендж не знаеше, и на която се появиха шайката копелета. Спомни си и за покушението над Рот, Слепия крал – който стана в собствения имот на Асеил, за бога. Твърде много драма за неговия вкус. С тренирана лекота, той започна същата реч, която изнесе пред Кор.

- Аз съм бизнесмен по предпочитание и по предназначение. И въпреки че уважавам както сегашния суверенитет, така и силата на Съвета, не мога да отклонявам времето и енергията си от моите мероприятия. Нито сега, нито за в бъдеще.

Настъпи мълчание. А после от другия край на връзката се чу все така злия глас:

- Чух за бизнеса ти.

- Чул си.

- И аз се занимавах със същото няколко години.

- Разбирам.

- И успях да се справя и с двете.

Асеил се усмихна в мрака.

- Може би нямам твоя талант.

- Ще бъда съвсем ясен. Ако не се появиш на срещата, ще считам, че играеш в грешния отбор.

- С това си заявление потвърждаваш, че отборите са два и са противници.

- Разбирай го както искаш. Но ако не си с мен и краля, значи си наш враг.

Точно същото каза и Кор. В крайна сметка дали имаше друга възможна позиция в зараждащата се война?

- Кралят беше прострелян в твоя дом, Асеил.

- Спомням си, - измърмори сухо той.

- Мисля, че би искал да се сложи край на всякакви инсинуации относно твое участие.

- Вече го направих, още същата нощ казах на братята, че нямам нищо общо. Дори им дадох колата, с която те и краля избягах. Защо ми е да го правя, ако бях предател?

- За да спасиш собствения си задник.

- Мога да се опазя и без да ми се налага да водя разговор, уверявам те.

- И така, какъв е графика ти?

Светлините на втория етаж угаснаха и той се зачуди какво ли прави жената в мрака и с кого. Зъбите му самоволно се оголиха.

- Асеил. Наистина ме отегчаваш с бавното си схващане.

Асеил включи на скорост. Нямаше намерение да седи на тротоара и да чака да види какво ще се случи вътре. Очевидно тя щеше да си остане въкъщи тази вечер. Освен това, телефона му щеше да го уведоми веднага, щом колата ѝ потеглеше.

Докато завиваше по улицата и започна да набира скорост, той заговори ясно.

- В настоящия момент подавам оставката си от позицията в Съвета. Неутралната ми позиция в битката за короната няма да бъде оспорвана от никоя страна...

- И ти знаеш кои са играчите, нали?

- Заявявам го смело – не съм на ничия страна, Ривендж. Не знам как да се изкажа по-ясно, и никой, нито ти, нито твоя крал, нито някой друг, няма да ме въввлече във войната. Не ме притискай и знай, че неутралната ми позиция е точно това, което получиха и те.

В тази връзка си спомни, че беше обещал на Елан и Кор да не разкрива самоличността им, и смяташе да пази обещанието си – не защото вярваше, че групичката някога ще му върне услугата, а поради простия факт, че който и да спечелеше битката, на довереника щеше да се гледа или като на изменника, който трябва да бъде ликвидиран, или като на героя, който да

бъде похвален. Проблемът бе, че до самия край нямаше да узнае кой е победител и кой губещ, а не му се искаше да залага и да рискува.

- Значи са те потърсили, - заяви Рив.

- Да, получих копие от писмото, което изпратиха през пролетта.

- Това ли е единствения ти контакт с тях?

- Да.

- Лъжеш.

Асеил спря на светофар.

- Със сигурност може да кажеш някоя гадост или да направиш нещо, за да ме въвлечеш в това, велики *лийдайър*.

Със заплашителен глас мъжа от другата страна изръмжа:

- Не разчитай на това, Асеил.

Ривендж затвори.

Псувайки, Асеил хвърли телефона си на другата седалка. После сви ръце в юмруци и удари волана. Ако имаше нещо, което да не може да понася, то бе да бъде въвличан във водовъртежа от караници между другите. Пет пари не даваше кой седи на трона, или кой командва *глимерата*. Просто искаше да го оставят на мира и да си изкарва сам парите на гърба на плъховете без опашки. Толкова ли беше трудно за разбиране?

Светна зелено и той натисна педала на газта, макар да нямаше определена посока. Просто караше наоколо и след около петнадесет минути усети, че се е качил на един от мостовете над реката. Рейндж Роувъра му бе решил да го отведе у дома. Когато тръгна към отсрещния бряг, телефона му иззвъня като камбанка, но той почти не му обърна внимание. Но близнаците бяха излезли, за да придвижат новата пратка на Бенлуис, и той искаше да разбере дали тия дребни дилъри най-накрая бяха свършили нещо като хората.

На дисплея не се виждаше пропуснато обаждане или съобщение. Черното Ауди отново се движеше. Асеил натисна спирачката, спря по средата, зад него се чуваха клаксони и ругатни, но той завъртя и тръгна по заснеженото средно платно. След миг се озова на входа на моста. От мястото, на което се намираше, Кор имаше нужда от бинокъла, за да види както трябва своята Избраница.

Колата, в която пътуваше тя – голям черен седан, продължи напред по моста, измина още пет-шест мили и след това отби по черен път, който поемаше на север. След още няколко мили и след малката табела колата зави по пращната алея, задушена от двете страни с вечно зелени храсти. Най-накрая спря пред смачканата панелна сграда, която не само изглеждаше зле, но очевидно нямаше нито прозорци, нито врата.

Той нагласи фокуса, когато двамата мъже се появиха отпред. Веднага разпозна единия – косата го издаде – Фюри, син на Агъни, който според слуховете беше провъзгласен за Примейл на Избраниците.

Черното сърце на Кор заби силно. Особено след като разпозна втората фигура: там стоеше боеца с различните очи, с който се бе сражавал в къщата на Асеил, когато краля бе почти отнесен от духовете.

И двамата мъже извадиха оръжията си и огледаха периметъра.

Кор се намираше по посока на вятъра, наоколо нямаше никой друг, връзката му с Избраницата засега бе блокирана и той предположи, че двамата ще продължат с това, което бяха планирали за неговата жена. Всъщност изглеждаше така, сякаш я водеха в затвора. Само. През. Трупа. Му. Тя нямаше нищо общо с войната, макар да я използваша за престъпни

цели, ала не по нейна вина – и очевидно щяха да я екзекутират или да я заключат в килия, където да прекара останалото си време на земята. Или не. Той сложи ръка върху пистолета си.

Ноцта изглеждаше добра да се погрижи за тая работа. Наистина, сега бе шансът му да я има като своя, да я спаси от каквото и да било наказание, което ѝ бяха отредили, задето несъзнателно бе помогнала на врага и го бе подтикнала. А може би обстоятелствата около нейното несправедливо осъждане щяха да я предразположат към нейния враг и спасител. За миг затвори очи, представяйки си я в неговите покои.

Когато Кор повдигна клепачи, Фюри отваряше задната врата на седана и се пресягаше вътре. Когато братът се изправи, от колата се подаде Избраницата, и двамата бойци я подкрепяха от двете страни, докато тя се придвижваше напред към сградата.

Кор се приготви за действие. След толкова време, след цял живот, той най-накрая я накара да се вгледа в личността му, и този път нямаше намерение да пропилява шанса, предоставен му от съдбата – не и когато очевидно живота ѝ висеше на косъм. Щеше да надделее – заплахата над живота ѝ увеличи силата му до невиждани размери, умът му стана остър като бръснач и докато кроеше планове за атака, успя да запази спокойствие. Наистина, охраняваха я само тези двамата, а с тях имаше жена, която не само беше невъоръжена, но ясно си личеше, че няма никакво обучение и не знае как да се справя в бойна среда. Той бе достатъчно могъщ, за да се справи с похитителите на жената. Тъкмо се подготвяше да се втурне напред, когато хладния бриз донесе до него миризмата на Избраницата му – мъчителния уникален парфюм, присъщ само на нея, който го караше да се препъва в кубинките си...

Внезапно той усети промяната.

Кръв.

Тя кървеше. Имаше и нещо друго...

Несъзнателно тялото му се приближи, материализира се, формата му възстанови теглото си, и той застана зад стопанската постройка, която бе едва на три-четири метра от главната постройка.

Тя не беше затворник, водена към клетка или към екзекуция.

Избраницата му вървеше трудно. И воините я придържаха грижовно: дори с извадени оръжия и с очи, претърсващи наоколо за някакъв знак за нападение, те се отнасяха толкова внимателно с нея, както биха се отнесли към най-нежното и крехко цвете.

Тя не беше малтретирана. Нямаше следи от контузии и синини. И докато тримата вървяха, тя поглеждаше ту към единия, ту към другия мъж и се опитваше да ги успокои – в действителност, двамата воини не гледаха агресивно.

Всъщност на лицата на двамата бе изписан същия ужас, който изпита той, когато усети кръвта ѝ.

Сърцето на Кор заби още по-силно срещу гърдите му, а съзнанието му опитваше да открие смисъла. И тогава той си спомни нещо от миналото си. Когато след раждането му неговата *мамен* го изоставила, бил настанен в дом за сираци в Древната страна и бил оставен на произвола на съдбата. В дома той останал сред нежеланите, повечето, от които имали физически деформации като него, в продължение на почти десетилетие – достатъчно дълго, за да си създаде трайни спомени за случилото се в тъжния, самотен дом. Достатъчно дълго, за да навърже събитията и да разбере какво се случвало, когато самотна жена се появяла пред портите, влезела и после крещяла с часове, а понякога и с дни... преди да роди, в

повечето случаи, мъртво малко. Или да направи аборт.

По онова време онази кръв имала много специфична миризма. И миризмата, донесена от студения вятър сега, бе същата. С ноздрите си усещаше бременността на жената.

За пръв път през живота си се чу да произнася в абсолютна агония:

- Пресвета Дево от Небитието...

Глава 34

Идеята, че членовете на Съ-Хийб можеха да се настанят в Колдуел, караше Трез да иска да си опакова багажа, да вземе брат си и да хукне през глава далеч от града.

Докато караше от склада към Желязната маска, усещаше в главата си пълна каша, и му се наложи сериозно да се замисли къде трябва да завие, пред кой знак да спре и къде да паркира, щом пристигне пред клуба. Когато изключи двигателя на хикс петицата, остана дълго време зад волана, загледан в тухлената стена на сградата. Каква метафора – намираще се в безизходица.

Не че не знаеше, че разочарова близките си. Проблемът бе, че не му дремеше. Не искаше да спазва старите традиции. Сега живееше собствения си живот и отказваше да спазва обещанието, дадено при раждането му, което щеше да го „затвори в клетка”. Нямаше да стане.

През последния век Ривендж извърши някое и друго добро дело, спасявайки неговия задник и на брат му, и нещата за Трез се преобърнаха. На двамата с Ай Ем им беше наредено да се присъединят към симпата извън Територията, за да погасят дълговете си, и се оказа, че „принудителното” му разплащане е билета му към свободата, която отдавна чакаше. Въпреки че съжаляваше, че намеси Ай Ем в цялата драма, в крайна сметка брат му трябваше да дойде с него, което се оказа поредното перфектно решение, довело до сегашния му живот.

Напускането на Съ-Хийб и живота във външния свят се оказаха неговото прераждане, за пръв път усети сладкия вкус на свободата. Тук нямаше протоколи. Нямаше правила. Никой не дишаше във врата му.

Иронично, но очакваше нож в гърба от съдбата, задето се бе осмелил да излезе извън Територията и да се замеси с Необщителните. Очакваше го наказание, което да го върне обратно в редиците.

И оттогава, дълбоко в дебрите на съзнанието си се надяваше, че благодарение на естеството на взаимоотношенията му с Необщителните през последното десетилетие, щеше да изглежда осквернен в очите на Съ-Хийб, и така щеше да се окаже неподходящ за „честта”, която му се оказваше по рождение. И петното върху честта му щеше да е неговия път към постоянната свобода, завинаги.

Проблемът бе, че щом са изпратили Анс Лай, първосвещеника, явно не бе успял да постигне целта си. Освен ако посещенията му не беше с цел да го накара да се отрече от обещанието. Все пак Ай Ем му съобщи за посещенията.

Трез погледна телефона си. Нямаше пропуснати видео съобщения, нямаше есемеси. Двамата с брат му отново бяха в немилост - освен ако Ай Ем не бе решил да зареже всичко и да се прибере у дома при племето. По дяволите...

Рязкото почукване на прозореца му не само го върна към действителността, но дори го

накара да извади оръжието си. Трез се намръщи. Отвън до колата му стоеше човек с размерите на къща. Имаше бирено шкембе, ала широките рамене предполагаха, че редовно се занимава с тежка физическа работа, а голямата, широка челюст разкриваше кроманьонския му произход, и също говореше за арогантност, присъща на големите, тъпи животни. Дъха излизаше през разширените му ноздри като на бик; наведе се и задумка по стъклото с голямата си мечешка лапа.

Явно искаше да му обърнат внимание. Трез беше повече от готов да му го даде. Без предупреждение отвори рязко вратата и удари пича право в топките. Човекът залитна назад и се хвана за чатала, а Трез се изправи в целия си ръст и запаса пистолета на кръста си така, че да не се вижда, но да може лесно да го стигне.

Когато господин Агресивния се освести достатъчно, че да погледне нагоре, ама много нагоре, изглежда че за момент изгуби ентузиазма си. Все пак Трез беше четирийсет-петдесет сантиметра по-висок и с около четирийсет килограма по-тежък от мъжа. Независимо, че носеше спортни кецове Дънлоп.

- Мен ли търсиш? – попита Трез с тон, все едно питаше „Сигурен ли си, че искаш да продължиш, големия?“.

- Да. Аз е.

Ясно, на човека му куцаше не само преценката за риск, но и граматиката. Сигурно имаше проблеми и със събирането и изваждането на цифрите.

- Съм, - каза Трез.

- Какво? – Произнесе го „къкво“.

- Сигурен съм, че се произнася „Да. Аз съм.“, а не „Аз е“.

- Може да ми целунеш задника. К'во ще речеш за тва? – Мъжът се приближи. – И стой настрана от нея.

- Нея? – Това свеждаше бройката до, колко, стотина хиляди жени?

- Моето момиче. Тя не те иска, няма нужда от теб, и повече няма да се задява с теб.

- За коя по-точно говориш? Каж ми име. – Може би дори името нямаше да помогне.

Вместо отговор мъжът се олюля. Очевидно се канеше да го удари с юмрук, но се движеше толкова бавно и мудно, че можеше да се изгледа цял филм преди удара.

Трез улови юмрука му във въздуха като баскетболна топка. После с бързо завъртане обърна говедото и го притисна да не мърда – още едно доказателство, че точките за масаж вършеха работа, особено тези на китката. Трез заговори в ухото на мъжа, изяснявайки му основните правила.

- Опитай отново и ще строша всичките кости в китката ти с едно движение. – Наблегна на думите си, като отново изви ръката му, и мъжа захленчи. – После ще продължа с цялата ти ръка. След това ще последва врата ти – знай, че няма мърдане. А сега, за какво, по дяволите, говориш.

- Тя е била тук снощи.

- Много жени бяха. Може ли да бъдеш малко по-конкретен...

- Има предвид мен.

Трез погледна назад. О... просто прекрасно. Там стоеше мацката, която преди няколко вечери полудя като орангутан. Същата, която си играеше на преследвач.

- Ка'ах ти, че ще се справя! – изкрещя приятеля й.

Да бе, тоя наистина „държеше всичко под контрол“. Очевидно и двамата халюцинираха и може би това обясняваше връзката им – той си мислеше, че тя е супер-модел, а тя си бе

втълпила, че той има мозък.

- Това твое ли е? – Трез попита жената. – Защото ако е, би ли си го завела у вас, преди да ти потрябва кофа и парцал, за да чистиш след касапницата?

- Казах ти да не идваш тук, - заговори жената. – Какво правиш тук?

И още едно доказателство, че двамата бяха двойката мечта.

- Какво ще кажете да ви оставя да се разберете? – предложи Трез.

- Влюбена съм в него!

В последвалата секунда мъжът се опита да осмисли думите ѝ. И после, без да обръща внимание на мърляшкия акцент, потъна в лайната – коконата говореше за другия. Трез изгледа свирепо жената и осъзна, че да я чука се бе оказало голяма грешка с фатални последствия.

- Не си!

Е, поне този път приятеля използва правилно глаголите.

- Да, влюбена съм!

И в този момент всичко се прецака до неузнаваемост. Бикът счупи собствената си китка, за да се освободи, и се спусна към жената. Двамата застанаха лице в лице, крещяха и се псуваха, а телата им се гърчеха. Очевидно имаха опит.

Трез се огледа. На паркинга нямаше хора, не се виждаше и никой да върви по алеята, но въпреки това не искаше пред клуба му да се разиграва семеен спор. Безспорно някой щеше да види и да се обади на 911 – или по-зле, тази четирийсет килограмова кифла щеше да предизвика грамадният си, глупав приятел и той хубавичко щеше да я ступа.

Само ако имаше кофа с вода или градински маркуч под ръка, за да раздели тези двамата.

- Вижте, двамата трябва да го обсъдите...

- Обичам те! – заяви жената, обърна се към Трез и задърпа прилепналата си блуза точно пред сърцето. – Не схващаш ли? Обичам те!

Предвид лъщящата ѝ от пот кожа – макар навън да беше около нулата – беше съвсем ясно, че е надрусана. Кокаин или метамфетамин бяха първите му предположения. Подобна агресия не можеше да бъде предизвикана от екстази.

Чудесно. Още една пристрастена. Трез поклати глава.

- Миличка, ти изобщо не ме познаваш.

- Не е вярно!

- Не ме познаваш..

- Недей да ѝ говориш с такъв тон, шибаняк!

Мъжът посегна към Трез, но жената застана между тях, препречвайки пътя на товарния влак. По дяволите, трябваше да се намеси – нямаше да позволи да наранят никоя жена в негово присъствие. Дори и непозната.

Трез се движеше толкова бързо, почти като да върне времето назад. Той отмести защитничката си от огневата линия, и нанесе такъв удар, който се стовари право върху челюстта на устременото животно. Онзи почти не му обърна внимание. Сякаш беше ударил крава с нагънат вестник. Трез получи юмрук в окото и пред него се появи светлинно шоу. Но удара бе по-скоро случаен, отколкото насочен. Отговорът му беше много по-жесток: той изпука кокалчетата на ръцете си и с бързи, премерени движения, заудря стомаха на мъжа, и за нула време превърна цирозния му черен дроб в боксова круша – докато в един момент гаджето не започна да се люлее сериозно. Трез приключи, като събори с ритници на земята скимтящия чувал с картофи. След което извади пистолета си и заби дулото право в сънната

артерия на мъжа.

- Имаш само един шанс да се измъкнеш, - заговори спокойно Трез. – Ето как ще стане. Ще се изправиш и няма да поглеждаш към нея, нито да я заговаряш. Ще отидеш пред входа на клуба, ще си хванеш шибано такси и ще се прибереш в скапаната си къща.

За разлика от Трез, мъжът нямаше добре развити и здрави дробове, и сега дишаше като парен локомотив. И все пак, макар зачервените му, пълни със сълзи очи да сезираха ужасено нагоре, той успя да фокусира погледа си въпреки хипоксията, и очевидно бе схванал посланието.

- Ако излееш гнева си върху нея, ако я нападнеш, ако някой посегне на имуществото ѝ... - Трез се наведе по-близо до него - ...ще те издебна в гръб. Няма да разбереш, че съм там, и няма да оцелееш след това, на което ще те подложат. Обещавам ти го.

Мда, *сенките* имаха специални начини за обезвреждане на враговете си, и макар да предпочиташе месо с малко мазнини като пилешко или риба, беше готов да направи изключение. Работата беше такава, че и в личния, и в професионалния си живот бе виждал как домашното насилие ескалира. В повечето случаи трябваше да се намеси нещо голямо, за да прекъсне омагьосания кръг. И само си представете – той пасваше идеално за ролята.

- Кимни, ако разбираш условията. – Последва кимане и той натисна още по-силно дулото към месестия врат. – Сега ме погледни в очите и запомни какво ти казах.

Трез се втренчи в него и посади една мисъл право в кората на мозъка му, имплантира я като микрочип, инсталира я между любовите. Всяка велика идея за разправа с жената, която му хрумнеше, щеше да активира мисълта; ефектът щеше да накара мъжа да мисли, че го очаква неизбежна и бърза смърт, и той щеше всячески да се стреми към нея.

Сянката умееше да прилага най-добрата когнитивна поведенческа терапия. Със сто процента успех.

Трез отскочи назад и даде възможност на дебелака да се покаже като добро момче. И ти да видиш, кучият му син се надигна от паветата, и разтърси глава като куче, което въртеше опашка, а размъкнатата му тениска се мяташе насам-натам. После си тръгна с накуцване. И тогава се чу подсмърчане отзад.

Трез се завъртя. Жената трепереше от студ, разголените ѝ дрехи не пречеха на декемврийския студ, беше преbledняла, вече не изглеждаше надрусана – може би пистолета му, опрян в гърлото на приятеля ѝ, имаше отрезвяващ ефект. Спиралата ѝ се разтичаше по лицето, докато гледаше как принца си тръгваше като улично псе.

Трез вдигна поглед към небето и влезе в спор със себе си. В крайна сметка, не можеше да я остави сама на паркинга, особено така разтреперана.

- Къде живееш, миличка? – Дори и той чу изтощението в гласа си. – Миличка?

Жената погледна към него и изражението ѝ моментално се промени.

- Никой преди не се е застъпвал така за мен.

Добре, сега вече му се прииска да разбие главата си в тухлена стена. О, вярно, точно до него имаше една.

- Нека те закарам у вас. Къде живееш?

Когато тя се приближи, Трез заповяда на краката си да стоят на място, въпреки че тя се притисна силно в тялото му.

- Обичам те.

Трез стисна очите си здраво.

- Хайде, - каза той, отмести я от себе си и я поведе към колата. – Ще се оправиш.

Глава 35

Когато заведоха Лейла в клиниката, сърцето ѝ биеше лудо и краката ѝ трепереха. За щастие Фюри и Куин я подкрепяха. Този път обаче изживяването беше съвсем различно, благодарение на присъствието на Примейла. Когато стъклената врата на болничното заведение се плъзна, ги чакаше една сестра, която незабавно ги отведе в друго крило на клиниката, различно от онова, в което я бяха приели предната вечер. Когато ги настаниха в манипулационната, Лейла се огледа и усети тревожност. Какво... беше това място? Стените бяха покрити с бледа коприна, и на равно разстояние една от друга висяха картини в златни рамки. Нямаше кушетка за прегледи, каквато имаше в стаята от предната вечер – вместо това имаше легло, покрито с елегантна кувертюра и купчина дебели възглавници. И вместо мивка от неръждаема стомана и бели обикновени шкафчета, един изрисуван параван отделяше цял ъгъл от стаята, зад който тя предположи, че са подредени медицинските инструменти на Хавърс.

А дали четиримата не бяха настанени в стаята за почивка на лекарите?

- Всеки момент ще пристигне, - сестрата се усмихна на Фюри и се поклони. – Да ви донеса ли нещо? Кафе? Чай?

- Само извикай доктора, - отговори Примейла.

- Веднага, Ваше превъзходителство.

Тя се поклони отново и побърза да излезе.

- Нека те качим на това, става ли? – Фюри заговори и посочи леглото.

Лейла поклати глава.

- Сигурен ли сте, че сме на правилното място?

- Аха. – Примейлът се приближи и ѝ помогна да прекоси стаята. – Това е една от ВИП стаите им.

Лейла хвърли поглед през рамо. Куин стоеше в противоположния на паравана ъгъл на стаята, а облеченото му в черно тяло хвърляше заплашителна сянка. Той бе застанал неестествено неподвижен, очите му фокусирани в пода, ръцете му зад гърба. И въпреки това не беше спокоен. Изглеждаше готов да се бие, способен на убийство, и за момент тя усети как я пробужда стрелата на страха. Никога преди не се беше страхувала от него, ала и никога не беше го виждала в толкова агресивно състояние.

Слава богу натрупания гняв не беше насочен към нея или към Примейла. Определено не засягаше и доктор Джейн, която се настани в облицования с коприна стол.

- Хайде, - каза нежно Фюри. – Хоп и вече си горе.

Лейла опита да се повдигне, но матрака бе разположен прекалено високо, и всъщност не я боляха само краката, а цялото тяло.

- Държа те. – Фюри внимателно плъзна едната си ръка зад гърба ѝ, а другата пъхна под коленете ѝ; после я вдигна грижовно. – Ето така.

Настанена на леглото, тя изпъшка и в следващия момент остър спазъм я прониза в областта на таза. Всички в стаята я гледаха и тя опита да прикрие изкривеното си лице зад усмивка. Обаче без успех – макар да кървеше както досега, болезнените вълни се увеличаваха, продължаваха по-дълго и все по-често. Ако продължаваше така, скоро щеше да изпадне в непрекъсната агония.

- Добре съм...

Почукването на вратата я прекъсна.

- Може ли да вляза?

Едва дочула гласа на Хавърс, и вече ѝ се прииска да скочи.

- О, пресвета Скрайб Върджин, - измърмори тя и се опита да събере сили.

- Да, - отговори мрачно Фюри. – Влез...

Последвалите действия се развиха толкова бързо и яростно, че единствения начин да ги опише, бе като използва един разговорен израз, който бе научила от Куин.

Адът се отприщи на земята.

Хавърс отвори вратата, прекрачи прага и Куин атакува доктора – стрелна се от ъгъла, в който стоеше, с насочен напред кинжал. Лейла извика предупредително, но той не целеше да убие мъжа. Обаче блъсна тялото му толкова силно във вратата, че тя се затвори – или може би я блъсна с главата му. И наистина беше трудно да се прецени дали последвалия трясък се чу заради удара на вратата в касата, или дойде от доктора, хвърлен към стената. Може би заради двете. Ужасяващото острие се притисна към преbledнялото гърло на доктора.

- Познай какво ще направиш първо, задник, - изръмжа Куин. – Ще ѝ се извиниш, че си я третираш като шибан инкубатор.

Куин подмяташе мъжа из стаята. Приличащите на черупки на костенурки очила на Хавърс се строшиха, едното стъкло бе покрито с пукнатини като паяжина, а рамката от другата страна стърчеше под много странен ъгъл.

Лейла хвърли поглед към Фюри. Примейлът не изглеждаше особено притеснен: просто беше кръстосал ръце върху огромните си гърди, облегал на стената до нея, очевидно напълно спокоен предвид сцената, която се разиграваше пред него. Отсреща, седналата на стола, доктор Джейн също не реагира, горско-зеления ѝ поглед остана спокоен, докато наблюдаваше драмата.

- Погледни я в очите, - дърлеше се Куин, - и се извини.

Когато боецът раздруса лекаря, все едно Хавърс беше обикновена парцалена кукла, доктора започна да бръщолеври. Като гръм от ясно небе, Лейла знаеше, че трябва да се държи като дама и да не се забавлява за сметка на другите, но в откъснението се криеше сладко задоволство. Тъжното в случая бе, че изобщо не биваше да се стига дотук.

- Приемаш ли извинението му, - Куин попита нетърпеливо със злокобен тон. – Или искаш да пълзи на колене? Ще съм адски щастлив да го превърна в постелка под краката ти.

- Това беше достатъчно. Благодаря ви.

- Сега ще ѝ кажеш, - Куин отново го раздруса, ръцете на Хавърс се замятаха като откачени от ставите, а свободната му бяла престилка се развя като знаме, - само и единствено на нея, какво по дяволите се случва с тялото ѝ.

- Трябва ми... картона...

Куин оголи зъби и ги доближи съвсем до ухото на Хавърс, все едно имаше намерение да го отхапе.

- Глупости. А ако случайно казваш истината? Загубата на паметта от миналата вечер ще ти коства живота. Веднага.

Хавърс вече изглеждаше преbledнял, ала след думите му стана бял като платно.

- Започвай да говориш, докторе. И ако Примейла, който адски много те впечатлява, бъде така добър да ми каже дали отместваш погледа си от нея, ще бъде чудесно

- С най-голямо удоволствие, - отвърна Фюри.

- Нищо не чувам, док. И да знаеш, че изобщо не съм от търпеливите.

- Ти... - Очите на мъжа срещнаха погледа на жената иззад счупените стъкла. – Твоето малко е...

Почти ѝ се прииска Куин да спре да го принуждава да я гледа в очите. Беше ѝ достатъчно трудно да чуе това, което имаше да ѝ казва, и не беше нужно да гледа и лицето на доктора, който се отнесе зле с нея. Но пък от друга страна, Хавърс бе принуден да я гледа, а не тя него. Тя впери поглед в очите на Куин, когато Хавърс продължи:

- Ти правиш аборт.

В същия момент стаята се залюля и очите ѝ се насълзиха. Но не изпитваше нищо. Все едно бяха изтръгнали душата ѝ от тялото, и всичко, което я движеше и я свързваше с този свят, изчезна безвъзвратно. Куин не показа никаква реакция. Не мигна. Не промени позицията си, нито премести кинжала в другата ръка.

- Има ли някакъв начин да ѝ помогнем с медикаменти? – попита доктор Джейн.

Хавърс опита да поклати отрицателно глава, но замръзна, когато острието на кинжала се заби в кожата на врата му. Кръвта рухна и се стече надолу по колосаната яка на официалната му риза, и червеното идеално пасна на папийонката му.

- Не, доколкото ми е известно, - каза с пресипнал глас лекаря. – Никъде на земята, при никакви обстоятелства.

- Кажи ѝ, че вината не е нейна, - настоя Куин. – Кажи ѝ, че не е направила нищо нередно. Лейла затвори очи.

- Да приемем, че е вярно...

- При хората това е обичайно явление, при условие, че няма травма, - прекъсна я доктор Джейн.

- Кажи ѝ, - отсече Куин, ръката му започна да трепери леко, все едно беше на крачка да избухне.

- Вярно е, - изграчи Хавърс.

Лейла опита да срещне погледа на доктора зад счупените очила.

- Нищо?

Хавърс отговори бързо.

- Спонтанният аборт се случва при една от три бременности. Вярвам, че също като при хората, е предизвикан от саморегулираща се система, която разпознава дефектите и тези ембриони не биват износени докрай.

- Но аз съм бременна със сигурност, - каза тя с празен глас.

- Да. Кръвните тестове го потвърдиха.

- Има ли риск за здравето ѝ, - попита Куин, - ако това продължи?

- Ти ли се нейния *урд*?

Фюри се намеси.

- Той е бащата на детето ѝ. Така че се отнасяй към него със същото уважение, както се отнасяш с мен.

Очите на лекаря се разшириха и веждите му се вдигнаха над приличащите на костенурка строшени очила. Изглеждаше смешно. Дори Куин показа някаква минимална усмивка за част от секундата, преди свирепото изражение отново да се настани на лицето му.

- Отговаряй, - отсече Куин. – Има ли опасност за нея?

- Аз... аз – Хавърс преглътна тежко. – Няма медицински гаранции. Общо казано, бих отговорил, че няма – тя е съвсем здрава, и изглежда аборта следва някакъв генетичен курс.

По-нататък...

Когато доктора продължи да говори, а образования му, изискан тон звучеше много по-несигурно от предната вечер, Лейла се отнесе. Всичко се смали, слуха ѝ изчезна, не усещаше температурата в стаята, леглото под себе си, останалите тела, застанали около нея. Единственото нещо, което виждаше, бяха различните очи на Куин. Мислеше единствено за опрения кинжал в гърлото на другия мъж.

Макар да не бяха влюбени, той беше точно типа мъж, който би искала да бъде баща на детето ѝ. Откакто взе решението да се присъедини към истинския свят, бе научила колко суров е живота, как другите може да заговорничат срещу теб – и как понякога силата на принципите е единствената, която ти помага да преживееш нощта.

Куин държеше козовете. Той беше велик, всяващ страх защитник, а бременните жени се нуждаеха точно от това – някой да се грижи за тях, или да се тревожи за бебето. Това и вродената му доброта го превръщаха в благородник в очите ѝ. Цветът на очите му нямаше никакво значение.

Почти на петдесет мили южно от клиниката, където Хавърс беше напълнил гащите от страх, Асеил стоеше зад волана на своя Рейндж Роувър и клатеше невярващо глава. Ситуацията с тази жена ставаше все по-интересна. Благодарение на джипиеса той проследи аудито ѝ по-далеч, дори след като тя нарочно подмина квартала си и продължи по магистралата на север. На всеки изход от града той я очакваше да завие, но след като оставиха в прахта зад тях Колдуел, той започна да си мисли, че тя може би отиваше чак в Манхатън. Оказа се, че не е съвсем така.

Уест Поинт, дом на уважаваното човешко военно училище, се намираще почти по средата на пътя между Ню Йорк и Колдуел, и когато тя излезе от магистралата в тази посока, той почувства облекчение. Там, в земята на пощенските кодове, започващи със сто, се случваха много неща, и той не искаше да се отдалечава твърде много от дома по две причини – още нямаше вест от близнаците дали тия дребни дилъри са се появили, и второ, зазоряваше се и мисълта да изостави сериозно модифицирания си и подсилен Рейндж Роувър някъде по средата на пътя, защото му се налагаше да се дематериализира на безопасно място, никак не му харесваше.

Когато излязоха от магистралата, жената продължи точно с четиридесет и пет мили в час през покрайнините на градчето, подминавайки бензиностанциите, хотелите за туристи и заведенията за бързо хранене. По-нататък, след бързите, евтини и лесни заведения, нещата изглеждаха далеч по-скъпи. Грамадни къщи, от онези, които се настаняваха върху приличните на килими поляни, започнаха да никнат пред тях, и ниските им, разчупени каменни огради току изскачаха от двете страни на пътя. Тя подмина всички имения, и накрая отби на малък паркинг с изглед към реката. Тъкмо слизаше от колата, когато той мина плътно покрай нея, главата му се обърна в нейна посока и той я измери с поглед. Стотина метра по-нататък, извън погледа ѝ, Асеил спря колата си на един завой, излезе навън на хапещия вятър и закопча догоре двуредното си палто. Мокасините му не бяха идеални за следене в снега, но не му пукаше. Краката му щяха да свикнат със студа и мокрото, а и у дома го очакваха още дузина такива обувки в гардероба.

Тъй като проследяващото устройство се намираще в колата ѝ, а не върху тялото ѝ, той не я

изпускаше от поглед. Очевидно се обличаше в дрехите, с които обикновено се прекосяваше страната, на главата си сложи бялата ски маска, и благодарение на светлия камуфлаж, покриващ гъвкавото ѝ тяло, тя изчезна в синевата на зимния пейзаж.

Той остана с нея. Бързо мина петнайсет-двайсет метра пред нея и се скри зад стената от борове, докато тя крачеше обратно към именията, а ските ѝ изяждаха под себе си покритата със сняг земя. Щеше да отиде в някоя от големите къщи, си помисли той, докато крачеше наравно с нея, следейки посоката ѝ, и се оказа прав. Всеки път, когато минаваше покрай него, без да знае, че е там, тялото му искаше да скочи върху нея. Да я повали. И да я ухапе. По някаква причина, тази човешка жена го караше да изпитва глад. В същото време играта на котка и мишка му се струваше много секси, особено когато само котката бе наясно, че играта е започнала.

Имотът, в който тя се шмугна, бе близо миля по-надолу, но въпреки разстоянието темпото, с което се придвижваше със ските, не се забави нито за миг. Тя мина от дясната страна на предната морава, стъпи на стария нисък дувар, и после продължи пътя си.

Нямаше никакъв смисъл. Все едно бе изложена на голям риск и искаше като предпазна мярка да се отдалечи възможно най-много от колата си. Може би имаше повече смисъл да мине покрай по-близката ограда. В крайна сметка, и в двата случая се озоваваше на открито, без дървета за прикритие, нямаше и как да се защити, ако някой я забележеше и нападнеше. Освен ако не познаваше собственика. В такъв случай защо ѝ беше да се крие и да се промъква през нощта?

Поляната беше приблизително седем-осем акра и постепенно се издигаше към каменната къща, разположена на почти две хиляди квадрата. Модернистични скулптори стояха на входа като слепи, лъскави часови, а зад тях се простираха градините. През цялото време тя се движеше близо до стената, и докато я наблюдаваше от трийсетина метра, той остана впечатлен от нея. Въпреки снега тя се движеше като бриз, невидима и бърза, а сянката ѝ падаше върху сивата каменна стена и изчезваше...

Ах. Тя специално беше избрала точно този път. Именно – луната я огряваше под такъв ъгъл, че сянката ѝ падаше точно върху камъните и тя се прикриваше още по-ефективно. По тялото му пробягна странна тръпка.

Умница.

Асеил се стрелна напред, и намери скривалище сред растенията отстрани до къщата. Отблизо забеляза, че огромното имение не беше ново, не беше и съвсем старинно, и все пак, в Новия свят беше рядкост да налетиш на сграда, кнструирана през осемнайсти век. Имаше много прозорци с капаци. И веранди. И тераси. Всичко в едно – благосъстояние и елегантност. Без съмнение сградата бе защитена с множество аларми.

Не му изглеждаше, че просто е решила да шпионира имота, както направи с неговия. От една страна, в далечния край на каменната ограда имаше залесен кръг, на който щеше да се натъкне. Можеше да захвърли ските, да се покатери по триметровата къпина и от там да си открие гледка към навеса на къщата. От друга страна – в този случай раницата, която висеше на раменете ѝ, нямаше да ѝ потрябва. А и раницата беше толкова голяма, че вътре можеше да се пъхне човек, и на всичко отгоре беше пълна.

Като по команда тя се спря, извади бинокъла и огледа имота, застинала на място, като само главата ѝ се помръдваше от време на време. И внезапно тя тръгна да прекосява моравата съвсем спокойно, придвижвайки се дори по-бързо от преди, и стигна до момент, в който буквално препускаше към къщата. Към НЕГО.

В действителност тя се насочи право към Асеил, точно към процепа между храстите на входа на имението, и покрай високия плет, който обикаляше къщата и продължаваше към задната градина. Очевидно познаваше имота. Очевидно той беше избрал перфектното място. Докато тя приближаваше, той отстъпи назад съвсем малко... защото нямаше нищо против да го спипат да шпионира.

Жената мина със ските само на метър и петдесет от мястото, където се намираще той, приближавайки се толкова близо, че той можеше а усети аромата ѝ не само с ноздрите си, но и дълбоко в гърлото си. Още малко, и ако не се спреше, щеше да замърка.

След усилията да премине въпросния участък трева така набързо, сега тя дишаше тежко, но сърдечно-съдовата ѝ система се възстановяваше бързо – знак, че кипеше от здраве и сила. Скоростта, с която се придвижваше сега, беше някак еротична. Първо свали ските. После раницата. Отвори раницата. Извади...

Ще се качи на покрива, си помисли той, докато тя сглобяваше харпуна, после се прицели високо и натисна спусъка, за да изстреля голямата кука. Миг по-късно тя се озова до металния улук на ръба на покрива.

Загледан нагоре, той осъзна, че тя е избрала един от малкото каменни участъци, където нямаше прозорци... и който е предпазен от много дълга стена от високи храсти, зад която самия той се спотайваше.

Тя щеше да проникне вътре.

В същия момент Асеил се намръщи и изчезна от мястото, от което я наблюдаваше. Появи се на гърба на къщата до приземния етаж, и започна да наднича през прозорците, залепил извити длани на студените стъкла. Вътрешността беше предимно тъмна, ала не съвсем – тук-там светеха лампи, а крушките хвърляха светлина върху мебелите, смесица от антики и модерно изкуство. Модерно и фантастично: в спокойната си дрямка мястото приличаше на музей, или на нещо, фотографирано за списание – предметите бяха толкова старателно подредени, че нищо чудно да бяха ползвали линейка, за да наместят мебелите и предметите на изкуството.

Не се забелязваше бъркотия, нямаше случайно захвърлени вестници, сметки, писма, рецепти. На гърбовете на столовете не се виждаха метнати палта и до дивана нямаше набързо свалени и захвърлени обувки.

Всеки пепелник светеше от чистота. В съзнанието му изникна една-единствена личност. - Бенлоиз, - прошепна на себе си той.

Глава 36

Заради постоянните вибрации, които идваха от вътрешния му джоб, Кор знаеше, че бойците му го търсят. Реши да не отговаря.

Застанал пред сградата, в която отведоха неговата Избраница, той се чувстваше безсилен и не искаше да си тръгва, дори когато много други от неговия вид продължиха да паркират или да се дематериализират пред входната врата, откъдето беше минала тя. Следователно, щом мнозина идваха и си тръгваха, нямаше съмнение, че в сградата се помещаваше здравно заведение. Поне никой не го забелязваше, всички твърде вгълбени в собствените си грижи – независимо, че стоеше съвсем на открито.

За зла участ само мисълта за причината, довела неговата Избраница тук, му причиняваше гадене до такава степен, че започна да се дави. Леденият въздух помогна на гълтателния му рефлекс.

Кога беше дошъл нейния период на нужда? Сигурно съвсем наскоро. За последно беше я видял...

Кой беше бащата, се питаше той за стотен път. Кой беше взел онова, което принадлежеше на него.

- Не е твоя, - повтаряше си. – Не е твоя.

В случая не говореше съзнанието му, а инстинктите. Дълбоко в себе си, до мозъка на костите, той знаеше, че тя е неговата жена. И по някаква ирония това го спираше да не нападне заведението с всичките си бойци, ако се налага. Докато тя получаваше нужната помощ, най-малко искаше да прекъсва процеса.

Времето минаваше, липсата на информация до докарваше до лудост и изведнъж той осъзна, че досега не беше чувал за тази клиника. Ако тя беше негова жена, нямаше да знае къде да потърси помощ – определено щеше да изпрати Троу да потърси някое място, някак, да осигури помощ, ала ако случая беше спешен и имаше нужда от медицинска намеса? Ако му се наложеше да прекара час-два в търсене на лечител, това можеше да коства живота ѝ. Братството, от друга страна, знаеше точно къде да я заведе. И когато я изпишеха от болницата, несъмнено щяха да я отведат в топлия, безопасен дом, където имаше много храна и меко легло, и нечовешката сила на поне шестима чистокръвни бойци, които да я пазят, докато спи.

Иронично, но намери успокоение в тази мисъл. В същото време, Обществото на лесърите оставаше много силен противник, а що се отнасяше до Братството – през вековете бяха доказали, че са много способни защитници.

Внезапно мислите му се насочиха към склада, където се подвизаваха той и войниците му. Студената, влажна, негостоприемна среда всъщност беше стъпка нагоре от останалите места, където бяха лагерували. Ако тя беше с него, къде щеше да я държи? Никой мъж не можеше да я гледа в негово присъствие, особено ако се преобличаше или се къпеше...

От гърлото му се процеди ръмжене. Не. Никой мъж не можеше да спира поглед върху плътта ѝ, иначе жив щеше да го одере. Господи, тя се бе чифтосала с друг. Тя бе отворила свещената си плът и бе приела вътре друг.

Кор скри лице в дланите си, а болката в гърдите го караше да трепери.

Сигурно е бил Примейла. Ама да, разбира се, че беше легнала с Фюри, син на Агъни. По този начин се размножаваха Избраниците, ако не го лъжеше паметта и ако вярваше на слуховете.

Внезапно съзнанието му се замъгли от образа на перфектното ѝ лице и стройната ѝ фигура. Само като си мислеше, че някой друг я бе съблякъл и бе покрил тялото ѝ с неговото...

Спри се, говореше си сам. Спри се.

За да отвлече вниманието си от лудостта, той се замисли как би могъл да намери подходящо жилище, в което да я настани, ако обстоятелствата го наложат. В съзнанието му изникна спомена за онази жена, която уби, и която бе послужила за храна на войниците му. А вилата наистина изглеждаше чаровно старинна и прекрасна...

Но къде щеше да се крие Избраницата през деня? Освен това, не искаше да я посрамва, като я кара да се разхожда по същия килим, който носеше спомена от толкова много секс.

- Извинете ни.

Кор посегна към оръжието си под якето и се извърна. Само дето нямаше да се наложи да прилага сила – зад него стоеше дребничка жена с детето си. Очевидно бяха слезли от комбито, паркирано на десетина метра от него. Малкото се криеше зад майка си, а в очите на жената се таеше страх. Все пак, когато се натъкнеш на чудовище, не го посрещаш с отворени обятия.

Кор се поклонил дълбоко, защото гледката на лицето му, извисяващо се над тях, едва ли помагаше на ситуацията.

- Няма проблем.

След това се отдалечи от майката и детето и се върна на първоначалното място, където бе застанал. Не беше осъзнал, че съвсем се е изложил на открито. Не искаше да се бие. Не и с членове на Братството. Не и когато неговата Избраница беше в деликатно положение. Не... тук.

Притворил очи, му се прииска да може да се върне в онази нощ, когато Зайфър го заведе на поляната и Троу, под претекста, че ще го спаси, го бе обрекъл на вечен живот като жив мъртвец. Обвързан мъжки, далеч от своята половинка. Мъртъв, макар и подвижен... Без предупреждение вратата се отвори и се появи неговата Избраница. Цялото същество на Кор реагира на мига, устремено към действия, въпреки причините, които бе изтъкнал по-рано.

Отведи я! Веднага!

Не го направи. Мрачните изражения на грижовните ѝ пазачи го накараха да замръзне на място – явно по време на пребиваването им вътре им бяха съобщили лоши новини. Както на влизане, и сега я отнесоха до колата. И дори сега във въздуха се усещаше мириса на кръвта ѝ. Настаниха Избраницата му на задната седалка на седана, а другата женска седна до нея. После Фюри, син на Агъни, и боеца с различните очи се настаниха отпред. Автомобилът зави бавно, сякаш притеснен за безценния товар в задната част на купето.

Кор ги последва, и постепенно набра скорост, за да се движи едновременно с тях първо по селския път до края на алеята, а после по магистралата. Когато колата приближи висящия мост, той отново се качи на най-високата греда, и после, когато неговата женска мина под него, той заскача от покрив на покрив, докато седана заобикаляше центъра на града.

Той проследи колата на север до момента, в който тя слезе от магистралата и навлезе във фермерските земи. Остана с нея през цялото време.

И така откри местоположението на Братството.

Глава 37

Блей въртеше пръстена със семейния герб около показалеца си, запалената цигара тлееше бавно в другата му ръка, а задника му изтръпна... и през вратата на вестибюла не се показваше никой.

Застанал на най-долното стъпало на голямото стълбище в имението, той не смяташе да изпълни обещанието към майка си и да се прибере у дома. Поне не тази нощ. След изминалата откачена нощ със самолетната катастрофа и драмата с атендантката, Рот беше разпоредил цялото Братство и бойците да си вземат едно денонощие почивка. Така че,

технически би трябвало да се обади на родителите си и да каже на майка си да приготви моцарелата и соса за месото.

Обаче за нищо на света не искаше да излиза от имението. Не и след като чу крясъците от стаята на Лейла, а после я видя как я носят надолу по стълбите. Естествено, Куин беше с нея. Джон Матю липсваше. Каквото и да се случваше, Куин беше реагирал като *аструкс нотрум*, което означаваше, че Лейла ще изгуби малкото. Само нещо толкова сериозно можеше да получи пропуск за навън.

Продължи да стои безучастно, единствената му компания се оказа притеснението, и съвсем в реда на нещата, съзнанието му реши да влоши положението: мамка му, наистина ли снощи преспа с Куин? Дръпна си здраво от цигарата и издиша с проклетие на уста. Наистина ли се беше случило? Господи, мисълта се блъскаше из черепа му от мига, в който се бе събудил от супер разгорещения сън с огромна ерекция, сякаш другия мъж спеше в леглото до него. Припомняйки си случката сцена по сцена за стотен път, мислеше само как плана му се провали. Първо обърна гръб на Куин, когато той стоеше на колене пред него, после отиде в стаята си и закрачи напред-назад, като отбягваше да дискутира сам със себе си, защото вече усещаше мозъка си като гъши дроб. Но когато излезе от стаята си, взе правилното решение. Наистина. Така трябваше.

Само че не се получи както го искаше. Докато деня си отлиташе, той се замисли за първия път, когато го хванаха да краде от цигарите на един от *догениите* в къщата им. Беше млад претранс, и като наказание баща му го накара да седне отвън и да изпуши една по една всичките Кеймъл без филтър. След като приключи, се чувстваше ужасяващо зле, и минаха може би година или две, преди да може да понесе какъвто и да било дим от цигари. Така се роди новия му план. Дълго копнееше за Куин, но чувствата му бяха предполагаеми, разкъсани между фантазии, които можеше да понесе. Избягваше да си мечтае за всичко едновременно, не задълбаваше във фантазиите, не претоварваше съзнанието си с мисли, тежки като гюлета – защото знаеше много добре, че в истинския живот Куин трудно се задържаше на едно място и не беше лесен за опитомяване. „Планът” се състоеше в това да го „пробва” и да осъзнае, че от него може да очаква само груб секс. Още по-добре, ако се окажеше, че секса дори не е толкова добър.

Някак си не беше редно да изпушиш всички цигари в пакета... и да искаш още.

Всемогъщи Боже, за пръв път реалността превъзхождаше фантазията, и „пробването” се оказа най-великото еротично преживяване в живота му. След това обаче нежността, която Куин прояви, беше непоносима. Всъщност при спомена за нежните ласки, Блей скочи от мястото си и закрачи около ябълковото дърво – сякаш имаше къде да отиде.

В този момент се отвори врата – за съжаление не на вестибюла. На библиотеката. Погледна през рамо и видя Сакстън да излиза от стаята. Изглеждаше ужасно, и макар да умееше да се лекува бързо, все още се виждаше оток на челюстта му благодарение на светкавичното нападение от Куин.

Добро попадение, си помисли Блей. Страшен начин да изразиш разочарованието си от нечие поведение – остави го да те чука до припадък, след като преди това се е опитал да удуши бившия ти. Колко изискано.

- Как си? – попита Блей не като приятел.

Изпита облекчение, когато Сакстън се приближи. Погледна го в очите. Леко се усмихна, твърдо решен да направи усилие.

- Изтощен съм. Гладен. И неспокоен.

- Искаш ли да хапнем нещо? – изръси Блей. – И аз се чувствам така, и единственото, което мога да направя в случая е, да хапна нещо вкусно.

Сакстън кимна и пъкна ръце в джобовете на размъкнатия си панталон.

- Идеята е звездна.

Двамата се озоваха в кухнята, седнали един до друг около очуканата дъбова маса, вперили погледи в празната стая. С щастлива усмивка на уста, Фриц внезапно превключи на режим „Осигуряване на препитание” и резултата скоро беше налице. След десетина минути, икономът сервира пред всеки от тях чиния с димящо задушено говеждо, една хрупкава франзела, която да си поделят, бутилка червено вино, и парче подсладено масло в малка чиния.

- Ще се върна, господари мои, - каза икономата и се поклони. После изпъди всички от стаята, от догените, които приготвяха зеленчуците, до онези, които полираха сребърната посуда и другите, които бършеха прозорците в нишата отзад.

Когато вратата се затвори зад последния от персонала, Сакстън каза:

- Трябват ни само свещи и това ще заприлича на среща. – Мъжът се наведе напред и започна да се храни с перфектни обноси. – Е, предполагам, че ще имаме нужда и от някои други неща, нали?

Блей му хвърли поглед и остави цигарата си. Дори с торбичките под очите и почти избледнялата синина на врата си, адвокатът пак хващаше окото. Защо, по дяволите, не можеше...

- Не казвай пак, че съжаляваш, - Сакстън избърса устата си и се усмихна. – Не е нужно, нито е подходящо.

Седнал до адвоката, на Блей му се струваше невероятно, че скъсаха, и също толкова невероятно, че се беше отдал на Куин. Наистина ли последните няколко нощи се случиха? Май да. Това, което стана между него и Куин, нямаше да се получи, ако двамата със Сакс бяха още заедно. Знаеше го със сигурност. Едно беше да мастурбира тайно и да изпитва угризения. Ала докато бяха със Сакстън, не можеше и да става дума за пълна програма с Куин.

Мамка му, независимо, че със Сакстън се разделиха, изпитваше желание да си признае престъплението... въпреки че, ако Куин беше прав, Сакстън го беше забравил и бе продължил напред.

Докато се хранеха мълчаливо, Блей поклати глава, въпреки че никой не го питаше нищо и не разговаряше с никого. Просто не знаеше какво друго да направи. Понякога промените в живота те връхлитат толкова бързо, и с такава ярост, че просто няма начин да останеш свързан с реалността. Отнемаше време нещата да си дойдат по местата, да се утвърди ново равновесие и едва след известен период от време мозъка ти да спре да се блъска в черепа. А неговият все още се плискаше в главата.

- Понякога усещал ли си, че часовете се измерват по-точно в години? – каза Сакстън.

- Или в десетилетия. Аха. Абсолютно. – Блей погледна настрана. – Всъщност си мислих точно това.

- Каква мрачна двойка сме.

- Може би трябва да носим черно.

- И каишки на ръцете, - предложи Сакстън.

- Целите, от главата до петите.

- Какво ще правя със страстта си към цветовете? – Сакстън заметна оранжевия си шал от

Ермес. – Но пък един аксесоар ще пасва на всички дрехи.

- Определено обяснява теорията за зъбните шини.

- Розови пластмасови фламинго.

- Или пък с марка „Хелоу Кити”.

Изведнъж двамата избухнаха в смях. Дори не беше толкова смешно, но не в това се криеше смисъла. Целта бе да разчупят леда. Да създадат помежду си нов вид нормални отношения. Да се научат да общуват по различни начини.

Двамата се поуспокоиха и вече само се подсмиваха, когато Блей сложи ръка на рамото на другия мъж и бързо го прегърна. Беше приятно как Сакстън се отпусна върху него за миг, приел предложената прегръдка. Но за Блей факта, че седнаха заедно да се хранят и се посмяха, съвсем не означаваше, че изведнъж нещата ще се върнат постарому. Изобщо не беше така. Чувстваше се неловко, като си помислеше, че Сакстън е бил с някой друг, а сега сам попадна в напълно невероятното положение, при което самия той изневери, и то не с кого да е.

Не можеше да започнат да се държат като приятели само след ден или два, при условие, че бяха любовници в продължение на година. Обаче можеха да се опитат да изградят нови пътища един към друг. И да тръгнат стъпка по стъпка по тях.

Сакстън винаги щеше да има място в сърцето му. Отношенията помежду им бяха първата му истинска връзка – не само с мъж, но с който и да било. Имаха много добри моменти, които щеше да носи със себе си и които заслужаваха място в съзнанието му.

- Виждал ли си задните градини? – попита Сакстън и му предложи хляб.

Блей си отчупи парче и после подаде чинията с маслото към Сакстън, който си отрязва малко.

- Изглеждат ужасно.

- Напомни ми никога да не се опитвам да изкоренявам плевелите с Чесна.

- Ти не си падаш по градинарството.

- Добре де, ако някога се запаля. – Сакстън сипа малко вино в чашата си. – Вино?

- Да, моля.

Така мина вечерта. Като се започна с вареното и се свърши с прасковения сладкиш, който по чудо се появи пред тях благодарение на Фриц, който винаги уцелваше перфектния момент. Когато последната хапка изчезна и двамата се избърсаха със салфетките, Блей се отпусна на възглавниците на вградената пейка и въздъхна тежко. Не само заради препълнения си стомах.

- Добре, - каза Сакстън, докато оставяше салфетката си до чинията за десерт, - мисля, че най-накрая ще си взема онази вана, за която говорих преди няколко вечери.

Блей отвори уста, за да отбележи, че солите, които Сакстън предпочиташе, са още в неговата баня. Видя ги на шкафа, когато отиде да си вземе резервния крем за бръснене преди свечеряване. Само че не беше сигурен дали да го спомене. Ами ако Сакстън си помислеше, че Блей го кани да се изкъпе в неговата баня? Дали нямаше да е прекалено да напомня как се бяха стекли нещата помежду им и защо? Ами ако...

- Поръчах си тази нова терапия с олио, която умирам да пробвам, - каза Сакстън и се изниза от мястото си на пейката. – Най-послед пристигна с днешната поща. Чакам я от векове.

- Звучи прекрасно.

- Нямам търпение. – Сакстън намести якето на раменете си, подръпна маншетите и помахаше с ръка като си тръгна, без следа от напрежение на лицето си.

Всъщност, поведението му беше от полза за Блей. Той сгъна своята салфетка и я остави до чинията си, измъкна се от мястото си, изправи се с протегнати нагоре ръце, изви гърба си и гръбначния му стълб изпука и се намести.

В мига, в който стъпи във фоайето, отново усети напрежение. Какво, за бога, ставаше с Лейла? По дяволите, не искаше да се обажда на Куин. Драматичната ситуация нямаше нищо общо с него. И той, също като другите в къщата, които станаха свидетели на разигралото се шоу, се тревожеше, ала нямаше право да иска незабавно обяснение какво се случва. Жалко, че вече пълния му стомах не му вярваше. Мисълта, че Куин можеше да изгуби малкото, сериозно го караше да си припомни къде се намират тоалетните, в случай, че стомаха му даде заповед за евакуация през гърлото.

В крайна сметка се качи в хола на втория етаж и закрачи напред-назад. От тук щеше без проблем да чуе вратата на вестибюла, но нямаше да изглежда, че чака с нетърпение да се приберат...

Двойната врата на кабинета на Рот беше широко отворена и Джон Матю изскочи с бясна скорост от покоите на краля. Блей незабавно прекоси хола, готов да разбере дали мъжа не беше чул нещо ново, но спря в мига, в който хвърли поглед към физиономията на Джон. Изглеждаше потънал в мисли, все едно бе получил тревожни вести от лично естество. Блей се върна обратно, когато приятеля му изчезна в обратна посока надолу по коридора със статуите, несъмнено решен да се покрие в стаята си. Изглежда обрати се случваха и в живота на другите. Чудесно!

Проклинайки тихо, Блей остави на мира приятеля си и се върна към безполезното си крачене и чакане.

Далеч на юг, в град Уест Пойнт, Сола се готвеше да се качи на втория етаж в къщата на Рикардо Бенлоиз, и то през прозореца в края на големия коридор. От месеци не беше стъпвала вътре, но сега се осланяше на факта, че ключа за охранителната система, който внимателно беше манипулирала, все още бе нейн приятел. Съществуваха два основни фактора за успешното нахлуване с взлом в която и да е къща, сграда, хотел или учреждение: планиране и скорост. Тя разполагаше и с двата.

Увиснала на въжето, което хвърли на покрива, тя бръкна във вътрешния джоб на якето си, извади някакво устройство и го доближи до десния ъгъл на двойния прозорец. Включи сигнала и зачака, загледана в малката червена точка, която светеше на екрана пред нея. Ако по някаква причина не се променеше, щеше да ѝ се наложи да влезе през една от капандурите, които гледаха към страничния двор – и щеше да си усложни адски много работата...

Светлината стана зелена и тя се усмихна, докато приготвяше другите инструменти. Взе вендузата и я сложи точно в центъра на стъклото непосредствено под ключалката, а после очерта кръг около нея с ножа за стъкло. Натисна рязко навътре и отвори дупка, достатъчна, за да бръкне с ръка през нея. След като пусна парчето изрязано стъкло внимателно на ориенталската пътека вътре, тя промъкна ръката си през отвора, дръпна месинговата ключалка, която държеше прозореца затворен, и плъзна едното крило на прозореца нагоре. Отвътре я приветства горещия въздух, сякаш къщата се радваше да я види отново. Преди да влезе, тя погледна надолу. Хвърли поглед и към алеята за автомобилите. Наведе се

назад, за да огледа доколкото може и задния двор. Имаше чувството, че някой я наблюдава... и то не докато караше през града, а от мига, в който паркира и се качи на ските. Обаче наоколо нямаше никой – или поне тя не виждаше. И докато изостреното внимание беше от критично значение в нейната работа, то параноята си беше опасно губене на време. Време беше да спре с параноята.

Отново в играта, тя се хвана с ръцете си, покрити с ръкавици, и прехвърли задника си и краката през прозореца. В същото време освободи въжето така, че да може да промъкне тялото си свободно в къщата. Приземи се, без да издаде звук, не само заради дебелия килим, който покриваше дългия коридор, но и благодарение на обувките с мека подметка. Тишината бе сред важните критерии, за да свършиш добре работата си.

Спря се за кратко на място. В къщата не се чуваше шум, ала тишината не означаваше нещо конкретно. Беше съвсем сигурна, че алармата на Бенлоиз е от тихите, и определено не беше свързана нито с местната, нито с щатската полиция: той обичаше да се справя сам с такива ситуации. И Господ знаеше, че с тези мускули разполагаше с достатъчно сила, за да ступа някого. За щастие, обаче, тя беше изкусна в работата си, а и Бенлоиз и палячовците му нямаше да се приберат преди изгрев слънце – в крайна сметка, той беше вампир. По някаква причина думата с „в” я накара да си спомни за онзи мъж, който се появи до колата ѝ, а после изчезна като с магическа пръчка. Пълна лудост. Единственият път в последно време, в който някой я беше изненадал. Всъщност, след спречкването, тя сериозно се замисли да не се връща в стъклената къща до реката – макар да имаше адски основателна причина да го направи. Не се притесняваше, че може да бъде наранена физически. Господ бе свидетел, че тя умееше перфектно да се защитава. Тревожеше я привличането. По-опасно от всяко оръжие, нож или юмрук, доколкото ѝ бе известно.

С гъвкави крачки Сола изтича по килима, отскачайки на възглавничките си, и се запъти към голямата спалня, която гледаше към задната градина. Къщата миришеше точно както си спомняше – на старо дърво и лак за мебели, и вече знаеше, че трябва да върви от лявата страна на ориенталския килим. Така избягваше скърцането на пода.

Когато стигна до главните покои, тежката дървена врата беше затворена, и тя извади веднага шперца, без дори да пробва бравата. Бенлоиз страдаше от патологични отклонения относно две неща: чистота и сигурност. Беше останала с впечатлението, че сигурността е по-важна за галерията в центъра на Колдуел, отколкото за собствения му дом. В крайна сметка, Бенлоиз държеше под покрива си само произведения, застраховани до последното пени, и настаняваше и себе си през деня, заобиколен от много бодигардове и оръжия.

Всъщност най-вероятно това беше причината той да се изживява като нощна птица из централната част на града. Означаваше също, че галерията никога не остава без надзор – той стоеше там в късните часове, а законния му персонал работеше там през деня.

Като котка крадец тя определено предпочиташе да се промъква в празни места. И в тоя ред на мисли, тя отключи механизма на ключалката и се промъкна вътре. Пое си дълбоко дъх и усети пропитата миризма на тютюн и одеколоне на Бенлоиз. По някаква причина комбинацията я караше да си мисли за черно-белите филми с Кларк Гейбъл.

Вътре беше черно като катран със спуснатите завеси и без осветление, но беше успяла да направи снимки на разположението в стаята, когато я бяха поканили на парти, и Бенлоиз не спаднаше към типа мъже, които обичат да пренареждат. Боже, всеки път, щом в галерията подреждаха нова изложба, можеше да го усети как се гърчи отвътре. *Страхът от промяна е слабост*, винаги казваше баба ѝ. Със сигурност улесняваше нейната работа.

Сега забави темпото и направи десет крачки към това, което се предполагаше, че е средата на стаята. Леглото трябваше да я отляво, опряно до дългата стена, а също и арката, водеща към банята, и вратите към гардероба-килер. Пред нея бяха дългите прозорци, които надничаха към градината. Отдясно трябваше да има бюро, маса, няколко стола и камината, която никога не се използваше, защото Бенлоиз мразеше дима от горящо дърво.

Панела на алармата беше разположен между входа за банята и покритата с орнаменти табла на леглото, точно до лампата, която се извисяваше на метър над страничната табла.

Сола се завъртя на място, пристъпи четири крачки напред, усети дървеното легло – намери го. Стъпка встрани, една, две, три. Напред към страничната част на матрака с кралски размери. Стъпка встрани, за да намери масата и лампата. Сола протегна лявата си ръка...

И откри панела на охранителната система, точно там, където трябваше да се намира. Отвори капака и с тънкото фенерче, което държеше между зъбите си, освети веригите. Като извади още едно устройство от раницата си, тя закачи едни жици за други, прекъсна сигналите, и с помощта на миниатюрен лаптоп и програма, разработена от неин приятел, създаде затворена верига в самата алармена система, така че докато рутера беше на мястото си, детекторите за движение нямаше да отчитат данни.

Ако се разчиташе само на дънната платка, нищо нямаше да се обърка. Тя остави лаптопа да виси на зарядното си, излезе от стаята, тръгна по коридора и слезе по стълбите долу на първия етаж.

Мястото изглеждаше декорирано с точност до сантиметър, постоянно готово за фотосесия за списание – макар че, разбира се Бенлоиз пазеше толкова добре личното си пространство, че никога нямаше да разреши на фотограф да направи неговите разкопки публично достояние. С плитки стъпки тя мина през антрето, през салона вляво и се озова в кабинета. Лутайки се в полумрака, би предпочела да съблече бялото си яке и белите панталони за ски. Да довърши работата, облечена в черния си прилепнал гащеризон, звучеше като клише, но нямаше никакво съмнение, че е по-практично. Ала нямаше време, а и после щеше да се притеснява да не би да я забележат навън, така че нямаше повод да се тревожи дали някой ще я види вътре в празната къща.

Личното работно място на Бенлоиз изглеждаше като всичко друго под този покрив – повече показност, отколкото практичност. Всъщност не използваше голямото бюро, нито пък сядаше на мини трона, и не четеше нито една от подвързаните с кожа книги от рафтовете. Обаче веднъж на ден минаваше през стаята. В миг на откровение ѝ бе разказал, че всяка вечер, преди да излезе, обикалял къщата и разглеждал притежанията си, за да си спомня за красотата на дома си и на колекциите си.

В резултат на това прозрение, както и на няколко други неща, Сола отдавна бе заключила, че той е израснал в бедност. От една страна, когато говореше испански или португалски, акцента му не приличаше на произношението на по-низшите класи. От друга страна, богатите приемаха всичко за даденост и за тях не съществуваха редки и скъпоценни предмети.

Сейфът беше скрит зад бюрото в секция с книги, която се отваряше с помощта на ключ, скрит в долното дясно чекмедже. Тя направи това разкритие, след като закрепил миниатюрна камера в другия ъгъл на стаята по време на партито.

Веднага след като освободи механизма, парче от рафтовете с размери почти метър на метър се измести напред и се плъзна встрани. И ето я и нея – ниската стоманена кутия, произведена от познато за нея име. В крайна сметка, когато си разбил повече от сто

проклети сейфа, би трябвало да си на ти с производителя. Тя одобряваше избора му на сейф. Ако тя самата трябваше да си купи, щеше да си вземе точно такъв – и да, той го беше закрепил с болтове за пода.

Горелката, която извади от раницата си, беше малка, но мощна, и като запали върха, пламъка засвети в синьо-бяло и започна да съска непрестанно. Щеше да ѝ отнеме време. Димът от горящия метал раздразни очите, носа и гърлото ѝ, но ръката ѝ работеше стабилно и направи квадрат висок около тридесет сантиметра и широк шестдесет на предния панел. На някои от сейфовете успяваше да взриви вратите, но с този тип единствения начин бе старомодния.

Отнемаше ѝ цяла вечност. Но най-накрая го проби.

Като отмести настрани парчето от тежката врата, тя захвапа отново края на фенерчето и се наведе. На открития рафт имаше бижута, фондови книжа и няколко искрящи златни часовника, които си беше оставил под ръка. Имаше и пистолет, за който бе готова да се обзаложи, че е зареден. Пари нямаше.

Все пак ставаше въпрос за Бенлоиз, който разполагаше с толкова много кеш навсякъде, че не би се сетил да прибере някоя пачка на сигурно в сейфа. Проклятие. В сейфа нямаше предмет, който да струва по-малко от пет хиляди долара. В крайна сметка тя се захвана с тази работа, само за да изплати дълговете си.

Псувайки, тя седна на петите си. Всъщност в проклетия сейф нямаше вещь под двадесет и пет хиляди долара. Едва ли можеше да си отчупи само половината от каишката на часовника. Как, по дяволите, щеше да обърне в пари тия предмети?

Мина минута. После още една.

Зарежи тая работа, си помисли тя, като облегна отрязаното парче отстрани на сейфа и плъзна на мястото му рафта с бижутата. Изправи се на крака и огледа стаята на светлината от фенерчето. Книгите до една бяха антични и с колекционерска стойност. Предметите на изкуството по стените и на масата не само бяха супер скъпи, но и трудни за продаване, без да ти се налага да се свързваш с подземния свят... и със същите хора, с които Бенлоиз имаше много близки отношения. Но тя нямаше да си тръгне без пари, по дяволите.

Ненадейно решението само се появи и тя се усмихна.

През много еони в хода на човешката цивилизация, търговията е съществувала и процъфтявала благодарение на бартерните сделки. Което означаваше, че един индивид разменя стоки или услуги за други със същата стойност.

След всяка задача, която бе приемала, никога не беше обмисляла да добави към целите си и допълнителните разходи за щетите: нови сейфове, нова охранителна система, повече протоколи за безопасност. Можеше да се обзаложи, че са скъпи – макар и да не струваха колкото обичайните суми, които крадеше. И тя нахлу в къщата, приемайки за даденост, че Бенлоиз ще плати допълнителните разходи за щетите като един вид обезщетение, задето я бе измамил.

Сега обаче се насочи към тях.

По обратния път към стълбите, тя огледа възможностите, от които можеше да се възползва... и в крайна сметка отиде до една скулптура на Дега на малка балерина, поставена в една странична ниша. Бронзовото изображение на младото момиче беше от оня вид, който щеше да се хареса на баба ѝ, и може би затова от всички произведения на изкуството в къщата, тя си заплю точно нея.

Осветлението, монтирано на тавана над статуетката, беше изключено, но шедьовъра

продължаваше да блести. Сола хареса много полата тип туту – деликатната и в същото време твърда експлозия от тюл, обрамчена с метал, който перфектно улавяше движението. Сола се доближи до основата на статуята, уви ръце около нея, и хвърли всички усилия, за да премести статуята с едва два-три сантиметра. После хукна нагоре по стълбите, откачи рутера и лаптопа от панела на алармата в главната спалня, заключи отново вратата и тръгна към прозореца, в който направи дупката. След не повече от четири минути пак беше качена на ските си и караше през снега. Независимо, че в джобовете ѝ нямаше нищо, тя се усмихваше, когато излезе от имота.

Глава 38

Когато мерцедеса най-после спря пред входа на имението на Братството, Куин слезе пръв и отиде до вратата на Лейла. Като я отвори, погледите им се срещнаха. Знаеше, че никога няма да забрави как изглеждаше лицето ѝ. Нежната ѝ кожа беше бяла и прозрачна като хартия, а красивите ѝ скули опъваха плътта, която ги покриваше. Очите ѝ изглеждаха хлътнали. Устните ѝ бяха бледи и тънки. Вече знаеше как щеше да изглежда, когато умреше, без значение след колко десетилетия или векове щеше да се случи.

- Ще те нося, - каза той, наведе се и я повдигна.

Тя не се възпротиви и по всичко си личеше, че едва се крепи.

Вратата на предверието се отвори и Фриц стоеше до нея – изглежда иконома очакваше пристигането им. Куин съжaliaваше за всичко – за мечтата, на която се наслади през периода ѝ на нужда; за надеждите, които пропиля; за физическата болка, която изпитваше тя; за емоционалното мъчение, което преживяваха и двамата.

„*Tu ѝ го причини*”.

По времето, когато спа с нея, той беше дълбоко убеден в положителния резултат. Сега, от друга страна, стъпил здраво на твърдата, воняща земя на реалността? Не си струваше. Дори и вероятността малкото да се роди здраво, не си струваше. Най-тежко беше да я гледа как страда.

Внесе я в къщата с надеждата, че няма да се озове пред голяма публика. Просто искаше да ѝ спести всичко, включително и преминаването пред тъжните, притеснени лица.

За щастие наоколо нямаше никой. Куин изкачваше стъпалата по две наведнъж, и като стигна до втория етаж, се озова пред широко отворената двойна врата на кабинета на Рот и изпсува. Но пък краля беше сляп. Само Джордж изръмжа за добре дошли, но Куин го подмина, устремен към спалнята на Лейла. Отвори вратата с ритник и откри, че догена вече бе почистил стаята, леглото беше оправено, чаршафите несъмнено бяха подменени, на масата имаше сложен букет свежи цветя. Изглежда не само той искаше да помогне с каквото може.

- Искаш ли да се преоблечеш? – попита той и затвори вратата с ритник.

- Искам душ..

- Сега ще го приготвим.

- ...само че ме е страх. Не искам да виждам... нали се сещаш.

Той се наведе и седна на леглото до нея. Сложи ръка на крака ѝ и разтри коляното ѝ с палеца си.

- Много съжaliaвам, - каза с пресипнал глас.

- Мамка му, не, недей да се обвиняваш. Дори не си го помисляй и не го изричай, разбра ли? Вината не е твоя.

- А тогава чия е?

- Не това е мисълта ми.

По дяволите, не можеше да повярва, че аборта щеше да продължи още седмица или дори по-дълго. Как изобщо беше възможно...

Гримасата, изкривила лицето на Лейла, му подсказа, че отново я връхлитаха спазми.

Погледна през рамо с надеждата да открие доктор Джейн, ала откри, че са сами. Коего говореше само по себе си, че няма какво повече да се направи. Куин наведе глава и я хвана за ръката. Всичко започна заради двамата. Всичко щеше да приключи и за двамата.

- Мисля, че искам да поспя, - каза Лейла и той стисна дланта ѝ. – Май и ти имаш нужда от сън.

Той погледна към малкия диван-шезлонг в другия край на стаята.

- Не е нужно да стоиш при мен, - измърмори Лейла.

- Къде според теб трябва да бъда?

Бързо си представи как Блей държи ръката му. Но това беше само фантазия.

„Никога повече не ме докосвай по този начин”.

Куин се отърси от мисълта.

- Ще спя ето там.

- Не може да останеш тук цели седем нощи.

- Отново ще го кажа. Къде другаде да бъда...

- Куин. – Гласът ѝ прозвуча рязко. – Имаш задължения навън. А и чу Хавърс. Може да отнеме доста време и не се знае колко точно. Няма опасност да изкървя сериозно и честно казано, чувствам, че пред теб трябва да изглеждам силна, а честно казано, нямам сили за това. Може по всяко време да идваш и да ме наглеждаш. Но ще се побъркам, ако си разпънеш палатката тук, докато приключи всичко.

В тишината тегнеше отчаяние. Всичко, което притежаваше Куин, бе тук – да стои на ръба на леглото и да държи ръката на Лейла.

Малко по-късно той стана. Разбира се, тя имаше право. Тя имаше нужда от почивка, както и той, и наистина, освен да се взира в нея и да я кара да се чувства като изрод, нямаше какво повече да направи.

- Ще съм наблизко.

- Знам. – Вдигна ръката му към устните си и той остана шокиран колко студени се усещаха. – Ти си... повече, отколкото някога мога да пожелаая.

- Не. Не съм направил кой знае колко...

- Винаги правиш това, което е редно и подходящо в дадена ситуация.

Въпрос на гледна точка.

- Слушай, нося си телефона постоянно. Ще намина след няколко часа да видя как си. Ако спиш, няма да те притеснявам.

- Благодаря ти.

Куин кимна и тръгна към вратата на една страна. Беше чувал, че не е редно да обръщаш гръб на Избраница, и реши, че няма да навреди, ако спази протокола. Затвори вратата и се облегна на нея. Единственият, който искаше да види, бе един от мъжете в къщата, който за съжаление не проявяваше интерес към него...

- Какво става?

Остана изненадан, като чу гласа на Блей, и дори си помисли, че си въобразява. Само че мъжа наистина излезе от хола на втория етаж. Все едно през цялото време беше чакал тук.

Куин разтърка очите си и тръгна, а тялото му търсеше единственото, за което бе копнял.

- Тя ще изгуби малкото, - Куин се чу да изрича думите с мъртвешки глас.

Блей измърмори нещо в отговор, но той не го разбра. Странно, но до този момент аборта не му се струваше реален. Не и докато не сподели с Блей.

- Извинявай? – Куин осъзна, че приятеля му очакваше някакъв отговор.

- Има ли нещо, което мога да направя?

Колко забавно. Куин винаги бе имал усещането, че е излязъл от утробата на майка си със съзнанието на възрастен. В крайна сметка, никога не беше чувал гукане, никой не беше го наричал „милото ми момченце”, не беше получавал прегръдка, когато се нарани, никой не го гушкеше, когато бе уплашен. В резултат на това, дали заради характера му или заради начина, по който бе отраснал, никога не си позволяваше да падне духом. Защото нямаше към кого да се обърне за помощ.

И въпреки това, сякаш с детски глас, той заговори:

- Накарай го да спре!

Все едно Блей можеше да сътвори чудо. И наистина го направи. Блей разтвори широко ръцете си и предложи на Куин единствената утеха, която някога бе познал.

- Накарай го да спре!

Тялото на Блей се разтресе когато Куин повтори думите. През всичките тези години беше ставал свидетел на многото му настроения в различните ситуации. Но никога не го беше виждал такъв. Никога не бе изглеждал напълно и безвъзвратно съсипан.

Изглеждаше изгубен, като дете.

Макар че имаше нужда да стои далеч от всякакво емоционално обвързване, ръцете му се разтвориха от само себе си. Куин пристъпи към него. Боецът изглеждаше някак си по-малък и крехък от обикновено. И ръцете, които се увиха около кръста на Блей, просто се отпуснаха, сякаш мускулите бяха лишени от силите си.

Блей крепеше двамата изправени. Очакваше Куин бързо да се отдръпне. Обикновено не можеше да понесе сближаването, освен по време на секс, за повече от секунда. Ала сега Куин стоеше. И сякаш бе готов да остане на прага на хола завинаги.

- Ела тук, - каза Блей, издърпа мъжа вътре и затвори вратата. – Седни на дивана.

Куин го последва и за разлика от друг път, краката му не стъпваха уверено, а се влачеха по пода.

Настаниха се с лице един към друг на дивана и коленете им се опряха. Блей погледна нагоре и тъгата, излъчвана от приятеля му, го докосна толкова дълбоко, че не успя да се спре и ръката му се пресегна и поглади черната коса...

Внезапно Куин се сгуши до него, просто се строполи, сгънат на две, в скута на Блей. Част от съзнанието на Блей разбираше, че територията е опасна. Сексът беше едно – макар последиците да му се отразяваха много зле. Но спокойствието, когато бяха заедно, можеше да бъде разрушително. Точно затова изхвърча от спалнята предния ден.

С малката разлика, че тази вечер той контролираше положението. Куин бе този, който търсеше утеха, и Блей можеше да го отблъсне или да му я предложи, в зависимост от чувствата си: да разчиташ на някого нямаше нищо общо със задоволяването на нуждите.

На Блей можеше да се разчита. От него се излъчваше спокойствие и контрол. С него нямаше как да пропаднеш в бездната. И ако някой го знаеше със сигурност, това бе самия той.

Господ бе свидетел на всичките години, които бе прекарал на дъното.

- Бих направил всичко, за да променя случилото се, - каза Блей, галейки гърба на Куин. – Неприятно ми е, че минаваш през това...

Думите бяха излишни. Останаха дълго така, а тишината в стаята започна да оформя пашкул около тях. От време на време античния часовник над камината иззвъняваше, а доста по-късно капациите на прозорците започнаха да се спускат.

- Искан ми се да можех да направя нещо, - каза Блей, когато стоманените панели се затвориха със щракане.

- По-добре тръгвай.

Блей се направи, че не го чува. Истината не беше нещо, което искаше да споделя, но в действителност нищо не можеше да го помръдне от мястото му – нито диви коне, нито насочени оръжия, ни пожарникарски маркучи или развилнели се слонове, дори заповед от краля нямаше да го накара да си тръгне. Една част от него беснееше срещу истината. Не заради Куин, а заради собственото му сърце. Бедата бе, че трудно можеше да спориш със собствената си природа – и сега го научаваше от първа ръка. Осъзна го, когато скъса със Сакстън; когато призна пред майка си; осъзнаваше го и сега, в този момент.

Куин изстена, надигна се и разтърка очи. Отпусна ръцете си и разкри зачервените си бузи и очи – плачът не бе причината. Несъмнено натрупаните през десетилетията сълзи се бяха излели предната нощ като сълзи на облекчение, че бе спасил живота на един баща. Дали не беше осъзнал през същата нощ, че Лейла не се чувства добре?

- Знаеш ли кое е най-трудното? – попита Куин и сега звучеше повече като себе си.

- Кое? – Изборът беше голям.

- Видях бебето.

Косъмчетата по врата на Блей се изправиха.

- За какво говориш?

- Нощта, в която Бранителите на честта дойдоха за мен и почти не умрях, сещаш ли се?

Блей се покашля леко – спомена беше студен и ярък, сякаш случил се преди броени часове. И въпреки това гласа на Куин звучеше спокойно, все едно говореше за нощ в клуба или нещо такова.

- А, да, спомних си. – „Оказах ти първа помощ на пътя”, помисли си той.

- Озовах се в Небитието... - Куин се намръщи. – Добре ли си?

„Да бе, точно така, супер съм”.

- Извинявай. Продължавай.

- Отидох там. Искан да кажа, бях като... ами, като това, което си чувал. Всичко е бяло. – Куин разтри лицето си отново. – Съвсем бяло. Навсякъде. Имаше врата и аз се приближих към нея – знаех, че ако натисна бравата, щях да се озова вътре и никога повече нямаше да се върна. Пресегнах се напред... и тогава я видях. На самата врата.

- Лейла? – прекъсна го Блей, който имаше усещането, че са го прободили в гърдите.

- Дъщеря ми.

Дъхът на Блей секна.

- Твоята...

Куин извърна поглед.

- Тя имаше... руса коса. Като на Лейла. Но очите ѝ... - Той докосна Блей. - ...те бяха моите.

Когато я видях, ръката ми се спря и внезапно отново се върнах на земята, там, отстрани на пътя. След това не си спомням какво стана. Но после, доста по-късно, Лейла изпадна в период на нужда и дойде при мен, и всичко си дойде на мястото. И аз си помислих, че така е писано. Съдба, нали се сещаш. Ако не беше така, никога не бих легнал с Лейла. Направих го само защото знаех, че ще имаме малко момиченце.

- Исусе Христе.

- Макар да се оказа, че през цялото време съм грешал. – За трети път разтърка лицето си. – Напълно съм грешал – и наистина ми се иска да не бях тръгнал по този път. Най-голямото съжаление в живота ми – не, всъщност второто по значение.

Блей се зачуди кое ли беше по-лошо от сегашното положение на приятеля му. „*Какво ли мога да направя?*”, питаше се той. Очите на Куин търсеха погледа му.

- Наистина ли искаш да ти кажа?

Очевидно му отговори на глас:

- Да, искам.

Ръката на Куин, с която държеше обикновено кинжала, докосна лицето на Блей.

- Сигурен ли си?

Внезапно настроението се смени. Трагедията още присъстваше в мислите на двамата, но силното сексуално привличане се настани между тях за един удар на сърцето. Погледа на Куин изгаряше и устните му се нацупиха.

- Точно сега... имам нужда от опора. Не знам как да го обясня другояче.

Тялото на Блей отвърна моментално, кръвта му закипя, члена му се започна да се втвърдява и да расте.

- Позволи ми да те целуна, - дрезгаво заговори Куин и се наведе. – Знам, че не заслужавам, но те моля... поне това може да направиш за мен. Нека те почувствам...

Устата на Куин докосна нежно неговата. И отново. Очаквайки повече.

- Ще ти се моля. – Последваха още ласки от опустошителните му устни. – Ако е нужно. Не ми пука, ще се моля...

Не беше необходимо. Блей позволи да отметне главата му назад, така че да има повече място за действие, а ръката на Куин нежно и в същото време доминиращо наместваше лицето му.

Устните им се срещнаха, бавно, упояващо, безмилостно.

- Пусни ме в теб отново, Блей...

Глава 39

Асейл се прибра у дома половин час преди разсъмване. Паркира Рейндж Роувъра в гаража и изчака вратата да се затвори плътно, преди да слезе от колата.

Винаги се бе считал за интелектуалец – и то не в смисъла, който глимерата влагаше в думата, когато ставаше въпрос за някой с високо самомнение, който говореше префърцунено за литература, философия или духовни въпроси. Той притежаваше много повече: в живота съществуваха много малко неща, за които не можеше да приложи разсъжденията си и не можеше да си обясни в тяхната цялост.

Какво, по дяволите, правеше тази жена в дома на Бенлоиз? Беше ясно, че е професионалистка, като се вземеше предвид екипировката и познанията, а и подхода ѝ при

нахлуването в къщата. Подозираше, че тя или разполага с план на къщата, или е ходила там и преди. Толкова ефективно. Толкова решително. А и той бе достатъчно квалифициран, за да прецени: през цялото време, докато тя беше вътре, я следваше, промъкнал се като призрак през прозореца, отворен от нея, притаен в сенките. Следеше я в гръб.

Едно обаче не разбираше: що за крадец би си навлякъл неприятности да влезе в охранявана къща, да открие сейфа, да го разбие, да открие малко преносимо състояние... и да не отмъкне нищо? Защото той видя всичко, до което тя имаше достъп. И веднага щом тя излезе от кабинета, той се показа, отмести рафта от секцията, както бе направила и тя, и използва своето фенерче, за да надникне в сейфа. Само за да открие, че тя бе оставила всичко на мястото му.

Когато отново тръгна след нея из къщата, избягвайки осветените места, той я видя за момент да стои в коридора с ръце на кръста, въртейки бавно глава, докато обмисляше възможностите си. После тя отиде до статуята, която изглеждаше като творба на Дега, и я завъртя само сантиметър наляво.

В действията ѝ нямаше никаква логика.

Имаше вероятност да бе отворила сейфа в търсене на нещо конкретно, което в действителност липсваше вътре. Пръстен, дрънкулка, огърлица? Компютърен чип, карта-памет, документ като завещание, или застрахователна полица. Но забавянето в коридора някак не се връзваше с предишната ѝ пъргавина... и после защо премести статуята? Единственото възможно обяснение беше, че проникването в имота на Бенлоиз беше целенасочено. Проблемът се състоеше в това, че беше трудно да се намери смисъл в действията си спрямо неодушевените предмети. Ако беше вендата, можеше да блъсне статуята. Да я открадне. Да изрисува със спрей гадории върху нея. Да я потроши на парчета с някой железен лост. Ала да я помръдне едва забележимо?

Единственото заключение, до което достигна той в разсъжденията си, бе, че действията ѝ са един вид послание. И това изобщо не му харесваше. Предполагаше, че тя познава лично Бенлоиз.

Асейл отвори вратата...

- О, Господи, - изсъска той и се дръпна назад.

- Чудихме се колко дълго смяташ да останеш вътре.

Сухият глас се разнесе наоколо, а Асейл излезе и огледа с отвращение гаража, който побираше пет коли. Вонята беше нещо средно между животно, прегазено преди три дни на магистралата, развалена майонеза и евтин парфюм с изтекъл срок на годност.

- Същото ли е, което си мисля, че е? – попита той братовчедите, които стояха на прага на килера.

Слава на Скрайб Върджин, че двамата се приближиха и затвориха вратата към къщата – иначе противната миризма щеше да усмърди вътрешността на жилището.

- Доведохме ти дилърите. Е, поне части от тях.

Какво. По. Дяволите.

Асейл се отправи с големи крачки към мястото, посочено от Ерик – в другия край на помещението имаше три тъмно зелени найлонови торби, струпани на пода. Наведе се, развърза жълтата връзка на едната торба, разтвори я и... Насреща му се блещеха невидящите очи на човек, когото веднага разпозна. Все още подвижната глава беше прецизно отрязана от гръбнака на около шест сантиметра под челюстта и се беше нагласила така, че да може да надзърне извън импровизирания си ковчег. Тъмната коса и румената

кожа бяха изцапани с черна, лъскава кръв, и ако до колата се усещаше само неприятна миризма, от такава близост очите му направо се насълзиха и гърлото му се сви от погнуса. Не че му дремеше особено.

Отвори и другите две торби и с помощта на още една найлонова торба, която да предпази кожата му, намести и останалите глави в същата позиция. После седна и се загледа в тях, наблюдавайки устите, зяпащи безсилно в опит да поемат дъх.

- Кажете ми какво стана, - каза той мрачно.

- Появихме се на предварително уговореното място.

- Пързалката за кьнки, парка на брега или под моста.

- Под моста. Пристигнахме... – Ерик се приближи до братовчед си, който стоеше мълчаливо и само наблюдаваше зад него - ...навреме със стоката. След около пет минути дойдоха тримцата.

- Като лесъри.

- Парите бяха у тях и щяха да направят размяната.

Асейл се огледа наоколо.

- И не дойдоха, за да ви нападнат?

- Не, ама разбрахме едва когато стана прекалено късно. – Ерик вдигна рамене. – Убийците се появили от нищото. Не знаехме дали нямаше и други с тях и решихме да не рискуваме. Едва когато претърсихме телата и открихме точната сума пари, разбрахме, че са дошли само за сделката.

Лесъри в търговията? Това бе нещо ново.

- Наръгахте ли телата?

- Взехме главите и скрихме останалото. Парите бяха в раницата на тоя отляво, и естествено, ги донесохме.

- Телефони?

- Взехме ги.

Асейл издърпа леко цигара от кутията, но после реши да не си разваля вкуса. Завърза наново торбите и се дръпна от касапницата.

- И сте убедени, че не действаха агресивно?

- Нямаха почти никаква защитна екипировка.

- Това, че са зле въоръжени, не означава, че не са дошли да ви избият.

- Тогава защо ще носят парите?

- Може да са тръгнали за друга сделка.

- Както вече казах, сумата беше исканата и нито пени повече.

Внезапно Асейл им заповяда да влязат в къщата и о, какво облекчение изпита, когато вдиша чистия въздух. Защитните прегради бавно се спуснаха над всички прозорци и оставиха лъчите на настъпващото утро навън, а той отиде до бара с виното, извади трилитрова бутилка Bouchard Pere et Fils 2006 от Монтраше и издърпа корковата тапа.

- Ще се присъедините ли?

- Ама разбира се.

Той седна с три чаши и бутилката около кръглата маса в кухнята. Напълни трите чаши и подели шардонето с двамата си съдружници. Но не предложи на братовчедите от кубинските си пури. Бяха твърде ценни. За щастие отнякъде се появи пакет цигари и тримата седнаха заедно, запалиха по цигара и отпиваха блажени глътки от острите като бръснач ръбове на неговите чаши Бакара.

- Без убийците да проявят агресия, - мърмореше си той, отмяташе глава назад и издишаше нагоре, а синия дим се издигаше над главата му.

- И носеха точната сума.

Доста след това той насочи погледа си право напред.

- Възможно ли е Обществото на лесърите да се опитва да се намеси в бизнеса ми?

Кор седеше сам на светлината на свещта. Складът тънеше в тишина, войниците му още не се бяха прибрали у дома, а отгоре не се чуваха никакви стъпки – нито на хора, нито на *сенки*, нито някакви други. Въздухът бе студен; бетонния под отдолу също. Всичко плуваше в мрак, с изключение на малкия кръг златна светлина, в чиито край бе застанал. Една мисъл дълбоко в съзнанието му се опитваше да му припомни, че зората приближава опасно. Имаше и още нещо, нещо, което трябваше да е запомнил. Но през гъстата мъгла, обвила мислите му, нищо не можеше да изплува на повърхността.

С очи, фокусирани върху тънкия пламък пред него, той си припомняше събитията от изминалата нощ отново и отново.

Може би имаше частица истина в мисълта, че е открил имението на Братството и не всичко беше пълна заблуда. Беше проследил мерцедеса до провинцията километър по километър, без да има конкретен план какво щеше да направи, когато колата спре... когато изведнъж сигнала, излъчван от неговата кръв, течаща в тялото на Избраницата не само че изчезна, но и бясно промени посоката си, като топка, хвърлена срещу стена, променя траекторията си. Объркан, той се лута известно време, дематериализира се тук и там, напред и пак назад – и не след дълго го обзе странно мъртвешко усещане, все едно кожата му бе антена за опасности и бе прегряла от непосредствената близост на болката. Заотстъпва и се озова в подножието на планината, и макар навън да грееше ярката и чиста луна, контурите на възвишенията му изглеждаха замъглени, размити и неясни.

Това трябваше да е мястото, на което се подвизаваха. Може би горе на върха. Може би долу в закътания край.

Нямаше друго обяснение – в крайна сметка братята живееха с краля, който ги защитаваше... така че несъмнено бяха взели предпазни мерки, непознати за останалите, и сигурно притежаваха технологии, както и мистични припаси, които иначе не можеха да се намерят свободно.

Френетично бе обиколил района, няколко пъти дори се озова до основата на планината, усещайки само пречупения сигнал и злокобния страх. Беше заключил, че тя се намира някъде сред тази огромна, необятна местност: би трябвало да я усети, ако преминеше от другата страна, в каквато и да е посока, а ако наистина бе преминала от другата страна, струваше му се разумно да се е оттеглила в свещения си храм, в паралелното измерение, или не дай си боже, ако беше умряла, отразеното ехо на собствената му кръв щеше да изчезне. Неговата Избраница беше някъде там.

Завръщайки се в склада, в настоящето, на мястото, където се намираше, Кор бавно потриваше длани, а мазолите му се триеха звучно и нарушаваха тишината. Отляво, на края на светлината от свещта, оръжията му бяха наредени едно до друго – кинжалите, пистолетите, и любимата му коса внимателно бяха подредени върху купчината парцали, които той разхвърля, веднага щом избра подходящото място на пода.

Фокусира се върху косата и зачака да му заговори: тя често го правеше и кръвожадността ѝ

винаги беше в синхрон с агресията, течаща във вените му – агресия, която определяше неговите мисли и го мотивираше да действа. Очакваше я да му каже да атакува леговището на Братството, където се подслоняваха техните женски и където спяха малките им.

Мълчанието бе тревожно.

Всъщност, предпоставката за пристигането му в Новия свят бе желанието да натрупа сила, и най-големия и дързък израз на това му желание бе да свали престолонаследника – така че, естествено, работеше в тази насока. И напредваше. Опитът за покушение през есента, който без съмнение подписа смъртната присъда на войниците му и неговата, бе тактически ход, който почти довърши войната, преди още да се е разразила. И постиженията му с Елан и глимерата популяризираха намеренията му, като едновременно укрепваха връзките му сред аристокрацията.

Ала това, което научи тази вечер...

Какво да направиш, съдба – почти година усърдна работа, и саможертви, и планиране, и битки, бледнееха пред откритието му. Ако предчувствието му беше вярно – а как изобщо можеше да не е – единственото, което трябваше да направи, е да подреди войниците си и да започне обсадата веднага след падането на нощта. Битката се очертаваше епична, а Братството и домовете на Първите семейства ги очакваше трайна разруха, независимо от изхода на сражението.

Предстоеше военен конфликт, достоен за учебниците по история – в края на краищата, последния път, когато кралския дворец претърпя нападение, бе точно когато родителите на Рот загинаха малко преди трансформацията му.

Ето че историята се повтаряше.

Той и войниците му имаха сериозно преимущество, което нападателите от едно време не притежаваха: сега Братството имаше няколко обвързани членове. В действителност, той беше почти сигурен, че всички са обвързани, а това отвличаше вниманието на мъжете от задълженията им както нищо друго. Макар че тяхното основно задължение като лична гвардия на краля бе да охраняват Рот, дълбоко в себе си бяха раздвоени, защото дори и най-силния боец с най-добрите оръжия може да бъде отслабен, ако приоритетите му са разкъсани между двама души.

Още повече, ако Кор или някой от неговите мъже можеше да се докопа само до една от техните шелани, Братството щеше да се огъне – защото другата истина за тях гласеше, че болката, изпитвана от братята им, се превръща в тяхна собствена болка.

Една женска от техните, без значение коя, беше всичко, което се изискваше, и щяха да притежават върховното оръжие. Знаеше го в дъното на душата си.

Застанал в светлината на свещта, Кор потриваше ръцете си бавно, същите ръце, които умееха да боравят с кинжали.

Една женска.

Само от това се нуждаеше.

И тогава щеше да е в състояние да претендира не само за своята половинка... ала и за трона.

Глава 40

Куин беше наясно, че поставя Блей в неудобно положение. Заради чуването от съжаление. Но, Господи, като погледнеше в тези сини очи, проклетите му бездънни сини очи, готови да го приемат както преди... само това се въртеше в главата му. И да, технически се водеше секс, заради начина, по който желаше тялото му, и особено една част от него. Ала зад секса се криеше много повече. Не можеше да го опише с думи; боравенето с изразните средства не му се отдаваше. Започна с целувката, защото искаше да усети връзката помежду им. Искаше да покаже на Блей какво има предвид, от какво се нуждае и защо е важно за него: имаше усещането, че целия му свят се срива, и евентуалната загуба на бебето щеше да боли много дълго.

И все пак да бъде с Блей, да усеща жегата, родена от допира помежду им, беше като обещание за изцеление. Дори и да траеше само докато бяха заедно в стаята, пак го искаше и копнееше, а после си припомняше моментите помежду им.

- Моля те, - прошепна той.

Само дето не даде възможност на Блей да отговори. Езикът му се изви като змия и облиза устните на другия мъж, плъзна се в устата му и я завладя. Отговорът на Блей не закъсна и той позволи на Куин да го притисне към възглавниците на дивана.

Две неясни мисли минаха през главата на Куин: вратата беше само затворена, но не и заключена, и той се погрижи за това, като с мисълта си завъртя месинговата топка и заключи. Следващата му мисъл бе, че не може да си позволят да опустошат стаята. Едно бе да остави спалнята си като разрушена от водородна бомба. Но тази стая беше за общо ползване, подредена красиво, с копринени възглавници и модерни завеси, и още много предмети, които изглеждаха лесни за трошене, късане, и не дай си боже, за цапане с петна. Освен това вече беше потрошил Хамъра си, изора градината със самолета, а после спалнята му сякаш беше мината през блендер. Така че лимита му за разрушения за тази година вече беше надхвърлен...

Най-разумно бе да изтичат до спалнята му надолу по коридора и да не дават нови причини на Фриц да се тревожи, но в същия момент талантливите ръце на Блей се стрелнаха към слабините на Куин и започнаха да разкопчават дюкяна му, и брилянтната идея за местенето в спалнята отиде по дяволите.

- О, Господи, докосни ме, - изръмжа и тласна таза си напред.

Просто трябваше да е малко по-спретнат и да се опита да опази чисто. Ако изобщо беше възможно.

Когато дланта на Блей се пъкна в кожените му панталони, Куин изви тялото си силно назад и зачака да го опипат. В стегнатия панталон нямаше много място за сериозно триене, а и чатала на панталона му се връзваше в топките, обаче на него изобщо не му дремеше.

Господи, независимо от многото години свирки, чекии и мастурбиране, сега имаше усещането, че го докосват за пръв път. Искаше да върне услугата. Реши да действа, премести гърдите си напред и лицата им се доближиха. Как обичаше да потъва в тия сини очи, докато Блей го изпиваше с поглед разгорещен, див и сияещ. И отзивчив.

Куин го сграбчи здраво и доближи устата му до своята, хапеше устните му, изстрелваше езика си навън, целуваше го като луд...

- Чакай, чакай, - Блей се дръпна назад. – Ще счупим дивана.

- Какв...? – Пичът очевидно говореше на английски, но по дяволите, ако Куин можеше да си

преведе в момента. – Дивана?

И тогава осъзна, че беше натиснал Блей толкова силно към облегалката отстрани, че вече бе започнала да се огъва. Очакваше се мебелировката да загине, след като двамата бяха решили да правят секс върху дивана, при условие че тежаха почти двеста и трийсет килограма заедно.

- О, мамка му, съжалявам.

Тъкмо се отдръпна и Блей взе нещата в свои ръце. Куин внезапно се озова по гръб на пода със събрани крака, а панталоните му бяха свалени до коленете. Блестяща идея. Благодарение на Блей, който реши да се прави на командос, члена на Куин реши, че е време да се покаже, удебели се и се изправи, изскочи от панталона и се просна надут и болезнен върху корема му. Той го хвана и го поглади няколко пъти, докато Блей свали кубинките му и ги хвърли настрана. Панталоните си заминаха след тях, и Господ бе свидетел, че Куин изпита за пръв път удоволствие, виждайки как кожата полетя зад гърба му.

И Блей се захвана за работа. Куин трябваше да затвори очите си, когато усети как разтварят бедрата му и ръцете на боеца го издраха от вътрешната страна. Той пусна набъбналия си член незабавно – в крайна сметка, защо сам да се държи, след като Блей можеше...

Обаче другия мъж не го сграбчи с ръка. Пое го с топлата си, влажна уста, която Куин целуваше до припадък преди малко. За секунда, докато устата бавно го лапаше целия, през главата на Куин премина мисъл, от която топките му се свиха – сигурно Сакстън беше научил Блей как да го прави; шибания братовчед безспорно му беше духал многократно и беше получавал свирки. „Спри се”, заповяда си той. Каквито и уроци да бе научил, в момента Блей фокусираше вниманието си върху еректиралия му пенис. Така че нямаше смисъл да задълбава в миналото.

За да се увери, че не сънува, той отвори очите си. Пресвета Дево... Главата на Блей се движеше нагоре-надолу над ханша му, с ръка стискаше основата на пениса на Куин, а с другата си играеше с топките му. И тогава, сякаш очаквал да го погледне, Блей се отдръпна, пусна члена му и облиза устните си.

- Знам, че не искаш да правиш стаята на каша, - провлечено му каза. После изплези езика си и погъделичка пиърсинга на Куин – розовата плът дразнеше сивата бронзова халка с топче.

- По дяволите, свършвам, - излая Куин, усетил събралото се напрежение. – Аз..

Беше безсилен да се спре – все едно някой да скочи от скала и след десетина метра полет да реши да се върне обратно. С малката разлика, че той наистина не искаше да удря спирачки. И не спря. С могъщ рев, който със сигурност бе чул и в съседните стаи, гръбнака на Куин се надигна от пода, задника му се стегна, топките му експлодираха, а пениса му заблъска яко в устата на Блей. Не само слабините му усетиха освобождаването. Оргазмът разтърси цялото му тяло, енергията му се разпиля и той зарови пръсти в килима под него, стиснал здраво зъби, докато свършваше като животно.

За щастие Блей се справи чудесно с „почистването”, а това само засили удоволствието на Куин. Имаше и какво да наблюдава: до края на живота си нямаше да забрави гледката пред него. Устата на другия мъж засмукваше целия му член, бузите хлътваха и той продължи, докато не погълна всичко. И това се повтаряше отново и отново.

Обикновено Куин бе готов да изчезне веднага след това, но когато връхлитащите го вълни най-после утигнаха, той се чувстваше изцеден, ръцете му се свлякоха на пода, коленете му омекнаха и главата му се отпусна. Като пресметнеше и най-малките детайли, това сигурно бе най-върховния оргазъм в целия му живот. Вторият неповторим оргазъм след онзи, който

изпита миналата вечер.

- Не мога да мърдам, - едва избоботи.

Смехът на Блей беше дълбок и секси.

- Изглеждаш малко изцеден.

- Може ли да върна услугата?

- Можеш ли да вдигнеш главата си?

- Още ли е закрепена към тялото ми?

- От това, което виждам, да.

Блей се изсмя отново, а Куин вече знаеше какво иска да направи – и донякъде остана изненадан от себе си. Въпреки многобройните си сексуални експерименти, никога не беше позволявал да го чукат. Просто нещата не се случваха така. Той беше завоевателят, той вземаше, той контролираше положението и запазваше превъзходството си. И никак не се интересуваше да предлага задника си. Ала сега го искаше. Имаше обаче един малък проблем – буквално не можеше да мърда. Всъщност имаше и още нещо – как щеше да каже на Блей, че е девствен?

Наистина го желаше. И ако се стигнеше дотам, искаше Блей да знае предварително. По някаква причина чувстваше, че е важно.

Изведнъж лицето на Блей се озова пред погледа му, и божичко, боецът беше красив, руменина покриваше бузите му, очите му блестяха, масивни рамене скриваха всичко зад него. Усмивката му беше адски секси, толкова самодоволна и самоуверена – сякаш на Блей му беше напълно достатъчно, че бе подарил върховно удоволствие на някого и не изпитваше нужда самия той да свърши. Но това не беше честно.

- Не мисля, че скоро ще помръднеш, - каза Блей.

- Може би. Но мога да си отворя устата, - отвърна Куин мрачно. – Почти толкова широко, колкото и ти.

Унесен в мисли след зверския оргазъм, който подари на Куин, Блей съвсем забрави за собственото си тяло. Работата бе, че след толкова години, в които получаваше само откази, сега изпитваше страшна тръпка, осъзнал надмощието си над другия мъж; в момента той определяше темпото и водеше Куин на онова еротично и уязвимо място, където усещанията бяха много по-силни, отколкото с всеки друг преди него. Точно това се случи.

Вече знаеше как изглежда и звучи Куин, когато свършва, и можеше да каже без да преувеличава, че досега не беше виждал приятеля си толкова превъзбуден, изтегнат на килима, докато мускулите на врата му се напрягаха, коремните плочки се стягаха и таза му се движеше рязко. Оргазмът на Куин продължи буквално двайсет минути. А после просто остана да лежи безмълвен. До този момент Блей не беше забелязвал постоянния цинизъм на лицето на Куин – сбърченото чело, сарказма, изкривил устата му, челюстта, която никога, нито за миг не се отпускате. Сякаш всички гадости, причинени от семейството му, бяха изкривили завинаги чертите на лицето му.

Не беше съвсем вярно. По време на оргазма, и сега, когато се поуспокоиха, не се забелязваше никакво напрежение. Лицето на Куин изглеждаше... толкова по-младо, без следа от предразсъдъци, и Блей се зачуди как досега никога не се беше замислял за възрастта му.

- Е, ще ми дадеш ли нещо да смуча, докато се възстановявам? – попита Куин.

- Какв...?

- Казах, че съм жаден. Искам нещо за смучене. – Куин захапа долната си устна и ярко белите му зъби се забиха в плътта. – Ще ми помогнеш ли?

Очите на Блей се завъртяха учудено.

- Аха... мога да ти помогна.

- Тогава ми покажи как сваляш панталоните си.

Блей се изправи толкова бързо на крака, че опроверга законите на физиката, и докато събуваше обувките си, ръцете му трепереха, опитвайки се да разкопчат панталоните. Оттам нататък нещата се развиха бързо. През цялото време, докато правеше стриптийз, Блей не откъсваше поглед от Куин. Гледаше как отново се възбужда и пениса му се втвърдяваше въпреки случилото се преди малко, здравите му бедра се стягаха и таза му се въртеше, а под опънатата мургава кожа на стегнатия му корем се виждаше всяко потрепване.

- О, да... - изсъска Куин, зъбите на горната му челюст се издължиха и ръката му обхвана пениса, галейки го бавно и продължително. – Така те искам.

Блей задиша учестено и сърдечния му ритъм стигна тавана, когато разноцветните очи на Куин се спряха на слабините му.

- Ето това искам, - изръмжа мъжкарят, пусна своя penis и протегна двете си ръце.

За секунда Блей не беше сигурен как ще се нагласят в тази поза. Куин лежеше успоредно на дивана, така че нямаше много място...

Коварно ръмжене раздра въздуха, когато Куин сви пръстите си – сякаш нямаше търпение да сграбчи онова, което искаше.

Майната му на предварителното планиране.

Коленете на Блей се подчиниха на повика, свиха се и нагласиха тялото му надолу към главата на Куин. Оттам Куин пое нещата в свои ръце. Дланите му се плъзнаха, сграбчиха пениса и придърпаха, и преди Блей да се усети, едното му коляно беше преместено зад главата на Куин, а другия му крак се озова чак до ханша на приятеля му, отместен встрани.

- О... мамка му... - изръмжа Блей, усетил пениса си между устните на Куин.

Тялото му се премести напред, докато не се озова проснат на възглавниците на дивана, и тогава усети, че всъщност има голямо предимство. Стисна здраво дивана с ръце, разпредели тежестта си между коленете, краката и дланите... и започна да чука бясно любимата уста на Куин. Другият мъж го пое целия, дори когато Блей разгъна коленете си и се отпусна с цялото си тяло. Пръстите на Куин се забиваха в задника му, а невероятното духане, и... божичко, пиърсинга на езика, чиято топчица влизаше в пениса му след всяко засмукване... Блей усети, че в него се надига същия мощен оргазъм като на Куин. И все пак, някъде дълбоко в съзнанието си, се зачуди дали не причинява болка на приятеля си. Както вървеше, щеше да свърши право в стомаха на мъжа, за бога...

Беше твърде късно, за да се притеснява за това. Тялото му надделя и се разтърси от серия мъчителни спазми, преминали по целия му гръбнак чак до краката. И тъкмо когато излезлите от контрол усещания започнаха да отшумяват, светът се изкриви пред него, сякаш чувството му за равновесие се беше изпарило заедно с...

Не, светът си беше наред. Просто Куин го надигна от пода, измъкна се изпод тялото му и сега се нагласяше зад него...

Куин проникна със скоростта на светкавица и другия мъж изстена толкова силно, че сигурно го чува чак в Канада. Пронизващият писък накара Куин да се намръщи, въпреки напрежението и удоволствието. Дори успяха да разместят дивана. Все тая. Ако случайно

счупека проклетата мебел, щеше да купи нова; сега нищо не можеше да го спре.

Ритъмът беше като наказание, и в този случай Блей не само заслужаваше разплата, но дори си я просеше. С всеки тласък лицето му се притискаше по-силно към възглавниците; с всяко отдръпване не можеше да си поеме дъх; после пак го притискаха и всичко се повтаряше отново.

Блей намести краката си, така че Куин да проникне още по-дълбоко, и смътно забеляза, че бяха изблъскали дивана на една страна, но честно казано не му пукаше, стига да не го избутат чак в коридора. В последния момент, точно преди да свърши отново, той се осъзна за миг и грабна панталоните си, издърпа боксерките от тях и...

Ръката на Куин се пресегна, взе боксерките „Келвин Клайн” и направи всичко, за да задържи разлялата се сперма. Миг по-късно тялото на Блей бе повдигнато от дивана, така че да застане на колене. Куин успя да хване всичко, стискайки здраво главата на пениса му, която продължаваше да тупти...

Свършиха едновременно и виковете им се разнесоха в стаята. Замаян от оргазма, Блей погледна нагоре. В голямото старомодно огледало, закачено между двата прозореца отсреща, видя двамата, все още съединени... и гледката го накара да свърши още веднъж. По някое време тласъците се забавиха; ритъма на сърцата им се укроти и двамата дишаха по-леко. Продължи да наблюдава в оловното огледало как Куин затваря очи и навежда главата си. Доближи я до гърлото му и Блей усети най-нежния допир. От устните на Куин. После свободната ръка на мъжа се плъзна около тялото му към гърдите на Блей...

Куин замръзна. Отмести се рязко. Отдръпна устните и ръката си.

- Съжалявам, съжалявам. Аз... знам, че не искаш подобни неща от мен.

Лицето на мъжа се промени и доби нормалното си цинично изражение. Блей се почувства ограбен и въпреки това не можеше да му каже отново да се приближи. Куин имаше право – в мига, в който проявеше нежност, Блей изпаднаше в паника.

Двамата се отдръпнаха толкова бързо, че Блей не успя да се наслади на усещането за пълнота и притежание. Макар че наистина беше дошъл момента, в който да сложат край. Куин се покашля.

- Ъ... искаш ли да...

- Аз ще се погрижа, - измрънка Блей и отмести ръката на Куин, като сам притисна боксерките към слабините си.

По време на секса тишината в стаята навяваше интимност. Сега просто засилваше шума от движенията на Куин, който се опитваше да обуе кожените си панталони. Майната му.

Отново попаднаха в заешката дупка. Докато се чукаха, усещанията бяха толкова силни и завладяващи, че за тях не съществуваха нищо друго. Обаче след това, Блей усети тялото си замръзнало, някои места по него тупкаха, краката му бяха отмалели и омекнали, съзнанието му беше замъглено...

Нищо не беше сигурно. В никакъв случай.

Насили се да се изправи, събра дрехите си възможно най-бързо и грабна обувките. През това време Куин издърпа дивана на мястото му и внимателно нагласи краката върху вдлъбнатините, които се бяха образували на килима. Подреди и разхвърляните възглавници. Изпъна събрания ориенталски килим. Все едно не беше се случило. С изключение на боксерките, които Блей стискаше в юмука си.

- Благодаря ти, - каза тихо Куин. – Аз, ъ..

- Аха.

- Ами... мисля да вървя.

- Да.

Това беше. Вратата се затвори зад него. Оставен сам, Блей реши, че има нужда от душ, още храна и после сън.

Вместо това, той остана в хола на втория етаж, загледан в огледалото, припомняйки си какво беше видял. В главата му се въртеше смътна мисъл, че не можеше да продължават да го правят. Не беше безопасно за емоционалното му състояние; всъщност бе равносилно с това да държиш ръката си над запалена горелка отново и отново, само че всеки път, щом преместиш дланта си над пламъка, да намаляваш разстоянието между плътта и изгарящия огън. Рано или късно се появяваха изгаряния трета степен и всъщност те бяха най-малкия проблем. Докато се усетиш и цялата ти ръка избухваше в пламъци.

Мина известно време и той спря да мисли за самосъхранението си. Все пак точно заради него започна всичко. И сега трябваше да спре.

Блей прокара ръка през косата си. Погледна към затворената врата и сви вежди, а съзнанието му кипеше ли, кипеше. Миг по-късно той стана и бързо излезе от стаята.

После се затича.

И след това хукна с всички сили.

Глава 41

Беше около десет сутринта, когато Трез тръгна към ресторанта „При Сал“. Пътят от апартамента в Комодор до симпатичното заведение за хранене на брат му не беше дълъг, само на десет минути, и имаше доста свободни места на паркинга, когато пристигна. И все пак мястото не отвори врати, дори на хората от кухнята, за да се подготвят, до един на обяд.

Докато вървеше към входа, ботушите му скърцаха в снега, почти очакваше кодът, който отключваше отвътре, да не проработи; Ай Ем не се беше прибрал вечерта и като се вземе предвид, че онези духачи в Съ-Хийб не бяха разбрали, че момчето му е роднина, имаше само едно място, където брат му можеше да бъде: след две кани кафе и доста проверки на часовника си, Трез разбра, че ако иска да се успокои, ще трябва да тръгне към другия край на града.

Супер. Комбинацията не беше сменена.

Все още.

Отвътре мястото беше в остарелия стил на Рат Пак*, леко модернистична интерпретация на ерата, в която се харесваха Питър Лоуфорд** и „Чеърмен ъф дъ борд“*** : антре с черно-червен тапет водеше към рецепцията, където се оставяха връхните дрехи, стоеше облечената в ретро стил хостеса и се виждаше бюрото на касиера. Отляво и отдясно бяха двете главни зали, и двете в черно и червено кадифе и кожа, но това не бяха местата, където обикновените младежи, политици и заможни хора сядаха. Въпросното място беше барът по-нататък, място с дървена изолация, червена кожена тапицерия на мебелите до стените и по време на точните часове, облечен в смокинг барман зад деветметровия дъбов плот, където сервираше само най-доброто.

Като тръгна с решителна крачка към задименото барно пространство, Трез мина покрай

далечния край на наредените на пет реда бутилки и удари мърдащата се вратичка. Докато си проправяше път в кухнята, миризмата на босилек и лук, на риган и червено вино, го информира колко точно притеснен беше Ай Ем.

Със сигурност мъжът беше пред шестнайсет-делната фурна в далечния край на стената, пред него пет големи връщи тенджери – и как иначе, можеше да се обзаложи, че във фурните също имаше неща. Междувременно дървени дъски за рязане бяха наредени върху стоманените плотове без нито едно петно, мъртвите глави на различни видове чушки се търкаляха наоколо до много острите ножове, използвани по-рано.

Десет кинта, за да познае за кого си беше мислил, докато бе рязал нещата.

- Ще говориш ли изобщо с мен? – рече Трез на гърба на брат си.

Ай Ем се премести към другата тенджера, вдигна капака с бяла ръкохватка, бръкна с огромна решетеста лъжица и разбърка бавно.

Трез се наклони на една страна и си придърпа чисто столче без облегалка. Като седна, разтри ръце в бедрата си нагоре-надолу.

- Ехо?

Ай Ем се придвижи към следващата тенджера. И после към другата. За всяка имаше отделна лъжица, с която да се проверява ястието и брат му внимаваше да не смесва вкусовете.

- Виж, съжалявам, че не съм бил, когато си се отбил в клуба снощи.

Всяка вечер Ай Ем отиваше за малка проверка в „Желязната маска“ след като затвореше „При Сал“.

- Имах малко работа.

По дяволите, да, разбира се, че имаше. На кукличката с гаджето ѝ самохвалко ѝ беше отнело цяла вечност да слезе от колата му, когато я беше докарал до къщата ѝ – накрая я беше изпратил до вратата, отвори ѝ и всичко останало, само оставаше да я преведе през вратата. Когато се беше върнал в БМВ-то си, бе натиснал газта, сякаш беше оставил бомба там и докато летеше към „Желязната маска“, всичко, което чуваше в главата си, бе гласът на Ай Ем.

Не може да продължаваш така.

Ай Ем се обърна точно в този момент, скръсти ръце и се подпря на фурната. Бицепсите му бяха големи, като за начало, но притиснати така, обтягаха здраво ръкавите на черната тениска, която носеше.

Очите му с форма на бадем бяха полуотворени.

- Мислиш, че съм ядосан, задето те е нямало, когато съм бил в клуба? Наистина. А не защото ме остави да се разправам с Анс Лай или някоя такава тъпотия.

Иииии ето, че се започна.

- Не мога да се видя с никого от тях очи в очи, знаеш това, - Трез вдигна ръце в жест „какво да правя“. – Ще опитат да ме накарат да се върна с тях и после какъв избор имам? Да се бия? Ще свърша като убиец и после какво?

Ай Ем разтри очи, сякаш имаше главоболие.

- Сега изглежда сякаш подхождат дипломатически. Поне с мен.

- Кога се връщат?

- Не знам... и точно това ме изнервя.

Трез се напрегна. Идеята, че свежият му като краставичка брат беше притеснен, го накара да се чувства сякаш нож бе опрян в гърлото му.

И все пак чудесно знаеше колко опасни можеха да бъдат тези хора. Съ-Хийб бяха значително

миролюбива нация, решена да стои далеч от битките с Обществото на лесърите и далеч от досадните човеци. Начетени, високо интелигентни и духовити, като цяло бяха много приятни хора. Стига да не си в черния им списък.

Трез огледа тенджерите и се зачуди какво месо имаше в тези сосове.

- Още си изплащам дълга към Рив, - изясни той. – Така че това задължение ми е приоритет.

- Вече не и за Съ-Хийб. Анс Лай каза, цитирам: време е.

- Няма да се върна там, - срещна очите на брат си. – Това няма да стане.

Ай Ем отново се обърна към тенджерите, разбърка във всяка с предназначенията лъжица.

- Знам. Затова готвя, опитвам се да измисля как да се измъкнем от това.

Боже, обичаше брат си. Дори вбесен, той се опитваше да помогне.

- Съжалявам, че изчезнах така и те оставих да се разправяш с това. Наистина. Не беше честно, аз просто... да, не мислех, че е безопасно да съм в една стая с този тип. Много съжалявам.

Огромната гръд на Ай Ем се повдигна и спадна.

- Знам, че е така.

- Мога просто да изчезна. Това би разрешило проблема.

Макар че, човече, направо би го убило да остави Ай Ем. Работата беше, че ако офейкаше от Съ-Хийб, нямаше да може да го види отново. Никога.

- И къде ще отидеш, - изтъкна Ай Ем.

- Нямам представа.

Добрите новини бяха, че Съ-Хийб не обичаха да си имат вземане даване с Обединените Кралства. Без съмнение дори само появата им в неговия апартамент и този на Ай Ем бе травмираща, дори висшият жрец да се беше дематериализирал на терасата. Да се разправя директно с хора? Да е около тях? Главата на Анс Лай би експлодирала.

- И каква ти беше работата? – попита Ай Ем.

Чудесно. На почти също толкова „весела“ тема.

- Отидох да проверя тази складова сграда, - заувърта той. Но хайде, сякаш щеше доброволно да спомене мацката и гаджето ѝ?

- В един през нощта?

- Направих оферта.

- Колко?

- Милион и четиристотин. Исканата цена е два милиона и половина, но няма начин да ги вземат. Мястото е пусто от години и си личи, - макар че... дори докато го казваше, трябваше да признае, че беше усетил нечие присъствие там. И все пак може би това беше просто трик, породен от напрежението. – Предполагам, че ще свалят отново до два, ще им подхвърля един и шестстотин и ще си стиснем ръцете за милион и седемстотин.

- Сигурен ли си, че искаш да се заемем с това точно сега? Освен ако не се появиш на мястото със съоръженията ти за съвкупление в готовност, проблемът със Съ-Хийб само ще ескалира.

- Ако се стигне до това, тогава ще му мисля.

- Когато се стигне, - поправи го Ай Ем. – Със сигурност е „когато“. И знам какво е станало на задния паркинг, Трез. С мъжа и онази жена.

Ама рааазбира се, че знаеше.

- Да не гледаш записите или нещо такова?

Проклети охранителни камери.

- Аха.

- Овладеях ситуацията.

- Точно както овладяваш ситуацията със Съ-Хийб. Идеално.

Гневът се прокрадна, Трез се приведе напред.

- Искаш ли да си на мое място, скъпи братко? Бих искал да видя как ти ще се справиш с тези глупости.

- Нямах да ходя да чукам курви, това със сигурност. Което ме кара да се замисля... брокерът ни не е ли жена?

- Майната ти, Ай Ем. Наистина.

Трез метна столчето и излезе с тежка крачка от кухнята. Имаше си достатъчно проблеми, за Бога... нямаше нужда от Господин Началник с уменията на Джулия Чайлд****, който да подкрепя всички тези неща с дванадесет различни тенджери...

- Не може да продължаваш да отлагаш това, - извика Ай Ем зад него. – Или да се опитваш да го скриеш между краката на безброй жени.

Трез спря, ала очите му останаха насочени към изхода.

- Просто не можеш, - заяви твърдо брат му.

Трез се завъртя. Ай Ем беше до бара, движещите се вратички се люлееха до него, така че се получаваше лека игра със светлината – тъмно, светло, тъмно, светло. Всеки път, когато светлото се появи, изглеждаше сякаш брат му имаше ореол около цялото си тяло.

Трез изпсува.

- Просто искам да ме оставят на спокойствие.

- Знам, - Ай Ем разтри главата си. – И честно казано не знам какво да направя. Не мога да си представя да живея без теб, нито пък искам да се връщам там. Обаче и нямам други идеи.

- Тези жени... нали знаеш, тези, които аз... - Трез се поколеба. – Не мислиш ли, че свършвам с тях?

- Ако не е така, - каза Ай Ем сухо, - не виждам защо се хабиш с тях.

Трез нямаше как да не се усмихне мъничко.

- Не, имам предвид със Съ-Хийб. Толкова съм далеч от девствеността, колкото си и ти на този етап, - макар че той поне не беше достигал до ниво животинска ферма. – И по-лошото? Всички са били англичани – повечето хора. Това трябва да ги е отвратило. Става дума за дъщерята на кралицата.

Докато Ай Ем се мръщеше сякаш не беше обмислил напълно идеята, Трез видя лъч надежда.

- Не знам, - беше отговорът. – Може това да проработи, но все пак си излъгал Нейно Величество за това какво иска и от какво има нужда. Ако решат, че си посрамен, може просто да решат да те убият като наказание.

Все едно. Първо ще трябва да го победят.

Ядосан, Трез приведе глава и изгледа яростно изпод веждите си.

- Ако стане така, ще трябва да се бият с мен. И гарантирам, че няма да завърши добре за тях. В имението на Братството Рот разбра, че кралицата е разстроена още в мига, в който влезе през вратата на кабинета му. Наситеният ѝ аромат бе пълен с острота, надвиснала кисела нотка: тревога.

- Какво има, лийлан? – попита той тревожно, като протегна ръце.

Макар че не можеше да вижда, спомените му го снабдяваха с мислена картина как тя минава по килима, стройното ѝ атлетично тяло се движи с грация, тъмната ѝ коса се спуска по раменете ѝ, красивото ѝ лице – белязано от тревогата.

Напълно естествено, обвързаният мъж в него искаше да хване и избие каквото я бе

разстроило.

- Здравсти, Джордж, - каза тя на кучето му. Като се съдеше по потупванията по пода, първо ретривърът получи малко внимание.

И след това бе ред на господаря му.

Бет седна в скута на Рот, теглото ѝ беше почти нищо за него, тялото ѝ бе топло и живо, докато обвиваше ръцете си около нея и я целуна отстрани по врата, след това по устните.

- Боже, - изръмжа той, когато усети напрежението в тялото ѝ – наистина си разстроена.

Какво става, по дяволите?

Дявол да го вземе, тя трепереше. Неговата кралица наистина трепереше.

- Говори ми, лийлан, - каза той, докато я галеше успокоително по гърба. И щеше да се въоръжи и да се втурне в издирване под слънчевата светлина, ако се наложеше.

- Ами, знаеш за Лейла, - каза тя сковано.

Аааах.

- Да, знам. Фюри ми каза.

Когато главата ѝ се опря на рамото му, той я премести леко, така че да я държи като в люлка, опряна в гърдите му – и усещането беше приятно. Имаше моменти, – не много чести, но от време на време – когато се чувстваше по-малко мъж заради неспособността да вижда: някога боец, сега беше заседнал зад бюро. Някога бе свободен да броди където поиска, сега разчиташе на куче да го навигира. Някога абсолютно самодостатъчен, сега се нуждаеше от помощ.

Не беше точно приятно за мъжеството му.

Ала в момент като този, когато тази невероятна жена беше в такова състояние и търсеше него и само него за утеха и сигурност, той се чувстваше силен като шибана планина. Все пак обвързаните мъжки защитаваха своите половинки с всички средства, дори с тежестта от неговото рождено право и този трон, на който трябваше да седи, той все пак оставаше главно хелрен на своята жена.

Тя беше първият му приоритет, дори преди тази кралска глупост. Неговата Бет бе сърцето в гърдите му, същността му до мозъка на костите, душата в тялото му.

- Просто е толкова тъжно, - рече тя. – Толкова ужасно тъжно.

- Отиде ли да я видиш?

- Току-що. Почива си. Имам предвид... на този етап не мога да повярвам, че няма какво да се направи.

- Говори ли с доктор Джейн?

- Веднага щом всички се върнаха от клиниката.

Докато неговата шелан поплака малко, ароматът от сълзите на любимата му като свеж дъжд беше обаче като нож в сърцето му – и не се изненадваше от реакцията ѝ.

Беше чувал, че жените приемаха тежко загубата на дете на друга жена – все пак, как да не съчувстват? Със сигурност можеше да се постави на мястото на Куин.

И о, Боже... идеята Бет да страда по този начин? Или по-лошо, да износи детето и...

Чудесно. Сега самият той се разтрепери.

Рот зарови лице в косите на Бет, вдиша, за да се успокои. Добрите новини бяха, че никога нямаше да имат дете, така че нямаше нужда да се тревожи за това.

- Съжалявам, - прошепна той.

- Аз също. Тежко ми е и за двама им.

Е, той всъщност се извиняваше за нещо напълно различно.

Не че беше искал нещо гадно да се случи на Куин или Лейла, или детето им. Но може би ако Бет видеше тази тъжна реалност, ще си припомни рисковете, които имаше на всяка крачка от бременността...

По дяволите. Това звучеше ужасно. Беше ужасно. За Бога, наистина не искаше това за Куин, и наистина не искаше неговата шелан да е разстроена. За съжаление обаче тъжната истина беше, че нямаше абсолютно никакъв интерес да ѝ направи дете – никога.

И този вид отчаяние караше всеки мъж да си мисли непростими неща.

В момент на параноя, той мислено изчисли годините от преобразяването ѝ – малко над две години. От това, което разбираше, среднестатистическата жена вампир получаваше първия си период на нужда около пет години след промяната, след това на всеки десет години или нещо такова. Така че според изчисленията имаха някакво време преди да се наложи да се тревожат за всичко това...

Все пак като нечистокръвна нямаше начин да е сигурен относно Бет. Когато хора и вампири се смесеха, можеше да се случи всичко – и той наистина имаше причина да се тревожи. Беше споменавала все пак деца един или два пъти преди.

Но това със сигурност трябваше да е само хипотетично.

- Е, ще забавиш ли официалното встъпване в длъжност на Куин? – попита тя.

- Да. Сакстън приключи с обновяването на законите, но с Лейла в това състояние? Не е подходящият момент да го въведем в Братството.

- Така мисля и аз.

Двамата замълчаха и докато Рот попиваше този момент, не можеше да си представи живота си без нея.

- Знаеш ли...? – попита той.

- Какво? – в гласа ѝ усети усмивка, онзи тип, който му подсказваше, че имаше идея какво щеше да каже.

- Обичам те повече от всичко.

Неговата кралица се засмя леко и помилва лицето му.

- Никога нямаше да позная.

По дяволите, дори той усети мириса на връзката им, който излъчваше той.

В отговор Рот хвана лицето ѝ с ръце и се приведе напред, намери устните ѝ и я целуна нежно – и не остана така за дълго. Боже, винаги беше така с нея. Всякакъв дребен контакт с нея и преди да се усети, вече имаше ерекция.

Господи, не знаеше как човешките мъже се справяха с това. От това, което разбираше, трябваше да се чудят дали партньорките им са в овулация всеки проклет път, когато правят секс – очевидно не можеха да уловят съществените промени в миризмата на своите женски. Направо щеше да полудее. Поне когато жена вампир беше в период на нужда, всички знаеха. Бет се намести в скута му, притисна пениса му, което го накара да простене. И обикновено това беше знак за Джордж да отиде до двойните врати и временно да бъде изгонен. Но не и тази вечер. Колкото и да я желаше Рот, мрачното събитие в къщата приглушаваше дори либидото му.

Преди това беше периодът на нужда на Есен. Сега на Лейла.

Нямаше да лъже, това нещо го дразнеше. Хормоните във въздуха правеха рикоширащ ефект в къща, пълна с женски, влияеха на една и после на друга, на трета в период на нужда, когато се усещаше, че е достатъчно близо до този момент.

Рот погали косата на Бет и отново опря главата на своята кралица в рамото си.

- Не искаш да...

Докато тя остави изречението недовършено, той хвана ръката ѝ и я вдигна, като усети тежкия обвит в олово рубин, който кралицата на расата винаги носеше.

- Просто искам да те прегърна, - каза той. – За мен е достатъчно сега.

Като се намести, тя се опря още по-близо до него.

- Е, и това е хубаво.

Да. Така беше.

И странно ужасяващо.

- Рот?

- Да?

- Добре ли си?

Мина малко време преди да успее да отговори, преди да се увери, че гласът му е спокоен и няма никакъв проблем.

- О, да, добре съм. Наистина добре.

Докато милваше ръката му, неговата шареше нагоре-надолу по нейната и се молеше да бе повярвала... и се помоли това, което се случваше една врата по-надолу в коридора, никога, никога да не им се случва.

Не. Тази криза не беше нещо, с което те двамата щяха да си имат вземане даване.

Слава на Скрайб Върджин.

***Рат Пак - прозвище, с което се означава група актьори и певци от 1950-те и 1960-те години, сред които Франк Синатра, Дийн Мартин и др.**

****Питър Лоуфорд – британски актьор от 40-те до 60-те на 20в.**

***** Чеърмен ъф дъ борд“ – американска соул банда от 70-те на 20в.**

******Джулия Чайлд – прочута готвачка**

Глава 42

Лейла не спеше, разбира се.

Когато бе казала на Куин да тръгва, наистина бе имала предвид, че не иска да го вижда.

Странното беше, че дори като нямаше никого в стаята при нея, не получаваше пристъпи на истерия. Не плачеше. Не проклинаше.

Просто лежеше свита на една страна, умът ѝ, потънал дълбоко в тялото, постоянното усещане на всяка болка и схващане на мускул я подлудяваше. Нямаше как да промени това обаче. Сякаш някаква част от нея бе убедена, че ако само знаеше в кой етап беше, можеше някак да поеме контрол над процеса.

Което, разбира се, беше пълна тъпотия. Както би казал Куин.

Картината как той стои в клиниката, опрял кинжала си в гърлото на лечителя, беше като излязла от някоя от книгите в библиотеката на Светилището – драматичен епизод, който бе част от нечий друг живот.

Положението, в което се намираще на леглото, обаче ѝ припомни, че случаят не беше такъв...

Почукването на вратата беше леко, което предполагаше, че посетителят бе жена.

Лейла затвори очи. Колкото и да оценяваше каквато и да било проява на внимание, далеч повече би предпочела който и да беше отвън, да си остане в коридора. Краткото посещение на кралицата я беше изморило, въпреки че много го оценяваше.

- Да, - когато гласът ѝ едва достигна собствените ѝ уши, тя се прокашля. – Да?

Вратата се отвори и първоначално тя не позна кой беше заради сянката, която изпълваше пространството пред вратата. Висока. Силна фигура. Не беше мъж обаче...

- Пейн? – каза тя.

- Може ли да вляза?

- Да, разбира се.

Докато Лейла застава в седнало положение, жената войн я притисна да лежи и след това я прегърна.

- Не, не, моля те... почивай си.

Една от лампите беше оставена на бюрото и на нежната светлина кръвната сестра на брата от Братството на Черния Кинжал Вишъс бе доста страховита, диамантените ѝ очи сякаш проблясваха и изостряха силните черти на лицето ѝ.

- Как си? – попита жената внимателно.

- Много добре, благодаря ти. А ти?

Жената войн реши да кара направо.

- Много съжалявам за... състоянието ти.

О, как ѝ се искаше на Лейла това да беше нещо, което Фюри или другите да не бяха споделяли с никого. И все пак излизането ѝ от къщата беше по-скоро драматично, нещо, което би породило доста притеснителни въпроси. Въпреки всичко, нуждата ѝ от лично пространство по-скоро би отбягнала това неприветливо, макар и състрадателно посещение.

- Благодаря ти за думите, - прошепна тя.

- Може ли да седна?

- Но разбира се!

Очакваше жената да се настани в някой от столовете, които бяха пръснати като декори в стаята. Но Пейн не го направи. Тя се приближи до леглото и седна до Лейла.

Принудена поне да изглежда като добра домакиня, Лейла се поизправи, като направи гримаса, когато мускулите ѝ се схванаха по средата на действието.

Пейн изпсува тихичко, а Лейла трябваше отново да легне. Със суров глас каза:

- Прости ми, но не мога да приемам посетители сега, независимо от добрите ти намерения.

Благодаря ти, че изрази съчувствие към...

- Знаеш ли коя е майка ми? – прекъсна я Пейн.

Лейла поклати глава, легнала върху възглавницата.

- Моля те, просто си върви...

- Знаеш ли? – каза сурово жената.

Внезапно на Лейла ѝ се доплака. Просто нямаше силите за какъвто и да е разговор в този момент, а със сигурност не и ако ставаше дума за мамени.

Не и когато губеше детето си.

- Моля те.

- Родена съм от Скрайб Върджин.

Лейла се намръщи, чу думите въпреки болката, психическа и физическа.

- Извинявай?

Пейн си пое дълбоко въздух, сякаш разкриването не беше нещо, на което се наслаждаваше, а

по-скоро някакво проклятие.

- Аз съм от собствената плът на Скрайб Върджин, родена от нея отдавна, скрита от летописите на Избраниците и от очите на други страни.

Лейла запримига в шок. Видът на жената със сигурност беше открехвал мистериозни въпроси от всякакъв тип, ала тя определено не беше задавала никакви, тъй като не ѝ влизаше в работата. Знаеше със сигурност само, че никога не се беше споменавало святата майка на расата им някога да бе раждала дете.

Всъщност цялата структура на тяхната вероизповедна система беше основана върху това това нещо да не се случва.

- Как е възможно това? – попита задъхана Лейла.

Блесналите очи на Пейн бяха сериозни.

- Не е нещо, което бих поискала. И не е нещо, за което говоря.

В напрегнатия момент, който последва, Лейла нямаше как да не забележи истината в това, което казваше жената. Нито пронизващия гняв, причината, за който всеки можеше да се досети.

- Ти си светица, - рече Лейла със страхопочитание.

- Ни най-малко, уверявам те. Но потеклото ми ме е възнаградило с определена... как да го кажа? Способност.

Лейла се напрегна.

- И каква е тя?

Диамантените очи на Пейн не трепнаха и за миг.

- Искам да ти помогна.

Ръката на Лейла се стрелна към долната част на корема ѝ.

- Ако имаш предвид това да се приключи по-бързо... не.

Носеше детето си за толкова скъпоценно кратко време в себе си. Независимо колко дълго щеше да трае болката, нямаше да жертва и минута от несъмнено единствената си бременност.

Никога повече нямаше да мине през това. За в бъдеще, когато дойдеше периодът ѝ на нужда, щеше да бъде упоена и това е.

Веднъж, за един живот, бе предостатъчна загуба, за да я преживее отново.

- А ако вярваш, че можеш да спреш това, - продължи Лейла – не е възможно. Няма нищо, което може да се направи.

- Не съм сигурна за това, - очите на Пейн бяха съсредоточени. – Бих искала да опитам да спася бременността ти. Ако ми позволиш.

Глава 43

Лейла не можеше да проговори, докато думите на Пейн отекваха.

- Не, - каза тя на другата жена. – Не, Хавърс ми каза,... че нищо не може да се направи.

- От медицинска гледна точка това може би наистина е така. Обаче аз мога да ти предложа друг начин. Не знам дали ще проработи, но ако ми позволиш, бих искала да направя каквото мога.

За миг Лейла можеше единствено да диша.

- Аз не... - докосна гладкия си корем. – Какво ще ми направиш?

- Не съм сигурна, ако трябва да бъда честна, - Пейн сви рамене. – Всъщност дори не се сетих, че може да помогне в твоята ситуация. Но съм лекувала това, което има нужда от лекуване. И отново, не съм сигурна дали ще се получи сега. Можем да опитаме обаче – няма да те боли. Това мога да ти обещаая.

Лейла огледа лицето на жената войн.

- Защо... защо би направила това за мен?

Пейн се намръщи и отпрати поглед другаде.

- Няма нужда да знаеш причините.

- Напротив.

Профилът ѝ стана още по-студен.

- С теб сме сестри, що се отнася до тиранията на майка ми – пострадали от грандиозния ѝ план за това какви трябва да бъдат нещата. И двете сме затворнички заради нея по различни начини – ти като Избраница, аз – като нейна родна дъщеря. Няма нещо, което да не направя, за да ти помогна.

Лейла се облегна назад. Никога преди не се беше виждала като пострадала от майката на расата им. Макар че... докато мислеше за отчаяното ѝ желание за семейство, усещането, че не принадлежи никъде, тоталната ѝ липса на идентичност, като се изключи задължението ѝ като Избраница... имаше причина да се зачуди. Свободната воля я беше довела до този ужасен етап, ала поне тя бе избрала пътя и възможностите му. Като член на специалните женски на Скрайб Върджин, тя нямаше такъв избор за каквото и да било в живота ѝ.

Наистина за нищо.

Губеше детето си; това беше очевидно. И ако Пейн мислеше, че има някакъв шанс да...

- Направи каквото можеш, - отсече тя. – И ти благодаря, независимо какъв ще е резултатът.

Пейн кимна веднъж. После вдигна ръце, сви ги, а пръстите разпери широко.

- Може ли да докосна корема ти?

Лейла избута завивките.

- Трябва ли да сваля изцяло дрехите си?

- Не.

Много добре. Дори само махането на завивката предизвика още спазми, кратката промяна в преместването на тежестта ѝ причини...

- Много те боли, - промърмори другата жена.

Лейла не отговори, докато откриваше кожата на стомаха си. Очевидно изражението ѝ вече бе казало достатъчно.

-Просто се отпусни. Няма да усетиш никакъв дискомфорт...

Когато я докосна, Лейла отметна глава назад. Ръцете на жената войн бяха топли като потопени във вода, когато така нежно докоснаха долната част на стомаха ѝ. Бяха и гладки като вода. Странно гладки, като се замисли.

- Боли ли те така? – попита Пейн.

- Не. Усещането е... - усети, че друг спазъм се задава и стисна чаршафите, приготви се...

Само че болката не се появи, както преди това, можеше да го сравни с огромна планина, чийто връх някак бе изчезнал като отсечен.

Беше първото облекчение, което усещаше, откакто беше започнало всичко.

Смирено простена и отпусна глава назад, възглавниците изведнъж поеха умората ѝ, от което научи колко много неприятни неща беше понесло тялото ѝ.

- И сега започваме.

Изведнъж лампата в другия край на стаята проблесна... и после изгасна.

Светлината ѝ обаче скоро намери заместител.

От нежните ръце на Пейн започна да се излъчва нежен блясък, топлината на допира ѝ се увеличаваше, странното чудотворно спокойствие, което изглежда проникваше под кожата ѝ, през всеки мускул, всяка кост, които се изпречваха по пътя... водещ в утробата на Лейла.

И изведнъж се получи нещо като експлозия.

С тежко издишане, тя се предаде на огромната вълна енергия, която рязко се вмъкна в нея, топлината така и не я изгори, но сякаш подпалваше болката, повдигаше и премахваше агонията от тялото ѝ като пара от чайник и я избута навън.

Но това не беше краят. Внезапна вълна на еуфория се разпръсна в тялото ѝ, златните ѝ къдри пулсираха в областта на слабините ѝ и продължаваха нагоре към тялото ѝ, в ума ѝ, в самата ѝ душа, докато краката и ръцете ѝ също се извиваха.

О, чудесно, чудесно облекчение...

О, невероятна сила...

О, мила, пресвета благодат.

Лечението обаче все още не беше свършило.

По средата на този своеобразен водовъртеж Лейла усети... какво беше това? Движение в утробата си. Може би нещо като стягане? Но не спазъм, не, не беше това. По-скоро сякаш това, което беше там, откри сила.

Напълно осъзна, че зъбите ѝ тракаха.

Като погледна надолу към тялото си, тя видя как всичко се тресеше и това не беше всичко всъщност.

Тялото ѝ светеше. Всеки сантиметър от кожата ѝ беше като осветен от лампа, разкриваше светлината отдолу, дрехите ѝ бяха като пердета за това, което струеше от нея.

На светлината лицето на Пейн бе сурово, сякаш ѝ костваше много да пренесе чудното лечение върху другото. И Лейла би се отдръпнала, би спряла това, ако можеше – защото другата жена наистина започна да изглежда сякаш се мъчи. Нямаше начин да опита да прекъсне връзката обаче; не можеше да контролира тялото си, не можеше дори да говори. Струваше ѝ се, че продължи цяла вечност тази жива комуникация между тях. Когато Пейн най-накрая се отдръпна назад, прекъсвайки връзката, тя се стовари от леглото на пода, като падна на бедрото си.

Лейла отвори уста, за да извика. Опита се да се протегне към спасителката си.

Опъна се на тежестта на все още светещото си тяло.

Но нямаше какво да направи.

Последното нещо, което мина през ума ѝ преди да изгуби съзнание, беше загриженост за другата жена. И после всичко стана черно.

Глава 44

Куин се събуди с ерекция.

Лежеше по гръб, бедрата му се движеха сами, клатушкащото движение създаваше триене между пениса му и завивката. За миг, докато беше в това полубудно състояние преди съвсем

да се събуди, си представи, че Блей беше този, който създаваше триенето, ръцете на мъжа се плъзгат нагоре и надолу... като прелюдия към устните действия.

Когато се протегна да зарови пръсти в червената коса, осъзна, че е сам: ръцете му намериха само чаршафа.

В пристъп на непрестанни надежди, той протегна ръка, обходи мястото до себе си, очаквайки да докосне топлото мъжко тяло.

Но само още чаршафи. Които бяха студени.

- По дяволите, - каза с въздишка.

Като отвори очи, реалността за местоположението му го удари здраво и ерекцията му изчезна. Въпреки случките, онези два невероятни силни моменти на тласъци, Блей сега, точно в този момент, се събуждаше до Сакстън.

И вероятно правеше секс с него.

О, Боже, щеше да повърне.

Идеята Блей да докосва друг, да яхва друг, да ближе и чука друг – всъщност скапания му братовчед, беше почти непоносима, както и това с Лейла. Всъщност от благоприличие заради всичко, което бе тръгнало надолу, всяко привличание, което Куин изпитваше към него трябваше да изчезне, а не да се увеличи, както бе станало.

Супер. Още една порция добри новини.

С абсолютно никакъв ентузиазъм Куин стана от леглото и се запъти към банята. Не искаше да включва лампите, нямаше интерес да вижда, че изглежда като кучешко лайно, но да се бръсне без да вижда къде не беше най-добрата идея.

Когато натисна ключа на лампата, затвори силно очи, в главата му заудря болка зад очите му. Без съмнение имаше нужда да хапне отново, но за Бога, тези негови неутолими нужди го съсипваха.

Като пусна водата да тече, вдигна гела за бръснене „Едж“ и изстиска в дланта си. Докато втриваше с ръце, за да разпени гела, се замисли за братовчед си. Имаше чувството, макар че не знаеше със сигурност, че Сакстън е от хората, които използват онези старомодни четчици, за да разнесе пяната по челюстта и бузите си. И никакви ножчета „Жилет“.

Вероятно имаше бръснач с огромна перлена ръкохватка.

Бащата на Куин имаше такъв. А на брат му му бяха подарили такъв с инициалите му след трансформацията.

Заедно с пръстена с герба.

Е, браво на тях. Освен това, като се има предвид, че и двамата бяха мъртви, нямаше да се бръснат вече така или иначе.

Когато лицето му бе покрито с бяла пяна, точно като пейзажа навън, той взе обикновената си самобръсначка „Мак 3“ с разглобяема глава за ножчетата...

Без видима причина помисли, че може би трябва да сложи ново ножче.

Да, ново, супер остро и чисто.

Куин сам завъртя очи на себе си. Нямаше по-хубаво от това да се снабдиш със самобръсначка с три ножчета и овлажняваща лента. Наистина напълно шибана логика.

Сам се удари по задника, след което се залови да рови из шкафчетата под мивката, отваряше ги, оглеждаше всичките козметични и разкрасителни глупави принадлежности, които никога не бе ползвал, които никога не бе и поглеждал.

Като отвори последното шкафче, най-близо до пода, се спря.

Смърци се. Наведе се малко.

Вътре имаше малка черна кадифена кутийка, от онзи тип, в който се слагат бижута. Само че той не притежаваше никакви, особено пък от „Райнхард“*, това елитно място в центъра. Тъй като никой друг не ползваше стаята, той се зачуди дали кутийката не е тук от преди да се нанесе и просто досега не я беше виждал?

Като я извади, той отвори капачето ѝ и...

- Майка му стара.

Вътре, сякаш бяха от значителна стойност, бяха всичките му метални сиви обеци, както и халката, която винаги бе носил на долната си устна.

Сигурно Фриц ги беше събрал, докато беше чистил някоя вечер и ги беше прибрал.

Единственото обяснение, тъй като Куин определено не се беше сетил за тях след като ги беше свалил една по една. Просто ги беше метнал в едно от шкафчетата в банята.

Куин опипа металните халкички, спомняйки си кога ги беше купил и сложил. Баща му бе много огорчен; майка му също – до такава степен, че се беше извинила и станала от Последното Хранене, за да се оттегли в личните си покои за цели двадесет и четири часа след като беше влязъл в трапезарията с тези неща върху себе си.

На мястото, където го пробиха, му бяха казали да не слага халките, докато дупките от металните шипчета, с които му ги бяха направили, не поздравеят малко. Но това беше съвет за хората. След няколко часа всичко бе нормално и бе сменил шипчетата с обеците.

В тоалетната на Блей, ако трябваше да е честен.

Куин се намръщи, спомняйки си момента, в който беше излязъл от спалнята на мъжа. Блей беше на леглото, присръбваше си „Корона“, гледаше телевизия. Главата му се беше извърнала, изражението на лицето му – отворено и спокойно, докато не бе погледнал Куин. Лицето му се бе напрегнало съвсем леко, както винаги. От онзи тип, който – освен ако не познаваш човека наистина, наистина много добре, - няма да забелжиш. Ала Куин беше забелязал.

Консервативност. Сега обаче като отново си спомняше, се сети нещо друго. Блей отново беше върнал поглед върху плазмата... и случайно беше взел възглавница и я беше сложил в скута си.

Вероятно се беше втвърдил.

Докато Куин си представяше отново цялата сцена наум, самият той получи ерекция.

Само че това беше загуба на време, нали?

Докато гледаше проклетите обеци, се замисли за бунтарските си прояви, за гнева си и за скапаната идея от какво имаше нужда, за да е щастлив в този живот.

Жена. Ако можеше да намери такава, която да го приеме.

Каква... лъжа... беше това.

Странно, страхът се проявяваше в много форми, нали? Не беше нужно да си притиснат в ъгъла, да трепериш като коте и да подсмърчаш. По дяволите, не.

Можеше да си голям, шумен и с поведение на здравеняк, лице с пиърсинги и да ръмжиш срещу света... и все пак да си просто един шибан страхливец. В крайна сметка Сакстън можеше да носи трипластови костюми, вратовръзки и мокасини, но мъжът знаеше кой е и не го беше страх да получи това, което иска.

А и ти да видиш, Блей се будеше в неговото легло.

Куин затвори очи и прибра обеците там, където ги беше намерил. После погледна в огледалото. *Какво правеше все пак?*, помисли си, докато гледаше лицето си.

А, да. Бръснеше се.

Това беше.

След около двадесет минути Куин излезе от стаята си. Вървейки надолу по коридора със статуите, мина покрай затворените врати на кабинета на Рот и продължи да върви.

Докато продължаваше натам, бе трудно да гледа към чакалнята на втория етаж, трудно да остане спокоен, когато диванчето се появи в полезрението му.

Никога вече нямаше да гледа по същия начин на тази мебел.

По дяволите, вероятно всички дивани завинаги бяха съсипани за него.

Пред вратата на Лейла той се наклони и опря ухо върху панела. Когато не чу нищо, се зачуди какво точно щеше да провери и разбере по този начин.

Почука тихо. Когато не получи отговор, за гърлото го сграбчи глупав страх и без съзнателна мисъл отвори рязко вратата.

В тъмнината се изсипа светлина.

Първата му мисъл бе, че беше мъртва; този Хавърс, кучи син, беше излъгал и абортът беше излязъл извън контрол, беше я убил: Лейла бе неподвижна, легнала върху възглавниците, устните ѝ бяха леко отворени, ръцете – върху гърдите ѝ, сякаш бе приготвена за погребение. Само че... нещо беше различно и му отне минута, за да разбере какво.

Липсваше носещата се миризма на кръв. Всъщност само нежният ѝ канелен аромат се носеше във въздуха, освежаваше го по начин, който караше цялата стая да грее.

Дали абортът най-после бе приключил?

- Лейла? – каза той, макар че ѝ беше обещал, ако я намери заспала, да я остави така.

С облекчение видя как веждите ѝ се мръднаха, когато мозъкът ѝ регистрира изричането на името ѝ, въпреки булото на съня ѝ.

Имаше чувството, че ако го каже пак, ще я събуди.

Беше жестоко да я кара да се събуди. Какво щеше да я посрещне, когато се събуди? Болката, която изпитваше? Усещането за загуба?

Майната му.

Куин тихо излезе, затвори вратата и просто застана там.

Не беше сигурен какво да прави. Рот му беше казал да си остане вкъщи, дори Джон Матю да излезе – предполагаше, че беше нещо като напускане в знак на състрадателност от *аструкс нотрум*. И го оценяваше. Можеше да направи много малко за Лейла, за да ѝ помогне – поне можеше да остане наоколо в случай, че ѝ потрябва за нещо. Нещо за пиене. Аспирин. Рамо, на което да поплаче.

Ти ѝ причини това.

Като съдеше по тракането, което се носеше от забравената дневна, разбра, че е изпуснал Първото хранене. Девет вечерта. Да, беше го проспал и него. Ако се наложеше да седне на масата и да прекара четиридесет и пет минути в компания на почти две дузини хора, които се опитват да не го зяпат, щеше да откачи.

Звукът от ходенето на някого във фойето го върна към реалността.

Без определена мисъл или план, той закрочи към парапета и погледна надолу.

Пейн, здравата сестра на Ви, излизаше от трапезарията.

Не познаваше жената особено добре, ала дяволски много я уважаваше. А и нямаше как иначе, като се имаше предвид как се държеше тя на бойното поле... корава, наистина корава. В този момент обаче, шелана на доктор Манело изглеждаше сякаш я бяха пребили в някакъв бар: вървеше бавно, краката ѝ се влачеха по пода с мозайката, тялото ѝ бе прегърбено,

захватът за ръката на партньора ѝ изглежда бе единственото, което я крепеше.

Дали не беше ранена в някой двубой?

Не се усещаше кръв.

Доктор Манело ѝ каза нещо, което не успя да се чуе, но след това мъжът кимна по посока на стаята за билиард, сякаш я питаше дали иска да отидат там.

Тръгнаха натам със скоростта на охлюви.

Тъй като самият той не обичаше хората да зяпат, Куин се махна от парапета и почака докато минат. После притича надолу по главното стълбище.

Храна. Тренировка. Пак проверка при Лейла.

Това щеше да запълни вечерта му.

Като се отправи към кухнята, се усети как се чуди къде е Блей. Какво прави. Дали се биеше някъде или беше вътре тази вечер и...

Тъй като не знаеше и къде е Сакстън, спря потока от въпроси дотам.

Ако Куин не се навърташе и не можеше да прекара малко лично време с Блей, знаеше какво щеше да прави той.

А Сакстън, братовчед му, духачът, не беше глупак.

***„Райнхард“ – скъпи бижута, по дизайнерска изработка на Рейчъл Райнхард**

Глава 45

Фактът, че не се хранеше, най-после се отрази на Асейл около пет часа след като падна нощта. Обличаше си ризата, светлосиня с френски ръкавели, когато ръцете му започнаха да треперят толкова силно, че не можеше да се закопчае с нормална скорост. След това го удари умората, толкова жестока, че се олюля на краката си.

Докато псуваше тихо, отиде към бюрото си. Върху полираната повърхност от махагон стояха стъкленичката му и лъжичката, свърши работата за две бързи смръквания през всяка ноздра.

Ужасен навик – такъв, към който се връщаше само когато наистина имаше нужда.

Поне се погрижи за умората. Но трябваше да си намери женска. Скоро. Разбира се, беше чудо, че бе издържал толкова дълго: последният път, когато бе докосвал вена, бе преди месеци, и самото преживяване далеч не беше завладяващо, набързо с жена от вид, който бе опитен в предоставянето на препитание за мъже в нужда. На определена цена.

Какво безобразие.

След като се въоръжи и отново си сложи черното кашмирено палто, той се отправи надолу по стълбите и отключи стоманената плъзгаща се врата. Докато отваряше към първия етаж, за поздрав му послужиха звуците от проверка на оръжия.

В кухнята близнаците подритваха няколко бутилки бира по пода.

- Обадихте ли се? – Асейл попита Ерик.

- Както каза.

- И?

- Ще бъде там и ще дойде сам. Имаш ли нужда от оръжия?

- Имам си, - той взе ключовете за Рейндж Роувъра от сребърната поставка на плота. – Ще вземем моята кола. В случай че някой пострада.

Все пак само идиот би повярвал на „честната“ дума на врага, а автомобилът му имаше устройство на шасито, което можеше да бъде доста полезно, ако настанеше някаква масова атака.

Буум.

Петнайсет минути по-късно тримата минаваха моста към Колдуел и докато Асейл караше направо, си припомни защо да вземе братовчедите си беше вдъхновяваща идея: не само че бяха добро подкрепление, ала и не възнамеряваха да си халят времето в ненужни разговори. Тишината бе добре дошъл четвърти пътник в колата им.

Над централната част на Хъдсън, той отби към пряката, която се извиваше и свършваше под Нортуей. Като продължи успоредно на реката, навлезе в гората от дебели стълбове, които крепяха пътищата, пейзажът беше гол, тъмен, безинтересен и напълно празен.

- Паркирай вдясно, на около сто метра отгук, - каза Ерик от задната седалка.

Асейл отби встрани, натисна спирачката и спря на банкета.

Тримата излязоха на студа, палтата им бяха разкопчани, с оръжия в ръцете, а очите им сканираха всичко. Докато вървяха напред, близъкът на Ерик се движеше най-отзад, с трите торби „Хефти“* от гаража в едната ръка, черният найлон издаваше шумолящ звук, докато се придвижваха.

Над тях звучеше автомобилният трафик, колите се движеха с нормално темпо, сирената на линейката виеше с ужасен висок писък, по моста се усети движението на тежък камион.

Докато Асейл дишаше дълбоко, усещаше въздуха като лед в синусите си, всякакви миризми на мръсотия или мъртва риба бяха умъртвени от студа.

- Точно отпред, - каза Ерик.

Спокойно и уверено пресякоха по асфалта и навлязоха върху още твърда и замръзнала земя.

Тъй като огромните бетонни плочи от пътя над тях блокираха пътя, нищо не растеше тук, но имаше някакъв живот... или нещо такова. Бездомници в ръчно направени домове от картонени кашони и дебела хартия бяха хвърлени да се борят със зимата, телата им бяха увити толкова здраво, че беше трудно да прецениш накъде гледаха.

Вземайки предвид състоянието им и желанието им да останат живи, той не се притесняваше от намеса от тяхна страна. Освен това без съмнение бяха свикнали да бъдат странични наблюдатели на този тип бизнес и знаеха, че не бива да се намесват. А ако го направеха? Нямаше да се поколебае да ги избави от мъките им.

Първият знак, че врагът им се беше появил, бе смрадта във вятъра. Асейл не беше особено компетентен относно начините на Обществото на лесърите и самите му членове, но силното му обоняние не успя да установи други нотки сред ужасната миризма. Така че реши, че инструкциите бяха спазени и не бяха дошли още хиляди на уговореното място – макар че бе възможно поданиците на Омега да имаха само една миризма.

Скоро щяха да разберат.

Асейл и неговите хора спряха. И зачакаха.

Миг по-късно един лесър пристъпи напред иззад един от стълбовете.

А, интересно. Този се беше проявявал като „клиент“ преди, беше идвал да плати в брой пратки екстази или хероин. Беше на ръба да бъде елиминиран, количеството, което купуваше беше точно на границата с това на посредниците.

Което беше единствената причина той все още да диша... и поради тази причина на някакъв етап се бе превърнал в убиец. Като се замисли за това, приятелчето не се беше появявало наоколо наскоро, така че можеше да се предположи, че свикваше с новия живот. Или по-

скоро неживот, както беше в случая.

- Боже... Господи, - каза лесърът, ясно улавяйки миризмите им.

- Говорех сериозно, когато казах, че съм ти враг, - провлачи Асейл.

- Вампири...?

- Кое то ни поставя в интересна ситуация, нали? – Асейл кимна към близнаците. – Моите хора са дошли снощи уверени, че ще е нормално. И са били също толкова изненадани от това, което са намерили, когато вашите хора са дошли. Определено... агресивно поведение... е било проявено от наша страна преди нещата да се изяснят. Моите извинения.

Когато Асейл кимна, трите торби „Хефти“ прелетяха напред.

Гласът на Ерик бе сух.

- Готови сме да ви кажем къде са останалите.

- В зависимост от хода на размяната, - добави Асейл.

Лесърът погледна надолу, но иначе не показва никаква реакция. Кое то предполагаше, че беше професионалист.

- Носите стоката?

- Платили сте си за нея.

Убиецът присви очи.

- Ще правите бизнес с мен.

- Уверявам те, че не съм тук заради удоволствието от компанията ти.

Асейл направи движение с ръка и Ерик извади обвит пакет.

- Първо няколко правила. Ще се свързваш директно с мен. Не приемам обаждания от друг от организацията ти. Можеш да пращаш когото си искаш да остави и вземе парите и стоката, но ще ми предоставяш самоличностите и телефонните номера на хората, които пращаш. Ако има някаква засада или отклоняване от правилата ми, ще спра да правя бизнес с теб. Това са условията ми.

Лесърът започна да мести поглед от Асейл на братовчедите и обратно.

- А ако искам да купя повече от това?

Асейл обмисли възможността. Не беше прекарал последната година, карайки посредници да се гърмят в главите за нищо – и не възнамеряваше да отстъпи тази трудно спечелена мощ на никого.

Това обаче беше уникална възможност. Ако Обществото на лесърите искаше да направи малко пари на улицата, нямаше нищо против да ги снабдява с наркотиците, за да го направят. А и този миризлив кучи син нямаше да може да стигне до Бенлоиз, защото Асейл щеше да се увери, че това нямаше да се случи. Още повече, че за Асейл бе присъщо да поставя определени граници в начина, по който правеше бизнес – с тях тримата имаше повече продукт, отколкото купувачи.

Така че беше време да сложи начало на аутсорсинга**. Вече имаше захват около града, следващата фаза беше да си намери трети страни за договорна работа, така да се каже.

- Ще започнем бавно и ще видим как ще върви, - промърмори Асейл. - Имате нужда от мен.

Аз съм източникът. Така че изборът как ще процедираме е ваш. Аз определено не съм... как го казвате вие... несклонен да увеличи поръчките ви. След време.

- От къде да знам, че не работиш с Братството?

- Ако работех, сега щяха да ви правят засада, - той посочи торбите в краката на убиеца. –

Още повече и като жест на доброжелателност и като реванширане за загубите ви, ви отпускам три хиляди долара кредит за тази доставка. По една хилядарка за всяка от

нашите... да кажем, допуснати грешки предната вечер.

Веждите на убиеца се стрелнаха в учудване.

В последвалата тишина вятърът задуха около тях, палтата им се развяваха, а яката на якето на лесъра сякаш свиреше от вятъра.

Асейл с удоволствие очакваше реакцията. Един от двата възможни отговора: да, в който случай Ерик щеше да им метне пакета.

Не, при което тримата щяха да започнат да стрелят по копелето, да го елиминират и да го върнат при Омега.

И двата бяха приемливи за него. Но се надяваше на по-възпитания.

Имаше пари за правене. И за двете страни.

Сола остана на разстояние от четиримата мъже, събрали се под моста: спря се в покрайнините и използва бинокъл, за да фокусира срещата.

Господин Мистериозен, още известен като Великият изчезващ от пътя Худини, бе с подкрепление от двама огромни бодигардове, които бяха огледален образ един на друг.

По всичко личеше, че провеждаха някаква среща и това не беше изненада изобщо – съвсем лесно би могла да познае.

Като потвърждение на това, близъкът отляво пристъпи напред и подаде пакет с размерите на кутия за обяд на мъжа, който беше сам.

Докато чакаше сделката да приключи, знаеше, че сама отговаряше за себе си вече - и не защото беше под този мост след мръкване.

Като вземеше предвид сблъсъка с мъжа предната вечер, силно се съмняваше, че щеше да се зарадва, че го беше проследила дотук и ставаше свидетел на нелегалните му дейности. Но беше прекарала по-голямата част от последните двайсет и четири часа в мисли за него... и се ядосваше. Беше шибана свободна държава и ако искаше да е тук на обществено място, имаше право да бъде.

Той искаше лично пространств? Тогава можеше да се погрижи за бизнеса си другаде, а не тук на откритото.

Гневът ѝ се отключи и тя стисна зъби... и знаеше, че това беше най-лошата черта от характера ѝ относно работа.

Цял живот беше от хората, които правеха каквото им кажат да не правят. Разбира се, когато ставаше дума за неща от типа „не, не може да си вземеш курабийка преди вечеря“ или „не, не може да вземеш колата“, „наказана си“ или... „не, не трябва да посещаваш баща си в затвора“... нещата бяха доста различни от това, което се развиваше пред очите ѝ.

Не, не може да се връщаш в тази къща.

Не, не може да ме наблюдаваш повече.

Да, все едно, голяма работа. Тя щеше да решава кога да сложи край на дейностите си, много благодаря. А в този момент? Още не го беше решила.

Освен това упоритостта ѝ имаше и друга гледна точка: не обичаше да губи самообладание, а точно това бе станало миналата вечер. След като се беше измъкнала от схватката с мъжа, се страхуваше, а нямаше да води такъв начин на живот.

Още откакто се беше случила трагедията, о, толкова отдавна, когато нещата се бяха променили завинаги, тя бе решила – не, беше се заклела по-скоро, - че никога повече нямаше да се страхува от нищо.

Нито от болка. Нито от смърт. Нито от непознатото.

И със сигурност не и от мъж.

Сола подобри фокуса, приближи образа на лицето му. Благодарение на осветеността на града, имаше достатъчно светлина, че да го види хубаво и да, беше точно както го помнеше. Боже, косата му беше дяволски черна, почти сякаш я боядисваше. И очите му – присвити, агресивни. Изражението му бе така високомерно и контролирано.

Честно казано изглеждаше от прекалено висока класа, за да бъде какъвто беше. И все пак вероятно беше от дилгията на дилърите на Бенлоиз.

Малко след това двете страни тръгнаха всеки в своята посока: мъжът, който беше сам, се обърна и се запъти към посоката, откъдето бе дошъл, събрал няколко торби на рамото си; останалите трима отново пресякоха откритото пространство и се върнаха в Рейндж Роувъра. Сола притича обратно до наетата кола, тъмното ѝ облекло и маската за ски ѝ помагаша да се скрие в сенките. Като се качи зад волана на Форда, тя ги изгуби от поглед и използва огледалото, за да види еднопосочния път, който минаваше под моста.

Пътят беше единственият възможен изход. Освен ако някой не беше достатъчно решен да рискува и да тръгне в насрещното платно.

След малко Рейндж Роувърът мина покрай нея. След като го остави да придобие малко преднина, тя самата запали и запази дистанция от една пресечка.

Когато Бенлоиз я беше наел за работата, той ѝ беше предоставил информация за производството и модела на джипа на мъжа; заедно с адреса в Хъдсън. Без име обаче.

Всичко, с което разполагаше, беше онзи имот и единственият му наемател.

Докато следеше тримата, запомни регистрационния номер.

Един от приятелите ѝ в полицейското управление вероятно щеше да ѝ помогне с това; макар че след като къщата се притежаваше от юридическа личност, предполагаше, че същото важеше и за автомобила.

Както и да е. За едно беше сигурна.

Където и да отиваше той след това, тя щеше да е там.

Глава 46

Викът се разнесе в мрачната спалня – силен, остър и неочакван.

Докато отекваше в ушите ѝ, Лейла не осъзна веднага кой я беше събудил с този вик. Какво... Като погледна надолу, видя, че е седнала, чаршафите бяха намачкани в здраво стиснатите ѝ ръце, сърцето ѝ бумтеше, а ребрата ѝ сякаш му бяха клетка.

Огледа се и усети, че устата ѝ е широко отворена...

Затвори челюстта си и осъзна, че тя беше издала звука. В стаята нямаше друг. И вратата беше затворена.

Вдигна ръце, завъртя китките си, така че дланите ѝ да сочат нагоре, след това ги обърна.

Светлината в стаята, както си беше, не идваше вече от плътта ѝ. Беше от банята.

Извъртя се настрани и погледна през ръба на леглото.

Пейн вече не лежеше на една страна. Жената вероятно си бе тръгнала или я бяха изнесли?

Първата ѝ мисъл бе да излезе и да намери сестрата на Вишъс, просто скочи и започна да търси. Макар да не беше разбрала напълно какво се бе случило между тях, нямаше съмнение, че бе коствало много на жената войн.

Ала Лейла се спря след като тревога относно нещо нейно взе надмощие: съзнанието ѝ от съвсем леко будно стана нащрек, умът ѝ сякаш се завърна в тялото, потърси и очакваше да намери спазмите, топлината, извираща между краката ѝ, странните бавни болки, които препусаха през костите ѝ.

Нищо.

Както стая притихва, когато всички вътре млъкнат, същото става и когато нито една част от тялото не изпитва осезаема болка.

Като изтика завивките от себе си, тя премести крака, така че да се провесят през края на матрака. Подсъзнателно се приготви за ужасяващото усещане на кръв, напускаща утробата ѝ. Когато не усети нищо такова, тя се зачуди дали абортът не беше приключил. Но нали Хавърс бе казал, че щяла да мине още една седмица? Отне ѝ много кураж, за да се изправи. Въпреки че предположи, че това е глупаво.

Отново нищо.

Лейла бавно се запъти към банята, очаквайки всеки момент симптомите да се завърнат с яростна атака и да я повалят на колене. Чакаше болката да нанесе своя удар, ритмичните спазми да се завърнат, процесът още веднъж да вземе превес над тялото и ума ѝ.

Не знам дали ще проработи, но ако ми позволиш, бих искала да направя каквото мога.

Лейла почти разкъса дрехите си, разпарчетоса това, което я покриваше, на парцали. И влезе в тоалетната.

Нямаше кръв.

Нито спазми.

Част от нея потъна в толкова дълбока скръб, че се опасяваше, че това чувство няма край – по странен начин по време на аборта, се чувстваше сякаш все още имаше своето дете. А ако беше свършило? Смъртта тогава беше окончателна – въпреки че логиката ѝ казваше, че нищо не беше оживяло или оцеляло; иначе бременността нямаше да се бе прекъснала.

Друга част от нея се беше уловила за звънката надежда.

Ами ако...

Взе си набързо душ, въпреки че всъщност не знаеше защо бърза или къде щеше да иде.

Погледна надолу към корема си и прокара сапунени ръце по гладката и плоска изопната кожа.

- Моля те... всичко, което поискаш, вземи каквото желаеш... дай ми този живот в мен и може да вземеш всичко друго...

Говореше на Скрайб Върджин, разбира се – не че майката на расата им слушаше.

- Дай ми детето ми... нека го запазя... моля те...

Отчаянието, което почувства, бе почти толкова ужасно, колкото и физическата болка, и тя излезе от банята, подсуши се набързо и облече чисти дрехи.

От това, което бе гледала по телевизията, човешките жени имаха тестове, които можеха да си направят, клечки и какво ли не още, очевидно направени, за да ги информират за потомствените мистерии на телата им. Вампирите нямаша подобни неща – поне не знаеше за такива.

Но мъжете знаеха. Те винаги знаеха.

Излезе с трясък от стаята си и се забърза към коридора със статуите, като се молеше да се натъкне на някого, когото и да е...

Само не и Куин.

Не, не искаше той да е този, който да разбере дали се беше случило чудо... или нищо не се

беше променило. Щеше да е прекалено жестоко.

Първата врата, до която стигна, беше на Блейлок и тя почука след малко колебание. Блей знаеше отдавна за ситуацията. И дълбоко в себе си той беше много добър мъж, силен, добър мъж.

Когато не получи отговор, тя изпсува и се обърна. Не беше погледнала колко е часът, но като се имаше предвид, че капаците на прозорците бяха вдигнати и не се усещаше миризмата на сервирана вечеря надолу, вероятно беше по средата на нощта. Несъмнено беше на бойна задача...

- Лейла?

Тя се завъртя. Блей се бе облегал на касата на вратата на стаята си, изражението му беше изненадано.

- Много съжалявам... - гласът ѝ се пречупи, затова се прокашля. – Аз... аз...

- Какво има? Добре... уоу, полека. Ето, ела да те сложим да седнеш.

Когато се появи нещо, което опря в седалището ѝ, тя осъзна, че я беше поставил върху малкото диванче със златни листа по тапицерията пред стаята му.

Той коленичи долу пред нея и взе ръката ѝ.

- Да повикам ли Куин? Мисля, че той...

- Каж ми дали още съм бременна, - очите му се ококориха, и тя стисна ръцете му. – Трябва да знам. Нещо... - не беше сигурна дали Пейн иска да се знае за станалото между тях. – Просто имам нужда да знам дали се е свършило или не. Можеш ли... моля те, трябва да знам...

Когато тя започна да мърмори, той постави ръка на рамото ѝ и я помилва.

- Успокой се. Просто си поеми дълбоко въздух... ето, дишай с мен. Точно така... добре...

Тя направи всичко по силите си, за да се подчини, съсредоточи се върху равния и спокоен тон на дълбокия му глас.

- Искам да се обадя на доктор Джейн, става ли? – когато понечи да му се възпротиви, той поклати решително глава. – Стой тук. Обещай ми, че няма да ходиш никъде. Само ще си взема телефона. Ти стой тук.

Поради някаква причина зъбите ѝ започнаха да тракат. Странно, не беше студено.

Секунда по-късно войнът се върна и отново коленичи. Телефонът бе до ухото му и говореше.

- Добре, Джейн идва веднага, - каза той, докато оставяше телефона настрана. – И ще остана тук с теб.

- Но можеш да кажеш, нали? Можеш, можеш да уловиш миризмата...

- Шшшт...

- Съжалявам, - тя извърна лице настрана и го наведе ниско. – Не исках да те въвличам в това. Аз просто... много съжалявам.

- Всичко е наред. Не се тревожи за това. Просто ще почакаме доктор Джейн. Хей, Лейла, погледни ме. Погледни ме.

Когато най-накрая погледна сините му очи, беше удивена от нежността му. Особено когато мъжът се усмихна внимателно.

- Радвам се, че дойде при мен, - каза той. – Каквото и да не е наред, ще се погрижим за това.

Като гледаше това силно и красиво лице, усети сигурността, която той така щедро предлагаше, долови благоприличието до мозъка на костите на боеца, и се сети за Куин.

- Сега разбирам защо е влюбен в теб, - изтърси тя.

Блей направо пребледня, всичкият цвят се дръпна от бузите му.

- Какво... каза...?

- Тук съм, - обади се доктор Джейн отдолу в основата на стълбището. – Точно тук!

Докато лекарката идваше бегом при тях, Лейла затвори очи.

По дяволите. Какво беше казала току-що.

В центъра, Кор бе прекарал деня в склада, водачът на шайката копелета най-последно се показва в студения мрак на нощта.

Оръжията му бяха в него, а телефонът – в ръката му.

По някое време през дългите дневни часове усещането, че е забравил нещо най-последно се беше разкрило и той се беше сетил, че бе наредил на бойците си да се махнат от мястото.

Кое то обясняваше защо нито един от тях не се появи преди изгрев.

Новото им скривалище не беше в центъра. И още повече, беше неточна преценка от негова страна да опита да установи щаб в тази част на града, дори и мястото да бе изоставено: имаше прекалено голям риск да бъде открито, усложнения или обстоятелства, които пораждаха компромиси.

Както и бяха научили вечерта преди посещението от Сянката.

Затвори очи за кратко и си помисли колко беше странно, че събитията можеха да се преобърнат коренно различно от първоначалните намерения на човек. Ако не беше намесата на Сянката, се зачуди дали изобщо щеше да може да намери своята Избраница. И ако не я беше последвал до клиниката, нямаше да разбере, че има дете... или да открие за Братството.

Като излезе в острия вятър, се материализира на покрива на най-високия небостъргач в града. Поривите на вятъра бяха още по-зловни на високото, подмятаха краищата на якето му напред-назад около тялото му, оръжието на гърба му едва се крепеше. Косата му, която ставаше все по-дълга, се оплете и закри очите му, като препречи гледката на разпростиращия се под краката му град.

Обърна се по посока на планината на краля, голямото възвишение бе далеч в хоризонта.

- Мислехме, че си мъртъв.

Кор се завъртя на кубинките си, вятърът отметна косата от лицето му.

Троу и другите стояха в полукръг около него.

- Уви, дишам и живея, - само че всъщност се чувстваше мъртъв. - Как е новото място?

- Къде беше? – настоя Троу.

- Другаде, - докато примигваше, си спомни, че търсеше това странно, мъгливо място, обикаляше ли, обикаляше около планината. – Новото място... как е?

- Добре е, - промърмори Троу. – Може ли да поговорим насаме?

Кор вдигна вежда.

- Разбира се, изглеждаш разтревожен.

Двамата отидоха встрани, като оставиха останалите в брулещия вятър – и случайно се озова срещу посоката, в която беше убежището на Братството.

- Не може да правиш така, - каза Троу, надвиквайки силните и студени пориви на вятъра. – Не може да изчезваш отново цял ден. Не и в това политическо положение, помислихме, че си убит или по-лошо – заловен.

Имаше време, когато Кор би наказал подобни упреци с остро срязване или нещо по-физическо. Но войникът му беше прав. Нещата бяха различни между някои от тях – откакто бе изпратил Троу в търбуха на звяра, бе започнал да се чувства някак свързан с тези мъже.

- Уверявам те, това не бяха намеренията ми.

- Е, какво стана? Къде беше?

В този миг Кор видя пред себе си кръстопът. В едната посока можеше да иде с бойците си при Братството, право в кървавия конфликт, който щеше да промени живота им завинаги за добро или зло.

А другата?

Помисли си как неговата Избраница я държат точно от тези двама войника, внимателно като стъкло.

Кое от двете щеше да бъде.

- Бях в склада, - чу себе си да казва след момент. – Прекарах деня в склада. Върнах се много разсеян и беше прекалено късно, за да отида другаде. Изчаках дневните часове на долния етаж и телефонът ми нямаше обхват. Дойдох веднага след като си тръгнах оттам.

Троу се намръщи.

- Доста след залез е.

- Загубих представа за времето.

Това беше най-голямата информация, която имаше желанието да даде. Нищо повече. И войнът му вероятно усети тази особена линия на разграничаване, защото макар че веждите му си оставаха свъсени, не продължи с въпросите.

- Искам само бързо преброяване тук и след това ще се разделим, за да намерим враговете си, - обяви Кор.

Когато извади телефона си, не успя да разчете на екрана, но знаеше как да провери гласовата си поща. Имаше пропуснати повиквания – вероятно Троу и останалите. И съобщение от някого, когото очакваше да чуе.

- Аз съм, - обяви Елан, син на Ларекс. Последва пауза сякаш в главата му се чуваха тромпетни фанфари. – Събранието на Съвета е утре в полунощ. Помислих, че трябва да знаеш. Ще се състои в сграда тук, в града, собствениците наскоро са се върнали от скривалището си. Ривендж доста настояваше да се съобразят с граfiците, така че мога да гадая, че нашият скъп *лийдайър* носи съобщение от краля. Ще те държа в течение за ставащото, но не очаквам да те видя. Всичко добро, съдружничко.

Като натисна бутона за изтриване, Кор оголи зъби и събуждането на агресията му беше приятно – завръщане към нормалното.

Как смееше този хилав малък аристократ да му казва какво да прави.

- Срещата на Съвета е утре вечер, - каза, като остави телефона си.

- Къде? Кога? – попита Троу.

Кор погледна над града към планината. После се обърна с гръб към посоката.

- Добрият Елан е убеден, че не трябва да сме там. Обаче не е разбрал, че това е мое решение. Не негово.

Сякаш като отказваше да му даде адреса щеше да го задържи далеч, ако той не го искаше сам?

- Стига разговори, - той пристъпи към събралите се войници. – Да отидем долу и да се съберем, както правят воините.

На гърба му, косата сякаш започна отново да му говори, гласът ѝ беше пронизителен и ясен в ума му, жадните ѝ за кръв думи бяха като молба на любовница...

Мълчанието ѝ му се бе сторило странно.

С голямо облекчение се дематериализира от височините на небостъргача, желязната му воля

насили молекулите в тялото му към земята и после към полето на атаката. По много начини предните двадесет и четири часа му се струваха като изживяни от друг. Сега беше отново в собствената си кожа обаче. И готов да убива.

Глава 47

Куин беше изминал единадесет мили на бягащата пътечка във фитнес залата на тренировъчния център, когато вратата се отвори. В секундата, в която видя кой е, той скочи на страничните степенки и натисна стоп бутона: Блей стоеше на прага, погледа му прескачаше из стаята, лицето му изглеждаше отвратително – и то не защото някой го беше пребил.

- Какво става? – попита учудено Куин.

Блей зарови ръка в червената си коса.

- Ъ, Лейла е долу в клиниката...

- Мамка му. – Той скочи и тръгна към вратата. – Нещо не е наред ли?

- Не, не, няма нищо. Просто я преглеждат. Това е. – Мъжът отстъпи встрани и освободи изхода. – Предположих, че би искал да знаеш.

Куин се намръщи и спря на място. Докато гледаше изражението на другия мъж, започна да нервничи и стигна до извода, че Блей се опитваше да намекне нещо. Трудно беше да се определи откъде разбра, но все пак, след като си бил приятел с някого още от детството си, се научаваш да разчиташ и най-дребните промени в изражението.

- Добре ли си? – попита Куин.

Блей извърна тялото си по посока на клиниката.

- Аха, разбира се. Тя е в манипулационната.

Ясно, очевидно темата беше приключена. Без значение за какво става въпрос.

Куин изтича по коридора, и почти разби затворената врата. В последния момент обаче чувството за благоприличие го възпря. Някои от прегледите на бременните жени включваха най-интимните части – и макар той и Лейла да бяха правили секс, определено не бяха чак толкова интимни. Почука на вратата.

- Лейла? Там ли си?

След момент доктор Джейн отвори вратата.

- Здравсти, влизай. Радвам се, че Блей те е открил.

Лицето на лекарката не издаваше нищо и той изпадна в истерия. Общо казано, когато докторите се държаха любезно професионално, не следваха добри новини. Застанала зад жената на Ви, Лейла прикова вниманието му, ала вместо нея, той сграбчи ръката на Блей и се вкопчи в нея.

- Моля те, остани, ако можеш, - промълви Куин с крайчеца на устата си.

Блей изглеждаше изненадан, но откликна на молбата и затвори вратата след себе си.

- Какво става? – попита настойчиво Куин.

Погледна към жената: Лейла стоеше със широко отворени очи, с дяволит поглед, треперещите ѝ пръсти си играеха с разпуснатата ѝ, заплетена коса.

- Имаме промяна, - отговори колебливо доктор Джейн.

Настъпи мълчание. Куин почти изпищя:

- Добре, слушайте, хора, ако някой не ми каже какво по дяволите става, ще откача напълно и ще излея гнева си върху обзавеждането...

- Бременна съм, - изплю Лейла.

„И какво точно се е променило?“, зачуди се той и главата му започна да бучи.

- Абортът спря, - каза Джейн. – И тя все още е бременна.

Куин примигна. После поклати глава, но не по нормалния начин, както когато възприемаш нечии думи. Не, той я раздруса, все едно клати снежна стъклена топка.

- Не схващам.

Доктор Джейн седна на въртящия стол и отвори картон на краката си.

- Тъкмо ѝ направих кръвния тест. Нивото на хормоните ѝ е леко повишено...

- Повръща ми се, - Лейла ги прекъсна. – Наистина...

Всички хукнаха към бедната жена, но Блей се оказа най-умен. Взе кошчето за боклук и го подаде на Избраницата да го ползва. Тя започна да повръща и Куин отметна косата ѝ назад, но самия той се почувства леко замаян.

- Тя не ми изглежда добре, - обърна се той към лекарката.

Джейн срещна погледа му над главата на Лейла.

- Това е нормална част от бременността. Очевидно и при жените вампири симптомите са същите...

- Но тя кърви...

- Вече не. Направих ѝ ултразвук. Видях гестационния сак. Тя все още е бременна...

- О, мамка му! – извика Блей.

За секунда Куин не можеше да проумее защо приятеля му изпсува. И тогава осъзна... тавана беше сменил мястото си със стените. Не, чакай. Той припадна. Последната му мисъл бе, че е страхотно, че Блей го хвана точно преди да се стовари като талпа.

В английския език съществуваха много по-важни думи от „в”. Съществуваха модерни думи, исторически думи, думи, които означаваха живот или смърт. Имаше многосрични, за които превърташ езика си, за да ги изречеш, и жизненоважни, които започваха и спираха войни... и дори поетични безсмислици, които звучаха като симфония, когато излизаха от устата. В общи линии „в” не играеше на голямата сцена. Едва се дефинираше като дума и откакто беше в употреба, служеше единствено като мост, като тръбопровод за думите с важно значение в дадено изречение.

Обаче в един определен контекст, тази скромна буква си беше голяма работа. В-любен.

Разликата между „да обичаш” някого и да си „в-любен” беше като извивките на Гранд Каньон. Като главата на карфица за целия Среден Запад. Все едно да чуеш въздишката на ураган.

- Сега разбирам защо той...

Блей седна на пода на манипулационната с отпуснатото тяло на Куин в скута си и повече не чу нито дума от това, което каза Лейла. Дали не беше нещо от сорта на „обича те”. Той вече знаеше, че другия мъж го обича като приятел от десетилетия. И това не променяше нищо. А дали не беше добавила едно „в” като „В-любен”? В този случай той се замисли дали да не издърпа медальона на Куин и да напише с малки букви на него „ти си единственият”.

- Как е другия ми пациент? – попита доктор Джейн, докато Лейла лягаше отново на купетката.

- Диша, - отговори Блей.

- Ще се съвземе.

„Да се надяваме”, помисли си Блей и се загледа в лицето на Куин – сякаш отпуснатите му черти на припадналия мъж можеха да дадат отговор на надеждите му.

Избраницата вероятно не беше казала „влюбен”. Не можеше да е това. Просто отказваше да

повярва, че страхотния секс помежду им бе способен да пренапише нечии думи.

- Сигурна ли си, че това е добре, - чу Лейла да пита доктор Джейн.

- Повръщането? Съдейки по онова, което Елена ми сподели, може да се счита като симптом на успешна бременност. Всъщност може да бъде знак, че всичко върви добре. Заради хормоните е.

- Нали не се налага да се връщам при Хавърс?

- Ами, Елена се прибира тази вечер след гостуването при баща си. Така че трябва да разберем дали ще е съгласна да ти помогне, и тогава ще преценим какво да правим. Няма да те лъжа... мисля, че е чудо.

- Съгласна съм.

Докато жените разговаряха, Блей наблюдаваше затворените клепачи на Куин. Наистина беше чудо. Направо...

Като по команда мъжа се окопити, плътните му, тъмни мигли трепкаха, докато се опитваше да разбере доколко е сериозно положението и дали трябва да остане в съзнание.

- Лейла! – изкрещя и се изправи рязко.

Блей се отдръпна и го остави да стане. Почувства се малко глупаво. Особено когато Куин скочи на крака и хукна към жената. Блей остана на мястото си, подпрял гръб на затворените шкафчета под мивката, коленете му стърчаха сгънати, а ръцете му бяха опрени на бедрата. Макар да го разкъсваше на парчета, стоеше и наблюдаваше двамата – ръката на Куин супер нежно отместваше русите коси от лицето на Лейла. Той ѝ говореше нещо, нежно и успокояващо.

Преди да се осъзнае, Блей се озова в коридора и тръгна, без да знае накъде. Беше трудно да приеме съчувствие от Куин, но още по-трудно бе да гледа как го дава на някой друг – дори и този друг да го заслужаваше. Мисълта, че през периода си на нужда Лейла бе получила същото, което той получаваше през последните два дни, накара сърцето му да се свие – и това не беше най-лошото. Очевидно якото чукане бе изпълнило биологичното си предназначение. Тя беше забременяла – и благодарение на Пейн той имаше усещането, че ще задържи бременността.

В крайна сметка посещението при сестрата на Ви предния ден се оказа правилно решение. Естествено, само ако предположеше, че това бе причината за огромния обрат. Но въпреки това, макар да нямаше никакъв смисъл, той усещаше...

- Добре ли си?

Той спря на мига - гласа на Куин му подейства като шок. Всеки друг би предположил, че мъжа ще остане с Избраницата. Той се стегна, пхна ръце в джобовете и пое дълбоко дъх, преди да се обърне.

- Да, добре съм. Предположих, че двамата ще искате да останете насаме.

- Мерси, че ме хвана. – Мъжът вдигна ръце. – Не знам какво се случи вътре.

- Почувства облекчение.

- Предполагам.

Настъпи неловко мълчание. Но и двамата бяха специалисти в тази област, така че нищо ново.

- Слушай, мисля да се върна в къщата. – Блей сложи усмивка на лицето си с надеждата приятеля му да се върже. – Една нощ почивка ще ми се отрази добре.

- О, да. Сакстън вероятно те чака.

Блей отвори уста, но после улови онова „Защо?“, което се канеше да излети между устните

му.

- Да, със сигурност. Грижи се за твоето момиче. Може би ще се видим на Последното хранене.

Той се отдалечи и се шмугна в офиса, осъзнал, че се държи като страхливец, криейки се зад несъществуваща връзка. Но пък когато се порежеш лошо, имаш нужда от превръзка.

Исусе, нищо чудно, че Сакстън скъса с него.

Какъв шибан романтик се извъди.

Глава 48

Карайки през огромните порти на имението в богаташката част на Колдуел, Асейл се чувстваше раздразнен. И изтощен. На ръба. И причината не се криеше само в честата му злоупотреба с кокаина и нередовното ядене.

Вилата беше отляво и той паркира Рейндж Роувъра си с насочена предница към един от малките симпатични прозорци. Би предпочел да се дематериализира тук – щеше да си спести толкова много усложнения. След като остави близнаците до онзи готически клуб „Желязната маска”, му се наложи да се изправи пред реалността, че ако скоро не се нахранеше, нямаше да има сили да продължи. Мразеше тази част. Не че имаше нещо против да пилее пари. Всъщност не беше особено привлечен от жената и никак не оценяваше усилията ѝ това да се промени.

Отвори широко вратата си, слезе от колата и студения въздух, зашлевил лицето му, го накара да осъзнае колко отпаднал се чувстваше. В същия момент по улицата зад него мина някаква семейна кола. И старомодната порта на къщата се отвори.

Зъбите на Асейл изтръпнаха, когато забеляза жената, застанала пред портата. Облечена в черно и дантела, тя го очакваше, а опияняващия аромат на възбудата ѝ се носеше във въздуха. Обаче не това беше причината за похотливото му настроение. Той гледаше вената ѝ. Само нея и нищо друго.

Асейл се намръщи и погледа му се насочи зад вилата, към гората, която обграждаше имота. Задните светлини на току-що миналата кола проблеснаха в червено през процепите между приличащите на скелети дървета. После шофьора на колата зави, светлината от фаровете се залюля и двигателя угасна. Асейл моментално посегна към оръжието си.

- Влизай вътре. Не си сама.

Жената бързо зарязва свалките и се скри в къщата, тръшвайки вратата зад себе си.

Най-добрият ход бе да се дематериализира в гората, но разбира се, той изпитваше адски глад и нямаше сили...

Внезапно вятъра смени посоката си и задуха към него, карайки ноздрите му да се разширят. Асейл изрева гърлено, но не като предупреждение. По-скоро прозвуча като поздрав.

Сякаш някога можеше да забрави точно тази определена комбинация от феромони.

Малката му натрапница беше преобърнала играта в нейна полза и сега му причиняваше същото, което той ѝ бе сторил предната нощ. Той се зачуди от колко ли време го следваше по петите, и наред с разочарованието изпита и голяма доза уважение към нея. Не му хареса мисълта, че може да го е видяла под моста. Познавайки я, не можеше да каже със сигурност. Вдиша бавно и дълбоко – във въздуха не се улавяше друга миризма. Което означаваше, че е

сама. С каква цел? Събиране на информация? За кого?

Асейл се завъртя, тръгна към къщата и се усмихна мрачно. Нямаше съмнение, че веднага щом влезе вътре, тя щеше да се приближи, а на него много му се искаше да ѝ устрои представление. Почука веднъж на вратата и другата жена отвори.

- Всичко наред ли е? – попита тя.

Очите му се взряха в лицето ѝ, а после се загледа в косата ѝ. Беше тъмна. Гъста. Също като на натрапницата.

- Чисто е. Само някакъв човек има проблеми с колата.

- Значи няма за какво да се притесняваме?

- Няма.

Облекчение замени напрежението, изписано на лицето ѝ, и тя затвори вратата зад него и завъртя ключалката.

- Толкова се радвам, че отново се върна при мен, - каза жената, оставяйки покрития с дантела сатенен халат да се разтвори.

Тази вечер носеше черна небрежна нощница, която повдигаше високо гърдите ѝ и караше кръста ѝ да изглежда толкова тънък, че той можеше да го обгърне с една ръка. По кожата ѝ се смесваха твърде много аромати: крем за ръце, лосион за тяло, шампоан, балсам, и парфюм, покрил тялото ѝ. Наистина му се искаше да не се беше престаравала толкова. Асейл бързо огледа разположението на всички прозорци. Естествено, нямаше промяна: двата тесни бяха от двете страни на камината. Над мивката имаше прозорец с три крила. И после издадения навън прозорец, разположен до вграденото в стената място за сядане с всичките пухени и островърхи възглавници.

Натрапницата можеше да избере прозореца вдясно от камината. Падаше се далеч от светлината на фенера, окачен над входната врата, в подветрената страна на комина.

- Готов ли си за мен? – измърка жената.

Асейл пхна ръка във вътрешния джоб на якето си. Хиляда долара бяха сгънати веднъж - десетте стодоларови банкноти оформяха тънко фолио. Придвижи се пъргаво и застана до стената между еркерния прозорец и камината. По някаква причина не искаше натрапницата да вижда, че си плаща. Обаче той държеше тя да стане свидетел на онова, което предстоеше да се случи.

- Ето.

Щом жената взе парите, той не я изчака да преброи парите. Нито пък тя се поинтересува да ги брои.

- Благодаря. – Тя отстъпи назад и пхна парите в червен керамичен буркан. – Ще започваме ли?

- Да. Ще започваме.

Асейл се приближи и пое контрол – взе лицето на жената в ръце, отметна главата ѝ назад и я целуна страстно. Тя изстена в отговор, сякаш приветстваше неочакваното му предимство, за което дори не бе дръзвала да си мечтае.

Той бе доволен, че тя се наслаждава. Но цялата работа не беше за нейно удоволствие.

Той я придвижи към дивана, разположен до най-отдалечената стена на вилата, притисна тялото ѝ със своето, и използвайки силата си, я положи на канапето с глава към камината.

Тя се отпусна, отмести ръце встрани и повдигна гърдите си нагоре, докато не опънаха сатенените чашки, които ги покриваха.

Асейл я притисна напълно облечен, още с палтото на гърба си, коленете му се наместиха

между краката ѝ, едната му ръка се плъзна надолу и повдигна дългата до земята нощница...

- Не, не, - каза той, когато тя се опита да увие ръце около врата му. – Искам да те видя.

Глупости. Искаше жената да може да се види през прозореца.

Тя се подчини, той продължи да я целува и да отмества дългата пола на нощницата от пътя си – и в секундата, в която се освободи от дрехата, тя разтвори краката си.

- Чукай ме, - каза жената и се изви под него.

Е, това нямаше да е възможно. Изобщо не беше надървен. Но нямаше нужда всички да узнават.

С намерение да изглежда нетърпелив, той свали палтото от раменете си, и после с рязко захвапане разкъса презрамките на нощницата, излагайки гърдите на жената на светлината от огъня, а зърната ѝ моментално се втвърдиха върху оголената бледа плът.

Асейл поспря, заплеснат във видяното. После изплези език и наведе главата си. В последния момент, точно преди да започне да ближе и смуче, той вдигна очи, фокусира зрението си върху прозореца вдясно, и срещна погледа на жената, която беше скрита в сенките и наблюдаваше...

Тялото му потръпна, чистата похот надделя, а сладта измести разума и взе надмошце над действията му. Жената под него вече не изглеждаше като онези от неговия вид, които си купуваше от време на време.

Тя заприлича на неговата натрапница. И това промени всичко. С внезапен изблик той отметна шията на жената, ухапа вената и започна да изсмуква онова, от което се нуждаеше...

И през цялото време си представяше, че под него е човешката жена.

Сола изстена...

И се отскубна от прозореца на вилата. Гърба ѝ се удари в твърдата, неравна страна на каменния комин, тя затвори очи, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, а дробовете ѝ се давеха заради ледения въздух.

Пред очите ѝ бяха само голите гърди, изложени пред него, как наведе главата си, как изкара езика си напред... и после очите му, които се вдигнаха и срещнаха нейния поглед. О, Господи, откъде знаеше, че тя е там? Мамка му, никога нямаше да забрави гледката на жената, просната пред него, палтото му захвърлено настрана, тялото му, притиснато към уютата на тези стройни бедра. Представяше си топлината от огъня до тях, горещината, излъчвана от тялото му, усещането при допира на кожата им, обещанието за екстаз.

„Недей да надничаш отново”, каза си тя. „Той знае, че си тук...”,

Пронизителния вик на жената, стигнала до оргазъм, се разнесе извън къщата и постепенно заглъхна, погълнат от околността.

Сола отново се облегна на прозореца и надникна през стъклото, макар да знаеше, че не бива. Той беше вътре в жената, тялото му се движеше напред-назад, лицето му бе заровено във врата ѝ, а ръцете му бяха облегли на дивана, за да поддържат тежкото му тяло. Вече не гледаше нагоре. И щеше да е зает още известно време.

Сега бе момента да се оттегли. Освен това, наистина ли бе нужно да ги гледа?

Сола изпсува и се отдалечи като призрак от мястото, препъвайки се през бодливите храсти, и отбягвайки тънките дървета с окапали листа. Когато стигна до наетата кола, тя скочи вътре, заключи вратите и запали двигателя. Отново затвори очи и си припомни цялата

сцена: как се доближава до вилата, как застава до прозореца, притаена в сянката, хвърлена от комина. Той застана пред отворената врата, жената пред него, грациозното ѝ тяло покрито с черен сатен, тъмната ѝ, дълга коса, стигаща до кръста. Беше сложил ръце около лицето ѝ и беше я целунал страстно, раменете му се превиваха, когато се навеждаше, за да срещне погледа ѝ с онова неизменно еротично изражение...

И после накара жената да легне на дивана.

Макар да я болеше да си признае, но Сола бе почувствала раздражителна ревност. И това не беше най-лошото: собственото ѝ тяло бе откликнало, възбудата между краката ѝ нарастваше, сякаш той целуваше нейната уста, все едно ръцете му обгръщаха нейната талия, а гърдите ѝ опираха неговите. Реакцията ѝ се засили, когато той намести жената на канапето, по лицето му се четеше мрачен глад, а очите му блестяха, сякаш жената под него беше нещо за ядене.

Да шпионираш беше грешно. И лошо.

Но дори заплахата за личната ѝ безопасност и психичното ѝ здраве не бе достатъчна, за да я откъсне от прозореца. Особено, когато той се надигна и свали тежкото черно палто от раменете си. Беше невъзможно да не си го представи гол, виждайки огромните му гърди на светлината от камината, бленувайки как биха изглеждали плочките под стегнатата кожа на корема му... И после, както изглеждаше, той захапа тънките като спагети презрамки на нощницата. За бога, разкъса ги със зъби.

И точно когато проклетите съвършени гърди на жената се показаха... той погледна към нея. Без всякакво предупреждение, блестящите му, хищнически очи се бяха вдигнали и я бяха пронизали, а в ъгълчетата на устата му се беше появила лукава усмивка. Сякаш представлението беше само за нея.

- Майната му. Мамка му.

Едно беше ясно: ако искаше да ѝ даде урок по шпиониране, едва ли можеше да измисли подобър начин, вместо да я кара да налага дулото на пистолета му.

Сола изкара колата от отбивката и се качи на пътя. Форда, модел Таурус, трябваше да измине поне десет мили, преди да ускори и да достигне минималната скорост, разрешена на пътя. Искаше ѝ се да е в своето Ауди – кръвта все още бушуваше във вените ѝ, и тя усети, че има нужда от външен израз на подтиснатия рев, хванат в капана на тялото ѝ.

Нуждаеше се от отдушник. Например секс. Но не сама със себе си.

Глава 49

Като собственик на имението в Адирондак, Рив имаше всичко: огромна селска къща, облепена с кедрови дъски и с чардаци от всички страни; редица допълнителни сгради, включително и вилите за гости; гледка към езерото; много спални.

След като Трез и Ай Ем приеха форма в страничния двор, те прекосиха снега и се отправиха към задния вход, водещ към кухнята. Дори и през зимата мястото излъчваше уют, с приглушената светлина, идваща от прозорците, покрити с ромбоидни решетки. Но не всичко вървеше по мед и масло: богатите викторианци, построили тези имения, за да избягат от жегата и индустриализацията на градовете през лятото, определено не се бяха потрудили да

обзавеждат сградите с лазерни детектори за движение, с маскирани като произведения на изкуството сензори по всички врати и прозорци, и изобщо не бяха помислили не за една, а за няколко дънни платки, които да контролират напълно интегрирана, мулти-интерфейсна алармена система.

Трез притисна палеца си към дискретно монтирания дисплей от лявата страна на вратата, и пред тях се отвори път към центъра на къщата - кухня с индустриални размери, оборудвана с всякакви уреди от неръждаема стомана, които можеха да се мерят с кухненското обзавеждане в „При Сал“. Нещо се печеше във викингската пещ. По миризмата си личеше, че е хляб.

- Гладен съм, - отбеляза Трез и затвори вратата. Заклучващият механизъм се задейства от само себе си, но той провери вратата по навик.

В далечината някой чистеше с прахосмукачка – вероятно една от Избраниците. Откакто Фюри бе заел поста Примейл, и по специално, след като освободи жените отшелници от Другата страна, Рив им беше позволил да останат в лагера. Имаше смисъл – имаха достатъчно уединение, особено извън сезона, а и отдалечеността от града им предлагаше, ако Трез бе разбрал правилно, постепенно привикване от спокойната еднаквост на Светилището към френетичната, а понякога и травматична природа на живота на земята. Мина много време, откакто за последно бе в къщата – всъщност не беше стъпвал тук, откакто се настаниха Избраниците. От друга страна, когато Рив заряза Зироу Сам и приключи кариерата си на нарко-барон, дълга на Трез бе загубил част от стойността си. Освен това, сега, когато вече не се налагаше Ривендж да доставя робини и секс-играчки на принцесата, двамата нямаха много причини да идват на север.

Очевидно това щеше да се промени.

- Ей, Рив, тук ли си? – извика Трез и гласа му отекна.

Макар стомаха му да се бунтуваше, двамата с брат му влязоха в основното помещение.

Викторианската атмосфера си личеше навсякъде – от тъмно-червените ориенталски килими по пода, през покритите с гоблени скамейки, до препарирания бизон, елен, лос и глави на рисове, окачени около камината от дялан камък.

- Рив! – извика той отново.

Човече, лампата от енот винаги го караше да настръхва. Също и препарирания бухал със слънчевите очила.

- След малко ще слезе.

Трез се обърна, за да разбере откъде идваше женския глас.

И в същия момент посоката на живота му се промени завинаги.

Стълбището надолу от втория етаж беше съвсем право, ниските стъпала и семплите парапети се издигаха, без в тях да са вложени кой знае какви архитектурни умения.

Жената, облечена в бяла роба, стоеше на най-долното стъпало, превръщайки стълбите в път към Рая. Тя бе висока и стройна, но извивките ѝ бяха на точните места – свободната ѝ дреха не беше в състояние да прикрие високите, големи гърди, нито пък грациозното поклащане на бедрата ѝ. Гладката ѝ кожа имаше цвят на кафе „Лате“, а тъмната ѝ коса бе навита и вдигната високо. Очите ѝ бяха бледи, обиколени от плътни мигли.

Имаше плътни розови устни. Прииска му се да ги целуне. Особено когато се раздвижиха, изговаряйки думите с опияняваща прецизност...

Той подскочи, когато острия лакът на Ай Ем се заби в ребрата му.

- Ауч! Какво по дяволите, ъ, за бога, искам да кажа. Мамка му... ъ, така де, божичко.

„Сега е момента да запазиш самообладание и да се успокоиш, задник такъв.”

- Тя ни попита дали искаме нещо за ядене, - измърмори Ай Ем. – Аз ѝ отговорих, че не желая. Сега е твой ред.

О, той наистина искаше да хапне нещо. Щеше му се да падне на колене в краката ѝ и да мине под тази...

Трез затвори очи и се почувства като абсолютно копеле.

- Не, не искам нищо.

- Стори ми се, че каза, че си гладен.

Трез потрепна с клепачи и впери поглед в брат си. Май се опитваше да го накара да изглежда като идиот. Пламъчето в черните му очи го доказа – Ай Ем си играеше с него. Трез смотолеви едно:

- Не, добре съм.

Подтекста беше съвсем друг: „Не си насилвай късмета, тъпако.”

- Тъкмо щях да ходя да нагледам хляба.

Трез отново затвори очи и гласа на Избраницата зазвуча като весела мелодия в ушите му, като едновременно ускори сърдечния му ритъм и го успокои.

- Знаеш ли, - чу се да казва, - може да се разтършувам за нещо вкусно.

Тя му се усмихна.

- Последвай ме. Сигурна съм, че ще намерим нещо, което да ти хареса.

Тя тръгна към вратата, през която бяха влезли преди малко и Трез замига като пълен задник. Отдавна не се беше случвало жена да му говори без двусмислици... но доколкото можеше да каже, тези думи, които едва ли можеха да се смятат за свалка – поне според неговия похотлив филтър, не съдържаха никакво обещание за свирка или пълна секс-програма. Нито пък разкриваха някакво привличане.

Напълно в природата на нещата, поведението ѝ го накара да я желае още повече. Краката му тръгнаха след нея, тялото му я следваше както кученце следва господаря си, без дори да се замисли да се отклони от пътя, избран от нея...

Ай Ем сграбчи ръката му и го издърпа назад.

- По дяволите, дори не си го и помисляй.

Първата мисъл на Трез бе да се освободи, дори да се наложи да остане с един крайник по-малко.

- Не знам за какво говориш...

- Не ме карай да те хвана за надървения член, за да докажа, че съм прав, - изсъска Ай Ем.

Вцепенено Трез погледна надолу към слабините си. Е, кой да предположи.

- Няма да... - „да я чукам” му дойде на ум, но Господи, не биваше да използва думата с „ч” в присъствието на жената, дори и хипотетично. – Сещаш се, няма да правя нищо.

- И наистина очакваш да ти по вярвам?

Очите на Трез се обърнаха към вратата, през която изчезна жената. Мамка му. Като ставаше въпрос за липсата на доверие по въпроса за въздържанието...

- Тя не е свободна, разбра ли ме, - стисна зъби Ай Ем. – Не е честно спрямо някой като нея – още повече, ако я изчукаш, Фюри ще тръгне след теб с черния кинжал. Тя е негова, не твоя.

За част от секундата Трез настръхна срещу думите му – не че феминистката му страна надигна глас срещу третирането на жените като собственост, макар наистина да беше нередно. Не, причината беше...

Моя.

Някъде от дълбините на цялото му същество, думата се прокрадна навън, сякаш внезапно всяка клетка в тялото му бе намерила гласа си и сега говореше само истината, която имаше значение.

- Извинявайте, че ви накарах да чакате.

Чул гласа на Рив, Трез отклони съзнанието си от високата скала, от която ненадейно бе полетял надолу.

Кралят на симпатите слизаше по същите стълби, които бе използвала Избраницата, подпираше се на бастун, а черното палто от норка поддържаше натъпканото му с лекарства тяло топло.

Ай Ем каза нещо и Рив отговори, а Трез отново насочи вниманието си към вратата на кухнята. Какво ли правеше там? Вероятно се навеждаше, за да надникне във фурната и да нагледа хляба...

През гърлото му се процеди коварно ръмжане.

- Моля? – настойчиво отговори Рив и присви пурпурните си очи.

Поредното сръчкване в ребрата върна Трез към реалността.

- Извинявай. Лошо храносмилане. Ти как си?

Рив повдигна веждата си, после сви рамене.

- Имам нужда от помощта ви.

- Всичко, което поискаш, - каза Трез и наистина го мислеше.

- Утре вечер има среща на Съвета. Рот ще е там. Братството със сигурност ще осигури охрана, но искам и вие да го следите незабелязано.

Трез се отдръпна раздразнено. Съветът се събираше редовно на всеки няколко години във връзка с набезите, и Ривендж никога не беше имал нужда от подкрепление.

- Какво става?

- Есента простреляха Рот.

Какво. По. Дяволите.

Трез стисна зъби.

- Кой? – В края на краищата, той харесваше краля.

- Шайката копелета. Не ги познавате, но утре вечер може да се срещнете – ако се съгласите да дойдете.

- Разбира се, че ще сме там. – Когато Ай Ем кимна, Трез кръстоса ръце пред гърдите си.

- Къде?

- Ще го организирам в това имение в Колдуел в полунощ. То е сред малкото, в които Обществото на лесърите не успя да проникне – семейството остана извън заподозрените, защото бяха на гости при кръвни роднини същата вечер, когато се случи нападението. – Рив се придвижи по покрития с ръкоделия диван, седна и започна да върти бастуна на пода между краката си. – Нека ви обясня как ще процедираме. Рот ослепя напълно, но глимерата не знае за това. Искам да е седнал в салона за сутрешен чай, така че когато аристократите пристигнат, да не виждат как разчита на някой друг да му помогне да намери мястото си. Тогава...

Ривендж продължи да излага плана си, а Трез се настани пред камината и кимаше там, където бе нужно. Обаче съзнанието му бе в кухнята, при жената...

Зачуди се как ли се казва. И още по-важното – кога щеше да я види отново?

Глава 50

Долу, в стаята за прегледи в клиниката, Куин летеше в небесата. Не, не летеше като с Чесната и ранения брат на задната седалка, точно преди да се разбие.

- Извинявай, може ли да повториш?

Доктор Джейн се усмихна и придърпа една маса до леглото. Той смътно забеляза предметите на масичката, но беше по-фокусиран върху думите на лекарката.

- Още е бременна. Нивата на хормоните ѝ са двойни, както трябва да бъде, кръвното налягане е перфектно, сърдечния ритъм е чудесен. И повече не се е появявало кървене, нали? Лекарката погледна към Лейла и Избраницата поклати отрицателно глава, с непоклатимо изражение.

- Никакво кървене.

Куин крачеше наоколо, заровил ръка в косата си, докато мозъка му се чудеше какво става.

- Не го разбирам... имам предвид, че искам точно това – че двамата го искаме, – но не разбирам защо тя има...

Веднъж след като минаха по пътя към ада, сега се чувстваха напълно обезоръжени, когато обстоятелствата се обърнаха в тяхна полза и отново ги издигаха към земята. Доктор Джейн поклати глава.

- Вероятно няма да е от полза, но и Елена никога не е виждала нещо подобно. Така че разбирам объркването ти, и най-вече, мога да се поставя на твое място, защото знам колко е жестоко да се надяваш. Трудно е да бъдете оптимисти след всичко, през което преминахте. Човече, шелана на Ви изобщо не беше идиотка.

Куин насочи вниманието си към Лейла. Избраницата носеше свободна бяла роба, ала не такава, каквато носеше като член на свещената секта от жени на Скрайб Върджин. Беше облечена в ежедневен халат, а под него носеше болнична пижама с розови и червени сърчица на бял фон. А на масичката с колелцата имаше кутия солени крекери, както и шест малки бутилки джинджифилов ейл „Канада Драй”. Като стана дума за „лекарствата” на таблата, Док Джейн отвори крекерите.

- Знам, че последното нещо, за което мислиш, е храна. – Тя подаде едно от ронливите солени квадратчета. – Но ако го изядеш, и ако пийнеш малко сода, може нещата там долу да се поуспокоят.

И кой да предположи, че ще се получи. Лейла почти преполови пакета и изпразни две от малките зелени бутилки.

- Наистина помага, а? – измърмори Куин, когато Избраницата отново си полегна и въздъхна облекчено.

- Нямаш представа колко. – Лейла сложи ръка ниско на корема си. – Каквото се иска, ще го направя, ще ям и ще пия.

- Кофти е, когато ти се гади.

- Не става въпрос за мен. Не ми пука, ако ще да повръщам през следващите осемнадесет месеца, стига малкото да е добре. Страхувам се само, че с наддаването на килограми ще изгубя... е, сещаш се.

Да, всеки, който смяташе, че жените са по-слабия пол, наистина не беше наред с главния мозък.

Той погледна към доктор Джейн.

- Какво ще правим сега?

Лекарката сви рамене.

- Моят съвет? Да се доверяваме на симптомите и на резултатите от изследванията, иначе ще се побъркате. Тялото на Лейла понесе и ще понася всичко. Ако сега няма никакви признаци, че ще направи аборт, и всичко говори, че бременността продължава нормално, ви съветвам да поемете дълбоко дъх и да я карате полека. Ако гледате твърде напред в бъдещето, или ако попаднете в капана на случилото се през изминалите няколко дни, ще се разпаднете, докато всичко приключи.

„Има право”, помисли си Куин.

Телефонът на добричката докторка извън.

- Изчакай секунда – след малко идвам. Трябва да прегледам догена, който си поряза ръката миналата вечер. Лейла, доколкото съм запозната, няма медицинска причина, поради която да те държим тук. Въпреки че не искам да излизаш от имението през следващите няколко вечери. Нека изчакаме малко, става ли?

- Разбира се.

Доктор Джейн излезе след минута, и Куин се зачуди какво да прави. Искаше да помогне на Лейла да се върне в къщата, но, за бога, тя не беше саката. Въпреки това той чувстваше, че иска да я носи на ръце до края на бременността ѝ.

Той се облегна на шкафчетата от неръждаема стомана.

- Осъзнавам, че искам да те питам как си през две секунди.

Лейла се засмя.

- Ето че ставаме двама.

- Искаш ли да се връщаме в къщата?

- Знаеш ли... всъщност не. Чувствам се... - тя се огледа, - по-сигурна тук долу, ако трябва да съм честна.

- Има смисъл. Искаш ли нещо друго?

Тя кимна към малкия поднос, зареден със средства против гадене.

- Докато имам тези под ръка, съм добре. А ти се чувствай свободен да ме оставиш и отивай да водиш битки.

Куин се намръщи.

- Мислех да остана в...

- И да правиш какво? Не ти казвам да се махаш. Но имам усещането, че само аз трябва да седя тук и да ставам на компот. Ако нещо се случи, мога да ти се обадя и ти ще се прибереш веднага.

Куин се замисли за братята и бойците, които трябваше да тръгнат за срещата на Съвета в полунощ. Ако си беше нормална нощ с обичайните сблъсъци на бойното поле, може би щеше да остане. Но когато Рот бе навън, посрещайки задниците от глимерата?

- Добре, - каза бавно той. – Ще нося телефона си постоянно, и ще заявя пред останалите, че обадиш ли се, изчезвам.

Лейла отпи от джинджифиловия ейл и се втренчи в чашата, все едно гледаше как мехурчетата се издигат около леда. Той се замисли къде бяха предната вечер – при Хавърс, извън контрол, ужасени, скърбящи. „Пак може да стане някой гаф”, припомни си той. Беше твърде рано, за да се привързва отново към малкото.

И въпреки това не можеше да се удържи. Застанал в облицованата с плочки стая, изпълнена с миризма на дезинфектант, пронизваща носа му, и ръба на шкафчето, който се забиваше в задника му... той осъзна, че сега бе точния момент да започне да обича малкото. Точно тук,

точно сега.

Както мъжа се привързваше към жената си, така и бащата се привързваше към поколението си – и съответно сърцето му се отваряше, за да приеме всичко: обвързването, което идваше с избора да се опита да има деца, ужаса да не ги изгуби, който можеше да се обзаложи, че никога няма да изчезне, радостта, че някой, който носи частица от теб, остава на земята след като вече те няма, отчаяното желание да ги държиш в прегръдките си и да ги гледаш в очите и да им даваш цялата любов, от която се нуждаят.

- Може ли.... Да пипна корема ти? – попита той с тънък глас.

- Разбира се! Не се налага да питаш. – Лейла легна назад с усмивка на уста. – Нали знаеш, че това, което е вътре, е наполовина твое?

Куин разтърка нервно ръцете си, доближавайки масата. Със сигурност бе докосвал Лейла през периода ѝ на нужда, а след това дори грижливо, защото ситуацията го изискваше.

Никога не бе мислил, че ще докосне бебето си.

Куин наблюдаваше отдалече как ръката му се приближава. Исусе, пръстите му трепереха като откачени. Но в мига, в който я докосна, престанаха.

- Тук съм, - заговори той. – Татко е тук. Никъде няма да ходя. Само ще изчакам, докато си готово да се появиш на бял свят, и после двамата с майка ти ще се погрижим за теб. Така че се дръж, разбра ли? Върши си твоите работи там, а ние ще чакаме, колкото е необходимо.

Със свободната си ръка взе дланта на Лейла и я сложи върху своята.

- Твоето семейство е тук. Чакаме те... и те обичаме.

Беше супер глупаво да се говори така на купчина клетки. Обаче той не можеше да го потисне. Думите, действията... наистина бяха негово дело, ала всъщност идваха от напълно непознато място. И въпреки това чувстваше, че постъпва правилно. Имаше усещането, че... така трябва да се държи един баща.

Четиридесети калибър за левичари – в наличност.

Пистолет за дясната ръка – в наличност.

Резервни патрони на колана – в наличност.

Два кинжала в кобурите о гърдите – в наличност.

Кожено яке...

На вратата на стаята на Блей се почука и той се наведе навън от гардероба:

- Влез.

Когато Сакстън влезе, той облече якето и се завъртя.

- Хей. Как си?

Нещо не беше наред. Другият мъж огледа „работното облекло“ на Блей от глава до пети, както се казва. Безпокойство накара Сакс да вдигне светлите си вежди: така и не свикна да се чувства удобно в присъствието на оръжия.

- Значи си тръгнал към полесражението, - измърмори мъжа.

- Към среща на Съвета, всъщност.

- Не осъзнавах, че изисква толкова много оръжия като аксесоари.

- Нова ера.

- Да, именно.

Настъпи неловко мълчание.

- Как я караш?

Погледа на Сакстън обиколи стаята.

- Искан аз да съм този, който ще ти го съобщи.

Ох, дяволите го взели. Сега пък какво?

Блей преглътна звучно.

- Да ми съобщиш кое?

- Напускам имението за известно време – да речем, за ваканция. – Вдигна ръка, за да спре всякакъв спор. – Не, не е за постоянно. Вкарал съм в ред всичко, свързано с Рот, и се съмнявам да има нужда от нещо през следващите няколко дни. Естествено, ако му притрябвам, ще се върна веднага. Ще отседна при стар приятел. Наистина имам нужда от почивка и разпускане – и преди да се тревожиш, заклевам се, че ще се върна, и честно, заминаването ми няма нищо общо с нас. Работя месеци наред без прекъсване и за известно време искам да не се съобразявам с графици, ако е възможно.

Блей вдиша дълбоко.

- Да, възможно е. Къде ще... - Спря се, припомняйки си, че вече не му влиза в работата. – Каж ми, ако имаш нужда от нещо.

- Обещавам.

Импулсивно Блей се приближи и прегърна бившия си любовник, и платоничната връзка изглеждаше толкова непринудена и естествена, както и любовта им преди. Докато още бе в прегръдките му, той завъртя лицето му.

- Благодаря, - каза Блей. – Че дойде и ми каза...

В този момент някой тръгна по коридора с колебливи крачки. Беше Куин; Блей усети миризмата му още преди високата, силна фигура да се появи пред очите му. Мъжа се поколеба за миг, преди да продължи, но погледите им се срещнаха над рамото на Сакстън. Куин надяна маска на лицето си мигновено, чертите му замръзнаха, без да издават чувствата му. И после боеца изчезна; дългите му крака го отведоха навън през отворената врата.

Блей се отдръпна и се върна към сбогуването.

- Кога смяташ да се върнеш?

- След няколко дни, не повече от седмица.

- Добре.

Сакстън отново огледа стаята, и от начина, по който го направи, стана ясно, че опитваше да я запомни.

- Бъди здрав и внимавай там навън. Не се прави на герой.

Първата мисъл на Блей бе, че обикновено тази роля се падаше на Куин, така че нямаше да му се наложи да облича костюма на Супермен.

- Обещавам.

Когато Сакстън си замина, Блей остана загледан в пространството. Не виждаше нищо пред себе си, дори не си спомняше миговете, споделени със Сакстън в тази стая. Мислите му бяха по-скоро зад съседната врата с Куин, и нещата на Куин... и спомените от секса с Куин. Проклятие.

Като хвърли поглед на часовника, той пхна телефона си в джоба на якето и излезе. Изтича до стълбите и чу гласовете, които отекваха в голямата зала – знак, че Братството се бе събрало и чакаше сигнал за тръгване. Със сигурност всички бяха тук – Зи и Фюри, Ви и Бъч, Рейдж, Тор и Джон Матю.

Докато слизаше надолу осъзна, че му се искаше Куин да дойде с тях, но сигурно мъжа щеше да остане вкъщи, предвид ситуацията с Лейла.

Пейн не се виждаше, което го учуди, но въпреки това застана до Джон Матю. Тор кимна приветствено по посока на Блей.

- Добре, чакаме още един, и след това тръгваме. Първата редица ще отиде на мястото. Когато огледат всичко, ще се дематериализирам с Рот в къщата, с подкрепление от...

Ласитър се плъзна от билиардната зала, и от цялото му същество, като се почне от косата в черно и златисто, през белите очи, та чак до кубинките, от него струеше на паднал ангел. Може би озаряването не беше в природата му, но златото, което настояваше да носи, със сигурност му допаднаше. Приличаше на живо, дишащо скъпоценно дърво.

- Тук съм. Къде ми е шофьорската шапка?

- Ето, използвай моята, - каза Бъч, свали шапката на Ред Сокс и я подхвърли. – Поне ще скрие косата ти.

Ангелът хвана шапката, докато летеше и се загледа в червената буква.

- Съжалявам. Не мога.

- Не ми казвай, че си фен на янките, - провлечено избоботи Ви. – Ще трябва да те убия, но честно казано, тази вечер имаме нужда от всички крилати мъже, с които разполагаме.

Ласитър хвърли обратно шапката. Подсвирна си и се опита да изглежда непринудено.

- Ти сериозно ли? – попита Бъч. Сякаш другия мъж доброволно искаше да се подложи на лоботомия. Или на ампутация на крайник. Или на педикюр.

- Няма начин, - отвърна Ви. – Кога и къде стана приятел на враговете ни...

Ангелът вдигна дланите си нагоре.

- Не е моя вината, че не струвате...

Тор пристъпи пред Ласитър, сякаш се тревожеше, че може да се случи нещо много по-сериозно от заядливия разговор. И тъжното в случая бе, че неслучайно бе загрижен. Като изключим техните шелани, Ви и Бъч обичаха най-много Ред Сокс, и дори пренебрегваха здравия разум.

- Добре, добре, - каза Тор, - имаме по-големи проблеми, за които да се тревожим.

- Все ще му се наложи да заспи, - измърмори Бъч към съквартиранта си.

- Да, внимавай, ангеле, - озъби се Ви. - Не харесваме вашия вид.

Ласитър вдигна рамене, сякаш братята бяха просто малки зловни кутрета, скачащи по краката му.

- На мен ли говорите? Или просто чувам гласа на губещит...

Всички започнаха да викат едновременно.

- Само две думи, кучки, - озъби се Ласитър. – Джони. Деймън. О, чакай, Кевин. Юкайлис. Или Уейд. Богс. Роджър. Клемънс. И храната ли не струва в Бостън? Или само бейзбола?

В този момент Бъч се хвърли, готов да подпали ангела като коледна елха...

- Какво, по дяволите, става тук!

Гърмящият глас, идващ отгоре, приключи спора Сокс-срещу-Янките. Тор издърпа ченгето от обхвата на ангела, и всички погледнаха нагоре, докато кралицата съпровождаше краля надолу по стълбите. Присъствието на Рот караше всички да се стегнат и да се държат като професионалисти. Дори и Ласитър.

Е, с изключение на Бъч. Но все пак, той беше „хипер превъзбуден“, както сам се изрази, през последните двадесет и четири часа – и имаше основателна причина да е раздразнителен: неговата шелан щеше да присъства на срещата на Съвета. Което, от гледната точка на брата, беше все едно на срещата щяха да присъстват двама Рот. Бедата се състоеше в това, че Мариса бе най-възрастна от нейната кръвна линия, и след като Ривендж искаше пълно

присъствие, тя трябваше да се отзове.

Бедното копеле.

В последвалото затишие ръката на Блей започна да трепери и той изпита почти непреодолимото желание да сграбчи кинжала. Мислеше само, че момента бе идентичен с прелюдията преди стрелбата по Рот през есента – в онази нощ всички се бяха събрали тук, и Рот слезе долу с Бет... и една пушка изстреля куршум, насочен право в гърлото на краля. Очевидно не само той мислеше за това. Не една ръка се насочи към кобура си и остана в готовност.

- О, Господи, ти си тук, - каза Тор.

Блей се обърна намръщен, и едва успя да преглътне реакцията си. Към тях се присъедини не Пейн, а Куин. И, човече, мъжа изглеждаше повече от готов да срита няколко задника със суровия си поглед и тяло, опънато като тетива в черните кожени дрехи.

За момент съзнанието на Блей се пропука, залято от чисто сексуално излъчване. До такава степен, че започна да си фантазира съвсем неуместни неща: примерно, как той и Куин се промъкват в килера за едно бързо чукане без събличане на дрехите.

Той изстена и пренасочи вниманието си към краля. Това поне беше подходящо. Само Рот имаше значение, не и шибания му любовен живот...

Чувството на безпокойство замени похотта. Дали той и Куин отново щяха да бъдат заедно? Господи, колко странна мисъл. Емоционално секса помежду им изобщо не беше добра идея. Безспорно можеше да се каже, че му влияе зле. Но той искаше още и още. Само Господ можеше да му помогне.

- Добре, да го направим, - заговори Тор. – Всички ли знаят къде отиваме?

Обезпокоително беше да изпита облекчение, осъзнал сериозността на задачата, пред която бяха изправени, ала това прочисти съзнанието му от всичко друго освен задължението да пази живота на Рот... дори и с цената на своя собствен. Беше по-добре да се тревожи за краля, отколкото за глупостите около него и Куин.

Със сигурност.

Глава 51

Куин прие форма върху покритата със сняг тераса и докато всички от Братството, освен Бъч, се материализираха покрай него, той не беше изненадан от цялото това перчене. Имотът, където щеше да се проведе събранието на Съвета, беше точно според стандарта на глимерата: много земя, която бе почистена и пейзаж. Малка къщичка с вход, която изглеждаше така сякаш принадлежеше на картичка от Котсуолдс*. Дяволски голямо имение, което в този случай бе направено от тухли и имаше назъбени ръбове, блестящи капаци и тъмносив покрив.

- Да го направим, - каза Ви, минавайки през страничната врата.

В момента, в който заблъска по нея, тя се отвори сякаш и това, заедно с още много други неща, беше уговорено. Но човече, ако това бе домакинята им? Жената, която стоеше пред вратата, беше облечена в дълга и тъмна вечерна рокля, която беше с деколте до пъпа, и имаше халка от диаманти около врата си с размера на нашийник на доберман. Парфюмът ѝ толкова тежък, че беше като удар за синусите – въпреки факта, че той беше все още навън.

- Готова съм за вас, - каза тя с нисък дрезгав глас.

Куин се намръщи, мислейки си, че дори в това дизанейрско каквото и да беше, мацето се появи като лека жена. Не беше негов проблем обаче.

След като влезе с останалите вътре, стаята, в която влязоха, беше нещо като оранжерия, огромните посадени зелени неща и величествено пиано предполагаха много вечери с гости, втренчени в някакъв оперен певец, припыващ в стил йодел в ъгъла.

Заблуда.

- Насам, - обяви жената с изящен жест на ръката.

Като следа от нея, парфюмът - вероятно беше повече от едно пръсване от един източник, нещо като слой от всички видове гадости? – почти оцвети въздуха зад нея, и бедрата ѝ се поклащаха с двойно старание с всяка стъпка, сякаш се надяваше, че всички зяпаха задника ѝ и го искаха.

Мне. Заедно с останалите, той претърсваше всяко кътче и пролука, готов да стреля и задава въпроси, след като тялото падне на земята.

Точно влязоха в предния салон с маслените картини, осветени всяка отделно със светлини от тавана, и с тъмните червени ориенталски килими, и ...

Мамка му, огледалото беше точно като онова, което висеше в къщата на родителите му.

Същата позиция, същият размер от пода до тавана, същата рамка от позлатени листа.

Мда, побиха го тръпки. Лошо.

Цялата къща му напомняше за имението, в което бе израснал, всичко в това място, декорът, който беше далеч, далеч, далеч от средната класа, все пак нищо кичозно и тузарско. Мне, тази гадост беше изтънчена смес от старо богатство и класическо чувство за стил, което можеше да бъде само да бъде наследено, но не и научено.

Очите му затърсиха Блей.

Мъжът вършеше работата си, стоеше нащрек, оглеждаше мястото.

Майката и бащата на Блей не бяха толкова богати. Ала неговият дом беше по-добър в толкова много отношения. По-топъл – и това нямаше общо с отоплителните системи.

Как ли бяха родителите на Блей?, зачуди се внезапно. Беше прекарал почти повече време под техния покрив, отколкото под своя собствен, и те му липсваха. Последният път, в който ги бе видял... Господи, дълго време. Може би от онази нощ на внезапно нападение, когато бащата на Блей се беше преобразил от Господин Костюмен счетоводител до сериозен тип, пердашещ задници. След това, двамата се бяха преместили в убежището си, и тогава той и Блей окончателно се разделиха.

Надяваше се, че бяха добре...

Образът на Блей и Сакстън, застанали гърди в гърди, бедро до бедро, в спалнята на Блей, се връза в мозъка му.

По... Дяволите... Това болеше.

И човече, кармата си знаеше работата.

Като се завърна в реалността, той последва кръшната снага и Братството в огромна трапезаря, която бе подготвена според указанията на Тор: цялата завеса беше дръпната пред многото прозорци, които имаха изглед към задните градини, и плъзгащата се врата, която се досети, че водеше към кухнята, беше барикадирана от тежък и античен бюфет. Каквато и маса да беше стояла в средата, беше преместена, и двадесет и петте съчетани махагонови стола със седалки от червена коприна бяха подредени в редица, гледащи към мраморно огнище.

Рот щеше да застане пред огнището и да отправи обръщението си, и Куин мина направо и провери дали стоманения отвор на вентилационната система е затворен.

Така и беше.

От двете страни на огнището имаше две облицовани врати, които водеха към старомодна приемна зала. Той, Джон Матю и Рейдж направиха проверка в стаята, затвориха вратата и след това той зае позиция пред входа вляво, а Джон Матю направи същото отдясно.

- Вярвам, че всичко е по вашия вкус? – каза жената.

Рив застана пред огнището и обърна лице към всички празни столове.

- Къде е твоят хелрен?

- Горе.

- Кажи му да слезе. Веднага. Иначе ако мръдне през къщата, е вероятно да бъде прострелян в гърдите.

Очите на жената пламнаха и този път, когато тръгна, нямаше преувеличение с бедрата, никакво отмятане на косата през рамото, казващо „огледай ме“. Очевидно, че посланието „хич не се шегуваме“ беше схванато и тя искаше мъжът ѝ да оцелее през нощта.

В чакането, което последва, Куин държеше пистолета си в дланта, очите му - приковани в стаята, добрият му слух бе настроен да чуе нещо, каквото и да е подозрително.

Нищо.

Коего предполагаше, че техните домакини изпълняваха заповеди...

Странно безпокойство го накара да настръхне, погъделичка го по гръбнака и го накара да се намръщи и да премине от настроен нащрек към режим ДЕФКОН 1**. От другата страна на камината Джон изглежда, че усети същото, пистолетът му се повдигна, очите му се присвиха.

И тогава студена мъгла удари глезените на Куин.

- Помолих няколко специални госта да се присъединят, - промълви Рив сухо.

В този момент две колони от мъгла се издигнаха от пода, приеха форма в раздвижения въздух,... които Куин веднага разпозна.

Добре че.

Без Пейн на длъжност по каквато и да е причина, той се чувстваше сякаш не им бяха достатъчни уменията, дори и с тези на Братството. Ала докато Трез и Ай Ем се явяваха, той пое дълбоко въздух.

Ето това беше двойка точни убийци, от типа, който наистина не искаш да имаш срещу себе си в каквото и да е двубой. Добрата новина беше, че Ривендж имаше минало в редиците на сенките, а връзката на Рив с Братството и краля означаваше, че двамата братя очевидно идваха да изиграят роля на подкрепление.

Куин пристъпи, за да поздрави и двамата, приветствайки ги както останалите с ръкостискане, бързо придърпване и потупване по гърба.

- Хей, мой човек...

- Какво става...

- Как я караш...

След като посрещането приключи, Трез огледа наоколо.

- О'кей, значи ние просто ще стоим настрана, докато не проимате нужда от нас. Но без съмнение ние сме тук.

След няколко изредени „благодаря ви“ от братята, Рив каза няколко думи насаме на сенките... и след това двамата изчезнаха през булото на мъгливите си форми и се понесоха

над пода, студеното раздвижване на въздуха ги увери в това.

Подходящият момент. След по-малко от минута домакинята се върна с дребен по-възрастен мъж до себе си. Като се вземе предвид начина, по който остаряваха вампирите, с ускорено физическо влошаване в края на живота си, Куин предположи, че на мъжа му оставаха пет години. Най-много десет.

Направиха се няколко представяния, но на Куин не му пукаше за тази тъпотия. Повече се тревожеше дали останалата част от къщата е празна.

- Има ли някакви догени тук? - попита Рив, докато жената настаняваше стареца върху един от трапезните столове.

- Както пожелаете, всичките си отидоха за тази част от вечерта.

Ви кимна на Фюри и Зи.

- Тримата ще претърсим помещенията. Да видим дали е така.

Въпреки че Блей вярваше на себе си, Братството, на Джон Матю и Куин, се почувства много по-добре, като знаеше, че сенките са наоколо. Трез и Ай Ем не само бяха превъзходни бойци и вродено опасни за всеки един, когото обявяваха за враг; те имаха поразително предимство пред Братството.

Невидимостта.

Не беше сигурен дали всъщност можеха да влязат в бой в подобно състояние, но нямаше значение. Всеки един, който влезеше тук – като, да речем, шайката шибани копелета, – гаранция, че щеше да направи преценка само за видимите здрави тела в стаята.

Не и на тези двама братя.

И това беше добре.

В този момент Ви се върна с Фюри и Зи от обиколката си – и Бъч беше с тях, предположи, че братът бе пристигнал с кола.

- Чисто.

Последва кратка пауза. И тогава, както беше уредено, Тор отиде до предната врата и отвори пътя за Рот.

Време е за шоу, помисли си Блей, очите му трепнаха по посока на Куин, преди да се фокусира отново.

Тор и кралят влязоха в трепезарията рамо до рамо, опрели глави, сякаш водеха дълбок разговор за нещо важно, ръката на брата върху тази на Рот, сякаш мъжът искаше да се прибере у дома.

Това всичко беше представление за пред домакина и домакинята.

Тор всъщност водеше Рот с това държане за ръката, завеждайки го до огнището, поставяйки го точно в средата. А разговорът? Беше за това къде стоят двамата домакини, къде бяха разпределени столовете, къде стояха братята и бойците... и двете сенки, разбира се.

Докато Рот кимаше, кралят бавно раздвижи главата си наоколо сякаш пронизващите му очи попиваха детайлите в стаята. И после изказа признателност на домакина и домакинята, след като бяха доведени напред, за да целунат масивния му черен диамантен пръстен.

След това, най-доброто от глимерата започна да пристига.

От определеното си място в задната част на стаята до стената от прозорци, Блей имаше добра видимост към всеки един от тях. Исусе, можеше да си спомни някои от тях от живота си преди нападенията, преди да започне да живее в имението и да се бие с братята.

Родителите му не бяха на еднакво равнище с тези мъже и жени, но по-добре от

покрайнините – все пак кръвните линии на семейството му бяха добри и те бяха включени в много фестивали и празнувания в големите къщи.

Така че тези приятелчета не бяха непознати за него.

Но беше дяволски сигурен, че не са му липсвали.

Всъщност трябваше да се засмее на себе си, след като няколко от жените се намръщиха и погледнаха към деликатните си покрити крака, обувки Лубутен се вдигнаха и затрепераха... сякаш хладината на сенките беше отчетена.

Когато Хавърс пристигна, лекителят на расата изглеждаше леко изтощен. Без съмнение бе нервен, че ще види сестра си отново и имаше причина да бъде. От това, което Блей беше разбрал, Мариса бе сритала задника му наред стаята на последното официално събрание на Съвета.

Блей съжаляваше, че е пропуснал това нещо.

Мариса пристигна малко след брат си и Бъч се запъти към нея, поздравявайки я с продължителна целувка преди да я заведе с горда и защитаваща ръка до място в ъгъла, точно до неговото. След като ченгето ѝ помогна да седне, застана до нея, огромен, широк и с лош поглед... особено докато сключваше поглед върху Хавърс и се усмихна, оголвайки зъби.

Блей установи, че завижда мъничко на двойката. Не заради семейното отчуждение със сигурност. Но Господи... да имаш възможност да те видят с половинката ти публично, да им покажеш любовта си, да имаш уважавана връзка от всички останали? Хетеросексуалните двойки имаха това за даденост, защото не познаваха нищо различно. Съюзите им бяха разрешени от глимерата, дори и двойките да не бяха влюбени, да изневеряваха един на друг или иначе казано да бяха измама.

Двама мъжки?

Мнеее.

Още една причина да негодува срещу аристокрацията, предположи той. Макар че в реалността той имаше чувството, че нямаше да се притеснява дали ще бъде дискриминиран. Мъжът, когото желаше, никога нямаше да застане до него публично, и то не защото Куин даваше пукната пара за това какво мислеха хората. Първо, мъжът не беше така открит. И второ, сексът не създаваше двойки.

Иначе това копеле щеше да е сгодено за половината Колдуел, по дяволите.

О, ама какво говореше той.

Отдавна бе превъзмогнал мечтата по Куин.

Наистина.

Напълно...

Млъквай, измърмори на себе си, докато последният от Съвета пристигна.

Рив не загуби никакво време. Всяка секунда, през която Рот бе пред групата, кралят не само беше фатално открит, ала също и го настигаше шансът слепотата му да бъде разкрита.

Кралят на симпатите се обърна към Съвета, пурпурният му взор изследваше гълпата с лукава усмивка на лицето му – сякаш може би се наслаждаваше на факта, че тази група от всезнайковци нямаше никаква представа, че гълтач на грехове ги водеше.

- Така, свиквам тази среща на Съвета. Датата и часът са...

Докато встъплението продължаваше, Блей държеше погледа си зает, проверявайки гърбовете на мъжете и жените, къде бяха ръцете им, дали някой не мърдаше. Естествено, групата се беше появила с черни вратовръзки и кадифени облекла, жените със скъпоценности и мъжете със златни джобни часовници. И все пак, беше изминало много време откакто се бяха

събирали официално и това значеше, че тяхното желание да се съревновават един с друг за по-високо социално положение не оставяше никакво съмнение, че всички просто ужасно много страдаха от свободно време.

- ... нашият водач Рот, син на Рот.

Докато любезното ръкопляскане звучеше и тълпата се изправяше в столовете си, Рот пристъпи една крачка напред.

Човече, сляп или не, той определено изглеждаше като сила на природата: въпреки че не бе облечен в някаква кралска роба, кралят бе неопровержимо начело, масивното му тяло и дългата тъмна коса, и черното наметало, го правеха повече заплаха, отколкото всеки друг монарх.

И това бе идеята.

Водачеството, особено когато опираше до глимерата, беше базирано върху възприемането – и никой не можеше да отрече това, че Рот изглеждаше като жив, дишащ образ на сила и авторитет.

И този дълбок властен глас обаче не нараняваше.

- Признавам, че измина дълго време откакто съм ви виждал. Набезите отпреди две години покосиха много от семействата ви и аз споделям вашата болка. Аз също загубих кръвната си линия в нападения от лесъри, така че съзнавам точно през какво преминавате, докато се опитвате да възвърнете живота си, както е бил преди.

Един мъж се размърда в стола си...

Но беше просто промяна в позата, не прелюдията към изваждане на оръжие.

Блей се отпусна на поста си, както направиха още няколко други. Дявол да го вземе, нямаше търпение тази среща да приключи и да върне Рот обратно у дома в безопасност.

- Мнозина от вас познаваха баща ми добре и помнят времето му в Древната страна. Моят баща бе мъдър и сдържан водач, внимателен мъж, привърженик на логическото мислене и кралските обноси, който се занимаваше единствено и само с подобряването на тази раса и нейните граждани, – Рот направи пауза, черните наметала направиха кръг в центъра на стаята. – Споделям няколко от отличителните черти на баща си,... ала не и всички. Всъщност аз не съм сдържан. Не прощавам. Аз съм мъж на войната, не на мира.

С това Рот извади от ножницата си един от черните си кинжали, черното острие проблесна на светлината на кристалния полилей. Точно пред краля амбициозната тълпа реагира с колективно потреперване.

- Чувствам се много удобно в сблъсъци, дали от законен или смъртен вид. Баща ми бе посредник, който създаваше мостове между две страни. Аз градя гробове. Баща ми увещаваеше. Аз взимам. Баща ми бе крал, който на драго сърце би седнал на масите ви за вечеря и би обсъждал с вас незначителни неща. Аз не съм такъв мъж.

Аха, дам. Без съмнение никой не се бе обръщал по този начин към Съвета. Ала Блей не можеше да не се съгласи с приближените. Слабостта не се уважаваше. Още повече, че с тази група, законът сам по себе си вероятно вече нямаше да пази трона на Рот стабилен.

Страх от друга страна?

Имаше много по-добър шанс.

- Моят баща и аз имаме нещо общо обаче, – Рот наведе глава, сякаш се взираше в черното острие. – Моят баща предизвика смъртта на осем от вашите близки.

Последва колективно ахване. Ала Рот не позволи това да го забави.

– По време на управлението на баща ми имаше осем покушения срещу живота му и без

значение колко време отнемаше, без значение дали бяха дни, седмици или дори месеци, той успяваше да разбере кой стоеше зад всяко едно... и преследваше поотделно виновниците и собственоръчно ги убиваше. Може и да не сте чували истинските истории, но знаете за смъртните случаи – извършителите бяха обезглавени с изтръгнати езици. Разбира се, докато мислено се връщате назад, можете да назовете членове от вашите кръвни линии, които са били екзекутирани по този начин?

Безпокойство. Много безпокойство. Което предполагаше, че спомените бяха разпознати. - След това ще си спомните, че тези убийства са приписвани на Обществото на лесърите. Казвам ви го това сега, знам имената, знам и къде са гробовете, защото баща ми се погрижи да ги запомня. Това бе първият кралски урок, на който ме научи. Моите поданици трябва да са почитени, защитени и да служат добре. Предателите, от друга страна, са зараза за всяко законно общество и трябва да бъдат изкоренени, – Рот се усмихна по напълно зъл начин. – Приказвайте каквото си искате за мен, научих се добре от водачеството на баща ми. И да сме наясно – моят баща, не Братството, изпълни тези убийства. Знам това, защото обезгалви четириима от тях пред мен. Ето колко бе важен урокът.

Няколко от жените се преместиха по-близо до който и мъж да стоеше до тях.

Рот продължи.

- Няма да се поколебая да последвам стъпките на баща ми в това. Признавам, че всички сте страдали. Уважавам вашите изпитания и желая да ви вода. Обаче няма да се поколебая да третирам каквото и да било бунтарство срещу мен и моите хора като акт на предателство. Кралят снижи брадичка си и сякаш оглеждаше всички от мястото си до такава степен, че дори Блей почувства приток на адреналин.

- И ако си мислите, че това, което баща ми извършил, е насилствено, все още не сте видели нищо. Ще направя така, че тези убийства да изглеждат като милостиня. Кълна се в потеклото ми.

***Котсуолдс – прочуто с хълмовете си градче във Великобритания**

****ДЕФКОН 1 – на англ. DEFCON 1, състояние на бойна готовност на армиите в САЩ, най-висок режим, който се активира при наличие на ядрено оръжие, например**

До известна степен Асейл не можеше да повярва, че беше влязъл в ресторант. Първо, по правило не преследваше често хора, и второ, нямаше никакво намерение да се храни в този вертеп: въздухът вонеше на пържено и бира, и от това, което бе видял върху подносите на сервитьорките, не беше сигурен, че предястията бяха безопасни за консумация от нещо, различно от животни.

О, и погледни. По-надолу имаше подиум, който имаше стена с телена мрежа пред нея. Изискано.

- Привет, - някой му измърка.

Асейл повдигна вежда и погледна през рамото си. Човешката жена бе облечена в тясна блуза и чифт впити дънки, които очевидно бяха пришити по краката ѝ. Косата ѝ бе руса и права. Гримът ѝ беше тежък, с червило, достатъчно искрящо, че да се определи като външно масло за боя.

По-скоро би извадил очите си с лъжица, отколкото да се занимава с разни модерни влечения като нея.

Със силата на волята си я накара да забрави, че го е виждала и се обърна обратно. Имаше тежка тълпа с повече хора, отколкото имаше маси и столове, така че имаше добро прикритие, докато се запъти към един ъгъл и оглеждаше...

И ето я и нея.

Малката му натрапница.

Проклинайки под носа си, той смътно осъзна каква загуба на време бе всичко това – особено като се има предвид, че братовчедите в този момент сключваха отново сделка с онзи лесър.

За съжаление обаче, веднага щом бе получил сигнал, че черното ѝ Ауди е потеглило, той беше принуден да намери нещото и да го проследи.

Не беше подготвен за това.

Какво правеше тя тук? И защо бе облечена така?

Докато тя откри една свободна маса и седна сама на нея, той осъзна, че не одобряваше начина, по който косата се спускаше по рамената ѝ, тъмната тежест, която обрамчваше лицето ѝ. Или прилепващата по тялото блуза, която се откри, докато тя сваляше палтото си. Или... имаше и грим, по дяволите. И то не като жената, която находчиво си бе поправила път до него. Неговата натрапница бе използвала светъл грим, по начин, който подчертаваше чертите на лицето ѝ.

Беше красива.

Прекалено красива.

Всички мъже в ресторанта я оглеждаха. И това го накара да пожелае да убие всеки един от тях, като им изтръгнеше гърлата със зъбите си...

Сякаш съгласни с плана му, зъбите му запулсираха и започнаха да се удължават в устата му, тялото му се изопна.

Все още не, каза на себе си. Трябваше да разбере какво прави тя тук. След като я беше проследил до имението на Бенлоиз, очакваше какви ли не места... но не и това. Какво правеше...

Главата ѝ се извърна и в един момент той си помисли, че някак си го е усетила, въпреки че не беше вампир.

Но после един много висок и добре сложен човешки мъж приближи масата ѝ.

Натрапницата му погледна мъжа. Усмихна му се. Стана на крака и обви ръце около огромните му рамена.

Ръката на Асейл се вмъкна в пълтото му и напипа пистолета.

Действително той видя себе си как отива и вкарва куршум между очите на мъжа.

- Ей, бил ли си тук и преди?

Главата на Асейл се задвижи наоколо. Друг огромен човешки мъж се беше доближил и се взираше в него с очевидна агресия.

- Зададох ти въпрос.

Имаше два отговора, реши Асейл. Можеше да отговори с думи, като по този начин да навлезе в разговор, който щеше да погълне вниманието му – като цяло нелоша идея, като се има предвид, че ръката му оставаше върху оръжието му и инстинктите му не се бяха превключили от тези, клонящи към убийство.

- На теб говоря.

Или можеше да...

Асейл оголи показалите се зъби и изръмжа дълбоко, като насочи гнева си далеч от сцената със своята натрапница и онзи човешки глупак, заради когото се беше издокарала и нагримирала.

Човекът с въпросите вдигна ръце нагоре и отстъпи назад.

- Ей, всичко е окей, все едно. Моя грешка. Все едно.

Мъжът изчезна в тълпата, с което доказа, че при определени обстоятелства и плъховете без опашки също можеха да се дематериализират.

Асейл върна поглед върху масата. „Джентълменът“, който беше седнал срещу неговата натрапница, се навеждаше напред, очите му бяха приковани в лицето ѝ, дори докато тя оглеждаше менюто и зяпаше наоколо.

Трябваше да се направи нещо по въпроса.

Сола затвори менюто и се засмя.

- Никога не съм го казвала.

- Напротив, - усмихна се Марк Санчез. – Каза ми, че имам хубави очи.

Марк беше точно от каквото тя имаше нужда в такава вечер. Беше лесно да бъдеш с него, супер очарователен и докато не я накараше да падне и да направи десет хиляди лицеви опори, нямаше за какво да се тревожи. Като личен треньор? Беше истински демон. Тя знаеше.

- И това да не би да е начин да ме прехвалиш? – той изправи рамене, когато сервитьорката им донесе бири. – Да не се опитваш да ме накараш да не те товаря много във фитнеса?

- Не съм толкова глупава, - Сола отпи от леденостудения ръб на чашата си. – Никаква пощада. Това е политиката.

- Ами, ако трябва да бъда честен, никога не си искала специално внимание.

Последва пауза.

- Не че в твоя случай не бих искал да ти дам повече време... за някои неща.

Сола избегна контакта с очите, който се очертаваше да се случи.

- Значи не излизаш с клиенти, а.

- Не. Обикновено не.

- Конфликт на интереси.

- Може да стане доста объркано, но в определени случаи си заслужава риска.

Сола огледа заведението. Доста хора. Доста разговори. Въздух, който беше горещ и някак плътен.

Тя се намръщи и се напрегна. В далечния ъгъл нещо... някой...

- Добре ли си?

Тя се отърси от параноичното усещане.

- Да, извинявай... о, да, искаме да поръчаме, - каза тя, когато сервитьорката се върна. – За мен един чийзбургер. Стига личният ми треньор да не получи емболия от неодобрение.

Марк се засмя.

- Нека са два. Но без картофки. И на двете порции.

След като сервитьорката тръгна, Сола се опита да не гледа в посоката на онова тъмно ъгълче отзад.

- Е,...

- Не мислех, че някога ще ми отговориш. Поканих те на среща преди колко време?

Докато Марк се усмихваше, тя забеляза, че има чудесни зъби, прави и наистина бели.

- Преди доста време, предполагам. Бях заета.

- С какво се занимаваш?

- С това-онова.

- В каква сфера?

Обикновено доста бързо се ядосваше, когато хората любопитстваха. Но вълнението му за това беше спокойно и леко, така че беше просто разговор на среща.

- Предполагам, че може да се нарече криминално правосъдие.

- О, значи си в сферата на закона.

- Доста съм запозната с него, да.

- Това е готино, - Марк се прокашля. – Е, ... изглеждаш наистина добре.

- Благодаря. Мисля, че се дължи на треньора ми.

- О, някак си мисля, че ще се справяш чудесно и без моя помощ.

Докато задълбочаваха лежерния разговор, тя започна да се отпуска – после дойде и поръчката им и си взеха по още една бира. Беше толкова... нормално да е в този бар, да прави нещо с някого, да опознава някого.

Точно обратното на това, на което беше станала свидетел предната вечер.

Сола потрепери, когато в главата ѝ изникнаха образи... светлината от свещите, тъмнокосият мъж, надвесен над полуголата жена сякаш ще я обладае, и двамата като пуснати на свобода диви животни, без никакви задръжки... И после онези блеснали очи, които срещнаха нейните собствени през прозореца, сякаш беше знаел през цялото време, че тя наблюдава.

- Добре ли си?

Сола се насили да се съсредоточи.

- Извинявай, да. Какво казваше?

Докато Марк отново започна да говори за тренировките си за „Железния човек“, тя се почувства сякаш отново е отвън пред къщичката, наблюдавайки мъжа и жената.

По дяволите. Беше устроила тази среща само защото искаше да се отпусне. Не защото особено много я беше грижа за Марк, колкото и да беше мил.

Всъщност може би го беше направила, защото просто личният ѝ треньор беше наистина доста висок, наистина доста добре сложен, с много тъмна коса и светли очи.

Когато вината я подсети, тя си помисли, о, за Бога. Та тя беше възрастен човек. Марк също. Хората правеха секс поради какви ли не причини – това, че не искаше да се омъжи за него,

не означаваше, че нарушава някакви кардинални правила... освен, мамка му. Като остави настрана морала на баба си и неговите бляскави, перлено бели зъби и големите му рамене, тя всъщност не беше привлечена от Марк.

Беше привлечена от мъжа, на когото Марк ѝ напомняше.

И това беше онова, което правеше това грешно.

Глава 53

Въпреки че Куин едва ли можеше да се нарече специалист по срещите на Съвета, му беше пределно ясно, че групата, която се появи, беше дошла в къщата, очаквайки едно нещо, но бе получила съвсем друго.

Рот не спести, нито смекчи думите си и след като сервира бомбата, насъбра всички неща в думи за пет или десет минути.

Това всъщност беше хубаво нещо. Колкото по-бързо приключеше той, толкова по-бързо можеха да го върнат у дома.

- В заключение, - каза кралят с басов глас. – Оценявам възможността да се обърна към тази внушителна група.

В този случай „внушителна“ означаваше „задници“.

- Имам други задължения в момента, - най-напред да остане жив. – Така че няма да съм с вас. Все пак обаче, ако имате да кажете нещо, обърнете се към Тормент, син на Харм.

Секунда по-късно кралят напусна къщата заедно с Ви и Зейдист.

Насред започналото разотиване, всички в дневната останаха по столовете си, шокирани и по лицата им бе изписано „а сега какво?“. Очевидно бяха очаквали повече,... но и също така по-малко. Нещо като деца, които бяха досаждали прекалено много на родителите си и накрая бяха получили шамар по задника.

Според Куин всъщност беше дяволски забавно.

Групата най-после започна да си тръгва след като домакинята стана на крака и започна да дрънка глупости за това каква чест е да имат всичко това бла-бла-бла.

Куин го бе грижа само за едно-единствено нещо.

И това беше съобщението, което бе получил на телефона си минута по-късно: Рот бе у дома и в безопасност.

Издиша бавно, прибра телефона си обратно във вътрешния джоб на коженото яке и се зачуди дали да не покаже някое и друго движение на дансинга, за да накара купчината задръстенияци да се поразкършат и да потанцуват малко. Вероятно обаче щеше да си навлече неприятности за това.

Безделник.

Тълпата започна да излиза малко след това, за видимо разочарование на домакинята, сякаш се бе преоблякла и разместила къщата си в очакване на дълга социална и бележита вечер, само за да се окаже, че е получила само две секунди слава и кофа с крилца от КейЕфСи.

Съжалявам, госпожо.

Тормент започна да се разпорежда с разотиването, застанал пред камината и кимайки с глава, казваше по няколко думи. Сред цялата тази делегация Рот беше направил мъдър избор. Братът имаше вид на здравеняк с всичките си оръжия, но винаги проявяваше желание и

вътрешно беше склонен да играе ролята на умиротворител, и това не беше по-различно тази вечер.

Беше особено мил към Мариса, когато половинката на Бъч си тръгна, по лицето му се изписа същинско обожание, докато я прегръщаше и кимваше на охраната да я изпрати навън. Обаче този миг на разнежване бе моментално заменен от професионалната му маска.

Накрая домакинята помогна на своя древен хелрен да се изправи на крака и даде знак да го качат горе.

И после остана само един.

Елан, син на Ларекс, се мотаеше покрай покритите със завеси прозорци.

Куин го бе наблюдавал през цялото време, като броеше колко точно членове на Съвета отидоха до него, здрависаха се, прошепнаха му нещо на ухо.

Всеки един.

Така че не беше съвсем изненадващо, че вместо да си тръгне като добро момче, той тръгна към камината сякаш търсеше публика за проява.

Чудесно.

Докато Елан приближаваше Тор, колкото по-близо ставаше, толкова повече трябваше да повдига глава, за да осъществи контакт с очите на брата.

- Беше наистина голяма чест да присъствам на аудиенция с вашия крал, - каза тъжно джентълменът. – Заставам твърдо зад всяка дума.

Тор промърмори нещо в отговор.

- Но се мъча над едно нещо, - заувърта аристократът. – Надявах се да говоря лично с него за това, но...

Да, не се и надявай на това, приятелче.

Тор проговори, за да наруши тишината.

- Каквото и да ми кажете, ще стигне право до ушите на краля без каквито и да било пропуски или разкрасявания. А бойците в тази стая са се заклели във вярност. Ще умрат, но няма да издадат и думичка.

Елан погледна към Рив, очевидно очаквайки подобни думи от мъжа.

- Същото важи и за мен, - промърмори Ривендж, докато се опираше на бастуна си.

Внезапно гърдите на Елан се надигнаха, сякаш този тип лично внимание бе повече, отколкото се беше надявал да получи на срещата.

- Е, беше ми тежко да държа това в сърцето си.

Със сигурност доста ти е тежало, помисли си Куин. С това тяло на десет годишно момче.

- И то е..., - подтикна Тор.

Елан кръстоса ръце отзад на гърба си и закрачи леко наоколо, сякаш говореше от доста дълго време. Нещо подсказваше на Куин, че бяха подготвени предварително обаче – макар че не можеше да каже за какво.

- Очаквам кралят ви да отвърне на един слух, който дочух.

- Който е? – каза Тор с равен глас.

Елан се спря. Обърна се. Заговори ясно.

- Че е бил прострелян през есента.

Никой не показа реакция. Нито Тор, нито Рив. Нито останалите в стаята брата. И със сигурност не Куин или момчетата му.

- Кой ви каза това? – попита Тор.

- Ами, честно казано, мислех, че ще е тук тази вечер.

- Нима, - Тор погледна към празните столове и сви рамене. – Искате ли да ми кажете какво сте чули?

- Мъжът спомена нещо за визитация от краля. Подобно на случая, когато Рот дойде и ме посети у дома през лятото, - това беше казано така, че да си придаде важност, сякаш това беше най-важното в годината за Рот, точно това. – Каза, че шайката копелета са стреляли по краля, докато е бил на своя територия.

Отново никаква реакция.

- Но очевидно кралят ви е оцелял, - паузата предполагаше, че Елан очаква те да допълнят с детайли. – Изглежда доста добре, впрочем.

Последва дълга тишина, като че ли и двете страни, участващи в разговора, очакваха друг да оползотвори тишината.

Тор вдигна вежди.

- С цялото ми уважение, не ни казахте почти нищо, а клюките се носят откакто свят светува.

- Но ето странното нещо. Говореше ми за това преди то да се случи. Не му повярвах обаче.

Че кой би организирал опит за покушение? Изглеждаше... просто като безпочвени хвалби на мъж, който иначе е просто недоволен от начина, по който се случват нещата. Само че после, седмица по-късно, той ми каза, че шайката копелета са продължили, че Рот е бил застрелян.

Не знаех какво да правя. Нямах как да се свържа лично с краля и нямаше и начин да се уверя, че мъжът казва истината. И оставих нещата така... докато не се свика тази среща.

Чудех се дали може би е... наред. Очевидно не, но после се зачудих защо него го нямаше тук.

Тор погледна надолу към по-дребния мъж.

- Би било от помощ, ако назовете по име.

Сега Елан се намръщи.

- Искате да кажете, че не знаете кой е в Съвета?

Рив завъртя очи, а Тор сви рамене.

- Имаме по-важни неща за правене от това да се тревожим кой е в членството на Ривендж.

- В Древния свят Братството знаеше кои сме.

- Между нас и майчините земи има цял океан.

- Много жалко.

- Това е ваше мнение.

Куин пристъпи напред с намерението да се намеси, ако братята хванат кучия му син за кльощавия врат: някой може би щеше да се наложи да хване главата му преди да се пръсне по килима на домакините. И долната част на тялото.

Изглеждаше доста гостоприемно.

- Е, за кого става дума, - притисна малко Тор.

Елан огледа притихналите смъртоносни мъже, които бяха вперили погледи в него.

- Асейл. Името му е Асейл.

Надолу в центъра на Колдуел, където тъмните улички бяха като лабиринт и трезвите хора бяха малцинство и далеч един от друг, Кор замахна с косата си на около метър и половина в полукръг над кишавата почерняла земя.

Удари лесъра във врата, и главата му, сега отделно от гръбнака, полетя, въртейки се в студения порив на вятъра. Черна кръв плисна на спирала от артериите, докато обезглавената част на тялото му се свличаше напред на етапи.

И това беше.

По-скоро разочароващо, наистина.

Като се завъртя, той задържа любимата си над рамото си, така че да се свие зад него, да пази гърба му, докато той се готвеше за каквото и да предстоеше. Пряката, в която бе навлязъл, за да преследва сега вече обезвредения убиец, беше с изход в другия край, а зад него тримата братовчеди бяха подредени рамо до рамо, тъй като повече щяха да дойдат от тази посока...
Нещо идваше.

Нещо... приближаваше бързо, шумът от двигателя ставаше все по-силен и по-силен...

Джипът влезе в пряката, гумите му едва намериха или изобщо не намериха сцепление със заледената настилка. В резултат на това колата се заби в стената, дългите светлини на фаровете заслепиха Кор.

Който и да беше зад волана, не натисна спирачките.

Двигателят изръмжа.

Кор извърна лице от автомобила и затвори очи. Нямаше смисъл да ги държи отворени, след като зрението му не функционираше. Реално не го интересуваше кой караше колата, дали беше убиец, вампир или човек.

Идваха към него и щеше да ги спре. Макар че вероятно беше по-лесно да се махне.

Обаче никога не се беше замислял за лесното.

- Кор! – извика някой.

Като си пое дълбоко от студения въздух, издаде боен вик, като проследи приближаващите, сетивата му се активираха и успя да позиционира джипа в пространството пред него. За момент косата му изчезна, и пистолетите му, жадни да се включат, се озоваха в дланите му. Изчака още няколко метра.

После започна да стреля с кръгови движения.

Със заглушителите куршумите издаваха звук само като се изстрелваха сред вятъра, когато рикошираха, пробиваха гума...

В този момент заслепяващите светлини се извиха, задната част на автомобила се завъртя, траекторията не се промени, благодарение на голямото ускорение, дори когато всичко се движеше в хаос.

Точно преди страничната врата да го отнесе, Кор отскочи от земята, ботушите му го отгласнаха, покривът едва мина под обувките им, докато близо четири тона извън контрол прелетяха под летящото му тяло.

Когато кубинките на Кор отново се приземиха, краят на предницата на колата се удари в кофа за боклук, която спря автомобила по-добре от които и да били спирачки.

Кор не похаби време, за да се приближи, вдигна и двата си пистолета в готовност.

Макар че беше изхабил доста куршуми, знаеше, че има поне по четири във всеки. А бойците му отново бяха зад него.

Приближи се, за да погледне вътре, изобщо не му пукаше какво ще намери: от своя вид, мъж или жена, лесър, за него нямаше значение.

Миризмата на развалено месо и захарен сироп го извести с кого от враговете си има работа и разбира се, когато се наведе в потрошената предна част, две нови попълнения, още с тъмен цвят на косите и руменина по кожата, бяха проснати на предните седалки.

Дори със закопчани колани, бяха в ужасно състояние. Като оставим настрана, че бяха надупчени от куршумите, по лицата им си личеше, че бяха размятани в купето на автомобила, удряни в таблото и посипани със счупено стъкло. Черна кръв течеше от разбитите им носове и нарязани бузи и брадички, смрадливата им течност капеше по

гърдите им като вода по фаянсови плочки в баня.

Никакъв еърбег. Може би беше повреден.

- Не мислех, че ще успееш, - промърмори Балтазар.

- Да, - съгласи се някой.

Кор довърши работата като изпразни пистолетите си, хвана вратата от страната на шофьора и я откачи от пантите.

Докато звукът от потрошен метал отекваше в уличката, той метна вратата настрани, извади кинжала си от ножницата и се наведе.

Както всички лесъри, тези подчинени на Омега все още мърдаха и примигваха, въпреки катастрофалните си наранявания и щяха да продължават така вечно, ако ги оставеха в това състояние, дори телата им да се разпаднат след време.

Имаше един-единствен начин да бъдат убити.

Кор протегна дясната си ръка над лявото му рамо и зарови острието на кинжала си право в гърдите на този, който беше зад волана. Извъртя глава настрани и затвори очи, за да не го заслепят отново, изчака звукът на пукване и светлината да изчезнат преди да се наведе над седалката и да направи същото на този на пасажерското място.

След това се обърна, за да мине от другата страна и да ликвидира обезглавения, пищящ труп, ... който имаше следи от гуми по гърдите, благодарение на минаването на автомобила в уличката.

Вървейки през черната киша, той отново вдигна ръката с кинжала над рамото си и зарови острието в гръдния кош с такава сила, че върха на оръжието се заби в асфалта.

Когато отново стана на крака, въздухът излезе от носа му като пара от локомотив.

- Претърсете колата и след това трябва да се разделим.

Погледна колко е часът. Полицията на Колдуел беше разочаровано откликваща, дори в тази част на града – и моменталната заплаха от човешка намеса, с която живееше, бе, както винаги, голяма досада. Но с доста късмет щяха да изчезнат сякаш никога не са били тук само за няколко минути.

Избърса острието си, погледна нагоре към небето, изпука врата си и отпусна рамене.

Беше невъзможно да не мисли за срещата на Съвета, която бе насрочена; беше в мислите му цяла вечер. Дали Рот се беше появил? Или беше дошъл само Ривендж и представителите на Братството? Ако кралят наистина се бе появил, Кор можеше да си представи много добре нещата: демонстрацията на сила, предупреждението, след това бързо напускане.

Колкото и силно да беше Братството и колкото и желание да имаше Рот да засили мощта си пред тази група безверни аристократи и подлизурковци, беше трудно да си представи, че мъж, който почти бе убит наскоро, имаше някакви шансове: дори само от собствен интерес, Братството би искало той да е жив, тъй като беше и техен водач.

И точно поради тази причина бе решил да стои настрана.

Нямаше лошо в това да остави Рот да опита да възстанови от загубените си сили, но можеше да изгуби доста в директен сблъсък с Братството пред точно тази публика: потенциалът за допълнителни щети беше прекалено голям. Последното, което той искаше, беше да тласне глимерата към отказване от него... или да ги избие всички наведнъж, докато отстраняваше краля.

Но той всъщност бе открил, благодарение на контактите на Троу, точно къде и кога щеше да се състои събирането. Което беше сега... и в дома на онази жена, от която бойците му се бяха хранили в онази малка къщурка.

Очевидно имаше желание да позволи на други да я използват по своеобразни начини. И съвсем скоро щеше да знае какво бе излязло наяве и това щеше да му го достави говорителят, който беше Елан – ако нямаше друга причина, поради която мъжът бе поискал да се наслади на достъпа си там и да се поизфука малко...

Подсвиркване от задната част на съсипания автомобил го върна в реалността.

Зайфър стоеше до отворената врата на багажника, веждите му бяха смръщени и той извади... увит в найлон пакет от нещо бяло.

- Доста си имат, - каза той и го вдигна високо.

Кор отиде с тежка стъпка натам. Имаше още три такива пакета, просто метнати в багажника, сякаш двамата убийци са били по-загрижени за безопасността си, отколкото за разположението на наркотика.

В този момент от изток се разнесе звук на полицейски сирени, може би заради катастрофата, може би не.

- Ще вземем пакетите с нас, - нареди Кор. – И се разделяме сега.

Глава 54

Общо взето срещата не беше толкова зле.

Докато Сола ставаше от стола си и започна да облича палтото си, Марк се появи зад нея и ѝ помогна да сложи дрехата на раменете си.

Начинът, по който ръцете му се движеха, предполагаше, че е настроен краят на вечерята да е по-скоро началото на остатъка от нощта.

Но не пришпорваше нещата. Пристъпи назад и се усмихна, като направи галантен жест с ръка към изхода.

Като мина пред него, усети нещо като подсъзнателно самообвинение, че не караше кръвта ѝ да кипи... а онзи ужасно агресивен и доминиращ мъж от предната вечер го бе направил.

Щеше да се наложи да убеди либидото си. Или да го нашамари...

Може би по-скоро този мъж да го направи, предложи вътрешна част от нея.

- Не, - промърмори тя.

- Извинявай, какво?

Сола поклати глава.

- Просто си мърморя.

След като минаха през тълпата, стигнаха вратата на ресторанта и уоу, какво прочистване за синусите, когато излязоха навън.

- Е..., - каза Марк, пхна ръце в джобовете на дънките си, добре развитото му тяло се изпъчи... и все пак дори не успяваше да се доближи до размера на...

Стига.

- Благодаря ти за вечерята, нямаше нужда да плащаш сметката.

- Е, това беше среща. Ти го каза, - той отново се усмихна. – А и аз съм традиционалист.

Направи го, каза си тя. Попитай го да се върнете у тях.

Все пак не можеше да става това-онова в нейния дом. Никога. Не и с баба ѝ на горния етаж... глухотата на старата жена беше доста избирателна.

Просто го направи.

Нали затова му звънна...

- Имам ранна среща утре сутринта, - избълва тя. – Така че трябва да тръгвам. Но много ти благодаря... и бих искала отново да се видим.

Трябваше да му признае на Марк - успя да прикрие всякакво разочарование, което бе изпитал, с още една от неговите усмивки.

- Звучи добре. Беше забавно.

- Паркирала съм ето там отзад, - тя посочи с палец през рамо. - Е...

- Ще те изпратя до колата.

- Благодаря.

Мълчаха, докато обувките им проскърцаваха по солта, поръсена върху леда.

- Хубава вечер.

- Да, - отвърна тя. – Такава е.

По някаква причина сетивата ѝ започнаха да изпращат предупредителни сигнали, очите ѝ претърсваха тъмнината отстрани на паркинга.

Може би Бенлоиз я следеше, помисли си тя. Несъмнено бе разбрал досега, че някой бе проникнал в дома му и сейфа му, и вероятно бе забелязал преместената статуя.

Нямаше как да знае дали ще си откъщава обаче. Въпреки бизнеса, в който беше замесен, той имаше определено поведение, към което се придържаше... и в определен момент вероятно бе разбрал, че като беше спрял поръчката и не ѝ беше платил, бе постъпил неправилно.

Определено беше разбрал съобщението.

Освен това тя можеше да вземе всичко, което бе заключил в сейфа.

Като приближи Аудито, тя изключи алармата. След това се обърна и погледна нагоре.

- Ще ти звънна.

- Да, направи го, - каза Марк.

Последва дълга пауза. След това тя протегна ръка нагоре, прокара я зад врата му и притегли устните му надолу към своите. Марк моментално отвърна на поканата, но не по притискащ и доминиращ начин. Тя наклони глава, той направи същото и устните им се срещнаха, докоснаха се леко, след това с повече натиск. Той не я притисна към себе си, нито към колата... не се усети загуба на самоконтрол.

Нито пък усети огромна страст.

Тя прекъсна целувката.

- Доскоро.

Марк издиша тежко, сякаш бе възбуден.

- А, да. Надявам се. И не само във фитнеса.

Той помахна, усмихна се още веднъж и тръгна към джипа си.

След като тихо изпсува, Сола седна зад волана, затвори вратата и отпусна глава назад. В огледалото за задно виждане тя видя как фаровете му се включиха и как направи завой и излезе от паркинга.

Затвори очи, но не виждаше бляскавата усмивка на Марк, нито си представяше неговите устни, притиснати в нейните, нито усещаше как ръцете му обхождат тялото ѝ.

Отново беше пред онова имение, станала свидетел на чифт секси, малко зли очи, които я погледнаха над оголените гърди на друга жена.

- О, за Бога...

Като се отърси от спомена, разбра и се уплаши, че в този случай желанието ѝ за, да речем шоколад, нямаше как да бъде притъпено от диетична кола.

Или бисквитки „Снауелс“. Нито дори един бонбон „Целувката на Хърший“.

На този етап щеше да се наложи да разтупи трюфели „Линд“ и да си ги инжектира венозно.

Сложи крак на спирачката, натисна бутон на таблото и чу как двигателят се задейства.

Включи светлините на фаровете...

Сола се завъртя назад в седалката си и изпищя.

Когато Куин се върна в имението с другите, се раздели с тях веднага щом влезе през вратата и в главното фоайе. Като се движеше тичешком, той изкачи стълбището и се отправи директно към стаята на Лейла. Според съобщенията ѝ в крайна сметка беше решила да напусне клиниката и той се тревожеше за състоянието ѝ.

Почука на вратата и започна да се моли. Отново.

Нищо не правеше безверник по-религиозен от бременност.

- Влез?

При звука от гласа ѝ, той се приготви и влезе.

- Как се чувстваш?

Лейла вдигна поглед от списанието „ЮЕс Уийкли“, което четеше в леглото си.

- Здравсти!

Куин се стресна от ведростта ѝ.

- Ъ... здравсти?

Като се огледа наоколо, видя „Воуг“, „Пийпъл“ и „Венити феър“ върху завивката около нея, а отсреща телевизорът работеше, даваха реклама за дезодорант против изпотяване, която се смени с тази на пастата за зъби Колгейт.

На масичката до нея имаше газирани напитки и крекери, а от другата страна – празна кутия сладолед „Хеген-Даз“ и няколко лъжички върху сребърната табла.

- Доста ми се гади, - каза Лейла с усмивка. Сякаш това беше добра новина.

Той предполагаше, че е така.

- Някакви... нали знаеш...

- Никакви. Нито дори малки. Няма и да повърна. Трябва само да ям по малко непрекъснато.

Ако ям прекалено много, ми става лошо – както и ако не ям нищо твърде дълго.

Куин се облегна на вратата, краката му буквално се разтрепериха от облекчение.

- Това е... страхотно.

- Искаш ли да седнеш? – сякаш изглеждаше блед, колкото внезапно се беше и почувствал.

- Не, добре съм. Просто... наистина много се тревожех за теб.

- Е, както можеш да видиш... - тя посочи тялото си, - добре съм си... и благодаря на Скрайб Върджин за това.

Докато Лейла му се усмихваше, наистина му харесваше начинът, по който тя изглеждаше, и то не по сексуален начин. Просто... тя изглеждаше спокойна и отпусната, и щастлива, косата ѝ се спускаше над раменете, цветът на кожата ѝ беше идеален, ръцете и очите ѝ стабилни. Всъщност тя изглеждаше... внезапно наистина здрава, сега се забелязваше липсата на онзи жълтеникав оттенък по кожата ѝ.

- Предполагам, че си имала посетители, - заговори той, докато кимваше към списанията и наредените като мъртви войници лъжички до сладоледа.

- О, всички се отбиха. Бет остана най-много. Легна точно тук до мен – не си говорихме за нищо конкретно. Просто четяхме и гледахме снимки, и гледахме маратон на „Смъртоносен улов“. Обожавам това предаване – за онези хора, които отиват с лодките си в открито море?

Много е вълнуващо. Почувствах се щастлива, че съм на топло и на суха земя.

Куин разтри лицето си и се замоли чувството му за уравновесеност да се възвърне бързо. Изглежда надбъбречната му жлеза все още се мъчеше да свикне с реалността и да произведе адреналин, идеята, че драмата я нямаше, както и критичните случаи, никакви бедствия, които да са трудни за възприемане.

- Радвам се, че са идвали хора, - промърмори той, чувствайки, че трябваше да каже нещо.

- О, да, идваха... - Лейла извърна поглед, странно изражение стегна чертите на лицето ѝ, - доста идваха.

Куин се намръщи.

- Никой странен обаче, нали?

Не можеше да си представи, че някой в имението би бил нещо по-различно от подкрепящ, но все пак трябваше да попита.

- Не... не странен.

- Какво? – докато Лейла мърдаше с пръст корицата на списанието в скута си, брюнетката отпред с приличаща на балонче глава и с лице с празен поглед ту се изкривяваше, ту ставаше пак нормална, изкривяваше се, пак нормална. – Лейла. Кажи ми.

За да може да постави някакви шибани граници, ако се налагаше.

Лейла отметна косата си назад.

- Ще решиш, че съм луда... или... не знам.

Той се приближи и седна до нея.

- Добре, виж. Не знам как да го кажа най-правилно, затова просто ще го кажа. Аз и ти? Ще бъдем изправени пред доста... нали знаеш, лични проблеми, свързани с..., - о, Боже, наистина се надяваше бременността да е спасена. – Също така можем да започнем да бъдем напълно откровени един с друг. Каквото и да е. Няма да те съдя. След всичките глупости, които съм направил лично аз? Никога няма да съдя никого за нищо.

Лейла си пое дълбоко въздух.

- Добре... ами, Пейн дойде да ме види снощи.

Той отново се намръщи.

- И?

- Ами, каза, че може би може да направи нещо относно бременността. Не беше сигурна дали ще проработи, но не вярваше и да ме нарани.

Гърдите на Куин се стегнаха, страх го прободеше и накара сърцето му да забие бързо. Ви и Пейн имаха неща у себе си, които не бяха от този свят. И това беше готино. Но не и около детето му – за Бога, ръцете на Ви бяха ръце на убиец...

- Тя сложи ръка на корема ми, точно където е бебето...

Усещане сякаш кръвта му беше изтекла рязко и наведнъж удари здраво Куин в главата.

- О, Боже...

- Не, не, - тя се протегна към него. – Не беше лошо. Беше... хубаво всъщност. Бях... окъпана в тази светлина... тя мина през мен, подсили ме. Излекува ме. Фокусира се върху корема ми, но излекува още много. Обаче след това бях много разтревожена за нея. Свлече се на пода до леглото... - Лейла кимна надолу към пода. – Но после изгубих съзнание, сигурно съм спала много дълго време. И когато най-после се събудих? Тогава се почувствах... различно.

Първоначално помислих, че е защото абортът най-после е... приключил. Излязох и намерих Блей, той ме заведе в клиниката. Тогава дойде ти и доктор Джейн ни каза, че... - нежната ръка на Лейла докосна долната част на корема ѝ и се спря там. – Тогава тя ни каза, че детето

ни е все още живо...

В този миг гласът ѝ се пречупи и тя примигна бързо.

- Така че сега разбираш, мисля, че тя спаси бебето ни.

След дълъг момент на шок, Куин прошепна.

- О... мамка му.

Обратно на паркинга на ресторанта, Асейл се надвеси над Аудито на своята натрапница, застанал изцяло в светлините от фаровете.

Точно както бе направил и предната вечер, той срещна погледа ѝ инстинктивно, а не умишлено.

И както стоеше на студа, беше разгневен заради собствения си нрав и заради друго. След като тази купчина изпразнения на два крака я беше изпратил до колата ѝ и беше проявил лудостта да я целуне, Асейл имаше две възможности: да проследи мъжа в нощта, след което да последва разкъсване на гръкляна му, или да почака, докато човекът си тръгне и...

Нещо дълбоко в него го накара да вземе решение: не беше способен да я остави.

Натрапницата му спусна прозореца си и мирисът ѝ го накара да получи ерекция.

Също така го накара да се усмихне. За първи път тази вечер го улавяше и това успокои гнева му повече от всичко друго.

Е, освен може би да одере онзи жив.

- Какво искаш? – изръмжа тя.

О, и това ако не беше точният въпрос.

Той заобиколи и мина от нейната страна на колата.

- Забавлява ли се?

- Моля?

- Сигурен съм, че чу въпроса ми.

Тя отвори с трясък вратата и изскочи от колата.

- Как смееш да очакваш някакви обяснения от мен за каквото и да било...

Той премести тежестта на бедрата си така, че се наклони към нея.

- Може ли да ти напомня, че ти първа наруши личното ми пространство...

- Не съм изскачала пред колата ти и...

- Хареса ли ти това, което видя снощи? – това я накара да млъкне. И като настъпи тишината, той се усмихна леко. – Значи признаваш, че си гледала.

- Много добре знаеш, че е така, по дяволите, - извика тя.

- Тогава отговори на въпроса. Хареса ли ти това, което видя? – каза той с глас, който дори на самия него му се струваше много дрезгав.

О, да, помисли си той, докато вдишваше дълбоко. Харесала го е.

- Няма значение, - измърка той. – Няма нужда да го казваш с думи. Вече знам отговора ти...

Тя го зашлеви толкова бързо и толкова силно, че главата му буквално се отметна назад.

Първият му инстинкт беше да оголи зъби и да я ухапе, да я накаже, да се възбуди, защото нямаше по-добра подправка за удоволствието от малко болка. Или много.

Той изправи главата си и после затвори очи.

- Това беше приятно. Искаш ли да го направиш отново?

Когато тя отново се изчерви, той се засмя вътрешно и си помисли, да, разбира се, тази нейна реакция беше потвърдила, че онзи мъж щеше да остане жив. Или поне щеше да умре от нечии други ръце.

Тя искаше него. И никой друг.

Асейл се наклони още по-близо, докато устните му не бяха точно до ухото ѝ.

- Какво прави, когато се прибра у дома? Или не успя да изчакаш дотогава.

Тя направи бавно крачка назад.

- Искаш ли да знаеш? Хубаво. Смених тоалетната на котката, направих си две бъркани яйца и филийка препечен хляб, а после си легнах.

Той направи бавно крачка напред.

- Какво прави, когато си легна?

Когато отново го лъхна ароматът ѝ, той пак постави устни, където бяха... близо, о, толкова близо.

- Мисля, че знам какво си правила. Но искам ти да ми кажеш.

- Майната ти...

- Мисли ли за това, което видя? – духна вятър и коса падна пред очите ѝ, и той върна кичурите на мястото им. – Представи ли си, че чуках теб?

Дъхът ѝ се забунтува в гърдите ѝ и о, прескъпа Върджин, това го накара да пожелае да я има.

- Колко дълго остана? – каза той задъхано. – Докато тя свърши... или докато свърших аз?

Ръцете ѝ го отблъснаха.

- Разкарай се.

С бързо движение тя се измести от хватката на тялото му, скочи обратно в колата си и трясна вратата. Той се придвижи също толкова бързо.

Като се вмъкна през отворения прозорец, той извърна лицето ѝ и я целуна силно, устните му доминираха, желанието да махне каквито и да било следи от онзи човешки мъж накара члена му да пулсира.

Тя отвърна на целувката му.

Също толкова силно.

Раменете му бяха прекалено големи, за да се проврат също през прозореца, искаше му се да смачка стоманата. Трябваше обаче да бъде в това положение и това го направи дори по-настоятелен, кръвта кипеше във вените му, тялото му се обтегна, докато езикът му проникваше в устата ѝ, ръката му се провря зад врата ѝ и се впи в косата ѝ.

Беше влажна, сладка и топла.

Достигна момента, в който имаше нужда да спре и да си поеме въздух, или да рискува да припадне.

Когато се отдели от нея, очите им се срещнаха. И двамата дишаха тежко, възбудата ѝ се понесе още по-доловимо във въздуха и той поиска да бъде в нея.

Да я бележи...

Звукът на телефона му беше точно неподходящото нещо в неподходящия момент. Звъненето от палтото му сякаш я върна в реалността, очите ѝ блеснаха гневно, когато се отвориха, ръцете ѝ се заключиха около волана сякаш искаше да запази равновесие.

Не го погледна, докато вдигаше обратно прозореца, запали и потегли.

Остави Асейл задъхан в студа.

Глава 55

Малко след това Куин излезе от стаята на Лейла, а кубинките му го поведоха бързо по дългия килим, който стигаше чак до основата на стълбите. Докато минаваше покрай кабинета на Рот, му се стори, че някой извика името му, но дори не обърна внимание. В далечния край на коридора със статуите, след апартамента на Зи и Бела, вратата на стаята на Мани и Пейн беше затворена, но от вътре се чуваше тихото мърморене на телевизора. Куин изчака секунда, за да събере парчетата от експлодиралия си мозък, и после почука.

- Влез, - чу се в отговор.

Като пристъпи вътре, стаята бе облята от синьо сияние, идващо от телевизора. Пейн лежеше на леглото, кожата ѝ бе толкова бледа, че отразяваше сменящите се изображения от екрана.

- Здравсти, - каза тя с неясен глас.

- Исусе... Христе...

- Не, не ме е страх. – Тя се усмихна. Или поне половината ѝ уста се усмихна. – Извини ме, че не ставам да те посрещна.

Той тихо затвори вратата.

- Какво стана?

Попита, макар че вече някак си бе узнал отговора.

- Тя добре ли е? – попита Пейн. – Твоята жена още ли е бременна?

- Така изглежда според тестовете.

- Добре. Това ме радва.

- Умираш ли? – изплю той. И веднага му се прииска сам да се ритне в топките.

Тя се изсмя грубо.

- Не мисля. Но съм много отпаднала.

Краката на Куин го понесоха по килима.

- Е... какво стана?

Пейн се опита да се изправи малко на възглавниците, но след много усилия се отказа.

- Мисля, че губя дарбата си. – Тя изстена, когато размърда краката си под завивката. –

Когато дойдох тук за пръв път, можех да сложа ръцете си върху някого и да го излекувам без странични ефекти или със съвсем незначителни. Обаче всеки път, когато лекувам, усилията ме съсипват. А това, което опитах с твоята жена и малкото...

- Почти не те уби, - довърши той.

Тя сви рамене.

- Събудих се на пода до нейното легло. Довлякох се дотук. Мани ме събуди рано и тогава имах енергия. Сега отново клямам.

- Мога ли да направя нещо?

- Мисля, че имам нужда да посетя светилището на майка ми. – Произнесе думите с абсолютен присмех. – За да се презаредя. Изглежда логично, особено след като там се зароди дарбата ми. Просто трябва да събера достатъчно сили, за да прекося, така да се каже – е, трябва да събера и малко воля. Предпочитам да остана тук долу. Обаче, както изглежда, решението се взема само, без мен. След даден момент трудно преговаряш с физическото си тяло.

Да, той знаеше за какво говори.

- Аз не мога... - Той прокара ръка през косите си. – Не знам как да ти благодаря.

- Когато тя роди, тогава може да ми благодариш. Все още има много неясноти пред вас, които трябва да преодолеете.

„Вече не”, помисли си той. Неговото видение, онова от дверите на Небитието, за пореден път бе на прага да се сбъдне. И този път щеше да стане наистина.

Куин издърпа един от кинжалите от кобура и прокара острия край по дланта си. Когато бликна кръв и започна да капе, той се предложи на жената.

- Заклевам се от името на моята... – Той спря за миг. Нямаше кръвна линия от името на която да говори, не и с миналото, в което се бяха отрекли от него. – Заклевам се в името на честта си да ти служа до последния удар на сърцето си и до последния си дъх. Всичко, което пожелаеш от мен, ще бъде изпълнено без въпроси и колебание.

От една страна изглеждаше нелепо да се предлага така пред дъщерята на шибаната богиня. Като че ли Пейн имаше нужда от нещо? Ръката, с която Пейн държеше кинжала, хвана неговата и я стисна здраво.

- Бих предпочела да се закълнеш в честта си, отколкото в която и да било кръвна линия на света.

Погледите им се срещнаха, но не като на мъж и жена, а като на боец с боец, въпреки различния им пол.

- Никога няма да мога да ти благодаря достатъчно, - каза той.

- Дано тя да преживее бременността. И дано с бебето да оцелеят, само това искам.

- Сега вече имам усещането, че ще оцелеят. Благодарение на теб.

Странно бе, че му се прииска да се поклони пред жената, но понякога просто се подчиняваш на инстинктите, и той се наведе. После се обърна да си ходи – не искаше да я държи изправена, особено когато се нуждаеше от почивка. Тъкмо когато ръката му хвана бравата, Пейн измърмори:

- Ако ще благодариш на някого, благодари на Блейлок.

Куин замръзна. Бавно се извърна.

- Какво... каза?

Асейл остана на място, когато колата се изниза от паркинга и продължи по пътя, сякаш неговата натрапница бе сложила бомба в ресторанта и бързаше да се измъкне, преди да задейства детонатора. Тялото му го подтикваше да тръгне след нея, да спре колата, и да я издърпа на задната седалка. Но съзнанието му говореше друго.

Усетил порива на тялото си, той осъзна, че губи напълно контрол около нея и това беше опасно. Той бе мъж, който се славеше с непоколебимо самообладание. Обаче около тази жена не можеше да запази хладнокръвие. Особено когато тя бе непрекъснато възбудена. Той бе погълнат от желанието си да я притежава. Така че се налагаше сам да си надене юзди. Всъщност не му влизаше в задълженията да пилее време, преследвайки някаква човешка жена, причаквайки я спотаен зад някой ъгъл, докато тя се среща с друг мъж. Усещаше напирало желание да убие мъжа, който ѝ правеше компания за вечеря на по чийзбургер. В името на Скрайб Върджин, какво се случваше с него? Когато отговора се появи пред него, той категорично го отхвърли.

В стремежа си да пренасочи енергията, той извади телефона си, за да провери кой го бе търсил, и за да развали магията, в която бе попаднал.

Ривендж.

В толкова много отношения нямаше желание да говори с мъжа. Последното, от което се интересуваше, бе отново да предъвкват всички причини, поради които трябваше да участва в социалния и политически застой, в който се намираше Съвета. Но по-добре това, отколкото да тръгне след натрапницата...

Осъзна, че дори не знаеше името ѝ. И сам си припомни, че ще е в негов интерес никога да не го узнава.

Набра номера, придържайки айфона си до ухото с едната ръка, а другата пъхна в джоба на вълненото си палто, за да я стопли.

- Ривендж, - каза той, когато мъжа отсреща вдигна. – Говоря с теб повече отколкото с моята мамен.

- Мислех, че майка ти е мъртва.

- Така е.

- Имаш много ниски стандарти за общуването.

- Какво мога да направя за теб. – Не звучеше като въпрос. Нямаше смисъл да подтиква другия мъж към отговор.

- Всъщност аз мога да направя нещо за теб.

- С цялото ми уважение, но предпочитам сам да се грижа за бизнеса си.

- Много добра политика. Все пак познавам достатъчно добре и теб, и бизнеса ти. Не затова се обаждам. Предположих, че ще искаш да знаеш – Съвета има среща с Рот тази вечер.

- Мисля, че при последния ни разговор се разбрахме. Така че не схващам какво общо има с мен?

- Името ти изскочи накрая. След като всички си тръгнаха.

Асейл повдигна веждата си.

- В качеството на?

- Едно малко птиченце подшушна на Рот, че ти си уредил нападението на шайката копелета в дома ти през есента.

Асейл стисна здраво телефона си. И през настъпилото мълчание, той много внимателно подбра думите си.

- Рот знае, че не е вярно. Аз му предоставих колата, с която да се измъкне. Както споменах и преди, нямам и никога не съм имал връзка с бунтовниците. Всъщност напуснах Съвета точно защото не искам да бъда въвличан в никакви драми.

- Успокой се. Направили са ти услуга.

- Как по-точно?

- Този, който те изпя, го направи пред мен.

- И отново, ако мога да попитам, как това се отнася до мен...

- Знаех, че лъже.

Асейл замълча. Разбира се, Ривендж знаеше, че думите на другия са лъжа, и това беше добре. Но как?

- Преди да попиташ, - измърмори мрачно Ривендж, - нямам намерение да влизам в подробности защо съм напълно убеден. Обаче ще ти кажа, че съм готов да възнаградя лоялността ти с личен подарък от краля.

- Подарък?

- Рот е много ловък в решенията си. Например, ясно разбира как би се почувствал някой, ако погрешно го обвинят в предателство. Той знае, че ако някой се опита да намеси друг в

информация, която не е широко известна, то този някой най-вероятно се опитва да прехвърли вината за собствените си действия – особено ако този, който говори, има, да кажем, славата не само на лъжец, но и на невероятен интригант. Сякаш „птиченцето” ти го връща за нещо, което според него доказва липсата ти на лоялност и лошата ти преценка.

- Кой е той, - тежко въздъхна Асейл. Макар вече да се досещаше.

- Рот не иска да си цапаш ръцете с мръсната работа. Всъщност, ако решиш да не предприемеш действия, индивида, който те изпя, ще е мъртъв до двадесет и четири часа. Просто кралят, както и аз, смятаме, че имаме общи интереси, които в този конкретен случай засягат повече теб.

Асейл затвори очи, кръвта му кипеше за отмъщение, също както сексуалните му инстинкти го подтикваха към действие малко по-рано. Обаче крайния резултат се очертаваше много по-различен.

- Кажи ми името.

- Елан, син на Ларекс.

Асейл притвори клепачите си и оголи зъби.

- Кажи на твоя крал, че с радост съм готов да се погрижа за това.

Ривендж се изсмя мрачно.

- Ще го направя. Обещавам ти.

Глава 56

Блей крачеше из стаята си неспокойно. Макар да бе изцяло екипиран за бой, нямаше да ходи никъде. Никой от тях нямаше да мърда.

След срещата на Съвета, Тор бе наредил на Братството да останат в готовност за всеки случай. Рив се опитваше да достигне до членовете на Съвета и насочваше съзнанието си извън имението, за да усети къде се намира глимерата. Все пак не можеше да се появи с шестима братя в ролята на охранители, не и ако държеше да запази цивилизования тон – затова всички трябваше да се успокоят. Но предвид политическия климат, беше много важно подкрепленията да са по местата си, в случай че Преподобния има нужда от тях.

Отдавна никой не го наричаше така...

Вратата на стаята се отвори без почукване, без „здрости”, без „облечен ли си”. Куин застана на прага, дишаше тежко, сякаш беше тичал по коридора със статуите. По дяволите, да не би Лейла наистина да беше изгубила бебето?

Разноцветните му очи се стрелкаха наоколо.

- Сам ли си?

Защо, по дяволите, питаше... А, да, заради Сакстън.

- Да...

Мъжът направи три крачки напред, протегна ръце и целуна страстно Блей. Беше от онези целувки, които помниш цял живот; в тези мигове усещаш здраво изкованата връзка помежду ви – от момента, в който телата ви се долепят едно до друго, когато горещите устни на другия се плъзнат по твоите, до мига, в който усетиш силата му и той те завладее, а чувствата се пропият в съзнанието ти.

Блей не зададе никакви въпроси. Просто се отдаде на момента, обгърна другия мъж с ръце,

заигра се с езика, проникнал в устата му, и отвърна с готовност на целувката, без дори да се замисли каква бе причината. Може би трябваше да бъде по-загрижен. Вероятно трябваше да се отдръпне.

Можеше, трябваше, щеше.

Все тая.

В съзнанието му се прокрадна мисълта, че вратата към коридора е отворена, ала в действителност не му дремеше – макар че се очертаваше нещата много бързо да станат недискретни.

Вместо това Куин внезапно удари спирачки, отдръпна устните си от неговите и се отдалечи.

- Извинявай. Не дойдох за това.

Боецът още дишаше тежко, и това, заедно с пламъка в невероятния му поглед, бе почти достатъчно, за да накара Блей да изтърси нещо от сорта на „Добре, но не може ли преди това да довършим почнатото”.

Куин се доближи до вратата и я затвори. После пхна ръце в джобовете на кожените си панталони, сякаш се опитваше да спазва дистанция – в противен случай можеше пак да се залепи за Блей.

„Шибани джобове”, помисли си Блей и едва доловимо намести възбуждения си член.

- Какво има? – попита той.

- Знам, че си ходил при Пейн.

Произнесе думите бавно и ясно, и Блей изпита неудобство. Отмести погледа си от неговия и закрачи из стаята.

- Спасил си бременността, - заяви Куин, а в гласа му се четеше както успокоение, така и страхопочитание.

- Значи тя все още е добре?

- Ти спаси...

- Пейн го направи.

- Сестрата на Ви каза, че никога не би ѝ хрумвало да опита, докато ти не си отишъл при нея.

- Пейн има страшен талант...

Внезапно Куин закрачи към него – солидна планина от мускули, през която не може да преминеш. Пресегна се и погали бузата на Блей.

- Ти спаси дъщеря ми.

Настъпи неловко мълчание и Блей знаеше, че трябва да каже нещо. Да... бе на върха на езика му. Точно...

Мамка му. Под погледа на Куин не можеше да си спомни дори собственото си име.

Блейсокс? Блеклок? Блабърфокс? Как беше, по дяволите...

- Ти спаси дъщеря ми, - прошепна отново Куин.

По-късно Блей щеше да съжالياва за думите, излезли от устата му в този момент, защото бе много важно да запази някаква дистанция, ако искаше секса между тях да продължи. Но така свързани, вплели погледите си, той се почувства безсилен и каза истината.

- Как да не опитам... след като гледах как те убива. Не можех да стоя със скръстени ръце – трябваше да опитам нещо. Каквото и да е.

Куин затвори бавно очи. А после се загледа в Блей, изпивайки го с поглед.

- Винаги си насреща, когато имам нужда от помощ, нали?

Горчивата истина прониза гърдите на Блей - мъжа щеше да създаде семейство с някой друг, с жена, с Лейла. Усети, че това бе неговото проклетие. Той отпусна прегръдката си и се

отдръпна от Куин.

- Ами, надявам се, че това...

Преди да довърши изречението, Куин отново застана пред него, а разноцветните му очи горяха.

- Какво? – попита Блей.

- Дълга ти... всичко.

По някаква причина го заболя от думите. Може би защото след годините опити да се отдаде на другия мъж, сега най-после получи признателност заедно му помогна да има дете с някой друг.

- Все тая, и ти щеше да направиш същото за мен, - отвърна грубо той.

И макар да прозвуча уверено, вътрешно не изпитваше същата сигурност. Ако някой го нападнеше, Куин със сигурност щеше да му се притече на помощ. Все пак чепатото копеле обичаше да се бие и естествено се държеше като герой – и това нямаше нищо общо с Блей. Може би точно затова изпитваше онази празнина. Всичко трябваше да става, както Куин искаше. И приятелството им. И дистанцията помежду им. Дори и секса.

- Защо ме гледаш така? – попита Куин.

- Как?

- Сякаш съм непознат.

Блей разтърка лицето си.

- Извинявай. Нощта беше дълга.

Настъпи дълго, напрегнато мълчание, и той усещаше единствено втренчения поглед на Куин.

- Ще вървя, - каза след малко боеца. – Предполагам, че исках само... да. Както и да е.

Звука от кубинките, приближаващи се към вратата, накара Блей да изпсува...

На вратата се почука силно само веднъж: някой от братята. Гласът на Рейдж проникна през стените.

- Блей? Тор свика среща, за да се огледа мястото на срещата за утре вечер. Знаеш ли къде е Куин?

Блей погледна към мъжа в другия край на стаята.

- Не, не знам.

„Да го вземат дяволите”, помисли си Куин, когато ги прекъснаха. Въпреки че разговорът им бе приключил още преди това.

Добрата новина беше, че поне Рейдж не нахлу в стаята. Блей със сигурност предпочиташе да не ги виждат заедно в стаята му. Холивуд приключи с:

- Ако го видиш, му кажи, че ще се съберем в пет часа. Напълно ще го разбере, ако предпочете да остане с Лейла.

- Разбрано, - отвърна Блей с мъртвешки глас.

Когато Рейдж отиде до съседната стая и почука на вратата на Зи, Куин разтърка лицето си.

Нямаше идея какво минаваше през главата на Блей, но начина, по който сините очи се взираха в него, го накара да се почувства все едно е видял призрак да минава над гроба му.

Все пак какво очакваше в действителност? Нахълта в стаята, която Блей делеше със Сакстън, целуна го страстно, а после се разнежи заради историята с Пейн... Стаята бе територия на Сакстън. А не на Куин.

Но той имаше навик да си присвоява нещата, нали?

- Повече няма да идвам тук, - каза Куин, опитвайки се по някакъв начин да компенсира неприятностите. – Просто исках да го знаеш – наистина ти дължа адски много.

Куин се доближи до вратата и се облегна, ослушвайки се за гласа на Рейдж, затвори очи и зачака коридора със статуите отново да опустее. Господи, понякога наистина се държеше като егоистичен задник...

- Куин.

Тялото му се извърна на секундата, сякаш гласа на Блей го държеше като кукла на конци.

- Да?

Мъжът се приближи. Когато застанаха лице в лице, Блей каза:

- Все още искам да те чукам.

Веждите на Куин скочиха толкова високо, че почти се изтърколиха на килима. И той се надърви на мига.

Бедата бе, че Блей не изглеждаше много щастлив от разкритието, което сам направи. В крайна сметка не беше от типа мъже, които лесно биха изневерили – въпреки че липсата на моногамия от страна на Сакстън го бе излекувала от верността му. На Куин отново му се прииска да удуши братовчед си. И единственото нещо, което го спря да тръгне да търси „уличницата”, бе, че сега ситуацията се развиваше в негова полза.

- И аз искам да съм с теб, - каза той.

- Ще дойда в стаята ти след зазоряване.

Куин не искаше да пита, но се налагаше.

- Ами Сакстън?

- Той замина на почивка.

Сериозно!

- За колко време?

- Само за няколко дни.

Твърде жалко. Дали нямаше шанс да удължи почивката си с година... или две. А защо не завинаги?

- Добре, значи това е... - Куин спря, преди да използва думичката „среща”.

Нямаше смисъл да си прави майтап. Сакстън го нямаше. Блей искаше да го изчукат. А Куин бе повече от готов да даде на мъжа онова, за което копнееше. Изобщо не приличаше на среща. Майната му.

- Заповядай, - изръмжа гърлено. – Ще те чакам.

Блей кимна, все едно бяха сключили споразумение, и пръв излезе от стаята, а тялото му се движеше агресивно, докато минаваше през вратата.

Куин наблюдаваше мъжа. Изчака го да излезе. Прииска му се да се заключи в стаята, за да има време да се съвземе.

Внезапно нещо в главата му щракна, въпреки обещанието, че след няколко часа ще се видят: изражението на Блей го преследваше до такава степен, че усети пробождане в гърдите. Проклятие, може би няколкото им последователни срещи бяха просто резултат от кофти миналото им, и щяха да се превърнат в нов аспект на общото им нещастие.

Досега не му беше просветвало, че не са подходящи един за друг. Не се бе замислял, че нямат бъдеще, но когато разкри уязвимите си места след толкова години, най-после го осъзна. Сви юмрука си и го заби в касата на вратата. По кокалчетата му остана отпечатък от корнизата. Ръката му пламна от болка и започна да тупти, и по някаква незнйна причина той си спомни как удряше таблата на леглото и крещеше от удоволствие. Стори му се, че оттогава

са минали години.

Нямаше връщане назад. Бе готов да се задоволи с това, което му се предлагаше, дори да беше само секс. Освен това, стореното от Блей – онова, че се опита да помогне на Лейла – трябваше да значи нещо. Приятелят му бе достатъчно загрижен, за да промени целия живот на Куин.

Всъщност, Блей беше променил живота му още пред години.

Глава 57

Асейл прие форма до един бълбукащ ручей, който се спасяваше от ледовете заради постоянното движение на водата.

Само веднъж бе посещавал къщата пред него – тухлена викторианска сграда с типичните натруфени мотиви, опасващи верандите и входовете. Изглеждаше толкова старомодна и същевременно уютна. Особено с дългите четирикрилни прозорци от оловно стъкло, и с дима, който се виеше от три от общо четирите комина.

Това означаваше, че собственика се е прибрал преди края на нощта. Точно навреме: скоро се зазоряваше, така че бе логично да се спуснат кепенците, които предпазваха от слънцето. Трябваше да се създаде безопасна среда; къщата да се подготви за часовете, в които собственика се нуждаеше от защита.

Асейл прекоси девствения сняг, оставяйки дълбоки следи. За тази работа не се нуждаеше от официални обувки. Нито от костюм. Бе оставил и Рейндж Роувъра, с който преследваше своята натрапница.

Пресичайки моравата отстрани, той се доближи до високия от земята до тавана прозорец на приемната, в която господаря на къщата неотдавна бе посрещнал определени членове на Съвета... заедно с шайката копелета. Асейл бе един от мъжете, поканени на срещата. Поне докато не стана очевидно, че е време да се изнася, преди да бъде въввлечен точно в онези драматични разговори, от които изобщо не се интересуваше.

Долепи се до стъклото и погледна вътре. Елан, син на Ларекс, седеше на бюрото си, допрял слушалката на стационарния телефон до ухото си, до ръката му се мъдреше чаша бренди, а цигарата тлееше в гравирания кристален пепелник до него. Като се облегна в голямото кожено кресло и кръстоса крака, изглеждаше толкова спокоен и самодоволен, като потънал в блаженство след секс.

Асейл сви юмрук и черната кожа на ръкавицата му изскърца едва доловимо. После се дематериализира направо в стаята, точно зад креслото на мъжа.

От една страна не можеше да повярва, че Елан не бе снабдил жилището си с по-сериозна охранителна система – примерно фина мрежа от стоманени влакна над прозорците и в стените. От друга страна, аристократа явно страдаше от подходяща оценка на риска, но пък притежаваше невероятна арогантност, която му даваше по-силно чувство за безопасност, отколкото всъщност притежаваше.

- ... и тогава Рот разказа една история за баща си. Мога да призная, че отблизо краля изглежда доста... свиреп. Въпреки че не плаши достатъчно, за да променя разбиранията си. Естествено че не. Но Асейл щеше да се погрижи за това.

Елан се наведе и се пресегна към цигарата. Беше натъпкана в едно от онези старомодни

цигарета, каквито използваша жените, и като поднесе края на цигарето към устните си, за да си опъне, върха на цигарата оставаше да стърчи извън креслото.

Асейл извади от ножницата лъскаво стоманено острие, дълго колкото ръката му до лакътя. Винаги предпочиташе това оръжие за подобни задачи. Ритъма на сърцето му оставаше спокоен като ръката му, дишането му се запази бавно и равномерно, докато се надвесваше над фотойла. Нарочно пристъпи встрани, така че отражението му да се появи на прозореца срещу бюрото.

- Не съм сигурен дали беше цялото Братство. Колко от тях са останали? Седем или осем? Това е част от проблема. Вече не знаем колко са. – Елан изтръска цигарата си и малкия къс пепел падна в средата на пепелника. – Сега, докато бях на срещата, дадох нареждания на мой колега да се свърже с теб... Моля? Разбира се, че му дадох номера ти, и не ми харесва тона ти... Да, и той присъства на срещата в дома ми. Той ще... Не, нямам намерение да го правя отново. Ще спреш ли да ме прекъсваш? Така мисля, да.

Елан вдиша дълбоко и бързо изпусна дима – раздразнението му си пролича в начина, по който издиша.

- Може ли да продължим? Благодаря. Както ти споменах, мой колега ще ти се обади във връзка с определена законова разпоредба, която може да ни е от полза. Той ми я разясни, но тъй като използва много термини, предположих, че ще искаш сам да го разпиташ.

Последва доста дълга пауза. Когато Елан заговори отново, звучеше по-притихнал, сякаш успокояващите думи отсреща бяха позагладили разрошените пера на егото му.

- О, и последно. Погрижих се за малкия ни проблем с „бизнес ориентирания“ джентълмен... Асейл нарочно стисна юмрук. Когато кожената ръкавица отново изскърца, Елан се изправи в креслото, краката му стъпиха здраво на пода, гръбнака му се разтегна нагоре, така че главата му да се подаде над облегалката на стола. Погледна наляво. После надясно.

- Трябва да вървя...

В този момент погледа на Елан се спря на прозореца срещу него и той видя отражението на убиецата си в стъклото.

Докато Кор стоеше в изолираната стая с подходящо отопление, трябваше да признае, че предпочита новата квартира на Троу пред приличния на тъмница склад, в който се помещаваха преди това. Може би трябваше да благодари на Сянката, който се натрапи в склада, ако отново прекосяха пътищата си.

От друга страна, усещането за топлина в тялото му може би се дължеше на разпаления му темперамент, а не на добре функциониращите въздухопроводи: аристократа от другата страна на линията изпробваше нервите му.

Не искаше никой от Съвета да му се обажда. Беше му предостатъчно, че се налага да се справя с един от членовете на глимерата. Макар обикновено да подхождаше спокойно към Елан, този път избухна гневно:

- Не давай номера ми на никой друг!

После си размениха няколко реплики с Елан и той усети как в аристократа се надига гняв. Което, разбира се, не беше добре. Никой не искаше безполезен инструмент в ръцете си. Особено ако дръжката му боде.

- Моите извинения, - след малко измърмори Кор. – Просто предпочитам да се разправам само с тези, които вземат решенията. Ето затова се обаждам само и единствено на теб.

Другите не ме интересуват. Само ти.

Говореше все едно Елан бе жена и имаха романтична връзка. Кор завъртя очи, когато усети, че аристократа се върза и продължи да говори: „...О, и последно. Погрижих се за малкия ни проблем с „бизнес ориентирания“ джентълмен...”,

Внезапно Кор застана нащрек. Какво, в името на съдбата, бе направил този идиот?

В интерес на истината, можеше да се окаже чудовищна грешка. Каквото и да се говореше за провала на Асейл, все пак искаше да види Рот детрониран, а точно този „джентълмен“ далеч не беше изрязан от крехката, фина коприна на Елан. И колкото и да ненавиждаше, че се налага да се справя със сина на Ларекс, Кор бе вложил значително време и ресурси в отношенията им. Наистина би било жалко да изгубят мерзавеца точно сега, а после да се наложи да внедряват нова връзка в Съвета.

- Какво каза? – настоятелно попита Кор.

Тона на Елан се промени и сега звучеше предпазливо.

- Трябва да вървя...

Писъкът, прогърмал през телефонната слушалка, бе толкова силен и оглушителен, че Кор отмести рязко телефона от ухото си и го задържа настрана. При звука бойците му, които се търкаляха из стаята, обърнаха глави в негова посока, и всички заедно станаха свидетели на убийството на Елан.

Данданията утихна и дълго време не се чуваше нищо, никой не молеше за милост – дали защото нападателя действаше много бързо, или защото дори умиращия мъж бе разбрал, че няма кой да му помогне.

- Сбъркана работа, - отбеляза Зайфър, когато от телефона се чу поредното вибриращо кресчендо. – Пълна каша.

- Все още диша, - отвърна някой друг.

- Не задълго, - изчурулика трети.

Всички бяха прави. Миг по-късно нещо тежко падна на пода и тогава звуците спряха.

- Асейл, - извика рязко Кор. – Вдигни проклетия телефон, Асейл.

Чу се шумолене, сякаш Елан говореше от мястото, където бе паднал, докато някой го надигаше. А после от другата страна се чу стържещо дишане. От което ставаше ясно, че Елан може би вече бе на парчета.

- Знам, че си ти, Асейл, - каза Кор. – И само мога да предполагам, че Елан е прекрачил правомощията си и неблагоприятието му е стигнало до твоите уши. Обаче ти отне партньора ми и той няма да остане неотмъстен.

За всеобща изненада мъжа отговори, а гласа му бе дълбок и силен.

- Едно време, в Древната страна, имаше издадени разпоредби за обидите, целящи да накърнят нечия репутация. Със сигурност си ги спомняш, и няма да отречеш правото ми на възмездие в Новия свят.

Кор оголи зъби, не защото бе разочарован от онзи, с когото разговаряше. Шибаният Елан. Ако тъпото копеле се придържаше към ролята си само на информатор, сега щеше да е жив – и на Кор щеше да се падне удоволствието да го убие, когато приключи всичко.

Асейл продължи:

- Той заяви пред представителите на краля, че аз съм отговорен за твоя изстрел – същия изстрел, който бе произведен в моя имот без моето знание или разрешение, и... - той продължи, без да дава възможност на Кор да отговори - ...ти си наясно, че нямам почти нищо общо с атаката.

Назад в миналото, по времето на Блъдлетър, този разговор никога не би се състоял. Асейл щеше да бъде преследван като пречка и щеше да бъде елиминиран както заради положението си, така и заради самия спорт.

Но Кор бе научил урока си. И когато погледа му се спря върху Троу, извисяващ се толкова строен и елегантен сред останалите, той си помисли – да, наистина бе научил, че имаше подходящо време и място за определени... норми на поведение. Май такъв беше израза.

- Наистина мисля това, което ти казах, Кор, сине на Блъдлетър. – Кор потръпна от обръщението и се зарадва, че провеждаха разговора по телефона. – Не ме интересуват нито твоите намерения, нито тези на краля. Аз съм само бизнесмен – оттеглих се от Съвета и вече нищо не ме свързва с теб. А Елан се опита да ме изкара предател – със сигурност знаеш, че това си има цена. Отнех живота на Елан, защото той се опита да вземе моя. Напълно законно е.

Кор изпсува наум. Мъжът имаше пълното право. И докато в първия момент неутралитета на Асейл изглеждаше някак си невероятен, то сега Кор започваше да... е, в случая не можеше да използва думата „доверие“, защото той вярваше само на войниците си.

- Кажи ми нещо, - провлечено каза Кор.

- Питай.

- Свинската му глава още ли е прикрепена за малкото му слабо телце?

Асейл се ухили.

- Не.

- Знаеш ли, че това е един от любимите ми начини на убиване?

- Да го приемам ли като предупреждение, Кор?

Кор отново хвърли поглед към Троу, и пак си спомни за добродетелите, които се криеха дори в кодекса на поведение на воюващите мъже.

- Не, - заяви той. – Просто имаме нещо общо. Всичко най-добро, Асейл, през останалата част от нощта.

- И на теб. И, както се изрази общия ни познат, трябва да вървя. Преди да бъда принуден да заколя догена иконом, който точно в този момент чука по вратата, която предвидливо заключих.

Кор отметна глава назад и се засмя, приключвайки разговора.

- Знаете ли, - обърна се той към войниците си, - мисля, че го харесвам.

Глава 58

На следващата вечер, когато капациите на прозорците се вдигнаха и непознатата за Блей аларма на часовника зазвъня, той отвори очи. Стаята не беше неговата. Но той знаеше точно къде е.

До него, облегат на гърба му, се размърда Куин. Протегна се, голата му кожа се допря и члена му, вече събуден, се уголеми още повече и затупка. Куин се пресегна над главата на Блей, тежката му ръка се протегна и с длан удари часовника, изключвайки алармата.

Едва ли имаше нужда да се пита дали иска едно бързо чукане преди рутинната процедура, включваща душ, обличане и първо хранене. Блей се изви и притисна задника си към слабините на Куин. Ревът, рогърмял в ухото му, го накара да се усмихне, но нещата бързо

станаха сериозни, когато ръката на Куин се плъзна надолу и хвана пениса на Блей.

- О, чукай ме, - каза Блей и премести крака си нагоре, освобождавайки терена.

- Трябва да съм в теб.

Странно, но Блей си мислеше точно същото. Когато Куин го прониза, Блей се отпусна на корема му, и притисна дланта на Куин към твърдия си възбуден член. Не мина много, преди да забързат ритъма, и когато топките на Блей се стегнаха, преди да свърши за пореден път, той се учуди как отчаяния копнеж по другия мъж само нарастваше – всеки би помислил, че многото секс през деня би поуспокоил изгарящата им страст.

Не и в този случай. Отдал се на удоволствието, Блей стисна зъби и свърши точно в момента, в който Куин притисна ханша си рязко към него и изрева.

Нямаше втори път. Не че Блей не го искаше или че Куин не можеше – часовникът тиктакаше безмилостно.

Когато Блей отново отвори очи, цифрите пред него му подсказаха, че алармата на Куин осигуряваше само петнадесет минути на разположение – точно колкото да се изкъпеш набързо и да се въоръжиш, и нищо повече. Искаше му се другия мъж да е малко по-суетен – да се бръсне два пъти, да си слага одеколон, да подбира дрехите си.

Куин изръмжа еротично – неговата запазена марка – и се отмести малко, без да се откъсва от другия мъж. Въздъхна тежко и Блей осъзна, че може да остане така завинаги – само двамата в тиха, затъмнена стая. В подобни тихи и спокойни моменти, не се усещаше тежестта на миналото, не се налагаше да си казват премълчани досега неща, нито пък трябваше да намесват трети лица, които да застават помежду им.

- Когато свърши нощта, - с дрезгав глас заговори Куин, - ще се върнеш ли при мен?

- Да, ще дойда.

Отговори, без да се замисля. Всъщност се зачуди как ще издържи цели дванадесет часа в мрак и хранене, потънал в работа, преди да се измъкне и отново да се върне тук. Куин измърмори нещо, което прозвуча като:

- Слава богу.

После изстена, докато се отдръпваше от другия мъж. Блей остана за кратко неподвижен, но в крайна сметка трябваше да стане, да излезе от стаята и да се върне там, където принадлежеше.

Слава на бога, никой не го видя. Върна се в стаята си, без никой да става свидетел на пътя на срама, и наистина, след петнадесет минути беше изкъпан, облечен и въоръжен. Тъкмо прекрачи прага, когато...

Куин излезе от стаята си точно в същия момент. И двамата замръзнаха. Обикновено щяха да се чувстват крайно неловко, ако се наложеше да вървят заедно, и вероятно щяха да говорят празни приказки през цялото време. Но сега... Куин сведе поглед.

- Ти върви пръв.

- Добре. – Блей се завъртя и преди да тръгне, каза: - Благодаря.

Блей закопча кобура, метна коженото яке на раменете си и тръгна. Докато стигне до стълбището, вече имаше усещането, че са минали години, откакто двамата лежаха толкова близо един до друг. Наистина ли миналия ден се беше случил? Исусе, започваше да откача. Влезе в столовата на долния етаж, издърпа си един стол и метна нещата си на облегалката, както правеха другите – въпреки че Фриц мразеше около храната да се размятат оръжия. После благодари на догена, който му поднесе препълнена чиния, и започна да яде. Нямаше идея какво му сервираха, нито пък кой разговаряше, докато се храни. Но усети точно кога

Куин се появи през вратата: вътрешностите му започнаха да потрепват и нямаше как да не се обърне, за да види кой влиза.

Тялото му реагира мигновено, когато зърна огромния мъж, облечен в черно, който бавно свали оръжията си – почувства се, сякаш към нервната му система бяха закачили акумулатор. Куин отбягна погледа му и той предположи, че това е добре. Останалите около масата ги познаваха много добре, особено Джон, а и положението беше достатъчно сложно, без доброжелателните наблюдатели да имат възможност да се изкажат за или против – не че някой щеше да посмее да изрече думите публично. Може би насаме? Така или иначе всички шушукаха необезпокоявано из къщата.

Имаше на какво да се завижда.

Куин се запъти напред, но внезапно смени посоката и обиколи цялата маса, за да седне на единствения друг свободен стол, а не на този до Блей. По някаква причина Блей си спомни за разговора, който бе провел с майка си по телефона, онзи, в който най-накрая призна пред член на семейството какъв е всъщност.

Безпокойство полази по врата му. Куин никога не би се разкрил пред другите, и не защото родителите му бяха мъртви; не би го сторил дори когато двойката бе все още сред живите и мразеше сина си.

„В дългосрочен план се виждам да живея със жена. Не мога да го обясня. Просто така ще стане.”

Блей избута чинията си настрана.

- Блей, ехо?

Блей се отърси от мислите си и погледна Рейдж.

- Извинявай?

- Попитах те готов ли си да играеш Нанук от Севера?

О, да, точно така. Щяха да обходят онова място в гората, където откриха хижите и лесърите със специални способности, които се превръщаха в духове – там бяха открили и самолета, който сега бе покрит със сняг в задния двор. Той, Джон и Рейдж се бяха заели със задачата. Както и Куин.

- Аз... да, абсолютно.

Най-красивият член на Братството се намръщи и присви карибско сините си очи.

- Добре ли си?

- Мхм. Просто супер.

- Кога за последно яде?

Блей отвори уста. Затвори я. Опита се да сметне откога.

- Аха, и аз така си помислих. – Рейдж се наведе и заговори точно пред гърдите на Зи. – Ей, Фюри. Мислиш ли, че някоя от твоите Избраници може да дойде тук и да замести Лейла, да кажем призори? Май имаме нужда от малко кръв.

Супер. Точно това му се искаше да прави в края на нощта.

Час по-късно, Куин се материализира в студа и вдиша рязко. Вихрушката носеше снежни парцали около лицето му и ги пращаше в очите и носа му. Един по един Джон, Рейдж и Блей приеха форма зад него. Той се изправи пред хангара и празната черупка върна спомените за шибаната Чесна, адския полет и катастрофата при приземяване. Испита „истинска радост”.

- Да тръгваме ли? – обърна се към Рейдж.

- Да го направим.

Планът беше да напредват на равни интервали от по триста-четиристотин метра, и така докато не стигнат до първите хижи, където вече бяха ходили. След това щяха да определят местоположението на останалите сгради в имота, използвайки като ориентир картата, която бяха открили по-рано. Щяха да се водят по типичния протокол търси/разпознай. Нямаше представа какво щяха да открият, но нали това беше смисъла на огледа. Не знаещ, докато не свършиш работата.

Когато Куин тръгна напред, му беше пределно ясно къде стои Блей. И въпреки това, когато пристигна пред първата хижа, не се обърна назад, за да види Блей, който се появи на пет крачки от него. Идеята не беше добра. Въпреки че изпълняваха поръчка, трябваше само да затвори очи и съзнанието му се изпълваше с образи на голи тела, вплетени под приглушената светлина в спалнята му. Затова едва ли щеше да му е от полза да следи мъжа с поглед, само за да се увери колко зашеметяващо сексапилен е.

Срамуваше се да признае, но точно сега го крепеше единствено мисълта, че Блей бе обещал да отиде при него на зазоряване. Неловкото положение по време на първото хранене го накара да копнее близостта му още повече, до такава степен, че за момент потръпна от мисълта как някой ден, в близкото бъдеще, Сакстън ще се завърне при Блей и той ще спре да идва при него – и какво щеше да прави тогава с живота си. Каква каша забърка само. Поне Лейла се чувстваше по-добре: още ѝ се гадеше, но пък се усмихваше постоянно. Засега успя да задържи бебето, благодарение на намесата на Блей...

- На изток-североизток, - каза Рейдж, като погледна картата.

- Разбрано, - отговори Куин.

След това всички тръгнаха, навлизайки дълбоко в територията, бавно потъвайки километър след километър в гората.

Хижите имаха почти еднакви размери – грубо седем на седем метра, с едно голямо отворено помещение в средата, без баня, без кухня, само четири стени и покрив, които да те приютят в най-суровото време. Колкото повече се отдалечаваха, толкова по-порутени изглеждаха сградите, и всички бяха празни. Логично. Ако се налагаше да вървиш пеша, трябваше да изминеш много голямо разстояние. А лесърите, макар да бяха силни колкото тях, не можеха да се дематериализират. Поне повечето от тях не можеха.

Сигурно онзи беше водача на лесърите. Единствено така можеше да се обясни внезапното изчезване на ранения убиец.

Седемте хижи, които огледаха, се намираха точно на пътека, някога използвана достатъчно често, че на места все още се забелязваше криволичеща между вечно зелените дървета.

На последната хижа ѝ липсваха няколко стъкла и вратата беше разбита, а снежната пряспа бе нахълтала като крадец. Куин захруска мрачно през леда и кубинките му направиха на кайма непокътнатия сняг, докато приближаваше към верандата. С фенерче в лявата ръка и четиридесет и пети калибър в дясната, той мина под стрехата и се наведе да надзърне вътре. Само мястото беше различно, иначе изглеждаше отворително като предишните.

Огледа вътрешността, препълнена с... нищо. Нямаше мебели. Имаше само няколко празни рафта. Паяжините се люлееха от вятъра, нахлуващ през начупените прозорци.

- Чисто е, - извика той.

Обърна се с мисълта, че цялата работа е загуба на време. Искаше му се да е в града и да наричва задници, а не да претърсва пустошта с надеждата да залови някого, а в крайна сметка да се прибира с празни ръце.

Рейдж пхна малкото фенерче между зъбите си и отново разгъна картата. Отбеляза нещо с

химикала и потупа тежката хартия.

- Последната е на около четвърт миля на запад.

Супер. Майната му.

Ако предположеше, че и в последната хижа положението е толкова заспало като до момента, съвсем скоро щяха да приключат и да се заемат с враговете из тесните улички. Може би след петнадесет, най-много двадесет минути. Фасулска работа.

Глава 59

- Изглеждаш много щастлива.

Лейла вдигна поглед. Струваше ѝ се необяснимо как кралицата на расата седеше облегната на леглото до нея, зачетена в Пийпъл и Уиклий, докато слушаше предаването по телевизията. Но пък от друга страна, като изключим огромния кървавочервен оловен рубин, проблясващ на пръста ѝ, тя си беше съвсем нормална.

- Така е. – Лейла остави настрана новия брой на списание „Ерген” и сложи ръка върху корема си. – Възторжена съм.

Особено след като Пейн се отби по-рано и отново приличаше на себе си. Макар желанието на Лейла да запази бебето да бе достигнало патологични размери, мисълта, че нейната благословия се отразяваше зле на някой друг, ѝ причиняваше болка.

- Искаш ли да имаш дете? – изтърси Лейла. Наложиха се да добави: - Разбира се, ако въпроса не те обижда...

Бет ѝ показа, че няма от какво да се притеснява.

- Може да ме питаш всичко. И, Господи, да. Толкова много ми се иска. Интересно, но преди трансформацията ми изобщо не се интересувах от бебета, ама изобщо. Смятах ги за шумни, неконтролируеми усложнения, и честно казано, не разбирах защо хората толкова много държат да запълнят живота си с бебета. После срещнах Рот. – Тя приглади тъмната си коса назад и се засмя. – Безполезно е да казвам, че всичко се промени.

- Колко пъти си била в период на нужда?

- Чакам. Моля се. Отброявам.

Лейла се намръщи и се зае да отваря нов пакет солени бисквити. Беше ѝ трудно да си спомни нещо конкретно от онези луди часове с Куин – цялото изживяване бе епично изпитание. Обаче като се вземе предвид чудото, което растеше в нея, си заслужаваше. Сега обаче не би казала, че иска да мине отново през периода на оплождане. Или поне не би го направила без обезболяващи.

- Тогава ти желая скорошен период на нужда. – Лейла захрупа поредната бисквита, която бързо се раздробиха в устата ѝ и се стопи. – Не мога да повярвам, че го казах.

- Толкова ли е брутално, колкото... Искам да кажа, нямах възможността да разговарям с Уелси за нейния период, преди да почине, а и Бела никога не е споменавала нищо за нейния. – Бет погледна към кралския пръстен, възхищавайки се как фасетите му улавяха и пречупваха светлината. – А и не познавам толкова добре Есен – тя е прекрасна, но като си помисля през какво преминаха двамата с Тор, ми се струва, че не е подходящо да повдигам темата пред нея.

- Повечето време ти се губи, ако трябва да съм честна.

- Сигурно е малка благословия, а?

Лейла потръпна.

- Иска ми се да можех да ти кажа нещо друго, но наистина си е благословия.

- Но трябва да си струва.

- Без съмнение – мислех си абсолютно същото. – Лейла се усмихна. – Знаеш ли какво казват за бременните жени?

- Какво?

- Ако прекарваш повече време с тях, може да помогнат скоро да дойде и твоя период на нужда.

- Наистина ли? – Кралицата се ухили. – Тогава ти може би си отговора на молитвите ми.

- Е, не съм много убедена, че е вярно. От Другата страна постоянно сме плодовити. Само тук, на Земята, жените са обект на хормонални колебания, но в библиотеката четох за този ефект.

- Какво ще кажеш да направим експеримент? – Бет подаде ръка, за да се ръкуват. – Освен това, тук ми харесва. Ти си много вдъхновяваща.

Лейла вдигна вежди, докато се ръкостискаха.

- Вдъхновител – не, не. Не се възприемам като такава.

- Помисли си само през какво премина.

- Но бременността сама реши да се запази и да продължи...

- Не само това. Ти си оцелялата от един култ. – Лейла я погледна с празен поглед, и кралицата попита: - Не си ли чувала за това?

- Знам какво означава думата. Но не мисля, че се отнася за мен.

Кралицата отмести поглед встрани; не искаше да изпаднат в разногласие.

- Е, може да греша, а и ти със сигурност знаеш по-добре от мен – освен това, сега вече си щастлива и само това е от значение.

Лейла се фокусира върху телевизора в другия край на стаята. От това, което бе разбрала, „култ“ не означаваше нещо хубаво, а „оцелял“ бе термин, който се свързваше с хора, обикновено претърпели травма. Светилището винаги бе спокойно и приятно като пролетен ден на земята, всички жени в священото място бяха спокойни и примирени със задълженията си към майката на расата. Без принуда. Без препирни. По някаква причина гласа на Пейн прозвуча в главата ѝ.

„Ти и аз сме сестри в страданията, причинени от тираничната ми майка – жертви на мащабния ѝ план как трябва да се развиват нещата. И двете ѝ бяхме затворници, по различен начин – ти като Избраница, а аз като нейна родна дъщеря“.

- Съжалявам, - каза кралицата, пресегна се и докосна ръката на Лейла. – Не исках да те разстройвам. Честно, не знам какви ги дрънкам.

Лейла се откъсна от мислите си.

- О, моля те, не бери грижа. – Хвана ръката на кралицата. – Не си ме засегнала. Но сега нека си говорим за хубави неща – като твоя хелрен. Сигурно е нетърпелив да дойде и твоето време.

Бет се изсмя тихо.

- Той не е точно на тази страница.

- Сигурно очаква наследник.

- Мисля, че ще ме дари с дете, но само защото аз го искам толкова много.

- Ох.

- Ох е точната дума. – Бет стисна леко ръката на Лейла. – Просто се притеснява повече. Аз съм силна и здрава, и съм готова. Сега, ако наистина успееш да накараш тялото ми да се задейства, да се надяваме, че ще се получи.

Лейла се усмихна и погали плоския си корем.

- Чу ли това, мъниче? Трябва да помогнеш на кралицата. Важно е кралското семейство да си има бебе.

- Но не, за да наследи трона, - прекъсна я Бет. – Поне аз не искам. Искам само да съм майка и да родя дете на мъжа си. Такава е простата истина.

Лейла замълча. Радваше се, че Куин бе до нея през това пътешествие – но още по-прекрасно би било да има подходящ мъж, който да лежи до нея и да я гушка през деня, да я обича, и да я държи в обятията си, и да ѝ казва, че е безценна не само заради това, на което е способно тялото ѝ, но и заради емоциите, които предизвиква в сърцето му.

Образа на суровото лице на Кор прескочи в съзнанието ѝ. Тръсна глава и си помисли, че не бива да живее с тази мисъл. Нужно бе да остане спокойна и отпочинала заради малкото, защото със сигурност нейния стрес се предаваше на съществуването, носено в утробата ѝ. Освен това, вече бе благословена с повече, отколкото заслужава, и ако износеше бебето и оцелееше след раждането, щеше да означава, че са я дарили с истинско и неочаквано чудо.

- Сигурна съм, че ще се разберете с краля, - заяви тя. – Съдбата е тази, която ни дава онова, от което се нуждаем.

- Амин, сестро. Амин.

Сола отби направо по алеята пред стъклената къща до реката и паркира точно пред задната врата на проклетата сграда. Слезе, заби ботушите си в снега, пхна ръка в дебелото яке, хвана пистолета и затвори вратата със задник. Като тръгна към задния вход, вдигна поглед към покрива. Сигурно имаше скрити охранителни камери.

Не си направи труда нито да позвъни на звънеца, нито да почука на вратата. Той би трябвало да разбере, че е пристигнала. Ами ако не си бе у дома? Тогава щеше да измисли някаква малка визитка, която да му остави. Като да активира охранителната система, или да отвори някой прозорец или шкаф. Или щеше да отмъкне нещо...

Вратата се отвори и ето го и него, на живо – точно както изглеждаше и предната вечер, и все пак, както винаги, изглеждаше малко по-висок, по-опасен и по-секси, доколкото си спомняше.

- Не ти ли се струва малко очевидно? – провлачено попита той.

Носеше тъмен дизайнерски костюм – сигурно шит по поръчка, като се имаше предвид, че му пасваше перфектно.

- Тук съм, за да изясним нещо, - каза тя.

- И изглежда искаш ти да диктуваш условията. – Говореше сякаш идеята е отживелица. – Нещо друго? Случайно не се ли сети да донесеш нещо за вечеря? Гладен съм.

- Ще ме пуснеш ли вътре, или трябва да го направя навън на студа?

- Да не би случайно ръката ти да държи пистолет?

- Разбира се.

- В такъв случай, заповядай.

Той отстъпи и тя врътна очи. Кое точно му даде кураж да я пусне в къщата си, при условие, че можеше да го застреля, си остана загадка за нея.

Сола замръзна, когато видя модерната кухня. Застанали рамо до рамо, двамата мъже пред нея бяха пълно копие един на друг. И също толкова грамадни като мъжа, заради когото бе дошла, и опасни – всеки държеше оръжие в ръцете си. Сигурно те бяха с него под моста. Вратата се затвори с трясък и въпреки че надбъбречните ѝ жлези отделиха достатъчно адреналин като предупреждение, тя скри реакцията си. Онзи, когото бе дошла да види, мина покрай нея.

- Това са партньорите ми.

- Искам да говорим насаме.

Мъжът се облегна на гранитния плот, пъкна цигара между зъбите си и я запали със златна запалка. Затвори капачето, издиша синия дим и я погледна.

- Господа, бихте ли ни извинили за момент.

Близнаците „веселяци“ не изглеждаха щастливи, че ги разкараха. Но от друга страна, можеше да се опиташ да им подадеш печеливш билет от лотарията и те пак щяха да ти изядат ръката до китката, само за да се докопат до него. Само за принципа. Обаче двамата се оттеглиха, движейки се толкова синхронизирано, че чак те караше да се чувстваш неудобно.

- Къде ги намери тия двамата? – попита сухо тя. – По интернет?

- Удивително е какво може да си поръчаш в eBay.

Тя прекъсна простотиите рязко.

- Искам да спреш да ме следиш.

Мъжът си дръпна от цигарата и края ѝ засвети в ярко оранжево.

- Сигурна ли си?

- Нямах причина да продължаваш. Повече няма да дойда тук – в никакъв случай.

- Сериозно?

- Имаш думата ми.

Сола мразеше най-много да признае, че е победена, ала да се отърве от наблюдението на този мъж и от неговата собственост ѝ се струваше като отказване. Но начина, по който налетя на нея миналата вечер, докато бе на среща с напълно невинен наблюдател, ѝ подсказа, че нещата излизат извън контрол. Бе напълно способна да играе на котка и мишка – правеше го непрестанно заради професията си. Обаче с този мъж? Нямахше какво да спечели: не чакаше деня, в който да му отмъсти след събраната информация, нито пък имаше намерение да го обира. А залогът се увеличаваше с всеки изминал ден. Особено ако се случеше така, че да се целунат отново – защото се съмняваше, че ще го спре, а ако си легнеш с някой като него, щеше да бъде равносилно на глупост.

- Твоята дума? – попита той. – И колко точно тежи?

- Само нея мога да ти предложа.

Очите му, пронизващи като лазерни лъчи, се фокусираха върху устните ѝ.

- Не съм напълно убеден.

Акцента му и този плътен, сладък глас, превръщаха думите в ласки – тя почти можеше да ги усети върху кожата си. Именно това бе причината да направи това.

- Нямах причина да ме следиш. Влиза в сила от този момент.

- Може би ми харесва гледката. – Когато очите му обходиха тялото ѝ, пред нея мина поредната шокова вълна, но не от вълнение. – Да, наистина осъзнах, че ми харесва. Кажете ми нещо – наслади ли се на срещата си снощи? Хареса ли храната? Компанията... допадна ли ти?

- Приключваме тази вечер. Повече няма да ме видиш.

Това бе всичко, което имаше да каже, затова се обърна да си върви.

- Честно ли смяташ, че тук приключва всичко между нас?

В мрачния му, красив глас, се криеше зловеща заплаха. Сола погледна през рамо.

- Ти ме помоли да не нахлувам с взлом и да не шпионирам – и ще го изпълня.

- А аз отново те питам, наистина ли мислиш, че ще приключи така?

- Давам ти онова, което поиска.

- Дори не си близо, - изръмжа той.

За момент искрата, пламнала между тях, когато в колата ѝ устните им се докоснаха и телата им се притиснаха, отново се запали.

- Твърде късно е за отстъпление. – Той издиша още едно облаче дим. – Шанса ти да се измъкнеш дойде... и си отиде.

Тя се извърна с лице към него.

- Не че държа да приключим цивилизовано, но дрънкаш глупости. Не ме е страх от теб, нито от някой друг – така че давай. Но знай, че за да се защитя, бих те наранила.

Внезапно между тях се настани вибриращ звук, който ги прекъсна. Мъркане? Той в действителност измър...

Той направи крачка назад. После още една. И като истински джентълмен отмести цигарата си, сякаш не искаше дима да влиза в очите ѝ или да я изгори.

- Кажи ми как се казваш, - каза той. Или по-скоро изкомандва.

- Трудно ми е да повярвам, че още не си го научил.

- Не съм. – Каза и вдигна веждата си, все едно информацията, която търсеше, бе пред него. – Кажи ми името си и ще ти позволя да си тръгнеш веднага.

Господи... очите му... бяха смесица от лунна светлина и сянка, невъзможен цвят някъде между сребристо, виолетово и бледо синьо.

- Тъй като пътищата ни няма да се пресекат повече, името ми няма особено значение...

- Само да знаеш ... че ще ми се отдадеш...

- Какво каза...

- Но първо ще ме молиш да съм с теб.

Сола скочи напред, и вътрешно кипна до такава степен, че бе готова да зареже добрите маниери.

- Само през трупа ми.

- Съжалявам, но не си падам некрофил. – Той отвори уста и я загледа с премрежен поглед. – Предпочитам те гореща... и мокра.

- Няма да стане. – Тя се завъртя и тръгна към вратата. – И приключихме.

Точно влезе в антрето, когато нещо на пейката, разположена до отсрещната стена, привлече погледа ѝ. Главата ѝ се извърна и краката ѝ се заковаха на място. Беше нож, много дълъг нож, толкова дълъг, че почти можеше да мине за меч. По острието имаше следи от ярко червена кръв.

- Да не би да преосмисляш заминаването си? – мрачният му глас прозвуча точно зад нея.

- Не. – Тя се стрелна към вратата и рязко я отвори. – Движа се точно по разписание.

Тръшна вратата зад гърба си и ѝ се прииска да изтича в колата, но отказа да се подаде на паниката, въпреки че имаше вероятност да я настигне. И въпреки това мъжа остана на място, загледан през прозореца на вратата, която жената успя да използва толкова драматично, загледан в нея, докато се качва в колата, пали и включва на скорост.

Докато даваше на задна по алеята, сърцето ѝ препускаше...

Особено когато в съзнанието ѝ проблесна наистина ужасяващата мисъл. Бръкна с ръка в дамската чанта, затърси телефона си и когато го намери, влезе в указателя, откри номера и набра. Настръхнала от ужас, тя доближи телефона до ухото си, макар че имаше включен блуутот – и веднага наруши един от законите в Ню Йорк, които забраняваха да се шофира без хендс фри.

Звън, звън, звън...

- Здравсти! Надявах се да те чуя.

Сола се отпусна на седалката и облегна глава.

- Здравсти, Марк.

Господи, какво облекчение бе да чуе гласа на мъжа.

- Добре ли си? – попита тренъора ѝ.

Тя си спомни за окървавения меч.

- Да. Добре съм. Скоро ли свършваш работа?

Разговорът тръгна в по-приятна посока и тя потегли, натиснала здраво газта, а около нея пейзажите се сменяха бързо: бял сняг; разбит път, посипан със сол; дървета, приличащи на скелети; малка старомодна хижа със светещи прозорци; равно, оголено поле покрай реката отляво.

Всеки път, когато мигнеше, пред очите ѝ изникваше фигурата зад прозореца на вратата.

Наблюдаващ. Планиращ. Изчакващ...

Нея.

И, за бога, тялото ѝ копнееше да попадне в ръцете му.

Глава 60

Куин се материализира отново и фенерчето му освети последната хижа. Този път не изчака останалите, просто тръгна направо към вратата, все още непокътната и плътно затворена...

Първият знак, че нещо не е наред, бе когато той хвана грубо изсечената брава: електрически заряд с нисък волтаж облиза дланта му и се разпространи нагоре по ръката. Той отдръпна ръката си и я разтърси, а инстинктите му се задействаха и застана в пълна бойна готовност.

- Какво е това? – попита Рейдж, пристъпвайки по ниската веранда.

Куин се огледа наоколо и забеляза Блей и Джон с периферията на окото си.

- Не знам.

Рейдж посегна към вратата и реакцията му бе същата – рязко се отдръпна.

- Какво по дяволите.

- Знам, нали. – Куин измърмори, пристъпи назад и плъзна фенера по фасадата на хижата.

Двата прозореца от двете страни на входа бяха заковани, затова той обиколи и огледа от другата страна. И там прозорците бяха покрити с дъски.

- Дяволите го взели, - изръмжа Рейдж. Братът отстъпи назад три крачки и после блъсна силно вратата, а рамото му изигра ролята на таран.

Ударът бе толкова силен, че дървените плоскости се разцепиха. Изведнъж ослепителна светлина озари нощта и огря гората, все едно се бе взривила бомба, а Рейдж полетя назад и падна по гръб като на филм. Блей и Джон се втурнаха, за да проверят дали боеца е ранен, а Куин хукна към вратата, готов да понесе стотиците волта, които го очакваха от другата

страна на прага. Вместо това той се сблъска само с въздуха, но бе толкова устремен, че се наложи да се свие на кълбо и да се претърколи – в противен случай щеше да падне по очи. На един дъх той скочи от пода, застана леко приведен, стиснал пистолет в едната си ръка и фенерче в другата. Нещо миришеше гадно.

- Зад теб съм, - каза Блей и втори лъч светлина се присъедини към лъча от неговия фенер. Въздухът в хижата бе учудващо топъл, сякаш вътре имаше включена печка – само че не беше възможно. Къщите не бяха снабдени с електричество и нямаха газификация. Личеше си, че никой не бе посещавал хижата отдавна – дебелия пласт прах по пода изглеждаше непокътнат, а деликатните вертикални паяжини, спуснали се от тавана, висяха неподвижно като тежки въжета.

- Какво е това? – попита Блей.

Куин освети наоколо с фенера и се намръщи. До едната стена имаше струпани варели с нефт, наредени в кръг като барикада – сякаш обитателите се бяха изплашили от нещо и ги бяха използвали за прикритие. Куин се приближи, като през цялото време обхождаше вътрешността с фенера си, и се намръщи още повече, когато огледа по-добре големите метални бидони. Нямаха капаци и светлината се отразяваше в някаква течност, приличаща на машинно масло.

- Какво, по дяволите, е това?

Наведе се над най-близкия варел, вдиша дълбоко през носа и ноздрите му моментално пламнаха от вонята на убийци. Съдейки по това, че лъча от фенера не проникваше надолу в течността, той разбра, че във варелите можеше да има само едно нещо, и то със сигурност не можеше да бъде използвано, за да захрани печка или генератор.

Бидоните преливаха от кръвта на Омега.

- Влизам, - извика Рейдж, преди да се присъедини.

Тихото подсвиркване подсказа, че и Джон е вътре в хижата.

- Това ли е, което си мисля, че е? – измърмори Блей и застана до Куин.

Куин захапа със зъби фенера и се пресегна с гола ръка. Тъкмо докосна противната гадост и нещо във варела се размърда...

- Мамичката му! – извика той и подскочи назад.

Фенерчето му падна на земята и се изтърколи настрани, но Блей освети онова, което се раздвижи.

Беше ръка. В бидона имаше някой.

- Исусе Христе, - запъхтя Блей.

Зад тях гласа на Рейдж прогърмя:

- Ви? Имаме нужда от подкрепление. Край.

Куин се наведе и вдигна фенера. Насочил го отново към мазната течност, той гледаше как ръката отново помръдна бавно точно под повърхността, и дланта и китката бавно се показаха отгоре...

Нещо примигна и погледа на Куин улови краткия блясък. Той намести фенера под различен ъгъл и се наведе по-ниско над варела. Ръката не изглеждаше нормална – ставите ѝ бяха деформирани, някои пръсти и части от другите липсваха, сякаш бяха минали през мелачка... Блясъкът още веднъж прониза помията, наречена кръв на Омега. Дали не беше... пръстен?

- Чакай, чакай, Куин, трябва да се дръпнеш...

Куин пренебрегна предупреждението и се наведе още повече, по-близо и по-близо... Съвсем близо...

Отначало не повярва на очите си какво вижда. Просто не можеше пред него да стои пръстен с фамилен герб. Но какво друго можеше да е? Беше на показалеца – единствения пръст, който бяха оставили неотсечен. И беше златен – жълтото грееше дори през черното масло. Самият пръстен беше масивен, и на него беше прикрепен...

- Куин, - рязко извика Рейдж. – Махай се оттам...

Ръката се раздвижи отново, бледите пръсти се подадоха над течността, все едно принадлежаха на призрак от някое гробище, и бавно се пресегнаха...

Кръвта на Омега се отдръпна от пръстена, разкривайки...

- Куин, не се шегувам...

Хижата се изпълни с пронизителен шум. Той не осъзнаваше, че крясъкът излиза от собствената му уста.

Първоначално Блей си помисли, че каквото и да се намираше във варела, то бе сграбчило Куин и го дърпаше навътре – и затова Куин изкрещя. Инстинктивно той се втурна и сграбчи Куин през кръста, после го издърпа силно назад. Онова, което излезе от варела, щеше да преследва Блей в сънищата му години наред... а може би дори десетилетия след това. Всъщност онова отвътре не дърпаше Куин; беше точно обратното. И когато Блей започна да тегли назад, от тесния процеп се измъкна нещо, което имаше тялото на мъж и от което кръвта на Омега се стичаше като река, разплискваше се на студения дървен под в хижата, достигайки кубинките на Блей, и дори успя да измокри Куин.

Куин едва успяваше да задържи съществуването, което се изплъзваше от ръцете му, отдавна забравил за пистолета и фенера. Ръцете му, облечени в ръкавици, пляскаха и дращеа с едничката цел да не изгубят контакт...

Докато надигаше съществуването, варела с масло падна на една страна и мъжете се проснаха на пода. Никой не помръдваше. Сякаш всички бяха влезли в някаква жива картина и всеки бе заел отреденото му място. Блей незабавно разпозна мъжа от варела. Не можеше да повярва на очите си. Мъртвецът се върна към живот, така да се каже. Куин клекна и докосна раменете на мъжа. После грубо произнесе името на брат си:

- Лукас?

Отговорът беше мигновен. Ръцете на брат му започнаха да се въртят бавно като въртележка, разкъсаните му крака се наместваха, голото му тяло опитваше да се раздвижи. По цялата му кожа имаше охлузвания, острата светлина от фенерите разкриваше всяка контузия, всеки разрез и синьо-черните петна, а кръвта на Омега постепенно се отдръпваше от бледата кожа. Мили Боже, какво му бяха сторили? Едно от очите му беше подутото и затворено, устата му бе изкривена, все едно някой го бе ударил точно там. Когато лицето му се изкриви в гримаса, стана ясно, че бяха пощадили всичките му зъби – и това се оказа единствената проява на милост от тяхна страна.

- Лукас? – отново каза Куин. – Можеш ли да говориш с мен?

Някъде отстрани Рейдж отново говореше по телефона.

- Ви? Наистина попаднахме в много сериозна ситуация. След колко време да очаквам да пристигнеш... какво? Не, абсолютно не – трябваш ми сега... Не, ти. И Пейн. – Холивуд се огледа и като раздвижи устните си, попита без да издава звук: -, „Знаете ли кой е той?”

Блей трябваше да прочисти гърлото си, и въпреки това отговора се препъваше в устата му и не искаше да излезе.

- Той е... брат му.

Рейдж замига, разтърси глава и се наведе.

- Извинявай, как се опитваш...

- Брат му, - повтори високо и отчетливо Блей.

- Исусе... - прошепна Рейдж. И после рязко продължи разговора по телефона. – Сега Ви. Веднага.

- Лукас, чуваш ли ме? – попита Куин.

Секунда по-късно Вишъс нахлу в хижата. Братът бе покрит с кръв и кървеше заради дракотината през лицето му; освен това дишаше като товарен влак и от черния кинжал в ръката му капеше кръв. В мига, в който видя съществуването, около което всички се бяха скупчили, се спря.

- Какво, по дяволите, е това?

Рейдж му направи знак, че ще пререже гърлото му, ако не си затвори устата, преди да направи нов коментар. После сграбчи Ви за ръката и го издърпа навън, където никой не можеше да ги чуе. Когато двамата се върнаха, Ви не показваше никаква емоция.

- Нека го погледна, - каза Вишъс.

Куин продължаваше да говори на брат си, и думите се изливаха като поток, а смисъла им се губеше. Все пак всички смятаха, че брат му е убит по време на набезите заедно с майка му, баща му и брат му. Наистина бе предостатъчно и дори Шекспир би дрънкал безсмислици в такава ситуация.

„Само че... невъзможно е”, помисли си Блей. В къщата откриха четири тела – и Лукас бе сред тях. Поне Блей знаеше със сигурност, защото влезе вътре и разпозна телата. Сложи ръка на рамото на Куин.

- Хей.

Думите на Куин секнаха. После той погледна Блей в очите.

- Той не ми отговаря.

- Ще оставиш ли Ви да го огледа набързо? Трябва ни мнението на лекар. – И някакъв отговор какво по дяволите се случваше тук. – Хайде, ела с мен да му направим място.

Куин се изправи и се отдръпна, но не много далеч, а погледа му оставаше прикован върху брат му.

- Дали са го превърнали? – Скръсти ръце и се сви. – Мислиш ли, че са го превърнали?

Блей поклати глава и адски му се прииска да можеше да излъже.

- Не знам.

Глава 61

Куин се загледа в пода на хижата, съзнанието му пламна от серия несвързани проблясъци, и непоклатимата представа, че семейството му е заличено, се сблъска със съвсем различната действителност. Продължи да се връща към онази нощ преди много време, когато прекрачи прага на дома на родителите си и откри семейството си седнало около масата... и тогава брат му получи пръстена, който сега стоеше на обезобразената ръка.

Изглежда Куин се бе концентрирал само върху изтормозения си, жив брат.

- Какво става, Ви? – попита настоятелно той. – Жив ли е?

- Жив е. – Братът замахна няколко пъти с черния кинжал, а после изтри острието в бедрото си. – Синко? Синко, можеш ли да ме погледнеш?

Лукас продължаваше да се взира в Куин – перфектните му сиви очи бяха кървясали и гледаха диво. Устните му се движеха, но от устата му не излизаше нито звук.

- Синко, ще се наложи да те порежа, разбра ли? Синко?

Куин осъзна какво точно целеше Ви.

- Направи го.

Сърцето на Куин заблъска в гърдите му, когато братът хвана черното острие и направи малък разрез от вътрешната част на ръката на Лукас. Мъжът дори не потрепна: в крайна сметка беше претърпял далеч по-лоши неща. А драскотината бе само капка в морето.

Моля те, нека е червена, моля те, нека е червена, моля те...

Червената кръв бликна и се разля, прекрасно контрастирайки на черното масло, с което бе покрит. Всички въздъхнаха облекчено.

- Добре, синко, това е добре, много добре...

Не бяха го превърнали.

Ви стана от пода и кимна с глава в знак, че иска да проведе разговор насаме. Куин тръгна към него и стисна ръката на Блей, повличайки го след себе си. Изглеждаше му най-естествено. Положението беше напечено и той предпочете точно Блей да е до него.

- Нямам апарат за кръвно или стетоскоп, но и без тях мога да кажа, че пулса му е бавен и неравномерен, и съм съвсем сигурен, че е в шок. Не знам колко време е прекарал във варела или какво са му сторили, но той е жив в традиционния смисъл на думата. Проблемът е, че Пейн е извън строя. – Очите на Ви светнаха. – И вие двамата знаете защо.

Ах, значи бе говорил със сестра си.

- Няма да може да направи магията си, - продължи братът, - а сме на милион километра от населено място.

- В крайна сметка, - каза мрачно Куин.

Ви го погледна право в очите:

- Той ще умре до няколко...

- Ви! – излая Рейдж. – Ела веднага тук!

На пода, съсипаното тяло на Лукас се опитваше да си възвърне нормалния вид, счупените му ръце се огъваха към китките, коленете му се свиваха, гръбнака му се извиваше към покрива на хижата. Куин скочи и падна на колене до главата на брат си.

- Остани с мен, Лукас, бори се...

Сивите очи се втренчиха в Куин, и агонията, пропита в тях, бе разтърсваща. Куин почти не забелязваше Ви, който бързаше да свали ръкавицата от греещата си ръка.

- Куин! – извика братът, сякаш вече бе изрекъл името на Куин няколко пъти.

Той не се откъсна от брат си.

- Какво?

- Това може да го убие, но може и да накара сърцето му да бие нормално. Много рисковано е, но е единственото, което може да направим.

За част от секундата, преди да отговори, почувства съкрушителното желание брат му да преодолее това някак си, все едно как. Въпреки че почти не го познаваше и бе недоволен срещу него с години, а в даден момент дори се бе почувствал победен, когато Лукас се присъедини към Бранителите на честта, Куин осъзна, че щом вече няма друг с неговата кръв,

цял живот ще броди без посока по земята. Точно тази празнина го беше принудила да действа, когато Лейла изпадна в периода на нужда. И пак заради чувството за самота той хвана Блей за ръката.

Без значение дали ги обичаш или мразиш, семейството беше като кислорода – нуждаеш се от него, за да живееш.

- Направи го, - повтори той.

- Чакай. – Блей ги прекъсна, свали колана си и го даде на Куин. – За устата му.

Още една причина да обича мъжа. Не че той имаше нужда от още няколко.

Куин намести колана в отворената уста на брат си, задържа го на място и кимна на Ви.

- Остани с мен, Лукас. Хайде, остани с мен...

С крайчеца на окото си той проследи ярката бяла светлина, приближаваща се към гръдния кош на брат му...

Гърдите на Лукас се издигнаха високо и цялото му тяло се разтреса на пода, когато брилянтната светлина премина през тялото му, просмуквайки се в ръцете и краката му, разпростирайки се чак до главата му. Звучите, които издаваше, бяха нечовешки – гърлен стон, който попадна право в гръбначния мозък на Куин.

Когато Куин отдръпна ръката си и светещата длан се вдигна високо, Лукас падна като труп, тялото му отскочи от пода и крайниците му изплюсяха. Примигна бързо, сякаш студен вятър брулеше лицето му.

- Докосни го отново, - настоя Куин. Ви не отговори и той се втренчи в него. – Само още веднъж.

- Това е пълна лудост, - измърмори Рейдж.

Ви прецени мъжа за момент. После отново приближи смъртоносната си ръка.

- Само още веднъж – толкова ще получиш, - каза той на Лукас.

- Много си прав, - прекъсна го Рейдж. – Още малко и ще изпържиш кучия му син.

Вторият сеанс беше също толкова гаден – потрошеното тяло се извиваше бясно, а Лукас издаваше ужасяващите звуци, преди да се строполи на земята като торба с кокали. Но най-накрая си пое дълбоко дъх. Силно, могъщо, вдиша така, че гръдния му кош се разшири. Куин имаше усещането, че се моли, и май наистина се молеше, щом започна да повтаря монотонно:

- Хайде, хайде, хайде...

Премазаната ръка, онази с пръстена, се протегна и сграбчи тениската на Куин. Придърпа го едва-едва, ала Куин все пак се наведе.

- Какво, - попита той. – Говори бавно...

Ръката се премести на якето му.

- Говори ми.

Ръката на брат му стисна един от кинжалите.

- Убий... ме...

Куин се ококори. Гласът на Лукас звучеше много по-различно от преди – като пресипнал шепот.

- Убий... ме... братко... мой....

- Държиш ли се? – попита Блей.

Застанал на верандата на хижата, Куин вдиша дълбоко и забеляза тънката струйка дим. Блей пушеше отново и колкото и да мразеше този факт, Куин не можеше да го вини. Господи, ако някога попаднеш в такава ситуация, сигурно и той щеше да забие няколко пирона в ковчега. Извърна поглед. Блей го изучаваше с поглед търпеливо, очевидно готов да изчака отговор на въпроса си, дори и да отнемеше цялата нощ.

Куин погледна часовника си. Един през нощта. Колко щеше да отнеме на останалите членове на Братството да се появят тук? И наистина ли евакуационния план, върху който всички работеха, щеше да се получи...

- Имам чувството, че губя разсъдък си, - отвърна той.

- С теб съм. – Блей издиша дима в другата посока. – Не мога да повярвам, че той е...

Куин се загледа в дърветата пред тях.

- Никога не съм те питал за онази нощ.

- Не. И честно казано, не те виня.

Зад тях, в хижата, Рейдж, Ви и Джон останаха при Лукас. Всички бяха съблекли якетата си и ги бяха увидели около мъжа с надеждата да го стоплят.

Само по прилепнала тениска и с препасани оръжия, Куин не усещаше студа. Прочисти гърлото си.

- Видя ли го?

Блей бе този, който се върна в имението след нападенията. Куин просто нямаше смелост да разпознае телата.

- Да, видях го.

- Тогава беше ли мъртъв?

- Доколкото ми е известно, да. Той беше... аха, не мисля, че имаше какъвто и да е шанс да е оживял.

- Знаеш ли, така и не продадох къщата.

- Дочух за това.

Технически, като отхвърлен член на семейството, той нямаше никакви права върху имота.

Но тъй като всички бяха убити и никой друг не предяви претенции към имота, според Древните закони имението автоматично стана собственост на краля – и така Рот го преотстъпи на Куин срещу символична такса. Каквото и да означаваше това.

- Не знаех какво да мисля, когато ми съобщиха, че са ги избили. – Куин погледна нагоре към небето. Прогнозата обещаваеше още сняг и наистина не се виждаха звезди. – Те ме мразеха.

Предполагам, че и аз ги мразех. А после тях вече ги нямаше.

Застанал до него, Блей не помръдваше. Куин знаеше защо и, почувствал се неловко, той пъкна ръце в джобовете си. Презираше разговорите за чувства и тям подобни глупости, ала не можеше да пази всичко в себе си завинаги. Не и тук, останал насаме с Блей. Като се окашя, той продължи:

- Изпитах повече от облекчение, за да бъда честен. Не мога да ти опиша какво беше да израсна в тази къща. Всички тези хора ме гледаха като ходещо, говорещо проклетие. – Той поклати глава. – Бях свикнал да ги избягвам, доколкото е възможно, като използвах стълбите на слугите, и прекарвах повече време в тази част на къщата. Но тогава догена заплаши, че ще напусне. В действителност, най-голямата полза от преобразяването ми беше, че вече можех да се дематериализирам през прозореца на стаята ми. Така не се налагаше никой да се

справя с мен.

Дори когато Блей изпсува тихо, Куин не намери за нужно да спре.

- Знаеш ли кое беше най-гадното? Разбрах, че любовта съществува, когато виждах как баща ми гледа брат ми. Щеше да е съвсем различно, ако копелето мразеше всички ни, но не беше така. И така само разбрах колко съм отритнат. – Куин го погледна. Размърда краката си. – Защо ме гледаш така?

- Съжалявам. Да, съжалявам. Ти просто... никога не говориш за тях. Никога.

Куин се намръщи и отново погледна към небето, представяйки си блещукащите звезди, макар да не можеше да ги види.

- Исках. Да разкажа на теб. И на никой друг.

- Защо не го направи? – Блей наистина се питаше отдавна.

В настъпилата тишина Куин си припомни мигове, към които не искаше да се връща. Видя себе си, семейството си, Блей...

- Обичах да идвам у вас. Не мога да ти кажа какво е означавало за мен тогава – спомням си първия път, когато ме покани. Бях убеден, че родителите ти ще ме изритат. И се подготвих за това. По дяволите, изправях се пред тия лайна в собствената си къща постоянно, така че не очаквах някой напълно непознат да реагира различно. Но майка ти... - Куин отново прочисти гърлото си. – Майка ти ме настани на масата в кухнята и ме нахрани.

- Беше ужасена, че заради нея си се почувствал зле. Малко по-късно ти изтича в банята и повръща цял час.

- Не повръщах в банята ви.

Блей извърна глава.

- Но ти каза...

- Плаках.

Блей потръпна и Куин вдигна рамене.

- Стига де, какво друго можех да кажа. Че се държах като момиче и хълцах цял час на пода до мивката? Пуснах водата, така че никой да не чува, и дори от време на време пусках водата в тоалетната.

- Не знаех.

- Такъв беше плана. – Куин го погледна. – Такава беше идеята винаги. Не исках да знаеш колко е зле у дома, защото не исках да ме съжаляваш. Не исках ти или родителите ти да се чувствате задължени да ме подслоните. Исках да си ми приятел – и ти беше. Винаги си бил. Блей бързо погледна встрани. После с ръката, с която не държеше цигарата, изтри лицето си. - Вие ми помогнахте да го преживея, - Куин се чу да казва. – Живеех за нощта, защото тогава можех да дойда у вас. Това беше единственото, което ме крепеше. Вие бяхте единствените. Всъщност... ти.

Блей отново премести погледа си върху него и му се стори, че той се опитва да намери точните думи.

И Бог не можеше да им помогне, добре че беше Сакстън. Куин щеше да изтърси думичката с „л” още тогава, макар момента изобщо да не беше подходящ.

- Можеш, нали знаеш, - каза най-накрая Блей. – Да говориш с мен.

Куин пристъпи на място и събра рамене, опъвайки мускулите на гърба си.

- Внимавай. Може да съжалиш, че си предложил услугите си.

- Ще ти помогне. – Куин отново го погледна и този път Блей поклати глава. – Не знам какви ги говоря.

„Глупости”, помисли си Куин.

Без предупреждение Ви изскочи от хижата, и докато тичаше навън, запали свита цигара.

Куин замълча и сам не можеше да прецени дали изпита облекчение заради принудителното прекратяване на разговора или не.

Издишайки, Ви каза:

- Искам да се уверя, че разбираш последствията.

Куин кимна.

- Вече знам какво се готвиш да ми кажеш.

Диамантените очи срещнаха неговите.

- Е, така или иначе, нека хвърлим малко светлина, става ли? Не усещам присъствието на Омега в него, но ако се прояви, ако се окаже, че съм го пропуснал, ще се наложи да се погрижа за него.

„Убий ме, братко мой. Убий ме.”

- Ще направиш необходимото.

- Не може да влезе в имението.

- Съгласен съм.

Ви протегна не-смъртоносната си ръка.

- Закълни се.

Беше странно да стисне ръката на брата и да обвърже думите си, защото в подобни ситуации това се правеше от най-близкия роднина, а само дявола знаеше, че той не значеше нищо за роднините си: още преди да го отритнат, той бе последния, на който се разчиташе да продължи рода.

Все пак времената се меняха.

- Още нещо. – Ви изтръска свитата цигара. – Той ще се възстановява дълго и мъчително. И не говоря само за физическите травми. Трябва да се подготвиш.

Говореше му, сякаш двамата бяха имали неразривна връзка в миналото. Можеше и да споделят едно ДНК, но само толкова – Лукас си оставаше непознат.

- Наясно съм.

- Добре. Разбрахме се.

В далечината няколко пронизителни писъка разкъсаха мрака.

- Дяволите го взели, - изпсува Куин и се върна в хижата.

В ъгъла, близо до обърнатия варел, брат му изглеждаше като купчина якета – изкривеното му тяло бе покрито с импровизираните одеяла. Куин закричи по дървения под и кимна към Джон Матю и Рейдж. Коленичил до брат си, той се почувства като в сън.

- Лукас? Чуй какво ще стане оттук нататък. Ще те пренесат на шейна. Ще те настаним в нашата клиника за лечение. Лукас? Чуваш ли ме?

Двете моторни шейни приближиха хижата, а Блей ги наблюдаваше от верандата. Гледаше как фаровете им стават все по-големи и ярки, слушаше как двата двигателя мъркаха, приближавайки целта си. О, това беше добре: зад един от снегомобилите имаше покрита шейна – от онзи тип, който бе виждал да се използват по телевизията по време на олимпийските игри, когато някой скиор се разбие зад преградите и трябва да го евакуират от планината. Перфектно.

Мани и Бъч слязоха от шейните и изтичаха при тях.

- Вътре са, - каза Блей и се отмести от пътя на доктора.

- Лукас? С мен ли си? – той чу Куин да шепне.

Блей надзърна вътре, гледайки как Мани се наведе над тялото на Лукас. Човече, каква адска нощ. А той си мислеше, че въздуха отпреди няколко нощи е изпълнен с драма.

„Винаги си бил ти.“

Като се обърна отново към гората, Блей изтри лицето си, все едно щеше да помогне. Искаше да запали още една цигара Дънхил, но колкото повече време минаваше, толкова по-параноичен ставаше той. Последното, от което се нуждаеха, е тук да се появи легион лесъри, преди да са успели да отведат Лукас на безопасно място.

По-добре да държи пистолет в ръка, отколкото цигара.

„Винаги си бил ти.“

- Добре ли си? – попита го Бъч.

В духа на честността, която очевидно бе водеща тема тази вечер, той отговори:

- Ни най-малко.

Ченгето го хвана за рамото.

- Значи си го познавал?

- Мислех си, че съм. – О, чакай, въпроса се отнасяше за Лукас. – Искам да кажа, да, познавах го.

- Сигурно ти изглежда много извратено, всичко това.

Блей отново хвърли поглед през рамо и погледа му се изпълни с Куин, коленичил до брат си. Лицето на стария му приятел изглеждаше древно на светлината от фенерите, и той се зачуди дали изобщо го беше видял отпуснат след нощта, в която бяха заедно. А можеше и да грешеше.

„Всъщност ти беше единственото....“

- Тежко е, - измърмори той.

А също и странно. Веднага след трансформацията си, той започна да търси някакъв признак, че чувствата са взаимни и искаше да разбере къде точно се намира Куин по отношение на тях двамата. Ала не виждаше нищо необичайно – само безгранична лоялност, приятелство и убийствени бойни умения: между забегките им, обучението и вечерите на бойното поле, той винаги се озоваваше от другата страна на връзката, която искаше да изгради, втрещен в стената, която не може да заобиколи.

Малкото време, което прекараха на верандата, всъщност бе първия път, в който той успя да зърне онова, за което копнееше и което бе много повече от секс. За един ужасяващ момент дори се запита дали наистина може да се говори за „влюбване“, особено след като Лейла се намеси помежду им.

- Местят го. – Бъч хвана ръката на Блей и го отмести от вратата. – Остани с мен.

Сега Лукас бе загърнат по нормален начин – около него, от глава до пети, бе увито сребристо одеяло Майлър, и лицето му едва се подаваше. Бяха го сложили на разтегаема носилка с Куин от едната страна и Ви от другата. Мани вървеше до тях, и още не знаеше дали в даден момент няма да му се наложи отново да го съживява.

Като стигнаха шейната, прехвърлиха брата на Куин на нея и го завързаха с каишите.

- Аз ще го откарам, - каза Куин, качи се на шейната и запали двигателя.

- Бавно и внимателно, - предупреди го Мани. – Костите му са потрошени.

Куин хвърли поглед към Блей.

- Ще се возиш ли с мен?

Нямаше смисъл да отговаря. Просто се приближи и се настани зад мъжа. Типично за него, Куин не си направи труда да изчака другите. Просто натисна педала на газта и потегли. Обаче послуша добричкия доктор: направи широк завой и тръгна по вече оставените следи, поддържайки достатъчно висока скорост, за да навакса малко време, но не прекалено висока, за да не разбърка съвсем Лукас. Блей извади двете си оръжия.

Мани и Бъч тръгнаха успоредно с тях, а останалите братя и Джон Матю се дематериализираха на равни интервали, появявайки се от двете страни на шейните. Изглеждаше, че им отнема стотици години. Блей буквално си помисли, че никога няма да се измъкнат оттук. Струваше му се, че свиренето на двигателите, и размазаната тъмна гора, и искрящите, покрити със сняг поляни щяха да са последното, което вижда. През целия път не спираше да се моли.

Когато най-последно пред тях изникна големия, приличащ на кутия хангар, до него стоеше паркирано най-красивото нещо, което Блей бе виждал някога. Кадилакът ескалейд на Ви и Бъч.

Всичко след това се разви мълниеносно. Куин паркира успоредно на джипа, прехвърлиха Лукас на задната седалка, качиха моторните шейни на ремаркетото отзад, Куин се настани на предната седалка до шофьора.

- Искам Блей да кара, - каза той, преди да влезе в колата.

Настъпи мълчание за миг. После Бъч кимна и подхвърли ключовете.

- Мани и аз ще седнем на по-задната седалка.

Блей се настани зад кормилото, намести седалката да му е удобно и запали двигателя. Куин се настани до него и той го погледна.

- Сложи си колана.

Мъжът направи каквото му бе наредено, разпъвайки найлоновия колан пред гърдите си, закопчавайки го на място. После мигновено се извърна назад, за да наблюдава брат си.

Блей се почувства отдаден на момента и раменете и ръцете му се стегнаха. Не му дремеше какво щеше да прегази, да събори или по какво щеше да остави следи: щеше да върне Куин и брат му в тренировъчния център до клиниката.

Натисна педала на газта и повече не се обърна.

Глава 63

Трез се разсърди на машината, на която добавяше числа. Пресегна се към лентата бяла хартия, която висеше отстрани на бюрото, и се опита да види колоните с цифри, които въвеждаше. Примигна няколко пъти. Разтърка очите си. Отвори ги отново. Никакъв ефект. Трепкащото кръгче в горния десен ъгъл на зрението му не изчезваше, и определено не беше резултат от продължителното взирание.

- Майната му.

Отмести листите с баланса настрани, погледна часовника си и отпусна глава в ръцете си. Затвори очи и ги стисна – аурата все още бе на мястото си със свързаните си геометрични фигури, които блестяха в цветовете на дъгата. Имаше само двадесет и пет минути преди ада да се стовари на земята – и нямаше да може да се дематериализира.

Посегна към телефона в офиса, но удари интеркома. Две секунди по-късно от говорителя се чу гласа на Хекс, по-тънък от обикновено. Което означаваше, че чувствителността му към звука се увеличаваше.

- Хей, какво има? – попита тя.

- Имам мигрена. Трябва да изчезвам.

- О, човече, това е гадно. Нямаше ли пристъп и миналата седмица?

„Все тая. Не в това е смисъла.”

- Можеш ли да поемеш управлението?

- Имаш ли нужда да те закарам?

„Да.”

- Не. Ще се справя. – Пригответи портфейла си, мобилния телефон, ключовете. – Обади се, ако ти трябва.

- Няма проблем.

Трез въздъхна тежко, прекъсна връзката и се изправи на крака. За момента се чувстваше добре. А добрата новина беше, че апартамента му се намираще на петнайсетина минути от клуба – дори и да уцелеше всички червени светофари. Което му оставяше около десет минути, през които да си облече анцуг, да сложи кошче за боклук и хавлия до леглото си, и да се пригответи за пълен храносмилателен колапс. И след шест-седем часа щеше да се почувства по-добре. За съжаление пътуването щеше да е гадно.

Докато вървеше към вратата на офиса, той плъзна якето на раменете си и се пригответи за оглушителната музика от другата страна. Когато излезе от стаята, връхлетя право върху гърдите на Ай Ем.

- Дай ми ключовете, - бе всичко, което каза брат му.

- Не е нужно да...

- Поисках ли мнението ти?

- Проклетата Хекс...

- Е точно зад брат ти, - прекъсна го женски глас. – И знам, че го каза като комплимент.

- Добре съм, - каза Трез и се опита да намести главата си така, че шефа на охраната му да попадне извън сляпото петно.

- Колко минути остават, преди болката да те връхлети? – Хекс се усмихна, откривайки зъбите си. – Наистина ли искаш да пилееш време в спорове с мен?

Трез се измъкна бързо от клуба и в мига, в който студения въздух блъсна синусите му, стомаха му се надигна, готов да изсипе съдържанието си навън по-рано от очакваното.

Като се плъзна на пасажерското място в собственото си БМВ, той затвори очи и отпусна назад главата си. Аурата ставаше по-голяма, първоначалната линия на трептящото блещукане се раздели на две и се разнесе настрани към периферията на зрението му. Докато пътуваха към вкъщи, той се радваше, че Ай Ем не си пада по приказките. Не че не знаеше какво си мисли брат му. Стресът бе повече от нужния, и главоболията зачестяваха. Вероятно имаше нужда да се нахрани – но едва ли щеше да се случи скоро.

Докато брат му караше бързо, Трез си представяше къде точно се намират из града; през кои светофари минаваха и на кои спираха; всички завои; Комодор със своята внушителна височина, който изглеждаше по-висок и по-висок, колкото повече приближаваха.

Внезапно намалелата скорост му подсказваше, че влизаха в гараж – и това обърка мислената му карта. Доколкото му беше известно, все още бяха на няколко преки от дома му. Колата се движеше спираловидно надолу цели три етажа, и най-накрая паркира на едно от двете места, които притежаваха. До момента, в който се качиха в асансьора и Ай Ем натисна копчето за осемнадесетия етаж, аурата се бе разнесла до пределите на зрението му и бе изчезнала, сякаш никога не бе съществувала. Кратко затишие пред бурята.

- Мерси, че ме докара, - каза той. И наистина го мислеше. Мразеше да разчита на някой друг, ала наистина му беше трудно да не се блъска в предметите, когато зад двете му очи примигваше непрестанно неонена светлина.

- Реших, че така ще е по-добре.

- Да.

Двамата с брат му не бяха споменавали посещението на висшия свещеник, но визитата на Анс Лай все още висеше между тях – за щастие Ай Ем бе оставил настрана яда си и го беше придружил до дома му.

Трез усети първото доказателство, че главоболието набира сила, в момента, в който звънеца на асансьора се заби в главата му като куршум. Той изстена, когато вратата се отвори.

- Този път ще е много зле.

- Миналата седмица пак ли имаше пристъп?

Зачуди се колко ли хора могат да го попитат същото.

Ай Ем се погрижи за ключалката и Трез хвърли якето си на влизане в апартамента. Свали черния си кашмирен пуловер, докато вървеше към спалнята, и тъкмо разкопчаваше копринената си риза, когато...

Той замръзна и единственото нещо, което мина през главата му, бе онази сцена от „Смяна на местата” – когато Еди Мърфи си фантазира как влиза в стаята си и на леглото го чака полуголо момиче с думите „Хей, Били Рей.” Разликата в случая бе, че неговата преследвачка – онази с подскачащото гадже и проблемите с доверието, беше руса и не носеше панталони от спандекс, типични за осемдесетте. В действителност тя беше напълно гола.

Пистолетът, появил се над рамото му, беше готов за стрелба и на всичко отгоре имаше заглушител. Значи Ай Ем беше готов да я убие – това не представляваше проблем за него.

- Помислих си, че ще се радваш да ме видиш, - каза евтината кучка, докато погледа ѝ се местеше между него и дулото на брат му.

В опит да изглежда по-привлекателна, тя вдигна една ръка, за да разроши косата си, но ако се беше надявала гърдите ѝ да се залюлеят примамливо, този път нямаше късмет: твърдите като камък силиконови гърди бяха неподвижни като предмети, завинтени за стената.

- Как влезе тук? - попита настойчиво Трез.

- Не се ли радваш да ме видиш? – Когато никой не ѝ отговори, а пистолета остана насочен

към нея, тя се нацупи. – Сприятелих се с охраната, ясно. Какво? О, хайде де... добре де, духах му, ясно.

Колко изискано. А тъпото копеле, което си играеше на охранител, щеше да излети от работа. Трез се приближи до купчината дрехи на ръба на леглото.

- Обличай се и изчезвай.

Господи, наистина беше изморен.

- О, стига де, - тя изскимтя, когато нещата ѝ се разпиляха около нея. – Просто исках да те изненадам след работа. Помислих, че ще се зарадваш.

- Не съм доволен. Омитай се... - Тя отвори уста, готова да изпадне в истерия, но той поклати глава и я отрязва. – Дори не си го и помисляй. Не съм в настроение, а и брат ми не се интересува особено дали ще излезеш на два крака оттук или ще бъдеш изнесена в чувал.

Обличай се. И се омитай.

Кучката гледаше ту единия, ту другия.

- Миналата вечер се държа толкова мило с мен.

Трез мигна, когато болката се надигна и започна да тормози дясната половина на главата му.

- Мила, ще бъда напълно откровен. Дори не знам името ти. Чукахме се два пъти...

- Три...

- Не ми пука колко. Ясно ми е само, че ще забравиш за това още тази вечер. Ако се доближиш до мен или до дома ми, ще ме принудиш да... - Сянката в него искаше да тръгне в по-кръвожадна посока, но той се насили да се придържа към човешки условия, които да постави, така че тя да го разбере. - ... да се обадя в полицията. А ти не го искаш, защото си зависима, и освен това продаваш, и ако те решат да те претърсят, да преровят колата ти и твоето място, ще намерят повече от дребна стока. Ще закопчат теб и онзи идиот, с който спиш, за притежание с цел разпространение, и ще те тикнат в затвора.

Кучката мигаше недоумяващо.

- Не ме притискай, сладурче, - каза Трез с изтощен глас. – Няма да ти хареса какво ще се случи.

Оказа се, че е много бърза, когато я притиснеш по правилния начин. Няколко йога пози по-късно тя успя да навлече якето, с два размера по-малко, тръгна към изхода, метна евтината чанта на рамото си, а каишките на високите ѝ ботуши висяха незавързани. Трез не каза нито дума повече. Съпроводи я до вратата и я тръшна в лицето ѝ в мига, в който тя се обърна да каже нещо.

Той заключи автоматично. Ай Ем свали оръжието.

- Трябва да се преместим. Жилището е компрометирано.

Брат му имаше право. Не че пазеха в тайна къде живеят, но оставането в Комодор се основаваше на идеята, че охранителя няма да е толкова тъп, че да пусне жена в нечий апартамент без разрешението на собствениците. Щом се случи веднъж, можеше да се случи отново...

Внезапно болката се усили, сякаш звука на адския мозъчен концерт бе увеличен максимално.

- Известно време ще повръщам, - измрънка Трез и се претърколи. – Ще започнем с опаковането веднага щом мине мигрената...

Изобщо не разбра какво отговори Ай Ем и дали изобщо отговори.

По дяволите.

Глава 64

Застанал пред стаята за прегледи в тренировъчния център, Куин държеше ръцете си пъхнати в джобовете на кожените панталони, стискаше здраво зъби и гледаше намръщено. Чакаше, и чакаше...

Според него медицинското ежедневие приличаше много на битките: дълги периоди, в които не правиш нищо, а после изведнъж ти се налага да се бориш на живот и смърт. Напълно достатъчно, за да подпечата сертификата ти за пригодност.

Той погледна към вратата.

- Колко още мислиш, че ще отнеме?

Срещу него Блей кръстосваше нервно крака. Беше се опянал на пода преди около половин час, но нямаше представа за времето, защото двамата бяха засмукани от някаква необяснима времева дупка.

- Вече трябва да приключват, - отговори той.

- Да. Всички тела имат еднакъв брой органи.

След миг Куин се загледа по-внимателно в другия мъж. Под очите на Блей имаше тъмни кръгове, а бузите му бяха хлътнали. Изглеждаше по-блед от обикновено, а лицето му бе някак прекалено светло. Куин се доближи до него, облегна се на стената и остави кубинките си да се плъзнат по пода, докато задника му не се озова на пода до Блей. Блей вдигна поглед и се усмихна леко, а после отново се зазяпа в обувките си.

Куин гледаше как собствената му ръка се протегна и погали бузата на приятеля му. Блей се сепна и погледна към него, а Куин осъзна, че иска да направи много повече, не само сексуално. Искаше му се да придърпа мъжа към скута си и Блей да положи глава върху него. Искаше му се да гали тези силни рамене и да прокара пръсти през късата червена коса. Искаше да накара някой случаен минавач да донесе одеяло, за да сгрее могъщото тяло, изглеждащо толкова отпаднало.

Куин насила отмести погледа си и отпусна ръка. Господи, чувстваше се като в адски капан. Въпреки че не беше окован с вериги. Сведе погледа си и два пъти огледа внимателно китките си и глезените. Да – наистина беше съвсем свободен. Нищо не го задържаше.

Затвори очи и опря глава в стената. Представяше си как докосва Блей – и този път въображението му нямаше нищо общо със секса. Просто искаше да почувства жизненото му тяло под кожата, да усети как потрепват мускулите му, да пипне здравите му кости.

- Мисля, че трябва да идеш при Селена, - каза той на мъжа.

Блей въздъхна, все едно някой седеше върху гърдите му.

- Да, знам.

- Може да отидем заедно, - предложи несъзнателно Куин. И отвори очи точно навреме, за да види как главата на Блей се завъртя рязко. – Или, ако предпочиташ, може да го направиш сам. – Куин изпука кокалчетата си. – Както ти е удобно.

По дяволите. В светлината на историята със Сакстън, това изглеждаше малко прекалено. Храненето, в крайна сметка, се възприемаше като по-интимно и от секса...

- Да, - тихо каза Блей. – Ще го направя.

Сърцето на Куин заби лудо. И отново, не се дължеше на несравнимото му желание да скочи в леглото с мъжа. Той просто искаше да...

„Да споделяме” – според него това бе най-подходящата дума.

Всъщност чувствата му се простираха отвъд споделянето. Той искаше да се грижи за другия мъж.

- Знаеш ли, май така и не ти благодарих, - измърмори Куин. Когато бебешко сините очи на Блей го погледнаха, му се прииска да извърне глава – не можеше да понесе погледите им да се срещнат. Но после си спомни за брат си в болничното легло, и за всички начини, по които хората го бяха ограбили.

Господи, таеше всичко в себе си по много причини и всичките бяха основателни. Но това дали не минаваше границите на арогантността? Този вид сдържаност предполагаше, че има на разположение време да обсъди нещата, когато поиска. Че съществото, заело мислите му, винаги щеше да е наоколо. Че самият той винаги ще е на линия.

- За какво? – попита Блей.

- Задето ни докара у дома. Мен и Лукас. – Той въздъхна дълбоко и издиша бавно. – И за това, че стоиш с мен тук, през цялата нощ. За това, че отиде при Пейн и потърси помощ. Защото ме подкрепяше на бойното поле и по време на обучението. Освен това за всички бири и видео-игри. За чипса и бонбоните M&M. За дрехите, които вземах назаем. За пода, на който спях, когато оставах при теб. Благодаря ти, че ми позволи да прегръщам майка ти и да говоря с баща ти. Благодаря ти... за десетте хиляди мили неща, които си направил за мен.

От нищото си спомни за онази нощ, в която се прибра и видя как баща му дава златния гравирани пръстен на брат му.

- Благодаря ти, че ми се обади през онази нощ, - той продължи дрезгаво.

Блей се ококори.

- Коя нощ?

Куин прочисти гърлото си.

- След като Лукас се трансформира, и баща ми му даде... сещаш се, пръстена. – Поклати леко глава. – Качих се в стаята си и щях да направя... да, щях да направя някоя голяма глупост. Ти ми се обади. И дойде. Спомняш ли си?

- Помня.

- Не за пръв път правеше нещо подобно.

Блей извърна поглед, и Куин вече знаеше къде точно отлетя съзнанието му. Да, през онази вечер почти успя да скочи от перваза.

- Тогавата ти казах, че съжалявам, - натърти Куин. – Но не мисля, че някога ти казах „благодаря”. Така че... благодаря.

Преди да осъзнае какво се случва, той протегна ръка. Изглеждаше подходящо да отбележи момента, точно сега, извън стаята си в Братството, използвана предимно за дивашко чуване, и искаше да запечата момента с тържествено ръкостискане.

- Просто... благодаря ти.

Невероятно. След премеждията с Куин, които изглеждаха като цял един живот, Блей смяташе, че с изненадите е свършено. Че мъжът не може да извади от ръкава си нов трик, който да го остави без думи. Ала грешеше.

Исусе... от всички въображаеми разговори, които бе провел с мъжа, разговори, в които си представяше, че Куин отваря сърцето си, или пък казва нещо „почти подходящо”, никога не бе си и помислял, че той ще изрази благодарността си. Но... точно това имаше нужда да чуе,

макар да не го осъзнаваше.

А и предложената длан разби сърцето му. Особено като се имаше предвид, че брата на мъжа бе на прага на смъртта в стаята срещу тях.

Блей не се ръкува с предложената ръка. Просто се протегна, хвана лицето на Куин и го приближи за целувка.

Трябваше да продължи само за секунда – сякаш техните устни щяха да заместят ръкостискането. Обаче когато се опита да се дръпне, Куин го сграбчи и го задържа на място. Устните им се срещнаха отново... и отново... и още веднъж, главите им се наклониха леко и продължиха да се допират.

- За нищо, - каза дрезгаво Блей. После леко се усмихна. – Но не мога да кажа, че винаги е било удоволствие.

Куин се засмя.

- Да, мога да си представя, панталоните определено не бяха забавни. – После стана сериозен. – Защо, по дяволите, остана?

Блей отвори уста, истината бе на върха на езика му...

- О, мамка му. Ъх... извинете ме, момчета, не исках да ви прекъсвам.

Куин се дръпна толкова бързо, че буквално изтръгна лицето си от дланите на Блей. После скочи на крака и се изправи срещу Ви, който тъкмо излизаше от операционната.

- Няма проблем, нищо не е станало.

Изражението на Ви говореше „Да бе, да”, и Куин изгледа дръзко Вишъс, сякаш го предизвикваше да изкаже мнение, по-различно от неговото. Настъпи неловко мълчание между двамата, а през това време Блей се изправи по-бавно, и откри, че се чувства леко замаян, но не заради нуждата от хранене. „*Няма проблем, нищо не е станало*”. Дяволски сигурно не изпитваше точно това към него. Но за пореден път Куин загърби близостта, отдръпна се, отмести се встрани, издърпа щепсела. Само където в случая нито мястото, нито времето бяха подходящи. А и Ви бе последния, пред когото искаха да се разнежват. Обаче му послужи като напомняне. Стресовите ситуации имаха способността да пречупват за известно време дори и най-твърдите личности. Тъга, шок, засилена тревожност – всички те пращаха защитните механизми на някого по дяволите, и го правеха уязвим и склонен да се изразява по начин, необичаен за него. Все пак необичайното поведение не биваше да се възприема като сигнал за мащабна промяна. Такова поведение не можеше да бъде показателно като религиозното осъзнаване, при което всеки се зарича, че от този ден нататък нещата ще бъдат различни, завинаги.

Куин беше зашеметен от случващото се с брат му. И всички разкрития и прочувствени излияния, излезли от устата му, бяха несъмнено плод на стреса, под който се намираше.

Точка по въпроса.

Тук не се случваше „влюбване”. Не истински. Не и за постоянно. И той трябваше да си го набие в главата.

- ...костите ще се наместват? – питаше Куин.

Блей се концентрира и насочи вниманието си към Ви, който запали цигара и издиша дима настрани от тях.

- Първо трябва да го стабилизират. Селена ще го нахрани отново, а после ще отворим корема му и ще огледаме, за да разберем откъде идва кървенето. След като видим подобрене, ще поработим върху костите.

- Имаме ли някаква представа какво се е случило с него?

- В момента не е много разговорлив.

- Аха. Добре.

- Така че ни трябва съгласието ти. Той не е способен да разбере какви са рисковите и какви са ползите.

Куин прокара ръка през косата си.

- Да. Разбира се. Правете каквото трябва.

Ви издиша отново и аромата на турски тютюн изпълни въздуха, напомняйки на Блей точно колко часове, минути и секунди бяха изминали, откакто той самия бе запалил за последно.

- Аз, Джейн, Мани и Елена сме на разположение. Няма да позволим да му се случи нещо, разбра ли. – Стисна Куин за рамото. – Ще оцелее. Или поне четиримата ще умрем в опити да оживее.

Куин измърмори някакви благодарности накрая.

И тогава Ви изгледа Блей. После погледна Куин. Окашля се. Мда, братът навързваше всичко в главата си. Върхът.

- Момчета, просто се навъртайте наоколо. Ще изляза с нова информация веднага, щом разбере нещо. Така че. Да.

Братът вдигна високо веждите си, татуировките на челото му се изкривиха и той изгърси пепелта от цигарата си върху кубинките.

- Скоро ще дойда при вас, - каза той и се шмугна в стаята.

Веднага щом брата се оттегли, Куин закрачи напред-назад, очите му приковани в циментовия под, с ръце на хълбоците, а оръжията, които бе забравил да свали, улавяха флуоресцентната светлина и проблясваха.

- Ще отида да изпуша една цигара, - каза Блей. – Връщам се веднага.

- Може да пушиш и тук, - прекъсна го Куин. – Вратите имат уплътнение.

- Имам нужда от малко свеж въздух. Няма да се бавя.

- Добре.

Блей закрачи бързо към вратата в другия край на коридора, водеща към гаража до паркинга.

Когато стигна вратата, я блъсна навън и вдиша дълбоко.

Свеж въздух, друг път. Усети само мириса на сух бетон и земя. Поне беше по-хладно.

Мамка му. Остави цигарите си в проклетото яке. На пода. Пред операционната.

Псувайки, закрачи наоколо и изпита желание да удари нещо, ала не искаше да обяснява на другите как точно е счупил кокалчетата си. И, господи, погледа на Ви бе повече от красноречив.

Пъхна ръце в джобовете на кожените си панталони и се намръщи, когато дясната му ръка напипа нещо. Запалката на Сакстън. Онази, която му бе дал за рождения му ден. Извади я и я запремята в ръката си, спомняйки си всичко, казано в коридора.

Имаше време, в което щеше да вземе думите и да ги сложи на пиедестал в главата си и сърцето си, и щеше да им отреди почетно място, което да подсигури, че безценните слова щяха да останат с него до края на дните му.

Бяха минали толкова много години, през които подобни моменти като в хижата или като на студения, твърд под, щяха да са достатъчни, за да заличат конфликтите им, и препирните, и болката, и да оставят след себе си само чистота, и той щеше да се чувства като девица в ръцете на Куин.

Чисто начало.

И всичко да е забравено, а не само простено.

Вече не можеше и дума да става.

Господи, сигурно бе твърде млад, за да се чувства толкова стар, но живота бе свързан по-скоро с опита, отколкото с изминалите календарни дни. А застанал тук, съвсем сам, той определено се чувстваше старец: беше напълно, тотално, абсолютно лишен от оптимизъм и розова наивност, присъщи на по-младите личности.

Беше в онзи етап от живота, в който не вярваше, че чудесата съществуват. По-скоро ги намираще за необичайни.

Слава богу, че Ви се беше появил точно в този момент. Иначе трите малки думи щяха да се изплъзнат от устата му. И несъмнено щяха да го обрекат на нечовешки мъки.

Не беше нито времето, нито мястото за подобни признания.

Завинаги.

Глава 65

Докато Ай Ем крачеше наред апартамента, държеше оръжието си в себе си – макар че беше доста нетипично да има втори рунд с някаква си гола уличница, която се навираше в скъпия им дом с брат му.

По дяволите, искаше малко червен дим. Само за да отпусне малко.

Защото точно сега? Беше на ръба на насилието.

Добрите новини бяха, предположи той, че всъщност нямаше цел и това сполучливо го спираше: мигрената здравата съсипваше брат му. И горката използвана максимално жена, която беше изнесена от четирима души оттук? Вече беше измъчвана прекалено много, че дори не можеше да се опише. Сега охраната беше идеален кандидат, но копелето беше потеглило преди час и Ай Ем нямаше да остави Трез в това уязвимо състояние, само за да може да даде урок на някакъв слабоумник...

Някъде в далечината чу някакъв шепот в канализационните тръби.

Беше пусната водата в банята на Трез. Отново.

После последваха и измърморените псувни и изскърцването на леглото, когато Трез отново се настани в него.

Горкият. Копеле.

Ай Ем се приближи до огромните прозорци, които гледаха към реката, и се загледа във водата от противоположната страна на Колдуел. Сложи ръце на кръста си, помисли за местата, на които можеха да се преместят. Кратък списък. Дявол да го вземе, едно от главните предимства на Комодор бе сигурността; дори не си даваха труд да включат алармата.

Което бе грешка.

Имаха нужда от безопасно място. Сигурно. Непревземаемо.

Особено ако брат му продължаваше с това чуване за една нощ, а Ай Ем продължаваше да извършва тези „дипломатически“ прегазвания с колата.

Ай Ем отново започна да крачи наоколо. Беше невъзможно да пренебрегне факта, че брат му се влошаваше. Това нещо със секса ставаше от години и сякаш от цяла вечност Ай Ем просто го дължеше на здравословната нужда на мъжа да го прави.

Нещо, което често беше мислил, че на него самия му липсва.

Все пак брат му чукаше достатъчно женски и за двама им.

През последните месеци обаче бе станало ясно, че се случва нещо като пристрастяване в тази работа и това беше дори преди висшият жрец да започне да се появява. И сега, когато нещата изглеждат достигаха връхната си точка с Анс Лай? Машинациите на Съ-Хийб просто щяха да окажат още натиск върху брат му и това щеше да го накара още повече да отреагира. По дяволите. Ай Ем имаше чувството, че стои пред влак, който ускоряваше още повече с приближаването и на идващата кола... и видя касапницата, която щеше да бъде резултат от това.

Тази метафора беше и подходяща, когато ставаше дума за това, че се чувстваше безпомощен, че не можеше да спре нито едно от двете: нито беше зад волана на колата, нито на мястото на машиниста. Всичко, което можеше да направи, бе да стои и да гледа.

Или по-скоро да крещи отстрани на пътя.

Къде, по дяволите, можеха да отидат...

Като се намръщи, той вдигна поглед от гледката, нагоре към плесенясалия таван. След миг извади мобилния си телефон и се обади.

Когато затвори, се качи горе до стаята на брат си. Отвори вратата с изскърцване, каза в дълбоката мрачна тишина:

- Излизам за малко. Няма да се бавя.

Стенанието на Трез можеше да означава всичко, от „Хубаво“ до „О, Боже, не толкова силно“, до „Забавлявай се, аз ще я възседна и поклатя още малко“.

Ай Ем закрачи бързо. Излезе от апартамента. Към асансьора. Вътре натисна бутона с буквата „П“ за „Партер“.

Когато вратите се плъзнаха и отвориха, имаше два избора: единият вариант го отвеждаше към дома на брата Вишъс. Другият – към този на неговия стар приятел.

Тръгна надолу и позвъни на звънеца на Ривендж.

Когато симпатът отвори, Рив изглеждаше както винаги: с типичната си прическа, обръснат отстрани и с коса само по средата от челото до задната част на врата, с пурпурни очи, наметнат с кожа от норки. Опасен. Малко зъл.

- Ей, мой човек, как си? – каза мъжът, когато се прегърнаха и потупаха един друг по раменете. – Влизай.

Когато Ай Ем влизаше за пръв път от година и нещо в личното място на Преподобния, откри, че нищо не се е променило и поради някаква причина, това го накара да си откъдне. Ривендж отиде до кожения диван и седна, подпря бастуна си изправен до него и кръстоса крака.

- От какво имаш нужда?

Докато Ай Ем се опитваше да подбере точните думи, Рив изпсува тихо.

- Човече, знам, че това не беше случайно обаждане,... но не очаквах в главата ти да е шибана каша.

А, да, изборът на гълтача на грехове означаваше, че нямаше как да скрие каквото и да било от мъжа.

Все пак беше трудно да говори за всичко това.

- Не съм сигурен дали си наясно какво се случва с Трез?

Рив се намръщи, тъмните му вежди се сключиха здраво, виолетовият му поглед се напрегна.

- Мислех, че Желязната Маска върши добра работа. Да не сте в беда? Имам много пари, ако ви трябват...

- Работата е супер. Имаме повече пари, отколкото можем да похарчим. Проблемът е с извънработните дейности на брат ми.

- Захванал се е с наркотици, нали, - каза Рив мрачно.

- С жени.

Рив се засмя и след това махна усмивката си като с рязко движение на ръката, в която държеше кинжала си.

- О, ако това е всичко...

- Той е изцяло извън контрол – една от тях се появи от нищото в леглото му тази вечер.

Прибрахме се вкъщи и ето я там.

Рив отново се намръщи.

- В апартамента ви? Как, по дяволите, е влязла?

- Предполагам с някаква охрана, - Ай Ем закрачи наоколо в модерно обзаведената стая, едва забелязващ, че от височината му гледката беше доста по-добра. – Трез чука каквото се движи от години, но напоследък е станал толкова безразсъден – не изтрива спомените им, чука ги повече от веднъж, не се притеснява за последиците.

- Какво, по дяволите, му става?

Ай Ем се обърна към нечистокръвния, който бе най-близкото нещо, което имаше до семейство, като изключи собствената си плът и кръв. Като се замисли му имаше доверие повече отколкото на деветдесет и девет процента от собствения си род.

- Трез е оженен.

Дълга тишина.

- Моля?

Ай Ем кимна.

- Бракосъчетан е.

Рив скочи от дивана.

- От кога?

- Откакто е роден.

- Оооо, - изсвири Рив леко. – Значи е от онези неща на Съ-Хийб.

- Обещан е на първата дъщеря на кралицата.

Рив замълча за момент. После поклати глава.

- Това го прави бъдещ крал, нали...

- Точно така. Макар че сме матриархално общество, това има значение.

- Само ни гледай, - промърмори мъжът. – Той, аз и Рот. Светата троица.

- Е, за Съ-Хийб е различно, разбира се, кралицата е тази, която диктува всичко.

- И какво прави той още навън, с нас, Непознаваемите?

- Не иска да има нищо общо със Съ-Хийб.

- Има ли избор?

- Не, - Ай Ем погледна към бара в ъгъла. – Нещо против да изпия едно?

- Шегувах ли се? Щях да се натряскам здраво на твое място.

Ай Ем се зачуди, обмисли избора си и накрая избра стъклена бутилка, около чието гърло имаше етикет с надпис „бърбън“.

Сипа си без лед и като отпи от ръба на кристалната чаша, вкуси от горенето по езика си.

- Супер.

- Колекцията „Паркърс херитадж“, ограничена партида. Най-доброто.

- Не мислех, че си голям алкохолен разбирач.

- Това не е извинение, трябва да знаеш какво сервираш на гостите си.

- Аа.

- Е, какъв е планът?

Ай Ем наклони глава назад, изпразни чашата в устата си и преглътна с усилие.

- Имаме нужда от безопасно място, където да останем. И не само заради това нещо с жените.

Висшият жрец ни посети миналата седмица – и като се има предвид, че сме извън границите, това означава, че наистина са сериозни за завръщането у дома. Търсят го... и ако го намерят? Боя се, че той ще убие представителите на Съ-Хийб. И тогава наистина ще имаме проблем.

- Мислиш, че ще стигне толкова далеч?

- Да, - Ай Ем си сипа отново. – Няма да се върне там и трябва да измисля как да разреша този конфликт преди да се случи нещо фатално.

- Искате ли да се нанесете в къщата ми на север?

Ай Ем се спря с второто си питие.

- Не, - той вдигна поглед. – Искам да се преместим в имението на Братството.

Докато Рив кълнеше изпод нос, Ай Ем си наля трето.

- Това е най-безопасното място за нас.

Кор бе покрит в лесърска кръв и пот, докато се връщаше при новия си лъжец. Бойците му все още бяха в центъра на града, в схватка с врага, но той трябваше да се отдели и да потърси подслон.

Дявол да я вземе тази рана на ръката му.

Къщата, която Троу им беше намерил, се намираше в скромен квартал, пълен със скромни къщички с двуместни гаражи и люлки в дворовете. Сред предимствата му беше, че се намираше на края на задънена улица, от едната страна имаше празна сграда, а от другата – шивашки цех.

Бяха го наели за три месеца, с вариант да го закупят.

След като се дематериализира през покритите с тежки завеси прозорци на дневната, той мислено се подигра на големия мек диван, който беше Г-образен, на пухените му възглавнички като ролца, а самият цвят - приличен на говеждо задушено.

Въпреки че оценяваше свършената работа, фактът, че мястото вече беше „завършено“ го дразнеше. Обаче все пак го беше страх, че е сам тук: през последните няколко дни често заварваше някой и друг от войниците си да се излежава на това подобно на чудовище нещо, с глави, облепени назад и крака, изтеглени за удобство.

Какво следваше? Да им подхвърли одеяла?

Като се качи нагоре по тясното стълбище, осъзна, че му липсваше съдбовния мрак на замъка, който все още притежаваха в Древната страна. Жадуваше за тежестта на камъка, който ги заобикаляше, за непревземаемостта, която я имаше, благодарение на рова и високите стени. Тъгуваше и по забавленията, които си правеха като плашеха местните, даваха физическа форма на разни митове и легенди.

Добри времена, както казваха тук, в Новия Свят.

На втория етаж направо отказа да погледне в спалните. Розовото в една от стаите изгаряше очите му, а морско синьозеленото в другата бе също толкова атакуващо сетивата му. И нямаше никаква утеха или надежда, докато вървеше към най-голямата спалня. Тапети с

флорални мотиви навсякъде. Дори по леглото, прозорците и навсякъде по креслото в ъгъла. Поне кубинките му оставяха здрави следи по дебелия килим, дълбоки стъпки, които изглеждаха като рани по килима, по пътя му към банята.

За Бога, дори не беше сигурен как се нарича този цвят тук.

Малинов?

Побиха го тръпки, искаше да не светка лампата над мивката, ала завесите с рози бяха спуснати, осветлението от уличните лампи навън едва-едва си проправяше път, а той имаше нужда да вижда какво прави...

О, мили Боже.

Беше забравил за слабата светлина на свещниците.

Разбира се, при всякакви други обстоятелства, бляскавите червени светлилки биха предположили нещо от сексуален характер. Но не и тук, в земята на прекаленото розово.

Ето, дори имаше малко подобни на бонбони светещи неща по стените.

Почти се задави от толкова естроген.

В изблик на самозащитен инстинкт той изтръгна двете светлилки от местата им и ги остави под мивката. Блясъкът беше дразнещ за ретините, но това беше разликата в просто псуване и чупене на ръце, така да се каже: винаги би избрал по-възпитаното.

Първо свали косата, остави я между двете мивки. След това махна и ножницата ѝ, после свали палтото си, кинжалите и оръжията от тялото си. Тениската, която носеше отдолу, беше потна от дългите нощни битки, но ако се изпереше хубаво, щеше отново да се ползва.

Дрехите все пак не бяха нищо повече от неща, които вампирите получаваха след раждане.

Не бяха за лично разкрасяване, поне не според него.

Като се обърна към огледалото, той замърмори при вида си.

Убиецът, с когото се беше дуелирал, се бе оказал ужасно добър с ножа, вероятно заради живота си на улиците преди това, и какво нещо беше да се биеш с някого с добри умения.

Беше го победил, разбира се, но битката беше сериозна.

За съжаление обаче се беше сдобил с прекрасен сувенир след този сблъсък: разкъсването минаваше през предната част на бицепса му и после встрани чак до рамото му. Доста гадно. Но беше получавал и по-лошо.

И съответно знаеше как да се погрижи за себе си. Върху рафтовете бяха подредени няколко различни неща, от които той и бойците му имаха нужда от време на време: шишенце дезинфектант, запалка, няколко игли за шиене, макара здрав черен конец.

Кор се намръщи като свали тениската си и късия ръкав, който бе срязан и залепнал за раната, я разтвори още. Стисна зъби и остана на място, болката го проряза така, че чак стомахът му се сви на топка.

Дишайки тежко, той зачака докато болката утихне, след това грабна дезинфектанта. Избута бялата му капачка, приведе се над мивката, приготви се и...

Звукът се появи от стиснатите му зъби – отчасти ръмжене, отчасти стон. Докато зрението му действаше на моменти, той затвори очи и опря бедро в основата на умивалника.

Издиша тежко, синусите му бяха като прогорени от миризмата, но все още нямаше да затваря шишенцето: сръчността му все още беше безупречна.

Разходи се малко, за да разсее мислите си, след което се върна в спалнята и остави тялото си да си отпочине. Тъй като болката не го отпускаше, сякаш куче го беше захапало за ръката и се опитваше да го изяде жив, той започна да псува.

И накрая слезе долу. Където беше алкохолът.

Тъй като не беше от тези, които пиеха, той проучи брезентовата торба с бутилки, която Зайфър беше донесъл в склада. Боецът обичаше да си пийва от време на време и макар че Кор не одобряваше, знаеше, че беше необходимо да се правят определени позволени, когато опираше до агресивни и неспокойни бойци.

И в нощ като тази се почувства благодарен за това.

Уиски? Джин? Водка?

Какво значение имаше.

Изкара нещо случайно, отвъртя капачката и наклони глава назад. Отвори уста и наля в гърлото си каквото и да беше това, преглътна, въпреки факта, че отвътре му гореше сякаш се беше подпалил. Кор продължи да пие и докато се качваше нагоре. После продължи, докато крачеше наоколо и после зачака да се появи ефектът.

Дори още повече пи.

Не беше сигурен колко време е нужно, но в крайна сметка се върна в светлата баня, отмота два метра от дебелия конец за шиене и го прокара през ухото на иглата. Изправи се пред голямото правоъгълно огледало над мивките и беше благодарен, че острието на лесъра беше поразило лявата му ръка. Това означаваше, че като десничар ще може да се справи с това и сам. Ако беше обаче друго? Щеше да му се наложи да търси помощ.

Пиячката му помогна доста. Едва трепна, когато проби собствената си кожа и направи възел като си помогна със зъби.

Разбира се, алкохолът беше интересна течност, помисли си той, докато започваше да прави шевовете. Сковаността, която го обзе, го накара да се чувства сякаш беше в топла вода, тялото му се отпускаше, болката все още се усещаше, но степента на агонията беше доста пониска.

Бавно. Прецизно. Равно.

Когато стигна до рамото си, направи възел; след това измъкна иглата от края, остави всичко, където го беше намерил и пусна душа.

Свали кожените си панталони, свали с ритници кубинките си и пристъпи под струята. В този миг стонът беше от облекчение: докато топлата вода обвиваше болящите го рамене, напрегнатия му гръб и стегнатите мускули на бедрата му, усещането на удобно спокойствие беше почти всепоглъщащо, каквато беше и болката преди това.

И един-единствен път той си позволи да се отдаде на това. Вероятно защото беше пиян. Като се облегна на стената, водата го удряше право в лицето, но по нежен начин – като дъжд, преди да се стече надолу по предната част на тялото му, през гърдите и твърдия му корем, по бедрата и пениса му...

От нищото изникна образа на Избраницата му, легнала върху него, очите ѝ блестяха в зелено на лунната светлина, дървото над тях изглеждаше като навес.

Тя го хранеше, слабата ѝ бледа китка беше на устните му, гърлото му поглъщаше ритмично кръвта. Насред мъглата, породена от алкохола, у него се надигна нуждата от секс, сякаш изригна в таза му.

Получи ерекция.

Отвори очи – не че беше осъзнал, че ги е затворил, и погледна надолу. Ярката светлина над умивалниците бе приглушена от непрозрачните завеси, които пречеха на водата да намокри навсякъде в банята, но имаше достатъчно, че да се вижда.

Искаше му се да е напълно тъмно... тъй като не се радваше, че е получил ерекция, членът му беше някак застанал напред гордо от тялото му.

Не можеше да проумее какво си мислеше той: ако влеченията по курви трябваше да бъдат допълнително заплатени, за да угодят на импулсите му, беше затруднен да си представи как прекрасната Избраница просто стене от другата страна...

Внезапно това го депресира, особено след като пулсирането между краката му се засили. Честно казано тялото му беше толкова тъжно нещо, толкова жалко в цялото си това желание – оставаше в неведение, че е нежелано от никого.

Или по-точно от онази, която желаше.

Обърна се, извърна глава назад и притисна длани в косата си. Време беше да спре да мисли и да се оправи. Сапунът в сапунерката, която беше прикрепена към плочките, свърши работата си, пъргаво се задвижи по кожата и косата му...

И все още му беше станал, когато дойде време да излезе от банята.

Студеният въздух щеше да се погрижи за това.

Пристъпи на постелчицата в банята, която също беше в онзи отвратителен розово-червен цвят, избърса се с хавлията.

Все още имаше ерекция.

Погледна към дрехите си, не му се искаше да ги облече. Груби. Изпокъсани. Мръсни. Може би цялата тази женска среда го беше заразила.

Накрая Кор се озова в голямото легло, легнал гол по гръб.

Все още с ерекция.

Погледна бързо към часовника на масичката отстрани на леглото и знаеше, че няма много време преди къщата да се напълни с бойците му.

Това щеше да се наложи да бъде бързо.

Пъхна длан отдолу под завивките в долната част на тялото си, хвана го...

Очите на Кор се затвориха и той простена, тялото му се извиваше от топлината и нуждата, която пробягваше по долната част на тялото му. Възглавницата се озова пред лицето му – логично, тъй като се беше извъртял, предположи той, и беше започнал да тласка нагоре-надолу.

Страхотно. Особено отгоре, където главичката му жадуваше за внимание и го получаваше при всеки тласък. По-бързо. По-силно.

И през цялото време виждаше своята Избраница.

Всъщност образът ѝ направи повече за самия него, отколкото за долната му част. И докато усещанията ставаха по-силни, той осъзна за пръв път защо войните му го правеха толкова често. Толкова хубаво. Толкова много, много хубаво...

О, неговата жена бе красива. До степен, в която – въпреки това, което сам си правеше, не беше разсеян от нейния образ. Вместо това ставаше болезнено по-ясна, като се започне от светлата ѝ коса, стигне се до червените ѝ устни, тънкия ѝ врат – през цялото време това дълго, елегантно тяло беше едновременно покрито и открито от обикновената бяла роба, която носеше.

Какво ли беше да бъдеш желан от такова създание? Да си в свещените ѝ прегръдки като нейн скъп мъж...

Точно в този момент реалността за нейната бременност го приземи обратно. Ала поне беше прекалено късно. Дори след като сърцето му се успокои и гърдите му започнаха да го болят от знанието, че беше приела друг, тялото му продължаваше действията си, краят беше нескончаем като...

Оргазмът, който премина през него, го накара да изкрещи – и слава на съдбата, че имаше

възглавницата, която да омекоти това: точно в този момент долу чу как първите от войните му влизаха в къщата, ударите от кубинки по пода не можеха да се сгрешат, би ги познал навсякъде.

Последиците от свършването му бяха злощастни на прекалено много степени. Беше се обърнал на раненото си рамо; беше свършил върху цялата си ръка, както и върху чаршафите; а образът на красотата беше изчезнал от главата му, жестоката реалност бе всичко, което му бе останало.

Болката вътре в него беше сурова, като прясна рана.

Но поне никой нямаше да разбере за нея така или иначе.

Все пак той беше преди всичко войник.

Глава 66

- Да, разбира се, че можеш да го видиш. Много е изморен, но е в съзнание.

Докато доктор Джейн се усмихваше на Куин, той повдигна кожените си панталони и загази впитата тениска. Малко заглади косата си, обаче опита да задържи ръцете си отстрани, въпреки че дланите го сърбяха да се занимават с нещо.

- И той ще се оправи?

Докторката кимна, докато отвързваше хирургическата маска, която имаше пред себе си.

- Премахнахме вампирския му еквивалент на човешкия далак и спряхме вътрешното кървене.

Освен това го прегледахме обстойно. Най-близкото, до което успяхме да достигнем, е, че е в някакво състояние на нещо като кома, кръвта на Омега някак го задържа в това състояние, въпреки травмите. Ако е бил оставен, съм почти сигурна, че е щял да умре.

Проклятие, което да докара чудо, помисли си Куин.

- И не е заразен?

Джейн сви рамене.

- Кръвта му е червена и никой не усеща нещо от Омега у него – просто е било случай на опасна близост.

- Добре. Добре, - Куин погледна към вратата. – Хубаво.

Време е да влезеш, каза на себе си. Хайде...

Очите му срещнаха тези на Блей. По време на четиричасовата операция, мъжът беше крачил напред-назад в коридора, с почивки на паркинга за цигари. Все пак винаги се връщаше обаче.

Боже, изглеждаше толкова мрачен.

Изглеждаше така откакто Ви беше дошъл и ги беше намерил... да.

Боже, какви времена бяха.

- Ще вляза, - каза той.

Всъщност не влезе в болничната стая преди Блей да кимне.

Като бутна вратата, първото, което усети, бе миризмата на антисептик, която свързваше със следвоенните травми. След това звукът от проскърцащото легло на колелца в центъра на стаята и звукът от писането на компютър на Елена.

- Ще ви оставя насаме, - каза тя с мил глас, докато се изправяше.

- Благодаря – отвърна тихо той.

След като вратата се затвори зад нея, Куин отново натика тениската си, макар че нямаше нужда.

- Лукас?

Очаквайки отговора на брат си, той се огледа наоколо. Остатъците от операцията – кървавите тампони, използваните инструменти, интубиращите предмети, всичко беше изчезнало – само това застинало тяло изпод белите чаршафи, както и банката кръв, която сякаш показваше часовете, които минаваха.

- Лукас?

Куин се приближи и се загледа надолу. Човече, обикновено нямаше проблеми с кръвното налягане, но когато погледна изпитото лице на брат си, нещата наоколо се завъртяха, усети замайване, от което осъзна колко висок беше всъщност – и от колко високо щеше да падне.

Очите на Лукас се отвориха.

Сиви. И двете бяха сиви преди, бяха такива и сега.

Куин се протегна зад себе си и придърпа малък стол. Докато сядаше, не знаеше какво да прави с ръцете си, с тези ръце... с гласа си. Не беше очаквал отново да види някого от семейството си. И то това беше преди нападенията, когато го бяха изгонили.

- Как си? – какъв тъп въпрос беше това.

- Той ме ... остави...

Куин се приведе по-близо, но дявол да го вземе, този слаб пресипнал глас не можеше по-силно.

- Какво?

- Остави ме... жив...

- Кой?

- ... заради теб.

- За кого говориш? – трудно беше да си представи, че Омега имаше вендата срещу...

- Леш...

Когато чу името, горната устна на Куин инстинктивно се вдигна и оголи зъбите му. Шибаният им братовчед, който се бе оказал, че изобщо не им е роднина, а по-скоро преселен син на Омега. Като дете кучият му син си беше абсолютен фукльо. Като претранс в учебната програма беше направил живота на Джон Матю истински ад. А след преобразяването?

Истинският му баща го бе приветствал обратно в обятията си и резултатът беше още разруха.

Леш бе повел нападенията. След като с векове Обществото на лесърите беше ловувало и се бе борило за територия с вампирите, копелето беше научило къде точно да прати убийците – и тъй като беше осиновен от семейство на аристократи, беше засегнал висшата класа.

Но очевидно татенцето и златното момче се бяха провалили. По дяволите, идеята Леш да измъчва брат му? Прииска му се просто да го убива отново и отново.

Докато Лукас стенеше и си поемаше дълбоко въздух, Куин вдигна ръка... и го потупа по рамото или нещо такова. Ала не продължи.

- Слушай, не е нужно да говориш.

Тези пронизващи сиви очи се склупчиха с неговите.

- Остави ме жив... заради това,... което ти сторих...

Легнал на леглото, в очите му се заформиха сълзи и се застекоха, емоциите на брат му се разпиляха по бузите му, разкаянието се смеси с несъмнено физическа болка, както и с лекарствата за нея.

Куин трудно би помислил, че мъжа на леглото би показал нещо подобно при нормални обстоятелства. Не бяха възпитани по този начин. Етикетът преди емоциите.

Винаги.

- Бранителите на честта... - Лукас започне да плаче искрено. – Куин... толкова съжалявам... съжалявам...

Не трябва да го убиваме!

Куин мигна и се върна отново към пребиването му на онзи път, мъжете в черните наметала го обграждаха и го налагаха, докато се опитваше да опази главата и слабините си. И после вървеше напред към портите на Съдбата, за да срещне дъщеря си.

Беше странно как нещата бяха като кръговрат. И как някои лоши неща всъщност водят до хубави.

Сега Куин наистина докосна брат си, постави ръката, в която държеше кинжала, на това слабо рамо.

- Шшт... всичко е наред. Ние сме наред, всичко е наред...

Не беше сигурен дали това е истина, но какво друго да каже, след като той се срина така?

- Искаше... да ме преобрази... - Лукас си пое дълбоко въздух. – Върна ме... обратно.

Събудих се в гората – неговите хора ме пребиха... правиха ми неща... слагаха ме в онази... кръв. Чаках да се върнат, но така и не стана.

- Тук си в безопасност, - само това успя да измисли вместо „Няма нужда да се тревожиш за нищо, никой няма да се докопа до теб“.

- Къде... съм...

- В тренировъчния център на Братството.

Очите му се разшириха.

- Наистина?

- Да.

- Разбира се... - изражението на Лукас се промени, тези някога красиви черти на лицето му се смръщиха още повече. – Ами мамен? Татко? Соланж?

Куин просто поклати глава.

И в отговор на това внезапна сила се зароди в онзи крехък глас.

- Сигурен ли си, че са мъртви? Убеден ли си?

Сякаш не им беше желал това, което той бе преживял.

- Да, сигурни сме.

Лукас въздъхна и затвори очи.

По дяволите. Куин се почувства малко гадно за лъжата, но въпреки че машините до леглото казваха, че брат му е стабилизирани, ако мъжът се провалеше, не искаше да прати Лукас в гроба с мисли за това, че никой не може да е сигурен колко още бяха отвлечени или кога след това, което му бяха причинили.

В тишината Куин погледна надолу към ръката на брат си. Пръстенът-печат беше останал – може би защото кокалчето над него бе така подуто, че би се наложило да го отрежат, за да го свалят.

Кръстът, който беше издълбан върху златното лице, имаше свещените символи, с които само семействата на Основателите можеха да бележат родовете си. И да, ехаа, беше напълно откачено – и отвратително неприемливо – да искаш това проклето нещо. След всичко, което се беше случило, би помислил, че той би се отвратил.

И все пак, може би беше някакъв рефлекс, ехо от всички онези години на надежда въпреки

всичко, че самият той ще получи един такъв.

- Куин...

- Да?

- Съжалявам...

Куин поклати глава, въпреки че очите на Лукас бяха затворени.

- Не се тревожи за нищо. В безопасност си. Върна се. Всичко ще бъде наред.

Гърдите на брат му се надигнаха и спаднаха отново, сякаш беше облекчен, и Куин потри лице, но не се почувства добре от тези неща. Нито от състоянието на брат си, нито от завръщането му.

Не че искаше да е мъртъв. Измъчван. Замразен завинаги.

Но беше затворил вратата към всички неща, касаещи семейството. Беше ги заключил в килера на мислите си. Беше ги затворил завинаги, никога да не ги поглежда отново.

Какво обаче можеше да направи?

Животът се беше специализирал в подобни завъртания на триста и шестдесет градуса.

Лошото беше, че някак неизбежно приключваха така, че той да е в безизходица.

Когато Блей чу до себе си тихо изсвирване, той подскочи.

- О, здрасти, Джон.

Джон Матю помахаше с ръка.

- *Как е всичко?*

Докато Блей свиваше рамене, си помисли, че може би ще е добра идея да стане от пода отново. Задникът му беше изтръпнал, което означаваше, че е време за още една обиколка.

Изсумтя, докато се изправяше, после се протегна.

- Предполагам е добре. Лукас беше буден след операцията, така че сега Куин е вътре.

Докато Блей обикаляше в кръг, Джон се подпря на стената. Беше със спортен екип, косата му все още бе мокра, а по врата му се виждаше следа от ухапване.

Блей извърна поглед. Отвори уста, за да каже нещо. И желанието му за разговор изчезна.

С периферното си зрение видя как Джон попита:

- *Е, как са нещата със Сакстън?*

- А, добре. Той е добре – на малка почивка.

- *Работеше доста здраво.*

- Да, така е, - надяваше се, че с това темата ще приключи, беше му странно да пази нещо в тайна от Джон. След Куин, той му беше най-близкият приятел – макар че и те се бяха отдалечили през последната година. – Но скоро ще се върне.

- *Сигурно ти липсва.* - Джон погледна настрана, сякаш знаеше, че насилва нещата.

Имаше смисъл. Блей винаги беше приключвал разговори за всичките си връзки, беше прехвърлял нещата на други теми.

- Да.

- *А Куин как се справя? Не искам да досаждам, но...*

Блей просто отново сви рамене.

- Вътре е от известно време. Мисля, че това е добър знак.

- *И Лукас ще оживее?*

- Времето ще покаже, но поне са го закърпили, - Блей извади кутията Дънхил и запали, издишвайки бавно. Когато настъпи просто странна тишина, той каза: - Слушай, извинявай,

ако се държа странно.

Истината беше, че тази следа от ухапване му напомняше какво щеше да се наложи да му се случи и наистина нямаше нужда от това.

Гласът на Куин нахлу в главата му: *Можем да бъдем заедно.*

На какво, по дяволите, се беше съгласил?

- *Напрегнат си*, - изписа Джон, докато той зяпаше вратата.

- Всички сме напрегнати. Всичко е... напрегващо.

Блей се намръщи, усетил настроението на другия мъж.

- Ей, добре ли си?

След миг Джон започна:

- *Случи ми се нещо много странно снощи. Рот ме повика в кабинета си и ми каза, че Куин вече не е мой аструкс нотрум. Имам предвид, това е добре, наред е – всъщност доста неща се улесняват. Но Куин никога нищо не ми е казвал и не знам дали не трябва да му кажа нещо? Също така не знаех, че това е възможно. Имам предвид, когато всичко започна, нещата бяха доста окончателни, нали разбираш? Просто се е отказал? Дали не е заради нещо с Лейла? Мислех, че няма да се обвържат.*

Блей издиша с псувня, димът се изви над главата му.

- Нямам представа.

По дяволите, това нещо с обвързването трябваше да му хрумне и може би затова Куин се беше изгубил някъде, когато Ви се беше появил.

Дали сега Куин и Лейла щяха да се съберат, след като детето им беше добре...

Вратата се отвори широко и Куин излезе, изглеждаше сякаш го бяха ритали в главата.

- О, здрасти, Джон, какво става.

Докато двамата се потупваха, Куин извърна поглед, но продължи здрависването с Джон.

И после с Куин останаха сами след като Джон си тръгна малко по-късно.

- Добре ли си? – попита Куин.

Очевидно въпросът на годината, нали.

- Всъщност аз трябва да те попитам това. Как е Лукас? – Блей дръпна за последно и забучи цигарата си в подметката на кубинката си.

Преди Куин да успее да отговори, Селена излезе от офиса си сякаш беше привикана от главната къща. Избраницата закрачи грациозно към тях, но с ясна цел, традиционната ѝ бяла роба се вееше около краката ѝ.

- Поздрави, господа, - каза тя, когато стигна до тях. – Доктор Джейн каза, че съм нужна?

Докато Блей издишаше, се почувства сякаш сам се удря. Това бе последното, което той...

- Да, от двама ни, - отвърна Куин.

Блей затвори очи, когато го заля внезапно вълнение. Идеята да гледа как Куин се храни беше като наркотик в кръвта му, отпускаше го и заплашваше да го доведе до ерекция. Но всъщност не беше...

- Надолу по коридора би било чудесно, - промърмори Куин.

Е, беше по-добре от спалня. Нали? По-професионално, а?

А и той имаше нужда от храненето, както и Куин – без съмнение след всичката драма.

Блей изстреля фаса си в кошчето за боклук и си размърда задника, след като Куин поведе.

Докато вървеше, не гледаше движенията на Избраницата. Не, съвсем не. Очите му бяха прилепени върху Куин, тези рамене, бедрата му... този задник...

Добре, това щеше да приключи. Точно сега.

Просто трябваше да се вземе в ръце, да се нахрани и да си намери извинение, за да офейка. Може би този план всъщност щеше да проработи?

Минаха през коридора. Разговор. Любезни усмивки, макар че не знаеше какво го питаха и какво отговаряше.

А, една от болничните стаи, осъзна той. Това беше наистина хубаво – клинична обстановка. Просто да ухапе вената и да дава натам, без да е нужно една биологична нужда да доведе до друга...

- Моля? – каза Избраницата, като го гледаше с открито лице.

Чудесно. Беше си отворил устата прекалено много, ала не можеше да каже колко бе споделил вече.

- Съжалявам, - каза той тихо. – Просто съм дяволски гладен.

- В такъв случай искате ли да бъдете първи? – попита Селена.

- Да, иска, - отвърна Куин, докато се облягаше на вратата.

Е, ето на, помисли си Блей. Всичко се уреждаше. Когато Куин започнеше? Е, той щеше да си тръгне.

Пристъпи напред и се зачуди как точно щеше да протече това, но Селена отговори на това като придърпа един стол и седна на болничното легло. Дадено – Блей се покачи на матрака, тежестта му размести възглавниците под нежно положената глава, пружините изскърцаха. И после умът му изключи, което беше облекчаващо. Докато Селена протягаше ръка и запретваше белия си ръкав, гладът излезе на преден план, остриите му зъби се проточиха от горната му челюст, дъхът му се учести.

- Моля, хранете се колкото желаете, - каза тя спокойно.

- Благодаря ти за този дар, Избранице, - отговори й той с нисък глас.

Приведе се надолу, ухапа дълбоко, ала колкото можеше по-нежно и при първото си преглъщане, разбра, че е минало прекалено дълго време. Със силен рев стомахът му се обади от нуждата, вежливостта му си отиваше, превес вземаха инстинктите му: той ухапа по-силно, започна да пие по-бързо и по-бързо, силата се озоваваше вътре в него и оттам се разстиляше...

Очите му погледнаха Куин.

Слабо осъзнаваше, че за пореден път негов план ще се сгромоляса, здраво и силно. Всъщност това беше много лоша идея – като се вземе предвид, че не искаше отново да го чука.

Логиката беше достатъчно трудна, дори когато ставаше дума просто за объркани чувства. А когато ставаше въпрос за абсолютно желание за секс, съпроводено от хранене?

Беше абсолютен кретен, наистина беше.

И това беше напълно вярно, докато гледаше как членът на Куин се втвърдява изпод черните кожени панталони.

По дяволите.

По дяволите.

Човече, някой ден щеше да е достатъчно силен, за да си тръгне от това. Наистина щеше.

О, ПО ДЯВОЛИТЕ.

Глава 67

Докато Куин наблюдаваше представлението, езикът му се показва и облиза устните му. Насред празната стая Блей се беше покачил върху болничното легло, перфектното му тяло бе приведено напред, за да може да се храни от вената на Избраницата, ръцете му – тези способни, тренирани и здрави ръце – държаха крехката китка до устните си с нежност, сякаш дори в гърча на глада и храненето, той пак беше джентълмен.

Докато продължаваше да пие, тялото му се приближаваше дори повече, гърдният му кош се разширяваше и свиваше с всеки негов дъх, главата му леко се местеше при всяка глътка. Куин можеше просто да си остане там, където беше. Така му се искаше да бъде също на леглото, да извие това тяло, за да се появи отзад. Искаше му се да е до врата му, докато Блей пие от Избраницата. Искаше да го чука дванадесет или петнадесет часа без да спира, когато и двамата приключат.

След цялата драма с Лукас, тази кратка и напрегната почивка от шока и болката невероятно и виновно облекчение: беше просто прекалено хубаво, че да се фокусира върху нещо такова – умореният му ум и изтощеното му тяло се готвеха да бъдат презаредени, за да може да се върне към реалността, отново силен за битка.

Боже, брат му...

Като поклати глава, той съзнателно даде на мозъка си нещо еротично, с което да се заиграе: докато ръката на Блей се спусна между краката му и намести нещо там, на него му стана доста ясно, че беше изцяло твърд.

Сякаш и тази изкусителна миризма не го правеше очевидно.

Точно когато Куин беше на ръба да излезе от контрол, Блей вдигна глава и издаде звук на задоволство. След това мъжът облиза раните, които беше направил.

Знаеш ли какво, помисли си Куин. Майната му на храненето. Всичко, от което имаше нужда, беше Блей...

- И вие, господине? – попита Избраницата.

По дяволите. Вероятно се налагаше да го направи.

Освен това Блей очевидно беше в състояние след хранене, тялото му бе бавно, очите – замъглени – и Куин се възползва от това, намести се между него и Избраницата, задникът му се опря в члена на Блей, когато се качи на леглото.

Блей простена, а Куин се приведе и хвана китката на жената. Задържа я с една ръка, а другата използва, за да дръпне края на впитата си тениска, после завря ръката на Блей в предната част на собствените му панталони.

Куин заглуши собствения си стон като отпи от вената на Избраницата, но звукът от Блей се чу.

Може би Избраницата щеше да предположи...

Очите на Куин се отвориха, когато Блей го удари, триенето заплашваше да го накара да свърши точно там и сега, което не беше нещо, което искаше да направи пред Селена.

Но, о, по дяволите, това беше...

Спусна собствената си ръка там, засили движението.

И Блей просто стисна здраво топките си.

Куин свърши при следващата си глътка, оргазмът се изстреля от него преди да успее да си

помисли за каквото и да било скучно и неприветливо разсейване, удоволствието изригна с такава сила, че сякаш излезе от собствената си кожа.

Подсмиването на Блей беше толкова секси.

Както и да е, отплатата си е кучка и щеше да го докаже, Куин се закле пред себе си.

И както излизаше, не можеше да дочака за това. Той отдели зъбите си и спря да пие преди да се е наситил, тъй като жаждата му за нещо друго напълно беше взела превес и нямаше търпение да отпрати Селена.

Изведе Избраницата любезно, но доста набързо като че беше на автопилот – нямаше идея какво говореше, ала поне тя се усмихваше и изглеждаше доволна, така че вероятно го беше направил правилно.

Съвсем съзнателно обаче заключи вратата.

Като се обърна, завари Блей изтегнат и в очакване – ръката му се движеше нагоре-надолу между краката му. Зъбите му все още бяха удължени от храненето, а очите му блестяха под натезалите клепачи и о, по дяволите, беше секси...

Куин изрита кубинките си. Както и кожените панталони. Свали тениската.

Блей свърши преди дори да тръгне към леглото, мъжът се извиваше и стенеше, докато главата му падаше на възглавницата и бедрата му се стягаха.

Сякаш голият задник на Куин бе твърде много и не можеше да издържи.

Най-добрият. Комплимент. На. Света.

Куин се хвърли към леглото, метна се върху Блей, намери кадифените му устни и ги целуна.

Дрехите се разкъсаха – копчетата на дюкяна на кожените панталони на Блей изхвърчаха и се приземиха като монети по пода, тениската му се разхвърча на парчета. И бяха тяло до тяло, нищо не ги делеше, само плът: докато се увиваха един около друг, Куин осъзна какво иска. И беше прекалено отчаян и гладен, за да поиска любезно – или дори да говори за това.

Можеше само да се откъсне от устните му, да се отдалечи малко... и да го дръпне отзад, притегли мъжа към себе си, докато той изтегна крак нагоре.

И ти да видиш, Блей поемаше оттук натам. И знаеше какво точно да прави...

Куин усети как го наместват с груби ръце, преди да усети беше на колене, лицето му беше към матрака, дъхът му се усещаше като парен чук в устата му. Всичко беше толкова непознато, да оставиш друг да поеме контрола – чувстваше се и уязвим, макар че искаше...

- О, по дяволите! – извика той, когато го усети, смесица от болка и удоволствие, разтягане и наместване, събрани в коктейл, който го накара да се възбуди толкова, че чак му се привидяха звезди.

И тогава Блей започна да се движи.

Куин хвана ръцете му и се изви назад, задържайки се, докато цялото това нещо с девствеността се изпаряваше във въздуха, но беше хубаво.

О, човече, адреналинът бе невероятен и ставаше по-добре. Ръката на Блей се прокрадна през гърдите му и се спря там, ъгълът се промени, проникванията ставаха все по-дълбоки и по-дълбоки, по-бързи и по-бързи, леглото започна да се клати напред-назад до стената, задъхването в ушите му ставаше все по-силно и по-силно...

Връхната точка бе най-невероятният оргазъм, който бе получавал, не само неговото свършване, но и на Блей, как се затягаше около него, как бедрата му се движеха, как тазът му се мърдаше, огромните му ръце задържаха и двама им на леглото...

Когато Блей свърши, тласъците бяха толкова мощни, че главата на Куин се удари в стената – не че той забеляза или му пукаше. И после пенисът му започна да получава мускулни

спазми...

И Куин се чувстваше добре наистина за пръв път в живота си. Беше... нещо по-кратко и от чудо.

Обикновено отнемаше малко време Блей да възстанови сили. И някак забавно, на Куин му беше добре от това.

Когато нещата най-накрая достигнаха пауза, която траеше повече от минута и половина, Куин реши да отпусне напрегнатите си ръце и се отпусна на леглото на една страна. Блей изглежда също беше изтощен, тялото му направи същото и се изтегна зад Куин.

Ръката на Блей остана на място.

И това, което имаше значение сега, въпреки цялото преживяване, беше отпуснатата тежест на тази ръка. Както лежаха, не бяха просто двама мъже, които бяха правили секс и лежаха един до друг, ... а любовници.

Всъщност никога досега не беше имал любовник – и не защото за първи път се беше отдал в живота си. Беше правил много секс. Ала никога не се бе намирал някой, който да иска да го държи след това.

Да... Блей беше първият му истински любовник...

И макар че щеше да пропусне да отдаде тази чест на мъжа, що се отнасяше до него, струваше му се уместно, че и за Блей е така. Никой не можеше да ти отнеме първия – и се считаше за късметлия. Беше чувал от слуховете, че в много случаи е наистина болезнено – за жените – или просто някакво движение, нищо съществено.

Това той щеше да помни винаги.

Зад него Блей все още дишаше тежко, топлина се отделяше от него, телата им все още бяха в едно.

И на Куин му се прииска да се възползва от тази тишина: все така кротко – сякаш може би не искаше да се движи бързо, за да не забележи мъжът – той обхвана ръката на Блей със своята... и после постави своята върху тази на приятеля си.

Затвори очи и се замоли това да не е проблем. Да останат така просто за още малко.

По дяволите, внезапният страх, който почувства, не беше нищо повече от кратко мъчение и го накара да се замисли за същността на смелостта.

Точно колко малко имаше от нея, когато станеше дума за Блей. От нищото си спомни как казваше на мъжа, че се вижда с жена в продължителна връзка. Че това беше причината, поради която не можеше да приеме това, което му предлагаше Блей. В онзи момент мислеше наистина всяка дума, но не беше вярвал дълго в това убеждение.

Тогава си беше същински страхливец, нали...

- Боже, чувствам се отворен, - прошепна той.

- Какво? – дочу той сънливия отговор.

- Чувствам се... - гол.

Дали Блей щеше да се отдръпне точно сега? Щеше да се счупи на парченца, които никога нямаше да могат отново да си паснат.

Блей подсмъркна и изви ръката си, придърпа Куин по-близо, не го отблъсна.

- Студено ли ти е? Трепериш.

- Стопли ме?

Чу се шумолене и после върху им се метна едно одеяло. И после светлините изгаснаха.

Докато Блей си поемаше дълбоко въздух и се чувстваше спокоен за момента, Куин затвори очи... и се осмели да вплете пръсти в тези на приятеля си, с което ръцете им бяха една в

друга.

- Добре ли си? – попита Блей приглушено. В главата му сякаш беше само автопилотът, но все пак го беше грижа.

- Да. Просто ми е студено.

Куин отвори очи в тъмнината. Единственото, което можеше да види, бе линията светлина, която идваше изпод вратата. Докато Блей се унасяше, дишането ставаше все по-бавно и спокойно, Куин гледаше напред, въпреки че не виждаше нищо пред себе си.

Смелост.

Мислеше, че има всичко, от което се нуждае – че начинът, по който беше израснал, го бе направил по-здрав и силен от всеки друг. Че начинът, по който си вършеше работата, влизаше в горящи сгради или скачаше върху капитанското място на неуправляем самолет, го доказваха. Че начинът, по който живееше живота си най-вече сам, означаваше, че е силен. Означаваше, че е в безопасност.

Истинската мярка за смелостта все още го очакваше обаче.

След прекалено много години най-после бе казал на Блей, че съжالياва. И после след прекалено много драма най-после му бе казал, че е благодарен.

Но да пристъпи още по-напред и да бъде искрен за това, че беше влюбен? Дори след като Блей беше с друг?

Това беше истинското раздвоение.

И дявол да го вземе, щеше да го направи.

Не да ги раздели – не, не това. И не да бъде в тежест на Блей.

В този случай, както излизаше, отплатата всъщност беше дар.

Нещо, което беше направено без очаквания или уговорки. Беше скок без парашут, вяра на сляпо, падането без да знаеш дали има нещо, което да те хване.

Блей бе направил това не веднъж, а няколко пъти – и да, разбира се, Куин искаше да се върне във всеки един от тези моменти на уязвимост и да набие тогавашното си аз толкова здраво, че главата му да се проясни и да познае възможността, когато я види.

За съжаление, възможността не бягаше натам.

Беше време да си възвърне смелостта... и по всяка вероятност да понесе болката, която щеше да дойде, когато му откажат по по-любезен начин, отколкото бе необходимо.

Насили очите си да се затворят, приближи пръстите на Блей до устните си и ги целуна.

После се предаде на съня, остави се да заспи, знаейки, че поне през следващите няколко часа беше в сигурните ръце на своя единствен любим.

Глава 68

На следващата вечер, докато се смрачаваше, Асейл седеше гол на бюрото си, очите му се взираха в компютъра пред него. Екранът беше разделен на четири, които бележеха север, юг, изток и запад, и от време на време той превключваше камерите, играеше си с фокуса и посоката им. Или може би превключваше на други камери из къщата. Или се връщаше на онези, които вече беше гледал.

Беше се изкъпал и избръснал преди часове и знаеше, че трябва да се облече и излезе. Онзи лесър с ненаситния апетит за стоката твърдеше, че са го излъгали с пратка кокаин. Само че

близнаците бяха изпълнили точно тази поръчка според желанията на убиецата и го бяха записали.

Просто малка предпазна мярка, която Асейл беше предприел.

Така че не знаеше за какво е всичко това, но със сигурност щеше да разбере: беше изпратил запис на лесъра чрез телефон преди около час и все още чакаше отговор.

Може би щеше да се наложи още една среща лице в лице.

А недоволният му купувач не беше единственото, което му беше на главата. Наближаваше онова време от месеца, когато с Бенлоиз трябваше да си оправят сметките - сложни трансфери от банкови сметки, които изнервяха всички, включително и Асейл. Въпреки че правеше редовно седмични вноски, те бяха една четвърт от реалните му доходи и на тридесето число трябваше този баланс да се оправи.

Много пари. А хората взимат доста скапани решения, когато толкова много пари са в играта. Също така бе и това, че за първи път щеше да поиска близнаците да го придружат. Не мислеше, че Бенлоиз щеше да се зарадва на допълнителната компания, ала бе нужно за двамата му съдружници да бъдат въведени по-нататък в нещата – и това плащане щеше да бъде най-голямото изобщо.

Със сигурност щеше да има нов рекорд, ако той и лесърът продължат сделките си.

Асейл премести мишката. Кликна на един от квадратите. Завъртя охранителната камера наоколо, търсеше в задната част на къщата си. Нищо не се движеше. Нямаше раздвижени сенки. Дори върховете на борове не се помръдваха от вятъра.

Нямаше следи от ски. Нито надничачи от прикритието си фигури.

Можеше да го наблюдава от другаде, помисли си той. От страната на реката. Или на пътя. Откъм уличката.

Разсеяно се пресегна за стъкленичката с бяло, която държеше до клавиатурата. Беше взел в късния следобед, когато бледата светлина на деня бе причинила превключването на нощно виждане за камерите. Също така беше взимал още няколко пъти оттогава, просто за да остане буден.

Не беше спал вече два дни.

Или бяха три?

Докато мърдаше малката сребърна лъжичка в кръг вътре, чу само почукването на метал в стъкло.

Той погледна вътре.

Изглежда беше довършил доста от материала.

Раздразнен просто от всичко в живота му, Асейл метна настрана стъкленичката и се облегна назад в стола си. Умът му се завъртя и желанието да мине от картина на картина, на картина, го притисна сякаш нямаше свобода на избор, едва усещаше, че мозъкът му работи по опасен начин.

Беше затворен обаче. Отиваше бързо наникъде.

Къде беше красивата му натрапница?

Със сигурност не беше мислела това, което бе казала.

Асейл разтърка очи и наистина мразеше начина, по който мислите му препускаха, изстрелваха се напред-назад от едната страна на черепа му към другата.

Просто не можеше да повярва, че тя щеше да стои настрана.

Телефонът му иззвъня и той се протегна към него с рефлексии, които бяха прекалено бързи, прекалено резки. И когато видя кой е, нареди на мозъка си да се стегне.

- Получи ли видеото? – попита той настоятелно, вместо „Ало“.

Гласът на най-големия му клиент не беше доволен.

- Как да знам кога е записан?

- Трябва да знаеш какво са носили хората ти тогава.

- Тогава къде ми е стоката?

- Не съм аз този, който трябва да каже. След като сключи сделката с твоите хора, моята отговорност изчезва. Доставих исканото на уговореното място в уговорения час и с това изпълних дълга си към теб. Какво става отгук нататък не е моя грижа.

- Ако те спипам, че ме пързаяш, ще те убия.

Асейл въздъхна отегчено.

- Скъпи човече, не бих си губил времето с нещо такова. Как иначе ще вземеш това, което искаш? И в допълнение, може ли да ти напомня, че за мен няма изгода да съм нечестен с теб и твоята организация. Печалбата, която ти представляваш, е това, което има значение за мен и ще направя всичко по силите си, за да продължат тези пари да идват при мен. Това е бизнесът.

Последва дълго мълчание, но Асейл беше достатъчно умен, че да стигне до заключението, че е защото убиецът от другата страна на линията беше съвсем объркан.

- Трябва ми нова доставка, - промърмори лесърът след миг.

- С радост ще я доставя.

- Трябва ми заем, - сега Асейл се намръщи, ала лесърът продължи преди той да каже нещо. – Донеси ми тази стока и ще се погрижа да ти платят.

- Не правя бизнес така.

- Ето какво знам за теб и твоите хора. Управлението ви е малко, но контролира голяма зона. Имате нужда от доставчици, защото сте избили всички, които преди са били тук. Без мен и моята организация? Не се обиждай, но сте прецакани яко. Не можете да обслужите цял Колдуел и стоката ви не струва нищо, ако не можете да я сложите в ръцете на онези, които я ползват, - след като Асейл не отговори веднага, лесърът се засмя леко. – Или мислеше, че никой не ви знае, приятелю?

Асейл стисна здраво телефона си.

- Така че мисля, че си прав, - заключи убиецът. – С теб сме приятелчета. Няма нужда да правя сделки с който и да е главният. Особено не и в моето... настоящо състояние.

Да, само миризмата би накарала Бенлоиз да му тръшне вратата под носа, помисли си Асейл.

- Аз имам нужда от теб. И ти от мен. И точно затова ще ми донесеш поръчката и ще ми отпуснеш четиридесет и осем часа, за да ти я платя. Точно както ти каза. Без другото нямаме нищо, братле.

Асейл оголи зъби, отражението на лицето му в монитора определено беше страховито.

И все пак гласът му остана равен и спокоен.

- Къде искаш да се срещнем?

Лесърът се засмя отново сякаш се наслаждаваше на това, а Асейл се фокусира върху ръмжащия си образ. Би било неразумно за лесъра да става алчен или да си позволява много своеволия.

Нещото, което винаги е вярно за бизнеса? Никой не е незаменим.

Когато Трез се събуди, се почувства сякаш се носи върху облак – и за част от секундата се

зачуди дали наистина не беше така. Тялото му беше напълно безтегловно, до степен, в която не беше сигурен дали лежи по гръб или по корем.

Странен звук разреза мъглата.

Шшшшст.

Вдигна глава и веднага се ориентира: червената светлина на алармения му часовник му казваше, че е по корем и то диагонално на леглото.

Звукът отново се появи.

Какво беше? Метал върху метал?

Усещаше как Ай Ем се движи в коридора, присъствието на брат му беше познато като неговото собствено. Така че ако беше някой друг в апартамента или някаква заплаха? Ай Ем щеше да се справи с това.

Изправи се, стана от леглото и... о, уоу, стаята се завъртя. И все пак в стомаха му нямаше нищо. Като се замисли, беше възможно да е повърнал черния си дроб, бъбреците и дробовете си от тази мигрена. Добрите новини бяха, че болката я нямаше и гадният резултат от това не беше толкова лош. Нещо като да си пиан, с целия махмурлук на пълни обороти.

Когато влезе в банята, не светна лампите. Все още беше малко рано за това.

Душът беше толкова приятен, че почти се разплака. И не си направи труда да се обръсне – щеше да има време за това после, след като се нахрани. Халатът беше добро решение – топъл, особено след като прибра краищата му и се покри съвсем.

С боси крака бе малко гадно, особено след като излезе от спалнята си и стъпи върху мраморния под в коридора, но трябваше да разбере какво, по дяволите, бе...

Трез се спря, когато достигна входа на няколкото стаи на брат си. Ай Ем беше до гардероба си, вадеше ризи, закачени по закачалки.

След като дръпна още една купчина наведнъж от месинговата пръчка, този „шшст“ звук прозвуча отново.

Както обикновено, брат му не се изненада, когато Трез се появи. Просто метна нещата върху леглото си.

По дяволите.

- Отиваш ли някъде? – промърмори Трез, гласът му звучеше прекалено силен в главата му.

- Да.

Дявол да го вземе.

- Слушай, Ай Ем, не исках...

- Стягам и твоя багаж.

Трез примигна няколко пъти.

- О? – поне нямаше да изчезне сам. Освен ако не искаше да изпита удоволствието от това да метне нещата на Трез през балкона?

- Намерих по-безопасно място.

- В Колдуел ли е?

- Да.

И ето, че звучи мелодията от „Джиопарди!“*.

- Ще ми кажеш ли къде?

- Бих, ако можех.

Трез простена и се облегна на касата на вратата, разтърка очи.

- Намерил си ни място и не знаеш къде е?

- Не.

Добре, може би не беше мигрена, а инсулт.

- Съжалявам. Не разбирам...

- Имаме... - Ай Ем погледна часовника си, - три часа да си стегнем багажа. Само дрехи и лични вещи.

- Значи е обзаведено, - каза сухо Трез.

- Да, така е.

Трез се помота малко, гледайки как брат му бързо и изпълнително стяга багажа. Ризи хвърчаха от закачалките, сгъваха се внимателно, поставяха се в черни куфари. Същото и с панталоните. Пистолети и ножове си отидоха по местата в метални куфарчета.

С това темпо щеше да е готов с нещата си за половин час.

- Трябва да ми кажеш къде отиваме.

Ай Ем вдигна поглед.

- Местим се при Братството.

Мозъкът на Трез сякаш се изключи и после мъглата изчезна внезапно.

- Съжалявам. Какво?

- Местим се при тях.

Очите на Трез се разшириха.

- Аз... чакай, не чух правилно.

- Напротив.

- Кой е на власт?

- Рот, син на Рот.

- Поо дяволитее. Как, мамка му, уреди това?

Ай Ем сви рамене сякаш не беше направил нещо повече от обикновена резервация в хотел.

- Говорих с Ривендж.

- Не знаех, че той има такава власт.

- Няма. Но отиде при Рот, който оценява подкрепата ни на срещата на Съвета. Кралят смята, че ще сме в помощ на редиците в дома му.

- Тревожи се за нападения, - каза тихо Трез.

- Може би. А може би не. Но това, което наистина знам, е, че никой няма да ни намери там.

Трез въздъхна. Значи това беше „защо“-то на всичко: брат му не искаше той да бъде завлечен обратно при Съ-Хийб по-малко от него самия.

- Страхотен си, - каза той.

Ай Ем просто отново сви рамене, както правеше винаги.

- Може ли да започнеш да си събираш багажа или да започна аз?

- Не, всичко е наред, - той потропа по вратата и понечи да се обърне. – Обичам те, братко.

- Трез.

Той погледна през рамо.

- Да?

Очите на брат му бяха мрачни.

- Това не е като бягство от затвора. Не можеш да избягаш от кралицата. Така просто ни припечелвам време.

Трез сведе поглед към босите си крака и се зачуди колко всъщност можеше да измине, ако беше обул маратонките Найк.

Доста, по дяволите.

Брат му беше единствената връзка, която не беше прекъснал, единственото, което не искаше

да изостави, за да се спаси от позлатения живот на сексуално робство.

И в момент като този, в който той за пореден път беше прекрачил граници доста сериозно... той се зачуди дали беше възможно никога да не успее да си тръгне от Ай Ем. Може би все пак щеше да се наложи да прегърне съдбата си.

Шибана кралица. И проклетата ѝ дъщеря.

Традициите нямаха смисъл. Никога не беше виждал младата принцеса.

Никой не беше. Така ставаха нещата – следващата в рода за трона беше свята като майката, защото точно тя щеше да ги поведе в бъдеще. И като рядка роза, на никого не бе позволено да я вижда, докато не е омъжена за подходящия.

Чистота и всичко това.

Бла, бла, бла.

Щом веднъж е сватосана обаче, беше свободна да се покаже в обществото, да живее живота си в Съ-Хийб. А нещастникът, който се ожени за кучката? Заемаше мястото си до нея зад стените на този палат, за да прави каквото тя поиска, когато и да го поиска – стига да не е в краката на майка ѝ, боготворейки я.

Да, същински купон.

И мислеха, че трябва да се чувства удостоен с честта да си сложи тези юзди?

Наистина.

Беше превърнал тялото си в кошче за отпадъци през последните десет години като чукаше всички тези жени – и за какво се изтощаваше наистина? Искаше му се от всички тези досадни човешки болести да може да хване някоя. Неспособен беше за това. Беше правил толкова много секс без предпазни средства, колкото и с другите раси и пак беше здрав като бик.

Жалко.

- Трез? – Ай Ем се напрегна. – Трез? Говори ми. Къде си?

Трез зяпна брат си, запомни това гордо интелигентно лице и тези бездънни пронизателни очи.

-Тук съм, - промърмори той. – Виждаш ли?

Той протегна ръце и се завъртя на босите си крака, загърнат в халата, както и от ужасната замайваща мъгла от мигрената.

- Какво се случва в главата ти? – настоя Ай Ем.

-Нищо. Мисля, че това, което си направил, е страхотно. Ще ида да си приготвя багажа. Ще изпратят ли кола или нещо такова?

Ай Ем присви очи, но все пак отговори.

- Да. Иконом на име Фред? Или беше Фостър?

- Ще съм готов.

Трез се отдалечи, остатъкът от главоболието, произлязло от надникването му в бъдещето... и наистина много се разтревожи за последния си роднина.

Но това местене беше добро нещо. Ай Ем беше прав: залъгваше се през последните години, осъзнаваше, че принцесата расте и времето минава, а съдбовният ден бързо приближаваше.

Има неща, които можеш да отложиш. Това не бе от тях.

По дяволите, може би щеше да се наложи да изчезне. Дори това да го убие.

Освен това, ако брат му е с Рив в дома на краля? Ай Ем щеше да има подкрепата, от която щеше да се нуждае, ако Трез се изпареше.

И може би след начина, по който нещата вървяха? Щеше да се радва да се отърве от него.

***Джипарди“ – американско телевизионно шоу-игра с въпроси**

Животът на Куин пое в абсолютно различна посока около петнадесет часа след като загуби девствеността си. По-късно щеше да разбере, че наистина това, което е по три, е хубаво. След като нещата свършиха обаче, просто му се искаше да ги изживее отново и отново...

По някое време през деня с Блей се събудиха, разделиха се и всеки си пое по своите задачи. Куин би предпочел да се бяха върнали в имението заедно, но трябваше да се отбие до Лукас, а Блей искаше да се върне у тях и да си вземе душ. А и в известен смисъл не беше чак толкова лошо, защото така Куин имаше възможност да види и Лейла.

Когато станеше дума за брат му и Избраницата, и двамата мълчаха. Двамата бяха заспали всеки в своето легло – Лукас изглеждаше по-добре и за пръв път, когато Куин влезе в спалнята на Лейла? Усети бременността. Вълната от хормони го беше ударила толкова здраво при влизането, че се беше спрял на място, толкова беше силно усещането.

Което беше наистина хубаво.

Това, за което не се радваше толкова, беше желанието да отиде до вратата на Блей, да почука и да влезе – и отново да заспи.

Вместо това се озова в своята стая сам-самичък.

В леглото. В тъмното. Ту се унасяше, ту се будеше през двата часа, които имаше до сервирането на Първото хранене.

Така че когато вратата се отвори широко и се наредиха високи мъже в черни роби с качулки, миналото и настоящето му се сблъскаха, и двете бяха равностойни – до такава степен, че атаката на Бранителите на честта изскочи от гробището на спомените му и се приземи точно в стаята му в имението.

Не беше сигурен дали сънува или това е истина и първата му мисъл беше, че се радва, че Блей не е с него. Веднъж вече го беше намерил полумъртъв отстриани на пътя. Никой нямаше нужда от повторение на това изживяване.

Втората му мисъл бе, че щеше да отстриани колкото можеше повече от тях преди да са го довършили.

С боен рев Куин скочи от леглото си, голото му тяло летеше към атаката с такава сила, че всъщност наистина отстриани първите двама мъже. Завъртя се на крака, риташе и удряше всичко, което идваше срещу него, и усети кратко задоволство, когато мишените му започнаха да кълнат и да бягат...

Нещо се склучи около гърдите му зад него и го завъртя с такава сила, че се оттласна от земята и полетя в кръг...

Здрастиииии, стена.

Сблъсъкът удари на три места прекрасната му идея за отвърщане на удара, лицето, тялото и бедрата му се забиха толкова силно в мазилката, че със сигурност силуетът му остана там като в детските филмчета.

Веднага се изправи от пода, приготви се да се втурне напред...

Това, което го бе хванало през гърдите и го държеше на едно място, вероятно беше стомана. Буквално не можеше да помръдне, дори след като се насили, тялото му отказваше да бъде надвито...

- Успокой се, задник. Просто се успокой, по дяволите, преди да се наложи да те ударя.

Гласът на Вишъс изобщо не се вписваше логически.

И после внезапно с ъгълчето на окото си видя, че около него се нареждат всички онези с черните роби, стягат се като хватката на врата му.

Но не атакуваха.

- Просто се успокой, - каза му Ви на ухо. – Дишай, хайде сега – дишай дълбоко. Никой няма да те нарани.

Говоренето помогна, този тих спокоен глас проникна до мястото, където се заформяше бойната му мисъл и сякаш намали паниката му.

В резултат на това Куин започна да се тресе, мускулите му поемаха адреналина.

- Вишъс?

- Аха. Аз съм, приятел. Просто трябва да продължаваш да дишаш.

- Кой... още?

- Рейдж.

- Бъч.

- Фюри.

- Зейдист.

- Тор.

Всички гласове съвпадаха с имената си, дълбоките и сериозни тонове не се шегуваха и попиха в мозъка му, помогнаха му да се върне в реалността, която не включваше миналото.

И ето, че последният беше последната стълбица, която мислено слезе и се върна в това, което беше реално.

- Рот.

Куин опита да обърне глава към краля, но това нямаше резултат.

- Ще те пусна, приятелю, става ли? – каза Ви. – Ще се държиш ли прилично?

- Да.

- На три. Едно. Две. Три...

Вишъс се отдръпна и зае бойна поза: вдигнати ръце, свити юмруци, стабилен на краката си. Въпреки факта, че лицето на брата бе прикрито от качулката, Куин можеше да си представи изражението му. Нямаше съмнение, че ако Куин направи някакво движение, ще се озове пак в стената, а с нея вече се беше запознал доста от близо, мамка му.

Чувстваше се с около десет сантиметра по-сплескан.

С псувня Куин се обърна бавно, държеше ръце така, че Братството да ги вижда.

- Гоните ме от имението?

Нямаше идея какво, по дяволите, беше направил, но с миналото му на вбесяване на разни хора – дали умишлено или не? Можеше да е всичко.

- Не, идиот такъв, - каза Ви през смях.

Като се изправи пред закачулените сериозни фигури, затърси къде бяха лицата им, искаше да осъществи контакт, напомняше си, че това бяха мъжете, с които се беше бил рамо до рамо, че винаги му пазеха гърба, че бяха работили заедно.

Какво, по дяволите, ставаше...

Третата фигура отляво вдигна ръка, един дълъг пръст се появи и посочи Куин право в гърдите.

Веднага Куин се върна в корпуса на самолета Чесна, приключилата драма с полета, Зейдист жив и здрав, целта постигната... мъжът, сочещ го точно както сега.

На Древния език Рот каза:

- *Ще ти бъде зададен въпрос. Ще го чуеш само веднъж. Отговорът ти ще пребъде във времето, ще се влее в кръвта ти от този миг насетне. Готов ли си да бъдеш попитан?* Сърцето на Куин започна да препуска. Очите му шареха наоколо, не можеше да повярва, че това е...

Само че... как беше възможно? Според рода му и неговия недъг, не беше законно няой като него да...

От нищото сякаш го удари образът на Сакстън, работещ в онази библиотека през всичките нощи.

Боже... по дяволите.

Толкова много въпроси: Защо него? Защо сега? Ами Джон Матю, чиито гърди вече носеха белега на Братството? Докато умът му препускаше, знаеше, че трябва да отговори, но мамицата му, не можеше...

С внезапна яснота помисли за дъщеря си, представи си това, което бе видял на портите на Съдбата.

Куин отново погледна всяка от качулатите фигури. Каква ирония, помисли си. Преди почти две години Бранителите на честта бяха изпратени в черни роби, за да се уверят, че той знае колко е нежелан от семейството си.

И сега, тези мъже бяха тук, за да го отведат в нещо друго – нещо, което бе толкова силно, колкото и кръвта.

- Да, по дяволите, - каза. – Задайте го.

Първото нещо, което подсказа на Блей, че се готви нещо голямо, беше звукът от много стъпки покрай стаята му. Беше пред огледалото и се бръснеше, когато ги чу по коридора със статуите, тежки, повтарящи се – много.

Трябваше да е Братството.

И тогава, докато се навеждаше над мивката, за да изплакне остатъците от крема за бръснене по бузите си, нещо тежка падна на пода в съседната стая – или беше метнато в стена. Това, което беше доста сигурно, е, че изглежда беше стаята на Куин.

Като се отърси от смесицата между горещо и студено, той дръпна една кърпа и я уви около бедрата си, докато изтичваше от стаята си и се отправи към...

Блей се спря. Стаята на Куин бе мрачна, ала светлината от коридора осветяваше вътре... кръг от хора в черни наметала, който го заобикаляше. Докато го държаха с лице, опряно в стената.

Единствената мисъл на Блей беше, че Бранителите на честта са дошли за втори път за боеца – въпреки че много добре знаеше, че в робите бяха Братството. Трябваше да са те, нали?

Гласът на Вишъс отговори на това, думите на мъжа бяха бавни и равни.

После освободиха Куин. Когато се обърна, беше бял като платно, трепереше, докато стоеше гол в центъра на този кръг от качулати фигури.

Рот наруши тишината, дълбокият баритон на краля изпълни мрака.

- *Ще ти бъде зададен въпрос. Ще го чуеш само веднъж. Отговорът ти ще пребъде във времето, ще се влее в кръвта ти от този миг насетне. Готов ли си да бъдеш попитан?*

Блей покри уста с ръката си с кинжала, когато усети, че я е отворил.

Не можеше да бъде... нали? Включваха го в Братството на черния кинжал?

И веднага събра парченцата – работата на Сакстън през всичките тези месеци; героизмите на Куин; как казаха на Джон, че вече не му е аструкс нотрум.

Рот беше променил Древните закони.

О, по дяволите.

- Да, по дяволите. Задайте го.

Нямаше как Блей да не се усмихне след като се измъкна и се върна в стаята си. Нека Куин бъде в шок.

Затвори вратата си и остана до нея, чакайки. Известно време по-късно тежките стъпки отново се появиха, минаха покрай стаята му, отидоха надолу по коридора, изчезнаха... и промениха историята завинаги.

През всичките години в Братството никога не бе имало член, който да не е син на *брат* и женска от кръв на Избраница. Куин технически беше аристократ, дори изоставен от семейството си и със своя „дефект“, родът му си беше това, което е. Ала нямаше нито онова ДНК, нито войнственото име, които имаха другите.

И все пак, ако минеше през церемонията, щеше да се завърне в имението като мъж сред равни, нямаше вече да бъде изоставен.

Добре беше, че Лукас бе жив да види това. Щеше да е от значение.

Блей се облече и после, когато провери телефона си, видя груповото съобщение от Тор, което гласеше, че никой няма да бъде навън тази вечер и че щяха да си имат двама нови съквартиранти: Сенките идваха в имението.

Супер. Като се имат предвид безпокойствата с аристокрацията и опитът за покушение срещу Рот? Нямаше нищо по-добро от това тези двама убийци да са под покрива им. В комбинация с щуротиите на Ласитър, това означаваше, че кралят разполага с трио от хора с невероятни умения, които да го защитават.

С малко късмет Трез и Ай Ем щяха да бъдат постоянни попълнения.

Излезе от стаята си, слезе по стълбите тичешком и не беше изненадан като завари догена, тичащ наоколо и подгодвящ предстоящия пир.

Колко ли ще отнеме, зачуди се той.

И човече, щеше му се да имаше нещо да прави през това време.

Замота се в билиардната стая, защото знаеше, че няма смисъл да предлага помощ на Фриц за подготовката, грабна една щекa и разби пет топки. Докато натриваше края на щеката с креда, звънецът на вратата иззвъня.

- Аз ще отворя – извика, докато подготвяше щеката си и закрачи към екрана за проверка на охранителните камери.

На прага стоеше Сакстън, изглеждаше отпочинал и здрав.

Блей му отвори.

- Добре дошъл.

Последва момент на изненада от страна на другия мъж, но се възстанови бързо с усмивка.

- Здравей.

Блей не беше сигурен дали трябва да се прегърнат или не. Да се здрависат?

- Да сложим край на това неудобство,- обяви Сакстън. – Ела тук.

- Да, нали?

След бърза прегръдка Блей грабна стилните куфари Гучи и двамата с мъжа тръгнаха към главното стълбище един до друг.

- Е, как беше почивката ти? – попита Блей.

- Чудесна. Отидох при леля ми – онази, която още ми говори. Има местенце във Флорида.

- Опасно място за вампири. Няма много мазета.

- А, но тя живее в каменен замък, - Сакстън кимна към фойайето. – Не като този. Вечерите бяха топли, океанът беше чудесен и нощният живот беше...

Сакстън спря рязко и Блей го погледна.

- Всичко е наред, нали знаеш. Радвам се, че си прекарал хубаво. Наистина.

Сакстън го огледа спокойно и после промърмори:

- И ти не си стоял без работа, нали?

Дявол да я вземе червената коса. Всякакво изчервяване винаги личеше, а точно сега, шибаното му лице пламтеше.

Завиха наляво пред кабинета на Рот и тръгнаха надолу по коридора със статуите, Сакстън се засмя леко.

- Радвам се за теб и няма да задавам никакви въпроси.

Знаеше отговора на въпроса „кой“, помисли си Блей.

- Да. Така значи...

- Защо не ме въведеш в клюките, - каза Сакстън, когато влязоха в стаята му. – Имам чувството, че ме е нямало цяла вечност.

- Ами... пригответи се.

Лукас. Трез и Ай Ем. Куин и неговото въвеждане.

Когато Блей приключи с разказването, Сакстън седеше на леглото си с широко отворена уста.

- Но ти си знаел за това с Куин, нали? – каза Блей, когато най-после спря с новините.

- Да, така е, - Сакстън стегна папийонката си, въпреки че възелът беше перфектен и симетричен. – И трябва да кажа, въпреки че не знам за представянето му на бойното поле колкото теб, всичко, което съм чувал, потвърждава, че тази чест е правилно отдадена.

Разбрах, че е изиграл голяма роля във връщането на Рот в безопасност след атентата?

- Смел е, така си е.

Заедно с още доста други неща.

Докато Блей гледаше към коридора и си представяше качулатите фигури, сключили се около приятеля му, всичко, за което можеше да мисли, беше... какво, по дяволите, щяха да му направят?

Глава 70

Куин нямаше идея къде се намира.

Преди да си тръгнат от стаята му, му бяха дали черна роба и му бяха казали да си сложи качулката, да гледа надолу и да скръсти ръце зад гърба си. Не биваше да говори, освен ако не го заговорят и беше ясно, че ще бъде съден спрямо действията си.

Без поведение на задник или женичка.

Можеше да се справи.

Следващата спирка, след като го поведоха по главното стълбище, беше джипът ескалейд на Ви; позна по острия мирис на тютюн и звука на двигателя. Кратко возене, което стана бавно. И после му казаха да излезе, изпод качулката му нахлу студен въздух, както и под долните краища на робата.

Босите му крака усетиха леденостудена и замръзнала земя, след което стъпиха върху равна

отгьпкана пръст, върху която нямаше сняг. Ако съдеше по акустиката, явно минаваха през коридор или може би пещера...? Не мина много преди да спрат, чу как някаква врата се отваря и после последва спускане. Малко по-късно отново спряха и се чу друг шепот, сякаш още някаква пречка биваше премахната.

Сега под босите му крака се усещаше гладък мрамор. И беше топъл. Също така мека светлина от свещи.

Боже, ударите на сърцето му бумтяха в ушите му.

След няколко метра отново го спряха и после чу шумолящ плат навсякъде около себе си.

Братята сваляха робите.

Искаше да погледне, да види къде бяха, да разбере какво ставаше, ала не го направи. Както му бе казано, остана с наведена глава и очи в...

Тежка ръка се стовари в основата на врата му и гласът на Рот прогърмя на Древния език.

- Не си достоен да влезеш тук такъв, какъвто си сега. Кимни с глава.

Куин кимна.

- Кажси, че не си достоен.

На Древния език той отвърна:

- Не съм достоен.

Навсякъде около него братята извикаха на Древния език в изблик на несъгласие, което го накара да поиска да им се отблагодари за подкрепата.

- Макар да не си достоен, - продължи кралят – ти искаш да станеш такъв тази нощ. Кимни с глава.

Той кимна.

- Кажси, че искаш да станеш достоен.

- Искам да стане достоен.

Този път страшният рев от братята беше на одобрение и подкрепа.

Рот продължи:

- Има само един начин да бъдеш достоен и той е правилният начин. Плът от плътта ни.

Кимни с глава.

Куин го направи.

- Кажси, че искаш да бъдеш плът от плътта ни.

- Искам да бъда плът от плътта ви.

Веднага щом гласът му заглъхна, започна пеене, дълбоките гласове на Братството се сляха, докато не създадоха перфектна мелодия. Той не се включи, защото не му бе казано да го направи, но когато някой пристъпи пред него, а друг – зад него, след което цялата група се приближи от страните му, тялото му ги последва.

Движеха се заедно, станаха едно цяло, мощните им рамене се движеха напред-назад в ритъма на песента им, теглото им се местеше и се виждаше по бедрата им – цялата им група започна да се движи напред.

Куин започна да припява. Не искаше, просто така се случи. Устните му се отвориха, дробовете му се напълниха с кислород и гласът му се присъедини към останалите...

Веднага щом го направи, той се разплака.

По дяволите, добре че имаше качулка.

Цял живот бе желал да принадлежи някъде. Да бъде приет. Да бъде един сред много, които уважава. Искаше това с толкова нужда, че отказът от какъвто и да било съюз почти го бе убил – и беше оцелял само защото въставаше срещу властта, обичаите и нормите.

Дори не осъзнаваше, че се бе предал, че някога ще открие тази дружба.
И все пак ето го тук, някъде на земята, заобиколен от мъже, които... го бяха избрали.
Братството, най-уважаваните бойци на расата, най-силните войни, най-елитните... го бяха избрали.

И не беше някаква случайна грешка.

Да бъде определян като проклятие, но все пак да бъде приет тук и сега?

Внезапно се почувства цял по начин, който не бе изпитвал досега...

Рязко акустиката се промени, хоровото им пеене отекваше наоколо сякаш бяха влезли в огромно пространство с много високи тавани.

Ръка върху рамото му го накара да спре.

И тогава пеенето и движението спряха, последните тонове на гласовете им се изгубиха.

Някой го хвана за ръката и го дръпна напред.

- Стълби, - каза гласът на Зи.

Качи се по шест стъпала и последва прав коридор.

Когато го спряха, се озова с гърди срещу нещо, което изглежда бе мраморна стена от същия материал, от който беше направен и подът.

Зейдист се отдръпна, оставяйки го там.

Сърцето му бумтеше в гръдния му кош.

Гласът на краля бе силен като гръм.

- *Кой предлага този мъж?*

- *Аз, - отвърна Зейдист.*

- *Аз, - повтори и Тор.*

- *Аз.*

- *Аз.*

- *Аз.*

- *Аз.*

На Куин му се наложи да примигне няколко пъти, докато един по един всеки от братята се изказа. Всеки един от тях го предлагаше.

И после дойде ред на последния.

Гласът на краля отекна силна и ясно.

- *Аз.*

По дяволите, трябваше да примигне още веднъж.

Когато Рот продължи, се усети как в аристократичната му интонация, докато говореше на Древния език, звучи и неговата сила.

- *Въз основа на свидетелствата на членовете на Братството на черния кинжал и предложението на Зейдист и Фюри, синове на война на Братството на черния кинжал Агъни; Тормент, син на война на Братството черния кинжал Харм; Бъч О'Нийл, кръвен роднина на собствения ми род; Рейдж, син на война на Братството на черния кинжал Торчър; Вишъс, син на война на Братството черния кинжал, познат като Блъдлетър; и въз основа на моето собствено като Рот, син на Рот, считаме този мъж пред нас, Куин, син на никого, за подходящо предложен за Братството на черния кинжал. Тъй като е по силите ми и благоразумието ми да го сторя, и тъй като е добро за безопасността на расата и още повече след като законите бяха преправени, за да бъде това правилно и възможно, заобикалям всички изисквания за родословие. Можем да започнем. Обърнете го. Отвийте го.*

Преди някой да дойде до него, Куин изправи рамене и успя набързо да изтрие очите си, за да бъде отново мъж след като го завъртят и махнат наметалото...

Куин ахна. Беше върху подиум и пещерата, която беше пред очите му, бе осветена от стотици черни свещи, пламъчетата създаваха симфония от мека златна светлина, която блестеше около грубите стени и се отразяваше в гладкия под. Ала не това грабна всъщност вниманието му. Точно пред него, между него и огромното осветено пространство, имаше олтар.

В чийто център имаше огромен череп.

Нещото беше древно, костта не беше бяла като на наскоро умрял, а имаше потъмнял и на места вдлъбнат слой от годините, свещени и почтени.

Това беше първият *брат*. Трябваше да е той.

След като очите му се отместиха от него, бе покосен от страхопочитание. Долу, гледащи нагоре към него, бяха живите носители на тази величествена традиция. Братството стоеше рамо до рамо, голите тела на бойците образуваха голяма стена от плът и мускули, а светлината от свещите играеше по тяхната сила и мощ.

Тор хвана ръката на Рот и поведе краля нагоре по стълбите, по които самият Куин преди малко се бе изкачил.

- Иди до стената и се хвани за клиновете, - нареди Рот на английски, докато го съпровождаха до олтара.

Куин се подчини без колебание, усети как лопатките и задникът му се опряха в камъка, докато ръцете му хващаха двете подобни на шипове издатъци.

Когато кралят вдигна ръката си, Куин внезапно разбра как точно всеки от братята бе получил подобния на звезда белег на гърдите си. Ръката на Рот бе покрита със стара сребърна ръкавица, зъбците съвпадаха по кокалчетата му и в юмука му се виждаше дръжката на черен кинжал.

Възможно най-тихо Тор протегна китката на Рот към черепа.

- Господарю.

Докато кралят поднасяше острието, ритуалните татуировки, които бележеха рода му, отразиха блестящата светлина, а после и остро като бърснач острие, когато сръза кожата си.

Червена кръв потече и покапа в сребърна чаша, която бе поставена в короната на черепа.

- *Моята плът*, - обяви кралят.

След миг Рот облиза раната, за да се затвори. След това огромният мъж, с дългата си до кръста черна коса, брадата и величествената наметка, отиде към Куин.

Дори без способността да вижда, Рот някак знаеше как точно стояха всички, колко висок бе Куин, къде беше лицето му...

Защото кралят се протегна и хвана Куин за брадичката. После с огромна сила отметна главата на Куин назад и на една страна, оголвайки врата му.

Сега знаеше за какво бяха шибаните дръжки.

Жестоката усмивка на Рот оголваше огромните му остри зъби, които Куин не бе виждал никога досега.

- *Твоята плът*.

С бързина като мълния кралят се метна безмилостно, пробива вената на Куин с жестоко захапване и с няколко силни всмуквания, преглътнати едно след друго. Когато най-после отлепи кучешките си зъби оттам, прокара език по устните си и се усмихна като господар на войната.

И после беше време.

На Куин не му бе нужно да му кажат да се приготви за предстоящото. Падна на ръцете си, стегна рамене и крака, готов да понесе каквото и да е.

- *Нашата плът*, - изръмжа Рот.

Кралят не остана на място. С безпогрешна точност той пхна ръка в старата ръкавица и заби нещото в гърдите на Куин, ударът на зъбците беше толкова силен, че устните на Куин се отвориха и въздухът излезе непредвидено от тях. За миг всичко му се завъртя, но после се оправи и видя кристално ясно лицето на Рот.

Изражението на краля беше изпълнено от уважение и с абсолютна липса на изненада, сякаш бе очаквал Куин да издържи това мъжки.

И всичко продължи. Следващият беше Тор, прие ръкавицата и кинжала, каза същите думи, срязва ръката си, остави я да кърви над черепа, ухапа Куин, след това го удари здраво като камион. След това Рейдж. Вишъс. Бъч. Фюри. Зейдист.

След като свършиха, Куин кървеше от врата и гърдите, тялото му бе покрито с пот и единствената причина, поради която не беше на пода, бе здравият му захват за клиновете.

Ала не го интересуваха какво още ще му правят; щеше да остане на крака, независимо от нищо. Нямаше представа каква е историята на Братството, но би се обзаложил, че нито един от тях не се бе стоварил като чувал с картофи по време на церемонията – нямаше против да бъде първият в някои неща, но не и в липсата на смелост.

Освен това, дотук добре, предполагаше той. Останалите братя стояха около него и се усмихваха широко, сякаш напълно одобряваха, че се справя с това – и това ако не го правеше още по-решителен.

С кимване, сякаш му бе дадена заповед, Тор поведе краля обратно към олтара и му подаде черепа. Рот вдигна високо събраната кръв и каза:

- *Това е първият от нас. Нека възхвалим воина, който даде живот на Братството.*

Боен вик се отприщи от братята, гласовете им отекнаха заедно като гръм в пещерата; след това Рот се доближи до Куин.

- *Пий и се присъедини към нас.*

Дадено.

С внезапен изблик на сила той грабна черепа и погледна право в очните ями, докато поднасяше сребърната чаша към устните си.

Отвори уста, изсипа кръвта в гърлото си, прие мъжете в себе си, попи силата им... и се присъедини към тях.

Наоколо братята ръмжаха одобрително.

Когато приключи, той постави обратно черепа в дланите на Рот и избърса устни.

Кралят се засмя дълбоко и масивните му гърди се задвижиха.

- *Ще ти се иска пак да се хванеш за тези дръжки, синко...*

Ииии това беше последното, което чу за известно време.

Като гръм от небето, който го удари право в главата, в него се заби внезапен прилив на енергия, превзе всичките му сетива. Той отскочи назад, намери дръжките и се хвана здраво за тях точно когато тялото му започна да се гърчи...

Имаше намерение да остане в съзнание.

Ама уви,... съжалявам, Чарли. Водовъртежът беше прекалено силен.

Тялото му се разтресе, сърцето му се разтуптя, умът му сякаш избухна като бомба. Буум! и всичко бе тъмно.

Глава 71

- Сола, защo не ми каза, че имаме посетители?

Сола пусна раницата си на плота в кухнята и спря. Въпреки че баба ѝ очевидно очакваше отговор, тя не искаше да се обръща преди изражението ѝ да скрие всяка следа от изненадата. Когато се почувства готова, тя се завъртя на пета.

Баба ѝ седеше на малката маса, розово-синия ѝ халат пасваше на къдриците в косата ѝ и на завесите на цветя зад нея. На осемдесет години, лицето ѝ бе елегантно и с леки бръчици – лице на жена, преживяла тринадесет президента, Световна война, и безброй лични страдания. Очите ѝ, обаче, горяха със силата на безсмъртен.

- Кой дойде до вратата, бабе? – попита тя.

- Мъжът с... - баба ѝ вдигна костеливата си ръка и оправи къдриците си - ... с тъмната коса. По дяволите.

- Кога се отби?

- Беше много мил.

- Остави ли име?

- Значи не си го очаквала.

Сола въздъхна тежко, надявайки се непукистката ѝ физиономия да остане на мястото си, въпреки че баба ѝ я въртеше на шиш. Ужас, след толкова години, в които бе живяла с баба си, всеки би помислил, че е свикнала с директните ѝ въпроси.

- Не, не очаквах никого. – И мисълта, че някой бе дошъл да чука на вратата, я накара да сложи ръка на раницата. Вътре имаше девет милиметров пистолет с лазерен мерник и заглушител – и това беше много хубаво. – Как изглеждаше той?

- Много голям. С тъмна коса. И дълбоки очи.

- Какъв цвят бяха? – Баба ѝ не виждаше много добре, но със сигурност би обърнала внимание. – Бяха ли...

- Като нас. Той ми заговори на испански.

Може би еротичния мъж, когото следеше, говореше два езика – или по-скоро три, предвид странния му акцент.

- Та, каза ли си името? – Не че щеше да е от полза. Тя не знаеше как се казва мъжа, когото следеше

- Каза, че го познаваш, и че ще се върне за теб.

Сола погледна към цифровия дисплей на микровълновата. Показваше малко преди десет вечерта.

- По кое време мина?

- Не много отдавна. – Баба ѝ присви очи. – Виждаш ли се с него, Марисол? Защо не ми каза?

В този момент обърнаха на португалски, говореха една през друга, обясненията „не се виждам с никого“ се преплитаха със „защо просто не се омъжиш“. Бяха спорили по въпроса много пъти, и в общи линии преповтаряха добре заучените реплики в омръзналата пиеса.

- Ами, харесвам го, - заяви баба ѝ, стана от масата и удари с длани по плота. Стойката за салфетки, затрупана със списания Венити Феър, подскочи и на Сола ѝ се прииска да изпсува. – И мисля, че трябва да го доведеш на вечеря.

„Щях, бабо, но не го познавам – а и щеше ли да го харесваш, ако знаеше, че е престъпник? И

плейбой?”

- Католик ли е? – попита баба ѝ на излизане от кухнята.

„Той е наркодилър, така че ако е религиозен, наистина има силна воля да се помири със себе си.”

- Изглежда добро момче, - каза баба ѝ през рамо. – Добро католическо момче. – И с това приключи, за момента.

Чехлите се затътриха по стълбите, и по всичко си личеше, че баба ѝ се кръсти. Можеше да си я представи.

С проклетие на уста, Сола отпусна глава и затвори очи. Някак си не си представяше мъжа да се държи възпитано, само защото му е отворила една възрастна бразилка. Католик, ама друг път.

- По дяволите.

Все пак, коя беше тя, че да се държи лицемерно? И тя бе престъпник. И то от години – и дори факта, че така изкарваше прехраната за нея и баба ѝ, не оправдаваше всички влизания с взлом.

Кучето на съседите залая и тя се зачуди кого ли издържаше мистериозния мъж. Близнаците? Те си изглеждаха самодостатъчни. Дали имаше деца? И съпруга? По някаква причина тя потрепери. Кръстоса ръце на гърдите си и се загледа в идеално чистия под, който баба ѝ чистеше всеки ден и от който можеше да се яде. „Той няма право да идва тук”, помисли си тя. Но пък и тя бе посетила неговия дом неканена, нали...

Сола се намръщи и вдигна поглед. Прозорецът, обрамчен с двете розови завеси, бе катранено черен, защото все още не бе пуснала външното осветление. Но вече знаеше, че там стои някой. И дори знаеше кой точно.

Задиша на пресекулки, сърцето ѝ заби лудо, и по някаква причина сложи ръка пред гърлото си.

„Обърни се”, говореше си сама. „И бягай.”

Ала... тя не помръдна.

Асейл изобщо нямаше намерение да ходи в дома на своята натрапница. Но проследяващото устройство все още бе в аудито, и когато му съобщи, че тя се връща на същия адрес, той не се съдържа и се материализира там. Обаче не искаше да го виждат, затова избра задния двор и за негов късмет, когато натрапницата влезе в кухнята, гледката към нея и към съквартирантката ѝ беше идеална.

По-възрастната жена изглеждаше като приказна героиня, с коса на букли, с халат, ярък като пролетен ден, а лицето ѝ все още изглеждаше красиво въпреки възрастта. Обаче когато седна на масата, тя никак не изглеждаше щастлива, вперила поглед в другата жена. Асейл предположи, че тя е внучката.

Двете си размениха няколко реплики, а той се усмихваше в мрака. Между двете съществуваше голяма любов – и много досаждане. Май това важеше за всички по-възрастни роднини, без значение дали си вампир или човек.

Той изпита огромно облекчение, че тя не живее с мъж. Освен ако онзи, с който се бе срещнала в ресторанта, също не обитаваше малката къща.

Той изръмжа тихо в мрака и кучето на съседите залая, предупреждавайки собствениците си, че там навън има нещо.

Миг по-късно неговата натрапница остана сама в кухнята, а изражението ѝ бе смесица от отрицание и чувство на неудовлетвореност. Докато я гледаше застанала там, с кръстосани ръце, поклащайки глава, той реши, че трябва да си ходи. Вместо това направи онова, което не биваше: пресегна се през стъклото със съзнанието си и позволи на нуждата си да се отприщи. Жената реагира мигновено, облегнатото ѝ на плота тяло се изправи, очите ѝ се възряха в неговите през прозореца.

- Ела при мен, - продума той в студа навън.

И тя го направи. Задната врата изскърца, когато тя я бутна с хълбок, и на снега, натрупал на площадката, остана отпечатък от вратата, приличащ на парче пай.

Мирисът ѝ бе като амброзия за него. Скъсявайки разстоянието помежду им, тялото му се устреми похотливо, като хищник. Асейл не спря, докато не се озова на сантиметри от нея. От толкова близо, застанали един срещу друг, тя изглеждаше много по-малка от него, но въпреки това имаше огромен ефект върху него: ръцете му се свиха, бедрата му се стегнаха, сърцето му затупка с гореща кръв.

- Не мислех, че ще те видя отново, - прошепна тя.

Пениса му се надърви още повече само като чу гласа ѝ.

- Изглежда имаме недовършена работа.

Която не включваше пари, дрога или информация.

- Онова, което ти го казах – наистина го мисля. – Тя приглади косата си назад, очевидно изпитваше затруднение да стои неподвижна. – Повече няма да те шпионирам. Обещавам.

- Именно, ти ми даде дума. Но изглежда ми липсва да усещам погледа ти върху мен. –

Тихото ѝ съскане се разнесе из ледения въздух между устните им. – Наред с всичко останало.

Тя отмести бързо очите си. Погледна към къщата.

- Идеята не е добра.

- Защо? Заради онзи човек, с когото вечеря миналата нощ?

Неговата натрапница се намръщи – вероятно защото го чу да използва думата „човек“.

- Не. Не заради него.

- Значи той не живее тук.

- Не, живея само с баба си.

- Одобрявам.

- Защо изобщо трябва да имаш мнение по въпроса?

- Всеки ден се питам това, - измърмори той. – Но обясни ми, ако не е заради мъжа, защо не може да се срещаме?

Натрапницата му отново праметна косата си на рамото и тръсна глава.

- Ти... носиш неприятности.

- Каза жената, която почти винаги ходи въоръжена.

Тя вирна брадичка.

- Мислиш си, че не видях кървавия меч в коридора ти ли?

- О, това ли. – Той отбягна коментара с едно махване на ръката. – Просто трябваше да се погрижа за бизнеса.

- Помислих, че си го убил.

- Кой?

- Марк – моя приятел.

- Приятел, - той се чу как ръмжи. – Той това ли е за теб?

- Тогава кого уби?

Асейл извади цигара и понечи да я запали, но тя го спря.

- Баба ще я надуши.

Той погледна към затворените прозорци на втория етаж.

- Как?

- Моля те, просто недей. Не тук.

Той наклони глава и я прибра – въпреки че не си спомняше някога да бе угаждал на друг за цигарите.

- Кого уби?

Въпросът бе зададен по същество, без истерията, която се очакваше от една жена.

- Никой, за когото да се притесняваш.

- По-добре да не знам, а?

Предвид факта, че той принадлежеше към друг вид същества, наистина бе по-добре да не знае.

- Едва ли някога щяхте да се запознаете. Обаче ще ти кажа, че имах основание. Той ме предаде.

- Значи го е заслужил. – Не прозвуча като въпрос, а по-скоро като одобрително заключение.

Харесваше му начина, по който тя приемаше нещата.

- Да, заслужи си го.

Настъпи мълчание, а после той попита:

- Как се казваш?

Тя се засмя.

- Искаш да кажеш, че не знаеш?

- Откъде да разбера?

- Имаш право, но ще ти кажа само ако ми обясниш какво си казал на баба. – Тя уви ръце около тялото си, сякаш изпитваше студ. – Знаеш ли, тя те харесва.

- Кой ме харесва?

- Баба ми.

- Откъде изобщо ме познава?

Натрапницата се навъси.

- Нали си идвал по-рано? Каза, че си изглеждал добър човек, и поиска да те покани на вечеря. – Удивителните тъмни очи се възряха в него. – Не че се застъпих за теб... какво? Хей, ауч.

Асейл не беше осъзнал, че я е сграбчил за ръката, и отпусна хватката си.

- Не съм идвал по-рано. И никога не съм говорил с баба ти.

Натрапницата отвори уста. После я затвори. После пак я отвори.

- Значи не си идвал тази вечер?

- Не.

- Кой, по дяволите, ме е търсил?

В него се надигна закрилническа вълна и той усети как зъбите му се издължиха и горната му устна леко се отдръпна назад, ала успя да се овладее навреме, прикривайки външния израз на вътрешните си емоции.

Внезапно той кимна по посока на кухнята.

- Нека влезем вътре. Веднага. И ще ми разкажеш повече.

- Нямам нужда от помощта ти.

Асейл я изгледа от високо.

- Така или иначе ще я получиш.

Глава 72

Трез не беше свикнал да се вози с шофьор. Обичаше сам да кара. Да владее положението. Сам да избира дали да завие наляво или надясно. Тази вечер, обаче, в менюто нямаше „самообслужване”.

В този момент, той се беше разположил на задната седалка на мерцедеса, голям колкото къща. Отпред Фриц, както беше името му, караше като прилеп от ада – едва ли бе нещо, което да очакваш от иконом, който изглеждаше поне на седем хиляди години.

От друга страна, Трез все още не беше на себе си заради главоболието миналата нощ, затова нямаше нищо против веднъж да се повози. Но ако двамата с Ай Ем щяха да живеят тук, поне трябваше да знаят къде точно се намира проклетия имот...

Какво. По. Дяволите.

По някаква причина, възприятията му усетиха промяна в атмосферата, сякаш нещо трептеше около съзнанието му – предупреждение. И без да усети, обляния в лунна светлина пейзаж отвън стана на вълни, и всичко пред погледа му се изкриви. Фокусира се върху вътрешността на мерцедеса. Всичко си беше наред: зърнистата черна кожа, красивите шарки на ореховата облицовка; вдигнатата преграда също изглеждаше както трябва. Следователно нямаше проблем със зрителните нерви.

Отмести поглед към пейзажа навън и разбра, че изкривяването не се дължи на паднала мъгла. Нито пък на някаква странна суграшица. Не, ефекта не беше резултат от времето – всъщност бе нещо друго, напълно... сякаш ужаса кристализираше в самите частици на въздуха и караше пейзажа да губи формата си.

„Супер яко прикритие”, помисли си той.

А досега си мислеше, че само той и брат му крият номера в ръкава си.

- Наближаваме, - каза той.

- Какво е това чудо? – измърмори Ай Ем, поглеждайки през прозореца си.

- Не знам. Обаче трябва да си вземем малко.

Внезапно колата започна да се изкачва, и заради скоростта, която поддържаше стареца, движението съвсем заприлича на старта на влакче в увеселителен парк. Разликата бе, че не спряха на върха и после не последва свободно падане: от нищото пред тях се материализира огромно каменно имение, и се приближи толкова бързо, че Трез стисна облегалката и се приготви за удар.

Изглежда шофьора им знаеше точно къде се намират, и какво разстояние е нужно на бенц-а да спре. С опита на холивудски каскадьор, икономът завъртя кормилото и наби спирачки, паркирайки колата между един понтиак, по който Трез автоматично си падна... и Хамър, който приличаше по-скоро на абстрактна скулптура, отколкото на возило, което става за каране.

- Може би прави грешки с тази, - сухо каза Трез.

Ключалките се отвориха и двамата с Ай Ем излязоха едновременно.

„Човече. Дяволски голяма къща”, помисли си Трез, килнал глава назад, с поглед високо, високо нагоре. До гигантската купчина камъни се почувства като кутре. Като двегодишно

пале.

Издигаща се високо в студената нощ, с гаргойли, които наблюдаваха от стрехите, и с две зловещи, четириетажни крила, които се простираха от двете ѝ страни, сградата изглеждаше точно като идеалния дом за краля на вампирите: призрачна, зловеща, заплашителна. Като онези Хелюински замъци, само че съвсем истинска. Хората вътре наистина хапеха, и то не само, когато ги помолеха.

- Яко, - каза Трез, почувствал се моментално като у дома.

- Господа, защо не заповядате вътре, - каза бодро иконома. – А аз ще се постарая да донеса багажа ви.

- Нее, - контрира го Трез и завъртя към багажника. – Имаме много лайна... ъ, боклуци. - беше му някак трудно да псува пред пича с фрака. Ай Ем кимна.

- Ние ще се погрижим за багажа вместо теб.

Икономът гледаше ту единия, ту другия, и продължи да се усмихва, без да мръдне от мястото си.

- Моля ви, влезте за тържеството, господа. А ние ще се погрижим за „светските” неща.

- О, не, ние можем...

- Да, искам да кажа, че няма да отнеме...

Фриц изглеждаше объркан и леко паникьосан.

- Но, моля ви, господа, трябва да се присъедините към останалите. Аз ще се погрижа за това. Това е част от работата ми в къщата.

Инатът на иконома изглеждаше съвсем не на място, но ако продължаха да спорят с него, със сигурност щяха да го разстроят: очевидно човека щеше да повърне съсирек, ако двамата внесяха собствения си багаж през входната врата.

„Когато си в Рим...”, помисли си Трез.

- Окей, добре, благодаря.

- Да, благодарим ви много.

Гальовната, широка усмивка веднага се върна на лицето на мъжа.

- Много добре, господа! Именно, много добре.

Когато иконома им посочи вратата, сякаш истинското предназначение на тази огромна, катедрална порта бе загадка, Трез сви рамене и тръгна по настланата с плочи пътека.

- Мислиш ли, че ще ни позволи сами да си бършем задниците? – измърмори под носа си.

- Само ако не вижда кога ходим до тоалетната.

Трез се изсмя и погледна през рамо.

- Това ми прозвуча като шега, Ай Ем? А? Май се пошегува.

Като сръчка брат си с лакът и в отговор получи ръмжене, той се пресегна към бравата на тежката порта. Остана леко изненадан, че не е заключена, но пък с тази... каквото и да беше... наоколо, защо ли ти е да използваш ключалките на Шлаге? Не се изненада, когато вратата се отвори, без да изскърца. Мястото изглеждаше добре балансирано до последния сантиметър, всичко бе премерено и подредено.

Но при такъв иконом, който да ръководи домакинството, сигурно всяко боклуче под леглата беше повод за национална катастрофа.

Оставил зад гърба си студа навън, той пристъпи в малко антре с мозайка на пода и висок таван, и се озова пред камера за разпознаване. Знаеше за какво се използва – и затова набута лицето си право в ползрението на камерата. Моментално вътрешната врата, с размери, подходящи за банков трезор, се отвори широко.

- Здравей! – заговори една жена. – Ти си тук.

Трез почти не забеляза Елена, защото вниманието му привлече нещо зад нея.

- Здравсти... как си....

Не чу отговора ѝ. О... леле. О... какъв красив цвят.

Трез не осъзнаваше, че тръгва напред, но го направи, и се приближи към най-невероятното архитектурно чудо, което бе виждал някога. Огромните колони от малахит и мрамор се издигаха до тавана, по-висок от небето. Кристалните полилеи и златните свещници блещукаха. А кървавочервеното стълбище, голямо колкото стъпалата в градския парк, се издигаше от мозаечния под и изглежда изобразяваше... напълно разцъфтяло ябълково дърво. Външността на имението изглеждаше навъсена, ала отвътре направо блестеше.

- Може да си съперничи с дворец, - заяви възхитено Ай Ем. – О, Елена, здрасти, момиче.

Трез не забелязваше, че брат му прегръща шелана на Ривендж. Наоколо се движеха и други хора, предимно жени, но измежду тях той разпозна Блей и един рус мъж, заедно с Джон Матю, и, разбира се, Рив, който вървеше срещу тях, подпирайки се на бастуна си.

- Партило не е за вас двамата, но може да си представите, че е.

Ай Ем и Рив се прегърнаха, но Трез продължаваше да не обръща никакво внимание.

Всъщност, нещото в цветовете на дъгата, което привлече вниманието му, изчезна.

Застанала под извития свод, водещ към трапезарията, Избраницата, която бе видял в лагера на Ривендж, разговаряше с някой, който също носеше бяла роба. Зрението на Трез мина във фаза „тунелно” и после той прикова погледа си върху нея и остана така.

„Погледни ме”, насочи волята си към нея. „Погледни ме”.

В този момент, сякаш усетила заповедта, Избраницата обърна поглед към него.

Трез автоматично се втвърди, а тялото му се изду от желание да отиде до жената, да я грабне и да я занесе някъде на по-усамотено място. За да я маркира.

Гласът на Ай Ем бе точно това, което нямаше нужда да чува в ухото си:

- Продължава да не е за теб, братко.

„Бъзикай се ти”, си помисли Трез, когато Избраницата отново насочи вниманието си към жената, с която разговаряше.

Щеше да я има, дори това да го убие. А ако наистина се стигнеше до това, живота му така или иначе не беше безкраен купон, особено в момента.

Куин се свести, легнал в горната част на олтара. Черепът бе непосредствено до главата му, сякаш първият *брат* се грижеше за него, докато изтрезнее. Мигна няколко пъти да избистри зрението си и осъзна, че гледа към стена с имена: всеки квадратен сантиметър от огромната мраморна плоча, срещу която стоеше, бе гравирани с имена на Древния език. Изключение правеше мястото с двете дръжки.

Седна и краката му се залюляха свободно, гърбът му изпука, а главата му се замая. Разтри лицето си, скочи на крака и тръгна напред... докато не докосна изрязаните букви.

- Ти си най-отдолу в другия край, - каза зад него Зейдист.

Куин се завъртя на пети. Братството отново стояха там долу, и всички се хилеха като копелета. Бостънският акцент на Бъч закънтя:

- Страшна тръпка е да видиш името си там. Трябва да го провериш.

Куин се обърна отново. Наистина, като проследи имената надолу вдясно, той откри името на ченгето... и после своето собствено.

Краката му се подкосиха и той се наведе и падна на колене пред прецизно подредените

символи. После погледна към стената, където отделните имена постепенно се сливаха с шарката на мрамора. Точно като Братството. Без индивиди; важна беше само групата. И той бе част от нея.

По дяволите... и неговото име бе изписано там.

Куин очакваше трансформиращо преживяване – като онова, за което се пееше в „Ти принадлежиш”, бе готов да получи удар в гърдите, или може би да му прималее от радост... или за бога, някой да му запее „Ти си мъжът”, която се въртеше в главата му.

Не се случи. Да, наистина изпитваше благодарност. По дяволите, чувстваше се адски горд. Бе готов да излезе там и да се бие като яко копеле. Но щом се изправи на крака, откри, че въпреки новооткритата цялост, част от него оставаше отделена и объркана. Все пак последните няколко дни бяха адски – сякаш съдбата беше сложила живота му във въртящ се блендер и си правеше салса от задника му.

Може би се дължеше на факта, че никога не бе добър в изразяването на чувствата си. И нямаше да се промени. Поне този път не бягаше.

Докато вървеше надолу, за да се присъедини към братята, той получи толкова много потупвания по гърба и сръчквания в гърдите, че вече знаеше как се чувства спаринг партньора след тренировка.

И тогава му просветна... щеше да се прибере у дома при Блей.

Пресвета Дева Марийо, ако трябваше да използва израза на ченгето, нямаш търпение да закове погледа си на другия мъж. Може би щеше да се промъкне и да му каже как е, макар че вероятно не биваше а го прави. Може би щеше да отиде горе в стаята му след като партито приключи и... ъм, да... за малко.

Добре, сега вече се почувства изтощен.

Рейдж метна черната си роба върху него.

- Ами, добре дошъл в лудницата, ти жалък кучи сине. Прикован си за нас доживот.

Куин сви вежди и си помисли за Джон.

- Какво ще стане с позицията ми на аструкс нотрум?

- Изчезна, - каза Ви и от своя страна го наметна. – Ти си свободен мъж.

- Значи Джон знае?

- Не, не знае, че получаваш това повишение. Но му беше казано, че вече не може да си неговия личен войник. – Когато Куин докосна татуировката под окото си, Ви кимна. – Да, ще променим това – не е като да умреш или да те уволнят. По-скоро прилича на почетно освобождаване от отговорност.

О, супер. По-добре, отколкото да му връчат заповедта за уволнение или да го натъпчат в плитък гроб.

Всички започнаха да се изнизват и Куин хвърли един последен поглед на пещерата. Беше много странно: да, той беше историческо явление, но в същото време усещаше, че това е кулминация на всички ноци, прекарани в битки редом с братята, и вътрешната логика правеше това необикновено събитие да изглежда... неизбежно.

Тръгнали по обратните стъпки, Куин скоро се озова в коридора с лавиците от пода до супер високия таван.

- Исусе... Христе, - въздъхна той, завладян от безбройните гърнета с лесъри.

Всички спряха.

- Урните? – попита Рот.

- Да, - каза Тор с насмешка. – Нашето момче изглежда впечатлено.

- И трябва да е, - измърмори Рейдж и пристегна колана на наметалото си. – Ние сме страхотни.

От тълпата се чуха стонове и възклицания, и повечето завъртяха многозначително очи.

- Поне очите му не станаха на понички, - измърмори някой.

- Това е Ласитър, - чу се в отговор.

- Господи, тъпото копеле трябва да спре да гледа шибания Никелодеон.

- Наред с всичко останало.

- Фокусирайте се, хора, - отрязва ги Рейдж. – Може ли просто да се насладим на момента?

Одобрително ръмжене замени мрънкането, и гърления звук се надигна и прониза спомените за мъртвите им врагове.

- Само си помисли, - каза Тор и прегърна Куин през рамото, - сега и ти ще може да сложиш своето гърне с лесър тук.

- Супер сделка, - измърмори Куин, докато оглеждаше всички видове съдове. – Много добра сделка.

Всички излязоха през старите порти, които изглеждаха толкова масивни, че сигурно щяха да са нужни няколко часа, за да се срежат с горелка. После отместиха още някакво препятствие встрани, което приличаше досущ на пещерна стена, и най-забавното бе, че всички минаха през някаква ниша в земята и се озоваха отново в ескалейда. Отне известно време, докато прекосят гората с колите си, но в мига, в който зърнаха светлините на имението, той се развълнува, тялото му започна да се мята в седалката и ръката му не спираше да търси ключалката на вратата.

Джипът беше намалил едва, когато той откопча колана и изскочи навън. Братството избухна в смях – всички те приемаха по-разумно положението след неговото пробуждане, ала го последваха, докато подскачаше нагоре по стъпалата. Сигнал огромния преден вход, той отвори рязко вратата и се стрелна вътре, завирайки лице в охранителната камера.

Чу гласовете на братята зад него...

Неговите братя. Нали вече бяха такива.

Братята му се лигавеха, когато го настигнаха, и Фриц отвори вътрешната врата пред тях.

Куин почти събори иконома на гръб, когато скочи вътре. Всички се усмихваха – шеланите в къщата, кралицата, догените, пръснати навсякъде... Ай Ем, Трез, и Рив и Елена...

Той се огледа за червената коса, претърси столовата, после извърна поглед към билиардната зала. Къде беше...

Куин спря. От другата страна на масата за билиард, на дивана, обърнат към телевизора, закачен над камината, Блей и Сакстън седяха един до друг. Бяха обърнати лице в лице, с по чаша джин с тоник в ръка, и изглеждаха така, сякаш водеха задълбочен разговор.

Внезапно Блей се засмя и главата му се отметна назад...

В този момент той погледна към Куин. На мига изражението му стана сериозно.

- Поздравления!

Гласът на Лейла го обърка и той се обърна към нея със замъглен поглед, а съзнанието му се въртеше, въпреки че не биваше: той знаеше от самото начало, че Сакстън ще се върне след ваканцията си.

- Толкова се радвам за теб! – Лейла го прегърна и той автоматично уви ръце около нея.

- Благодаря. – Отдръпна се и разроши косата си. – Е, ъ, как се чувстваш?

- Гади ми се и съм супер!

Куин потъна в собствената си кожа, опитвайки се да открие радостта от бременността.

- Толкова се радвам. Аз наистина... се радвам.

Глава 73

Сола се удари в готварската печка, докато водеше мъжа в дома си. След това, като отиде в другата посока, се заби в стола на баба си, но поне успя да го прикрие като го дръпна и седна в него.

- Ти също не си ми казал името си, - промърмори тя, въпреки че възпитаните думи бяха последното в мислите ѝ. Мъжът седна срещу нея до малката масичка. В сравнение с дрехите му и самите му размери всичко изглеждаше дребно – от ламинираната маса, която ги делеше, до столовете, до кухнята. Цялата къща.

Той протегна ръка през масата. С дълбокия си глас с приказен акцент той каза:

- Аз съм Асейл.

- Асейл? – тя внимателно протегна своята длан, готова да срещне неговата по средата. – Странно име...

Веднага щом се докоснаха, по ръката ѝ пробяга ток и стигна до сърцето ѝ, като го забърза и я накара да се изчерви.

- Не ти ли харесва? – попита той преднамерено сякаш много добре осъзнаваше какво се случва с нея отвътре.

Само че говореше за името си, нали? Да, така беше.

- Не... очаквах това име.

- Каж ми твоего, - каза той без да я пуска. – Моля.

Докато чакаше, докато държеше ръката ѝ, докато дишаха заедно, тя осъзна, че понякога имаше неща, които бяха дори по-интимни от секса.

- Марисол. Но ми казват Сола.

Той измърка. Измърка.

- Ще те наричам Марисол.

И това ако не беше подходящо. Боже, с този акцент... превърна името ѝ в цяла поема.

Сола издърпа ръката си от неговата и я постави в скута си. Но погледът ѝ остана точно върху него. Изражението му беше арогантно, но не заради нея. Косата му изглеждаше много плътна и със сигурност стилизирана с продукти – нищо натурално човешко не можеше да задържи такива прекрасни коси над челото му по този начин. А парфюмът му? Зарежи. Каквото и да беше това, по дяволите, почти се опияняваше от невероятната миризма. Заради добрия му външен вид, това тяло и ума му? Беше готова да заложи къщата си за това, че животът му беше игра, чиито правила сам пишеше.

- Е, разкажи ми за този твой посетител, - каза той.

Докато чакаше, приведи брадичка и я гледаше изпод клепачите си.

Изобщо не беше изненада, ако беше убивал.

Тя сви рамене.

- Нямам представа. Баба ми просто каза, че мъжът е имал тъмна коса и дълбоки очи... - тя се намръщи, когато забеляза, че ирисите му бяха – както винаги – този лунен цвят, нещо, което просто не изглеждаше възможно по принцип. Контактни лещи?, зачуди се тя. – Тя, ъ... не спомена име, но той явно е бил любезен – ако не беше, със сигурност щях да чуя това-онова

за него. О, и й е говорил на испански.

- Има ли някой, който би те търсил?

Тя поклати глава.

- Не говоря за тази къща, никога. Повечето хора дори не знаят истинското ми име. Затова помислих, че си бил ти – кой друг... имам предвид, никой друг никога не е идвал тук освен теб.

- Никой от миналото ти?

Тя въздъхна и огледа кухнята; после грабна салфетките от кутийката им и започна да ги подрежда отново.

- Не знам...

С живота, който водеше? Можеха да са доста хора.

- Имаш ли аларма тук? – попита той.

- Да.

- Трябва да приемеш, че е опасен, докато не се увериш в противното.

- Съгласна съм, - докато мъжът – Асейл, както се казваше, се протягаше към палтото си, тя поклати глава. – Без цигари. Казах ти...

Той извади една златна химикалка и я задържа пред нея с пресилено движение. След това взе една от салфетките, които току-що беше сгънала, и написа седем-цифрен телефонен номер.

- Ще ми се обадиш, ако се появи отново, - той плъзна хартията през масата, но задържа показалеца си точно до числата. – И аз ще се погрижа.

Сола се изправи прекалено бързо, столът ѝ изскърца. Внезапно се вцепени и погледна тавана. Когато не се чува звуци от горния етаж, тя си напомни наум да се успокои.

Отиде тихо до печката. Отново се върна. Погледна задната врата към верандата. Отново се върна.

- Виж, нямам нужда от помощта ти. Оценявам го...

Като се обърна, за да отиде отново до печката, изведнъж той беше точно пред нея. Ахна и подскочи – дори не го беше чула да се движи...

Столът му беше на същото място, сякаш изобщо не бе сядал. Не като нейния – избутан настрани.

- Какво... - тя млъкна, умът ѝ препускаше. Със сигурност нямаше да го попита какво е...

Когато той протегна ръце и хвана лицето ѝ, тя знаеше, че трудно ще му откаже, каквото и да предложи...

- Ще ми се обадиш, - заповяда той – и ще дойда при теб.

Думите му бяха казани с толкова нисък глас, че почти се изгубиха, гласът му бе толкова дълбок... толкова, толкова дълбок.

Гордостта надигна протест в мозъка ѝ, но устните ѝ отказваха да го кажат на глас.

- Добре, - отвърна тя.

Сега той се усмихна, устните му се извиха нагоре. Боже, кучешките му зъби бяха остри и по-дълги отколкото преди.

- Марисол, - измърка той. – Красиво име.

Той започна да се навежда, лекият натиск върху челюстта ѝ се премести и повдигна брадичката ѝ. О, не, по дяволите, не, не трябва да го прави. Не и в тази къща. Не и с мъж като него...

Майната му. С въздишка се предаде, затвори очи и повдигна лице, за да срещне устните му...

- Сола! Сола, какво правиш там долу!

И двамата замръзнаха и Сола сякаш моментално стана тринадесет годишна.

- Нищо! – извика тя.

- С кого си?

- Никого – телевизорът е пуснат!

Три... две... едно...

- Не звучи като телевизора!

- Тръгвай, - прошепна тя, докато го буташе в гърдите. – Трябва да си тръгнеш веднага.

Асейл притвори очи.

- Мисля, че искам да се запозная с нея.

- Не искаш.

- Напротив...

- Сола! Слизам долу!

- Тръгвай, - просъска тя. – Моля те.

Асейл прокара палец по долната ѝ устна и се приведе към нея, като заговори право в ухото ѝ.

- Планирам да се върнем точно където ни прекъснаха. Просто да знаеш.

Като се обърна, той тръгна с дразнеща освободеност към вратата. И дори докато звукът от приближаващите чехли на баба ѝ се засилваше по стълбите, той се забави и погледна през рамо, докато излизаше навън.

Очите му блестяха и старателно огледаха тялото ѝ.

- Това между нас не е свършило.

И после изчезна, слава на Бога.

Баба ѝ се появи иззад ъгъла секунда след като външната врата се бе затворила с леко щракване.

- Е? – попита тя.

Сола погледна към прозореца до масата, като се уверяваше, че навън все още бе тъмно като в рог. Да. Чудесно.

- Виждаш ли? – каза тя и с жест обиколи иначе празната кухня. – Няма никого.

- Телевизорът не е включен.

Защо, о, защо баба ѝ не можеше да има благоприличието да има малко старческа деменция, както толкова много други на годините ѝ?

- Изключих го, защото ти пречи.

- О, - подозрителните ѝ очи блуждаеха наоколо...

По дяволите. Имаше разтопен сняг по пода там, където се бяха застояли.

- Хайде, - каза Сола, докато насочваше жената да се обърне кръгом. – Стига притеснения за тази вечер. Да си лягаме.

- Наблюдавам те, Сола.

- Знам, бабо.

Докато се качваха заедно по стълбите, част от нея се зачуди кой, по дяволите, бе идвал да я търси тук и защо. А другата част? Е, тази част бе все още в кухнята, на ръба да целуне онзи мъж.

Вероятно бе за добро, че ги прекъснаха.

Имаше безпогрешното усещане, че нейният защитник... бе и хищник.

Обаждането, което Кор чакаше, се случи в най-подходящия момент. Тъкмо беше приключил с проследяването и убиването на убиеца под мостовете в центъра на града и почистваше любимото си оръжие, черната кръв по острието на косата се махаше лесно, докато потриваше с кърпа нагоре-надолу.

Остави своята любов на гърба си и чак тогава извади телефона си. Докато отговаряше, погледна към воините си, които се събираха и обсъждаха тазвечерната битка в студения вятър.

- С Кор ли говоря, синът на Блъдлетър?

Кор стисна зъби, но не си направи труд да поправя неточността.

Името на Блъдлетър беше полза на репутацията му.

- Да, кой е?

Последва дълга пауза.

- Не знам дали трябва да разговарям с теб.

Гласът беше аристократичен и му даваше достатъчно информация за личността на обаждания се.

- Ти си приятелят на Елан.

Още една дълга пауза – и о, небеса, това си играеше с търпението му. Но това бе още едно нещо, което запази за себе си.

- Да. Аз съм. Чу ли новините?

- За?

Когато се разтегли третата пауза, той разбра, че това ще отнеме време. Подсвирна на бойците си, с което им нареди да продължат към небостъргача, няколко пресечки на изток. Миг по-късно беше на покрива му, поривите на вятъра бяха толкова по-силни там горе, където предпочиташе да е. Тъй като вихърът пречеше на разговора, той се покри на завет зад някакви машини.

- Новини за какво? – подтикна той.

- Елан е мъртъв.

Кор оголи зъби, докато се усмихваше.

- Разбира се.

- Не звучиш изненадан.

- Не съм, - Кор завъртя очи. – Макар че, естествено, съм опечален.

Което някак беше истина: беше като да изгубиш полезно оръжие. Или по-скоро отвертка. Но тези неща бяха заменими.

- Знаеш ли кой го е направил? – попита настоятелно обадилият се.

- Е, вярвам, че ти знаеш, прав ли съм?

- Братството, разбира се.

Още едно недоразумение, но Кор отново остави нещата така.

- Каж ми, очакваш да отмъстя за него ли?

- Това не е моя грижа, - надутият тон всъщност предполагаше, че мъжът бе разтревожен да не го сполети същата съдба. – Семейството му ще се заеме след като се възстанови.

- В пълно право са, - когато не последва нищо, Кор знаеше какво точно е очаквано и изисквано. – Мога да те уверя в две неща – моята конфиденциалност и моята защита.

Предполагам, че си присъствал на събирането в дома на Елан през есента. Позицията ми относно краля не се е променила и предполагам, че това обаждане означава, че симпатизираш на собствените ми възгледи. Прав ли съм?

- Не съм някой, който търси политическа или социална власт.

Глупости.

- Разбира се, че не.

- Тревожа се... за бъдещето на расата – това ни обединяваше с Елан. Не бях съгласен обаче с тактиките, които той предлагаше. Покушението крие прекалено много рискове и съответно няма да постигне това, което е желано.

Напротив, помисли си Кор. Куршум в мозъка оправяше доста неща...

- Законите са начинът да свалим краля.

Кор се намръщи.

- Не разбирам.

- С уважение, но законът е по-силен от меча. Ако мога да перифразирам човешката поговорка.

- Уклончивите ти обяснения са загуба на време за мен. По-конкретно, ако обичаш.

- Древните закони са дали право на Рот върху властта, която има. Те са едностранно в негова полза относно начина на живот и обществото, дават му свободата да действа, както реши, без никаква отговорност.

Поради което Кор искаше да се свърши работата, много благодаря за информацията.

- Продължавай.

- Няма ограничения в нещата, които той може да прави, решенията, които може да взима, всъщност сам може да реши да промени Древните закони, ако поиска, и с това целостта на традициите и основите ни.

- Това ми е известно, - погледна часовника си. Ако не останеше на телефона в следващите два часа, все още имаше още време за битката. – Може би с теб трябва да се срещнем утре вечер...

- Само едно предупреждение.

Кор се смръщи.

- Предупреждение?

- Той трябва да може да бъде наследен и цитирам, „от чистокръвен наследник“.

- И това какво значение има? Той вече има жена и без съмнение в бъдеще...

- Неговата шелан е нечистокръвна. - Сега Кор бе този, който млъкна, и приятелят на Елан се възползва от тишината. – Нека се изясним. Във видовете ни има човешка кръв. От време на време са се случвали смешения извън расата. Може да се каже, че никой не е истински „чистокръвен“. Има обаче съществена разлика между това някой цивилен да има общо с хората и това кралят да създава поколението си с майка, която е нечистокръвна – и това поколение да наследи трона след смъртта му.

Троу се наведе от ъгъла на вентилационната кутия.

- Всичко наред ли е? – попита той само с движение на устните.

Кор заглуши с ръка телефона.

- Вземи останалите надолу по улиците. Ще ви настигна бързо.

- Както желаш, - каза Троу с бърз поклон.

Докато войнът му се отдалечаваше, аристократът от другата страна на линията продължаваше.

- Съществува безпокойство между много членове на управляващите, както много добре знаеш. И вярвам, че ако някой достигне до този извод, би било много по-ефективно за свалянето на Рот, син на Рот от трона, отколкото какъвто и да било опит за покушение.

Особено след като демонстрира такава сила на срещата на Съвета предната вечер. Разбира се, много са се уплашили и подчинили покорно след това, волята им е впрегната под неговите осанка и власт, които са били почти яростни.

Умът на Кор започна да прехвърля възможностите.

- Е, кажи ми, господине, мислено ти заемаш мястото му, нали?

- Не, - беше твърдият отговор. – Аз съм адвокат и като такъв ценя логиката на най-високо място. В този хаос от неспокойствие и война само войн може да бъде водач на расата – и трябва. Елан беше глупак със своите амбиции и ти се възползва от това. Знам, защото те видях в дома му онази вечер през есента – поставяше го като пионка, където си поискаше, дори когато той си мислеше обратното. Искам промяна, да. И съм готов да я реализирам. Но не си правя илюзии в моя полза и нямам интерес крайт ми да бъде като този на Елан.

Кор се усети как се обърна към планината.

- Нито един крал не е свалян от трона по този начин.

- Нито един крал не е бил свалян от трона изобщо.

Добър довод.

Докато гледаше на североизток, където се намираще това странно безредие, той си помисли за краля и кралицата му... и за бременната Избраница на Кор.

Имаше времена, в които далеч повече би предпочел кървавия път, онзи, който бе белязан с удоволствието от това да изтръгнеш трона от умиращите ръце на Рот. Но тази война с думи бе... по-безопасна. За неговата жена.

Последното, което искаше, бе нападение там, където тя ядеше, спеше... където живееше така.

Затвори очи и поклати глава сам на себе си. О, как падаха силните... и все пак се изправяха въпреки всичко, закле се той.

- Как предлагаш да процедираме? – попита той сурово.

- Внимателно в началото. Трябва да събере прецедентите по въпроса, в които „чистокръвните“ са били преразгледани, когато е имало проблем. Предимството е, че срещу хората отдавна има дискриминация и е била дори по-силно изразена в миналото, когато бащата на Рот всъщност е издавал прокламации и е разяснявал законите. Това е ключът. Колкото по-силни са прецедентите, толкова по-успешно ще е това.

Каква ирония. Собствените закони на Рот щяха да станат онова, което ще повали сина му.

- Проблемът за нас ще е самият крал. Трябва да остане жив и да не осъзнае слабото място в своето управление и да го поправи преди да успеем да наредим нещата.

- Ще изпратиш на и-мейла на мой човек важните неща и после ще се срещнеш с мен.

- Това ще отнеме няколко дни.

- Ясно. Но очаквам обаждането ти да е скоро.

Докато си разменяха имената и Кор даде и-мейла на Троу, започна да чувства определена стабилност. Ако този мъж беше прав?

Царуването на Рот щеше да приключи без повече кръвопролития.

И тогава Кор щеше да има свободата да реши бъдещето на расата. Доколкото знаеше Рот нямаше преки живи роднини, така че ако го отстраняха, нямаше кой да претендира за трона.

Макар че това не значеше, че нямаше да се появят роднини, за които никой не знае.

Навлеци, с които обаче можеше да се справи. И с подкрепата на Съвета? Можеше да се обзаложи, че ще стане лидер на обществото – стига всички да се подчинят.

Рот не беше единственият, който можеше да променя законите.

- Не губи време, - каза Кор. – Имаш една седмица. Не повече.

Отговорът, който долетя, бе задоволителен.

- Ще действам с максимална скорост.

И това ако не беше чудесен начин да приключи едно телефонно обаждане.

Глава 74

Тунелът, който свързваше имението с тренировъчния център, беше хладен, тъмен и тих. Докато Куин вървеше през него, беше сам и се радваше на това. Нямахше по-лошо от това да си заобиколен от щастливи хора, когато се чувстваш отвратително.

Когато стигна вратата, която водеше към задната част на шкафа в кабинета, той въведе кода, изчака да се отключи и влезе вътре. Мина набързо покрай канцеларските принадлежности и химикалки, после през друга врата и заобиколи бюрото. В следващия момент беше в коридора пред стаята за вдигане на тежести, но не смяташе да тренира. След това, което Братството му беше сторило, беше схванат и го болеше – особено ръцете, благодарение на стискането на клиновете, за да се задържи на крака.

Човече, ръцете му все още бяха вцепенени и докато мърдаше пръсти, разбра за пръв път в живота си какво е усещането да имаш артрит.

Продължи нататък, спря отново, когато стигна територията на клиниката. Като посегна да пооправи дрехите си, осъзна, че все още носи робата.

Нямахше да се връща, за да се преоблече; това беше сигурно.

Почука на вратата на стаята, каза:

- Лукас? Буден ли си?

- Влез, - беше дрезгавият отговор.

Трябваше да се приготви психически преди да влезе. И се зарадва, че го направи.

Легнал на леглото с повдигната глава, Лукас все още изглеждаше на ръба на смъртта.

Лицето, което Куин помнеше като остроумно и младо, беше набраздено и мрачно. Тялото му беше болезнено слабо. И тези ръце... Боже Господи, ръцете.

И мислеше, че неговите го боляха малко?

Прокашля се.

- Здравсти.

- Здравей.

- Е... да. Как си?

Шибан въпрос зададе. Мъжът очакваше още седмици почивка на легло, след което месеци физическа рехабилитация и щеше да е голям късметлия, ако след това успяваше да държи химикалка.

Лукас направи гримаса, докато се опитваше да свие рамене.

- Изненадан, че дойде.

- Е, ти си ми... - Куин се спря. Всъщност той не му беше изобщо никакъв роднина. – Имам предвид... да.

Лукас затвори очи.

- Винаги съм бил и винаги ще бъда от твоята кръв. Парче хартия не може да промени това.

Очите на Куин погледнаха онази осакатена дясна ръка и пръстена с герба.

- Мисля, че татко не би се съгласил с теб.

- Той е мъртъв. Така че мнението му вече не е от значение.

Куин примигна.

Когато не каза нищо, Лукас отвори очи.

- Изглеждаш изненадан.

- Без да се обиждаш, но никога не съм очаквал да чуя това от твоята уста.

Мъжът кимна към осакатеното си тяло.

- Промених се.

Куин се пресегна и си дръпна стол; докато седеше, потриваше лице с ръцете си. Беше дошъл тук, защото да видиш доскоро мъртвия си отчужден брат беше единственото отдалечаващо нещо, което бе оправдание, за да пропуснеш партито долу в твоя чест.

А да прекара вечерта, гледайки Блей и Сакстън заедно? Нямаше да стане.

Само че сега, когато беше тук, не мислеше, че ще проведе какъвто и да било разговор.

- Какво стана с къщата? – попита Лукас.

- А... нищо. Имам предвид, след... каквото е ставало долу, никой не я е поискал и не е предявил права над нея. Когато я върнаха на Рот, той ми я върна на мен... но слушай, твоя е. Не съм влизал вътре откакто ме изритаха.

- Не я искам.

Доооообре, още една голяма изненада. Докато растеше, брат му не беше спирал да говори за всичко, което искаше да постигне, когато стане по-голям: образованието, издигането в обществото, да поеме щафетата след баща им.

Да каже „не“ беше като да чуеш някого да отказва трон – необяснимо.

- Някога бил ли си измъчван? – промърмори Лукас.

В ума си видя детството си. После и Бранителите на честта. Но със сигурност нямаше да прецака това като каже тези неща.

- Получавал съм здрав пердах.

- Обзалагам се. Какво стана след това?

- Какво имаш предвид?

- Как отново свикна с нормалното?

Куин стисна горящите си от болка ръце, погледна собствените си пръсти, които функционираха идеално и бяха цели, въпреки болките. Брат му нямаше да може да брои до десет вече. Оздравяването беше едно нещо, регенерирането – съвсем друго.

- Няма нормално вече, - чу се сам да казва. – Просто някак... продължаваш, защото това ти остава. Най-трудното е да си с други хора – сякаш са на друга честота, но само ти го знаеш.

Говорят за животите си и какво не им е наред, и ти просто, нали разбираш, оставяш ги. Като цял нов език за говорене е и трябва да помниш, че можеш да отговориш само на техния език. Наистина е трудно да се свържеш.

- Да, точно така, - каза Лукас бавно. – Точно така.

Куин отново потри лице.

- Никога не съм очаквал да имам нещо общо с теб.

Но имаха. Докато Лукас поглеждаше, тези идеални очи срещнаха различните на Куин и ето я връзката. И двамата бяха минали през ада и тази ключова стъпка бе по-силна дори от общата ДНК, която споделяха.

Беше толкова странно.

И забавно, изглежда тази вечер бе моментът, в който навсякъде намираще семейство.

Освен на единственото място, където искаше.

Докато тишината вземаше надмощие, не се чуваше нищо, освен постоянният звук от машината до леглото, Куин стана за известно време. Той и брат му не говореха много и това беше наред. Това искаше той. Не беше готов да си излее душата пред него за Лейла или бебето, а предполагаше, че е от голямо значение, че Лукас не попита дали си има жена. И със сигурност нямаше да заговори за Блей.

Беше приятно обаче да поседи с брат си. Имаше нещо в хората, с които израстваш, онези, които си виждал през цялото си детство, хората, които не можеш да си представиш да не познаваш. Дори миналото да е пълна бъркотия, с годините просто се радваш, че кучите му синове са на тази планета.

Това даваше илюзията, че животът не е толкова крехък, колкото всъщност бе и понякога това беше единственото, което те крепи.

- По-добре да си тръгвам, за да си почиваш, - каза той и разтри колене в опит да раздвижи крака.

Лукас извърна глава върху възглавницата.

- Странно облекло за теб, нали?

Куин погледна надолу към робата.

- О, тази вехтория? Просто я навлякох.

- Изглежда церемониална.

- Имаш ли нужда от нещо? – Куин се изправи. – Храна?

- Добре съм си. Но благодаря.

- Е, само кажи. Добре.

- Ти си много добър приятел, Куин, знаеш ли?

Сърцето на Куин спря и после затуптя здраво. Това беше фразата, която баща им винаги бе ползвал, за да опише джентълмените... беше като отличен шест на комплиментите, най-доброто, еквивалентът на мечешка прегръдка или чисто и просто „чукни пет“ от обикновен човек.

- Благодаря ти, човече, - каза той сурово. – Ти също.

- Как можеш да го кажеш? – Лукас се прокашля. – Как, в името на Скрайб Върджин, можеш да го кажеш?

Куин издиша тежко.

- Искаш истината? Е, ще ти я кажа. Ти беше любимецът. Аз бях проклятието – бяхме в противоположните краища на скалата в онази къща. Но нито един от нас нямаше шанс. Ти не си бил по-свободен от мен. Нямаше избор за бъдещето си – предопределено е при раждането, и в известен смисъл очите ми? Те бяха моят билет за „извън затвора“, защото означаваха, че на никого не му пука за мен. Дали ме прецака? Да, но поне имах правото да реша какво искам да правя и къде искам да отида. Ти... никога не си имал никакъв шибан шанс. Беше просто математическо уравнение, вече решено, когато си бил заченат, всички отговори – предопределени.

Лукас затвори отново очи и потрепери.

- Непрестанно си го припомням в главата ми. Всички тези години, в които растях, от първия ми спомен... до последното, което видях в онази нощ, когато... - той се закашля леко, сякаш гърдите го боляха или може би просто ритъмът на сърцето му прескачаше. – Мразех го. Знаеше ли това?

- Не. Но не мога да кажа, че това ме учудва.

- Не искам да се връщам отново в онази къща.
- Тогава не е нужно. Но ако решиш,... ще дойда с теб.

Лукас отново го погледна.

- Наистина?

Куин кимна. Въпреки че не бързаше да отиде отново в онези стаи и да затанцува с духовете от миналото, щеше да отиде, ако Лукас го направеше.

Двама оцелели, отново на местопрестъплението, което ги определяше.

- Да. Наистина.

Лукас се усмихна леко, това изражение дори малко не се доближаваше до онова, което имаше преди. И беше добре. На Куин му харесваше повече. Беше честно. Крехко, но честно.

- Доскоро, - каза Куин.

- Би било... много хубаво.

Обърна се, Куин бутна вратата и...

Блей го чакаше в коридора, пушеше цигара и седеше на пода.

Когато Куин излезе от стаята на брат си, Блей стана на крака и изгаси цигарата Дънхил в гърлото на бутилката, която поклащаше. Не беше сигурен как очакваше той да изглежда, но не беше така. Толкова напрегнат и нещастен, въпреки невероятната чест, която му бе оказана. И все пак да прекараш време до леглото на брат си едва ли можеше да се нарече радостно събитие.

А и Блей не беше глупав. Сакстън се беше върнал в имението.

- Помислих, че ще те открия тук, - каза той, когато другият мъж не каза дори „здрости“.

Всъщност различните очи на Куин обхождаха коридора, виждаха общо взето всичко, но не и него.

- Е, ъ, как е брат ти? – подтикна той.

- Жив.

Май това беше най-доброто, на което можеха да се надяват сега.

И май това беше всичко, което Куин имаше намерение да каже. Може би не биваше да идва тук.

- Аз, ъ, исках да те поздравя.

- Благодаря.

Добре, Куин все още не го поглеждаше. Вместо това се беше загледал към кабинета, сякаш мислено вече вървеше към проклетото нещо и минаваше през проклетия шкаф, пълен с хартия...

Звукът от пукането на кокалчетата на Куин бе като изстрели.

После стисна ръце, разпери пръсти, сякаш го боляха.

- Значи историческо събитие, - Блей понечи да извади нова цигара от кутията си и се спря. – Истински първи път.

- Доста първи пъти напоследък, - каза Куин язвително.

- Това какво трябва да значи?

- Нищо. Наистина не е от значение.

Боже, помисли си Блей, наистина не трябваше да го прави.

- Би ли ме погледнал? Имам предвид, ще те убие ли, по дяволите, ако ме погледнеш?

Разноцветните очи се завъртяха.

- О, видях те, добре. Предполагам твоят човек се е прибрал. Ще му кажеш ли, че си ме чукал,

докато го нямаше? Или ще го запазиш, малката мръсна тайна. Да, шшшшшт, не казвай на братовчед ми.

Блей стисна зъби.

- Ти, лицемерен кучи сине.

- Извинявай, не аз съм този с гадже...

- Наистина ли ще стоиш тук и ще се преструваш, че не си крил това между нас? Както когато Вишъс излезе от онази стая, - той размаха показалец през коридора – дали не подскочи като ужилен? Ще се преструваш, че си се гордял с това, че чукаш мъж?

Куин изглеждаше зашеметен за момент.

- Мислиш, че е за това? И не, о, нека помисля, може би да опиташ да уважиш факта, че изневеряваш на любовта на живота си!

В този момент и двамата бяха пристъпили напред, гласовете им се носеха нагоре-надолу по коридора.

- О, глупости, - Блей размаха ръка във въздуха. – Всичко това са пълни глупости! Знаеш ли, това винаги ти е било проблемът. Никога не си искал да излезеш и да...

- Да изляза? Като гей?

- Чукаш мъже! Какво, по дяволите, мислиш, че означава!

- Това си ти – ти чукаш мъже. Не харесваш жени и...

- Никога не си можел да приемеш това кой си, - ревна Блей – защото те е страх от това какво мислят хората! Великият иконоборец, Господин Мъченик, осакатен от шибаното си семейство! Истината е, че си страхливец и винаги си бил!

Изражението на Куин бе толкова невероятно бясно, че Блей бе в очакване да бъде ударен – и по дяволите, искаше да получи някой юмрук просто за да има удоволствието да отвърне на удара.

- Да си изясним това, - излая Куин. – Дръж си твоите глупости за теб. Това включва и братовчед ми и факта, че се размотаваше на негов гръб.

Блей стрелна ръце нагоре и се наложи да закрачи наоколо преди да изскочи от собствената си кожа.

- Просто не мога да търпя това повече. Не мога да го понеса отново с теб. Имам чувството, че цял живот се разправям с твоите глупости...

- Ако съм гей, защо мислиш, че си единственият мъж, с когото някога съм бил!

Блей спря на място и просто зяпна мъжа, образите на всички мъже в тоалетните нахлуха в мозъка му. В името на всичко свято, спомни си всеки един от тях, въпреки че Куин без съмнение не ги помнеше. Лицата им. Телата им. Оргазмите им.

Всички те, получаващи онова, което той жадуваше и отказваше.

- Как смееш, - каза той. – Как смееш, по дяволите? Или мислиш, че не знам за сексуалното ти минало? Налагаше са да го гледам далеч по-дълго, отколкото мислиш. Честно казано, не беше толкова интересно – нито пък ти.

Докато Куин пребледня, Блей започна да клати глава.

- Дотук съм. Наистина приключих – фактът, че не можеш да приемеш самия себе си, ще провали каквото е останало от живота ти, но това е твой проблем, не мой.

Куин започна да псува продължително и с нисък глас.

- Никога не съм мислел, че ще го кажа,... но не ме познаваш.

- Не те познавам? Мисля, че е точно обратното, глупако. Ти не се познаваш.

В този момент очакваше нещо като експлозия, нещо драматично, нещо гръмко, някаква

изпепеляваща света емоция, която да изригне от него.

Но не се случи.

Куин просто отпусна рамене, сведе глава и заговори напълно спокойно.

- Прекарах последната година в опити да разбера кой съм, зарязах преструвките, започнах начисто...

- Тогава ще кажа, че си похабил триста шестдесет и пет нощи. Но както всичко останало относно това, за теб си е.

Със зловна ругатня Блей се обърна и се отдалечи – и не погледна назад. Нямаше причина. В коридора нямаше никого, когото да иска да види.

Човече, ако определението за „лудост“ беше да минаваш през едно и също нещо отново и отново и да очакваш различни резултати, значи си беше изгубил ума преди години. За неговото умствено здраве, за доброто на емоционалното му състояние и за самия му живот, трябваше да остави всичко това зад...

Куин го дръпна за ръката, бясното му изражение се заби право в неговото собствено.

- Не ми обръщай гръб така.

Блей усети как вълна на изтощение го залива.

- Защо? Имаш още нещо да кажеш? Някакво прозрение за теб, което би следвало да нареди пъзела, така че парченцата да съвпаднат? Някакво голямо признание, което ще изправи кораба и всичко ще е идеално като залез на плажа? Нямаш думите да направиш това, а и аз не съм толкова наивен вече.

- Искам да си спомниш нещо, - изръмжа Куин. – Аз направих това между нас да проработи. Аз ни дадох шанс.

Устните на Блей зейнаха.

- Ти си ни дал шанс? Шегуваш ли се с мен, мамка му? Мислиш, че да спиш с мен, за да си върнеш на братовчед ти, е връзка? Мислиш, че няколко тайни чукания са нещо като любовна връзка?

- Това е всичко, което имах, - различните очи обходиха лицето на Блей. – Не казвам, че е било големият романс, но го направих, защото исках да съм с теб по какъвто и да е начин.

- Е, поздравления. И сега, когато и двамата си показахме същността, мога с увереност да заявя, че аз и ти не сме един за друг.

Докато Куин отново започваше да псува, Блей хвана косата му и му се прииска да отскубне всичко от шибаната му глава.

- Слушай, ако ще ти помогне да заспиваш, а не мисля, че това ще те гложди повече от едно денонощие, казвай си, че си направил всичко, което си могъл, но не се е получило. Аз? Аз предпочитам реалността. Това, което стана между нас, е точно каквото правеше с всичките си останали случайни. Секс, просто секс. И вече приключихме.

Очите на Куин пламнаха.

- Грешно си разбрал това.

- Значи си и заслепен, освен че отричаш.

- Хората могат да се променят. Вече не съм такъв и определено не спрямо теб.

Боже... беше облекчение да не чувства нищо, докато чува тези думи.

- Знаеш ли... имаше време, когато бих паднал на колене, за да чуя нещо такова, - промърмори той. – Но сега... всичко, което виждам, е как подскачаш до небето в мига, в който някой отвори врата и ни види заедно. Казваш, че това е заради Сакстън и връзката ми? Хубаво. Но съм почти сигурен... не, напълно сигурен,... че ако погледнеш зад това, ще

разбереш, че има много повече връзка с теб самия, отколкото с братовчед ти. Мразел си се толкова много години, че не мисля, че изобщо можеш да обичаш някого или да разбереш поне малко кой си. Надявам се да разбереш някога, но няма да съм част от това, обещавам ти.

Куин поклати глава, така се бе смръщил, че сякаш между веждите имаше цепнатина.

– Изглежда доста стабилно приключваме.

- Не е толкова трудно.

- Просто да знаеш, бях влюбен в теб.

- За три дни, Куин. Три дни. През които имаше толкова драма, на фона на която „Война и мир“ изглежда като комикс. Това не е любов. Това е добър секс като разсейване от факта, че си пълен задник.

- Не съм гей.

- Хубаво. Би. Ти си бисексуален, експериментираш. Все едно. Не ми пука. Наистина. Знаем аз кой съм и така се справям в живота си. Ти имаш изцяло друг начин – и успех с това.

Очевидно работи дяволски добре за теб.

С това, той си тръгна отново.

И този път... Куин го остави.

Глава 75

Една седмица по-късно...

Кога животът щеше да възвърне нормалната си посока, замисли се Куин, докато обуваше кожените си панталони, навличаше впита тениска през главата си и взимаше оръжията и коженото си яке.

Боже, не можеше да повярва, че бяха минали седем ноци, откакто бе въведен в Братството. Струваше му се като цяла вечност.

Излезе от стаята си, тръгна надолу по мраморния коридор, мина покрай кабинета на Рот и почука на вратата на Лейла.

- Влез?

- Здравсти, - каза, когато влезе вътре. – Как се чувстваш?

- Чудесно, - Лейла се надигна по-високо в купчината възглавници и после погали корема си.

– Нека уточня, ние сме чудесно, доктор Джейн тъкмо беше тук. Показателите изглеждат идеално и мога да си позволя газирани напитки и солени бисквитки, така че съм добре.

- Не трябва ли да приемаш и протеини? – по дяволите, не искаше това да звучи заповеднически. – Не че ти казвам какво да ядеш.

- О, не, всичко е наред. Всъщност Фриц ми свари пилешки гърди и успях да ги изям, така че ще опитвам това всеки ден. Докато храната не е прекалено много, мога да я изям.

- Имаш ли нужда от нещо?

Лейла присви очи.

- Всъщност да.

- Кажи и е твое.

- Говори с мен.

Куин вдигна вежди.

- За?

- Теб, - тя прошепна тихо една ругатня, докато мятеше настрани списанието, което четеше. – Какво става? Влачиш се наоколо, не говориш с никого и всички се тревожат.

Всички. Чудесно. Защо, по дяволите, не живееше сам?

- Добре съм...

- Добре си. Да бе. Аха.

Куин вдигна ръце в жест на покорство.

- Хей, хайде, какво искаш да кажа? Ставам, отивам на работа, идвам си, ти си добре, както и бебето. Лукас лека-полека се възстановява. Приеха ме в Братството. Животът е супер.

- Тогава защо изглеждаш сякаш си в траур, Куин?

Наложи се да погледне встрани.

- Не съм. Слушай, трябва да ида да хапна нещо преди да...

- Ощелиискашбебето?

Думите на Лейла излязоха толкова бързо от устата ѝ, че мозъкът му трябваше да се напъне, за да разбере какво беше казала. И тогава той...

- Какво?

Ръцете ѝ започнаха да треперят, както когато беше нервна, и той отиде до леглото и седна до

нея. Остави якето и оръжията си на пода, и хвана нервните ѝ пръсти.

- Във възторг съм за детето, - всъщност бебето в нея беше единственото, което го крепеше в момента. – Вече го или я обожавам.

Да. Детето е единственото безопасно място, в което можеш да оставиш сърцето си, доколкото той знаеше.

- Трябва да вярваш в това, - каза той рязко. – Наистина трябва.

- Добре. Добре, вярвам, - Лейла се протегна и завъртя лицето му с ръка. – Но тогава какво те е наранило, мили мой. Какво е станало?

- Просто животът, - той ѝ се усмихна. – Нищо особено. Но независимо от настроението ми, трябва да знаеш, че съм плътно до теб в това.

Очите ѝ се затвориха с облекчение.

- Благодарна съм за това. И за това, което Пейн направи.

- Както и Блейлок, - промърмори той. – Не го забравяй.

Каква шибана ирония. Мъжът му беше изтръгнал гръдния кош, ала също така му бе дал ново сърце.

- Моля? – каза тя.

- Блейлок отиде при Пейн. Било е негова идея.

- Наистина? – прошепна Лейла. – Направил го е?

- Да. Мъж на място. Блейлок е истински джентълмен.

- Защо го наричаш така?

- Така се казва, нали, - той погали ръката ѝ и стана на крака, като грабна нещата си. –

Излизам тази нощ. Както винаги, телефонът ми е в мен и се обади, ако имаш нужда от каквото и да е.

Избраницата се намръщи.

- Но Бет каза, че не си на смяна днес.

Чудесно. Значи наистина беше всеобщата тема за разговор.

- Излизам, - тъй като изглеждаше сякаш ще спори, той се приведе и я целуна по челото, с което се надяваше да я увери в това. – Не се тревожи за мен, става ли?

Тръгна си преди тя да успее да нанесе нова атака.

Навън в коридора, точно затвори вратата и...

Замръзна.

- Тор. А, какво става?

Братът се бе опрял на вратата на Рот сякаш чакаше.

- Мислех, че снощи обсъдихме графика с теб.

- Така е.

- Тогава защо са ти всичките оръжия?

Куин завъртя очи.

- Виж, няма да остана в тази къща, докато зората не ме остави вътре за цели двадесет и четири часа. Няма да стане.

- Никой не е казал, че трябва да стоиш тук. Това, което ти казвам, като брат на брат, е, че няма да си на полето с нас довечера.

- О, хайде стига...

- Иди гледай някой шибан филм, ако искаш. Вземи СиВиЕс-а, но помни, че трябва да вземеш този път ключовете на колата с теб. Иди в някой мол и си направи списък с коледни желаниа за Дядо Коледа, не ми пука. Но няма да се биеш – и преди да продължиш да

спориш, това е правило за всички ни. Не си специален. Не си единственият, който няма да е там. Ясно?

Куин замърмори изпод нос, но когато братът протегна ръка, той я удари със своята собствена и кимна. Докато Тор си тръгваше, тичешком слезе по главното стълбище, на Куин му се прииска да се весели – цяла вечер само за него. Йей.

Нещо като да си на среща с депресиран.

По дяволите, може би трябваше да иде в киносалона, да си направи хормонална терапия и да се развесели като гледа „Звукът на музиката“ и си лакира ноктите на краката.

Може би „Стоманени магнолии“... „Като вода за кокос“.

Или беше за шоколад, зачуди се той.

Или пък може би просто можеше да се застреля в главата.

И двете щяха да свършат еднаква работа.

Убежището на семейството на Блей беше извън града, заобиколено от покрити със сняг полета, които нежно се разпростираха на вълни до границите с горите.

Построено от речни камъни с млечен цвят, имението не беше огромно, а по-скоро уютно, с ниски тавани, много камини, които винаги бяха запалени в студеното време и с кухня, която беше произведение на изкуството и която бе единственото модерно нещо в имота.

В която майка му готвеше наистина божествено.

Докато той и баща му излизаха от кабинета, майка му погледна иззад печката с осем отделения. Очите ѝ бяха широко отворени и разтревожени, докато рендосваше кашкавал в медна купичка.

Тъй като не искаше да прави от мухата слон, въпреки че си беше от слона – слон, в стаята с наредени книги, Блей ѝ направи знак с вдигнати нагоре палци и седна до грубата дъбова маса в нишата.

Майка му постави ръка на устата си и затвори очи, все още рендосвайки кашкавала, дори когато емоциите ѝ преливаха.

- Ей, ей, - каза баща му, докато се приближаваше до своята шелан. – Шшшш...

Обърна я към себе си, обви ръце около нея и я прегърна. Дори докато продължаваше с рендосването.

- Всичко е наред, - той я целуна по главата. – Ей, всичко е наред.

Погледът на баща му се зарея към него и на Блей му се наложи да примигне няколко пъти, когато очите им се срещнаха. И после се наложи да покрие насълзените си очи.

- Хора! В името на Скрайб Върджин!, - старият мъж подсмъркна. – Красивият ми здрав, умен, безценен син е гей – това не е повод за траур!

Някой започна да се смее. Блей се присъедини.

- Никой не е умрял, - баща му вдигна брадичката на майка му и се усмихна насреща ѝ. – Нали?

- Просто много се радвам, че се разбра и всички сме заедно, - каза майка му.

Мъжът леко се отдръпна, сякаш някакъв друг изход би бил необясним за него.

- Семейството ни е силно – не знаеш ли това, любов моя? Но да сме точни, това не е предизвикателство. Не е трагедия.

Боже, родителите му бяха най-добрите.

- Ела тук, - махна му баща му. – Блей, ела тук.

Блей стана и отиде при тях. Докато родителите му обвиняваха ръце около него, той си пое дълбоко въздух и стана детето, което бе някога преди цял един живот: афтършейвът на баща му миришеше по същия начин, шампоанът на майка му все още му напомняше лятна нощ, а миризмата на лазанята във фурната дразнеше гладния му стомах.

Точно както е било винаги.

Времето наистина беше относително, помисли си той. Въпреки че беше по-висок и по-едър, и толкова много неща се бяха случили, този съюз – тези двама души – бяха неговата основа, неговият опорен камък, никога идеален, но никога разпадащ се стандарт. Докато стоеше наред познатите обични ръце, можеше да издиша всяко късче напрежение, което бе чувствал по-рано.

Беше трудно да каже на баща си, да намери думите, да пречупи „безопасността“, която се появяваше от това да не рискува да чуе мнението на мъжа, който го бе отгледал и обичал, както никой друг. Ако не го беше подкрепил, ако бе избрал ценностната система на глимерата пред истинската същност на сина си? Блей щеше да види някого, когото обичаше, в напълно различна светлина.

Но това не стана. И сега? Чувстваше се сякаш е скочил от покрива на сграда... и се е приземил върху батут, безопасно и тихо. Най-голямото изпитание за семейството му не само че беше преминало, но и над него бе напълно триумфирано.

Когато развалиха прегръдката, баща му постави ръка върху лицето на Блей.

- Винаги мой син. И винаги ще се гордея да те нарека така.

Мъжът отпусна ръката си, пръстенът с герба отрази светлината от лампата над тях, златото проблесна в жълто. На пръстена в скъпоценния метал бе точно каквото беше и върху този на Блей – и докато оглеждаше познатите линии, той осъзна, че глимерата имаха погрешно виждане. Всички тези кръстове трябваше да са символ на това време сега, на връзките, които се заздравяваха и подобряваха животите на хората, на обвързванията, които тръгваха от майка до баща, от баща до син, от майка до дете.

Но както често беше с аристократите, ценностите бяха заменени, опираха се на златото и гравирани символи, не на хората.

Глимерата се интересуваше как изглеждат нещата, а не какви са. Стига всичко да изглеждаше външно хубаво, можеше да си полумъртъв или напълно в гроба, и все пак щяха да са си добре с това.

Що се отнасяше до Блей? Общуването и връзките бяха нещото.

- Мисля, че лазанята е готова,- каза майка му и целуна и двама им. – Защо вие двамата не подредите масата?

Хубаво и нормално. Безкрайно щастливо.

Докато Блей и баща му сновяха из кухнята, изваждаха сребърни прибори и чинии, салфетки с червено и зелено, Блей се почувства малко замаяно и странно. Всъщност усещаше определена замаяност, която имаше общо с това, че бе извадил всичко на показ и бе разбрал, че от отсрещната страна бе видял, че всичко, на което си се надявал, е всъщност това, което имаш.

И все пак, когато седна малко по-късно, почувства празнотата, която го беше съпътствала да се върне тук, сякаш за кратко беше влязъл в топла къща, ала се налагаше да си тръгне и да се върне в студа.

- Блей?

Той се отърси и протегна ръка, за да приеме чинията, пълна с домашно приготвени

вкусотии, която майка му му подаваше.

- О, това изглежда страхотно.

- Най-добрата лазаня на планетата, - каза баща му, докато разгъваше салфетката си и наместваше очилата на носа си. – За мен парче от края, моля.

- Все едно не знам, че обичаш препеченото, - Блей се усмихна на родителите си, докато майка му изваждаше с шпатула едно от крайните парчета. - Две?

- Да, моля, - очите на баща му бяха приковани върху глинения тиган.

- О, това е идеално.

За известно време се чуваха само звуците от възпитано хранене.

- Е, кажи ни как са нещата в имението? – попита майка му след като си сипа вода. – Нещо вълнуващо напоследък?

Блей въздъхна.

- Приеха Куин в Братството.

Време за отворени от учудване усти.

- Каква чест, - ахна баща му.

- Заслужава я, нали? – майката на Блей заклати глава, червената ѝ коса отразяваше светлината. – Винаги си казвал, че е чудесен боец. И знам, че за него всичко е било толкова трудно, както ти казах миналата вечер – сърцето ме боли винаги още откакто го срещнах за пръв път.

Значи ставаме двама, помисли си Блей.

- И ще има дете.

Добре, баща му наистина изпусна вилицата и се задави.

Майка му се протегна и го потупа по гърба.

- С кого?

- Избраница.

Пълна тишина. Докато майка му не прошепна:

- Е, това е доста.

И като си помисли, че им бе спестил истинската драма.

Боже, кавгата, която имаха в тренировъчната зала. Беше си я преповтарял мислено отново и отново, връщал се беше на всяка дума, която беше казана, всяко обвинение, всяко отричане.

Ненавиждаше някои от нещата, които беше казал, но стоеше твърдо на позицията си.

Човече, можеше да поработи върху думите си обаче. Наистина съжаляваше за това.

Нямаше шанс за извинение обаче. Куин почти беше изчезнал.

Нямаше го на храненията и ако тренираше, не беше през деня в тренировъчния център.

Може би се утешаваше горе в стаята на Лейла. Кой знаеше.

Докато Блей си сипваше втори път, се замисли колко много означаваше това време със семейството му и тяхното приемане на същността му – и отново се почувства като задник.

Боже, беше си изпуснал нервите толкова сериозно, точката на пречупване беше настъпила след всичките години на драми.

И нямаше връщане назад, помисли той.

Макар че истината бе, че никога не е и имало.

- Ехо? - Сола зачака отговора на баба си от горния етаж, сложила крак на най-долното стъпало и наведена към парапета. – Будна ли си? Най-после се прибрах.

Погледна часовника си. Показваше десет вечерта.

Каква седмица. Бе приела работа като оценител на телесни повреди при един от сериозните бракоразводни адвокати в Манхатън – самият той подозираше съпругата си в изневяра. В крайна сметка се оказа, че жената е била с двама други едновременно.

Отне ѝ много нощи, потънала в работа, и когато най-после успя да подреди фактите – и тряс – наложи ѝ се да отсъства шест дни.

Времето, прекарано извън работата, ѝ се отрази добре. А и баба ѝ, с която си говореше всеки ден, не ѝ събщи за нови посетители.

- Спиш ли? – подвикна тя, макар да беше глупаво. Жената щеше да ѝ отговори, ако беше будна.

Тя се въртна и отиде в кухнята, а погледа ѝ мигновено се спря на прозореца над масата.

Асейл неизменно присъстваше в мислите ѝ - и тя много добре знаеше, че работата ѝ в Голямата Ябълка бе по-скоро с цел да се раздалечи от него, отколкото да трупа пари или да напредва в детективската кариера.

След всичките години, в които се грижеше за себе си и за баба си, сега не харесваше другото си аз, което губеше контрол в негово присъствие: на този свят имаше само себе си и можеше да разчита само на себе си. Не беше учила в колеж, нямаше родители, нямаше и пари, освен ако не се хванеше на работа. И на всичко отгоре беше отговорна за осемдесет годишната жена с големи медицински разходи и намаляваща подвижност.

Когато си млад и идваш от нормално семейство, може да си позволиш да ти се завърти главата от мимолетен романс, защото зад гърба си имаш подсигурителната мрежа на семейството.

В нейния случай Сола сама трябваше да си бъде подсигурителна мрежа. И сега се молеше след седмицата, в която не бяха се виждали...

Ударът бе нанесен в гръб, право в главата, и от сблъсъка коленете ѝ се подкосиха и тя падна. Като удари балатума, тя успя добре да огледа обувките на мъжа, който я удари: от типа мокасина, които не бяха особено модерни.

- Вдигнете я, - заповяда припряно мъжа.

- Първо ще я претърся.

Сола затвори очи и остана неподвижна, докато грубите ръце я претърколиха и започнаха да я опипват; зимното ѝ яке шумолеше меко, колана на панталоните ѝ се удряше в бедрата ѝ.

Взеха ѝ оръжието, заедно с айфона и ножа ѝ...

- Сола?

Мъжът, който я претърсваше, замръзна, а тя започна борба с вътрешните си инстинкти, които я караха да използва разсейването като предимство и да се опита да поеме контрол над ситуацията. Имаше обаче един проблем – баба ѝ. В най-добрия случай щеше да изведе мъжете от къщата, преди да наранят старицата. Сола можеше да се справи с тях, независимо къде щяха да я отведат. Но ако замесеха баба ѝ?

Някой, когото обичаше, можеше да умре.

- Нека я изведем оттук, - прошепна онзи отляво.

Вдигнаха я и тя остана отпусната, но леко повдигна единия си клепач. И двамата носеха ски маски, с отвори за очите и устата.

- Сола! Какво правиш?

Хайде бе, задници, помисли си тя, докато двамата се мъчеха да наместят ръцете и краката ѝ. *Мърдайте...*

Блъснаха я в стената. Почти паднаха върху лампата. Псуваха толкова силно, че чак съседите можеха да ги чуят, докато прегърбени мъкнеха отпуснатото ѝ тяло през всекидневната. Тя се ядоса и тъкмо бе готова „да се свести” и да им помогне, когато те успяха да стигнат до входната врата.

- Сола? Ей сега слизам...

В главата ѝ започната да се въртят молитви и старите, добре познати думи, които бе слушала цял живот, сами идваха на мястото си. Имаше една съществена разлика в монотонното ѝ рецитиране - тя не започна да се моли по навик. Отчаяно искаше баба ѝ поне веднъж да се забави. И да не слезе по стълбите, преди да излязат от къщата.

„Моля те, Господи...”

Горчиво студеният вятър, който я връхлетя, беше добра новина. Както и внезапно разбързалите се мъже, които искаха по-скоро да я занесат до колата. Доволна бе и от факта, че когато я набутаха в багажника, забравиха да вържат ръцете и краката ѝ. Само я метнаха вътре и се качиха в колата, завъртайки гуми върху хлъзгавия лед, докато триенето постепенно задвижи превозното средство и те поеха.

Не виждаше нищо, но усещаше завоите. Ляв. Десен. Претърколи се в багажника и използва ръцете си, за да потърси нещо, което да използва като оръжие. Без успех. На всичко отгоре беше доста студено. Което щеше да се отрази на физическите ѝ реакции и на силата ѝ, ако пътуването продължеше дълго. Слава Богу, че не беше успяла да свали зимната си грейка. Стиснала зъби, тя си припомни, че е попадала и в по-лоши ситуации. Наистина. По дяволите.

Глава 77

Трез направо спечели от лотарията около десет и половина вечерта.

На двамата с Ай Ем им дадоха стаи на третия етаж на имението, които гледаха към централния вход, точно срещу апартамента с ограничен достъп, обитаван от Първото семейство. Квартирите бяха супер сладки, с отделни бани и огромни меки легла, и с достатъчно антики и снаряжения, достойни за крале, които биха накарали всеки управител на музей да ахне.

Но онова, което правеше настаняването наистина изключително, бе покрива, под който се намираха. И не защото бяха прокопани цели мини, за да закрепят елементите над главите им.

Наведен към огледалото над мивката, Трез огледа черната си копринена риза. Потупа бузите си, за да се увери, че педантичното бръснене бе свършило достатъчно добра работа. Изпъна черните си панталони.

Сравнително доволен, приключи ритуала по обличането. Следваше кобура. Черен, така че да не се вижда. И двата пистолета четиридесети калибър, които носеше под мишниците си, бяха добре скрити.

Обикновено обличаше кожено яке, но през последната седмица носеше само двуредното

палто, което Ай Ем му бе подарил преди година. Намъкна го на раменете си, опъна рязко ръкавите, и раздвижи раменете си напред-назад, за да може черния плат да прилепне правилно към фигурата му.

Отстъпи назад и се огледа внимателно. Нямаше следи от оръжията. И облечен в модерните си парцалки, наистина не можеше да се каже, че върти бизнес с алкохол и проститутки. Срещна погледа си в огледалото и му се прииска полето му на изява да беше по-добро. Нещо по-класическо... например политически анализатор, или професор в колеж, или... ядрен физик. Разбира се, всичко това бяха човешки работи, за които не даваше пет пари. Но със сигурност имаха повече предимства от това, с което той си изкарваше прехраната. Погледна часовника си „Пиаже” – и той не бе сред обичайните му аксесоари – и осъзна, че не можеше да чака повече. Излезе от кърваво-червената си стая с тежките кадифени завеси и покритите с коприна от Дамаск стени, а стъпките му не издаваха нито звук по килима Букара, покриващ пода.

Предвид последните си... наклонности..., му харесваше как се чувства в тази обстановка, в тези дрехи, с такава нагласа. Разбира се, илюзията му щеше да се разбие на пух и прах в момента, в който пристигне в клуба, но тук имаха значение само възходите.

Или... поне можеха да значат нещо.

По дяволите, надяваше се най-накрая да има някакъв смисъл.

Неговата Избраница, онази, която срещна на север, в лагера на Ривендж, и която видя още първата вечер, когато пристигна, не се мяркаше наоколо. Така че, според него контентето и външния му вид донякъде бяха на вятъра.

Въпреки това бе оптимист. Чрез серия от внимателно проведени разговори с различни обитатели на къщата, той научи, че Избраницата Лейла предоставя кръвта си на онези, които се нуждаят, ала вече не може да го прави заради бременността си.

Истинска благословия, ако трябва да бъдем честни.

В такъв случай Избраницата Селена... Селена. Какво прекрасно име...

Както и да е, Избраницата Селена щеше да дойде, за да се грижи за тези неща, и това означаваше, че рано или късно ще се върне. Вишъс, Рейдж, Блей, Куин и Сакстън трябваше да се хранят редовно, а предвид битките от изминалите няколко нощи, със сигурност щяха да имат нужда от вена. Което означаваше, че тя трябва да дойде.

Въпреки че... мамка му. Не можеше да каже, че наистина оценява причината. Мисълта, че някой друг щеше да пие от нея, го караше да иска да накълца всеки, доближил се до нея.

Като се сметне всичко, манията му изглеждаше тъжна, особено в проявленията си: всяка вечер през изминалата седмица, той висеше наоколо след първото ядене, чакаше, стоеше небрежно, говореше със забравения от бога Ласитър – който всъщност не беше чак толкова лош, когато го опознаеш. В действителност, ангелът бе невероятен източник на информация за къщата, и толкова вманиачен в скапания си телевизор, че дори не забелязваше колко много от въпросите се въртяха около жените. Около Примейла. Дали от време на време си позволяваха забежки с други жени, които не бяха партньорките им.

Трез спря до компютъра, изключи шоуто на Хауърд Стърн, прекъсвайки поредното освиркване на Баба Буи; после излезе от стаята, минавайки покрай сводестата стена, която се прибираше всеки път, когато Рот и Бет искаха да излязат или да се приберат в покоите си. Тръгна по покритите с килим стълбища и се озова пред залата със статуите. Или както той се изразяваше „коридора с голите по патлаци пичове”.

Зави надясно и мина покрай кабинета на краля, който бе затворен, и заслиза по големите

стълби към невероятното фоайе. По пътя надолу мрънкаше за времето, и че му се иска да не се налага да ходи. Бизнесът си беше бизнес, обаче, и...

Той бе прекосил половината мозаечен под, когато жената, която искаше да види, се появи от залата за бiliarд и тръгна по посока на библиотеката.

- Селена, - извика той, втурна се към балкона и се опря на позлатения парапет.

Като погледна надолу, главата ѝ се вдигна и очите ѝ срещнаха неговите.

Туп. Туп. Туп.

Сърцето му затупа силно като военно песнопение в гърдите му, и ръцете му автоматично хванаха предната част на палтото, за да се подсигури, че няма да се отвори. Беше жена, която си струваше, и той не искаше да я плаши с оръжията си. О, Господи, наистина беше много красива.

С тъмната си коса, усукана високо над тила, и с прозрачната роба, спускаща се около тялото ѝ, тя бе твърде ценна и нежна, за да стои до нещо, което служеше за насилие. Или до някой като него.

- Здравей, - каза тя с лека усмивка.

Този глас. О, Исусе, този глас...

Трез вирна опашка и взе на бегом стълбите надолу.

- Как си? – попита той и наби спирачки точно пред нея.

Тя се поклони леко.

- Много добре.

- Това е добре. Много добре. Ами... - Мамка му. – Често ли идваш тук?

Искаше му се да се прасне по главата. Какво, да не би да се намираше в бар? По дяволите...

- Когато ме повикат, да. – Наклони глава на една страна и присви очи. – Ти си различен, нали?

Като погледна тъмната кожа на ръцете си, той разбра, че тя не говори за цвета му.

- Не толкова различен.

Например – и той имаше зъби, които искаха да хапят. И... други неща. Всеки път в нейно присъствие се надървяше.

- Какво си? – Гледаше го устремено, в погледа ѝ се криеше сила, сякаш го преценяше на ниво, много по-дълбоко от външен вид, говор или мирис. – Не мога... да определя.

Тази не е за теб.;Трез избута настрани гласа на брат си, появил се в главата му.

- Аз съм приятел на Братството.

- И на краля, иначе нямаше да си тук.

- Съвсем вярно.

- Биеш ли се с тях?

- Ако ме повикат.

Сега в нейните очи грейна уважение.

- Това е редно да се прави. – Отново се поклони. – Услугите ви са похвални.

Между тях се настани тишина, и докато той тършуваше в мозъка си за нещо, каквото и да е, си припомни за чукането, на което се бе отдал. Това можеше да го уреди на момента. Но да води любезен разговор? Все едно да го накарат да говори чужд език.

Господи, мразеше се, когато мислеше за тия глупости в нейно присъствие.

- Добре ли си? – попита Избраницата.

И тогава тя го докосна. Пресегна се и сложи длан на ръката му – и въпреки че кожата им не се допираше, цялото му тяло почувства връзката, ръцете и краката му се вдървиха, в мозъка

му се появи бяло петно, сякаш беше в транс.

- Ти си... невероятно красива, - чу се да казва.

Избраницата вдигна вежди учудено.

- Просто искам да съм честен, - измърмори той. – И искам да ти кажа... че чакам да те видя цяла седмица.

Ръката ѝ, онази, която го докосваше, се отдръпна и се вдигна до яката на одеждата ѝ, придърпвайки реверите.

- Аз...

Тази не е за теб.

Разбрал, че я кара да се чувства неловко, Трез затвори очи, и усещането за „какво по дяволите си мислеше“ го връхлетя здраво: от онова, което бе разбрал за Избраниците на Скрайб Върджин, те бяха най-чистите и непорочни жени на планетата. Пълна противоположност на неговите „партньорки“ в последно време.

Какво си мислеше, че ще се случи, ако започне да рецитира пред нея? Че тя ще скочи към него и ще увие крака около кръста му?

- Съжалявам, - каза тя.

- Не, слушай, не трябва да се извиняваш. – Той пристъпи крачка назад, защото макар тя да бе висока, размера ѝ бе само четвърт от неговия, а най-малко искаше да я кара да се чувства притисната. – Просто исках да знаеш.

- Аз...

Чудесно. Всеки път, когато жена не можеше да намери точните думи, означаваше, че си прекрачил границите.

- Съжалявам, - повтори тя.

- Не, всичко е наред. Няма проблем. – Той вдигна ръка. – Не се притеснявай.

- Просто аз...

„Влюбена съм в някой друг. Заета съм. Не се интересувам от теб по никакъв начин.“

- Не. – Той я прекъсна, защото не искаше да чува обясненията. Те бяха просто думи, които описваха неизбежното. – Всичко е наред. Разбирам...

- Селена? – чу се някъде отляво.

Беше Рейдж. По дяволите.

Главата ѝ се обърна в тази посока, светлината огря бузите и устните от друг ъгъл, и те изглеждаха също толкова красиви – разбира се. Можеше да я гледа вовеки...

Холивуд се бе облегал на арката до библиотеката.

- Готови сме за теб... о, здрасти, човече.

- Хей, - отвърна Трез. – Как я караш?

- Добре. Имаме малко бизнес, за който трябва да се погрижим.

Шибаняк. Духач. Коп...

Трез разтърка лицето си. Точно така. Добре. В тази гигантска къща нямаше място за подобна агресия, особено щом се отнасяше за жена, която бе срещал само два пъти. И която не искаше да го опознае. Докато изпълняваше задълженията си.

- Излизам, - каза той на брата. – Ще се видим преди зазоряване.

- Разбрано, здравеняко.

Трез кимна към Селена и се отдалечи, мина през вестибюла и се дематериализира в центъра на града – там, където му бе мястото.

Не можеше да повярва, че бе чакал цяла седмица за това; и още в началото трябваше да

Кор преплете пръсти и сложи ръце върху лъскавия плот на масата. До него, Троу говореше с нисък глас; той, от друга страна, пазеше мълчание от момента, в който се бяха настанили в еднаквите кървавочервени фотьйли.

- Това със сигурност изглежда убедително. – Неговият войник прелисти още една страница от предложените документи. – Много убедително, наистина.

Кор погледна към техния домакин. Адвокатът на глимерата имаше фигура като листовка, толкова тънък, че Кор се зачуди дали като легне по гръб, се вижда от пода. Освен това говореше с изтощителна задълбоченост, прекалено дълги и претъпкани изречения, преливащи от сложни думи.

- Кажете ми, какво обхваща досието?

Кор отмести поглед към лавиците с книги. Бяха претъпкани с дебели томове с кожена подвързия, и той наистина вярваше, че мъжа е чел всеки един от тях. Може би дори по два пъти.

Адвокатът започна поредната добре обмислена и добре съчинена разходка през английския език.

- Не бих ви го предал, ако преди това не съм се уверил, че са положени всички усилия, да... С други думи, Кор бе завладял съзнанието му.

- Онова, което не виждам тук, - Троу обърна още няколко страници, - е някакъв намек за противоположно мнение.

- Така е, защото не открих такава. Терминът „чистокръвен“ се използва само в две ситуации – за наследство, когато става дума за поколението на даден мъж или жена, и когато трябва да се определи расовата идентичност. С течение на времето е имало незначителни външни намеси в генетичния материал, замърсявания от хората – и въпреки това индивиди с далечна кръвна връзка с хомо сапиенс се считат за чистокръвни от закона, разбира се, при условие, че са преминали трансформацията си. Сега, не такъв е случая с директното потомство на човек и вампир. Те са истински нечистокръвни. И тези индивиди, дори и да оцелеят след промяната, исторически са третирани по различен начин от закона, с по-малко права и привилегии от останалите граждани. Тук идва притеснението - ако шелана на краля е нечистокръвна, има голяма вероятност всеки техен наследник от мъжки пол да не успее да премине през трансформацията.

Троу се намръщи, сякаш обмисляше възможните усложнения.

- Но след двадесет и пет години ще разберем по един или друг начин, а и кралската двойка винаги е настоявала да има много малки.

Кор ги прекъсна сухо.

- Ако предположим, че ще сме на тази планета след двадесет и пет години. Ако нещата продължат в същия дух, сме изправени пред заличаване още преди това.

- Именно. – Адвокатът поклати глава по посока на Кор. – От практична гледна точка, може би човешката четвърт ще попречи на трансформацията да се случи – има подобни документиран инциденти, а съм убеден, че Хавърс може да даде още примери. Освен това, сред моето поколение се е настанил страх, че поколение с дори такава незначителна връзка с човешкия род, би предпочело човек за партньор, т.е. ще излезе и ще си потърси някой, несвързан с нашия вид. В този случай, може да се окаже, че имаме човек за кралица, а това е – мъжът поклати отвратно глава – напълно недопустимо.

- Значи имаме два проблема, - каза Кор и се отпусна назад в стола, който изскърца под тежестта му. – Правните прецеденти и социалните усложнения.

- Именно. – Адвокатът още веднъж поклати глава. – И вярвам, че социалните страхове може да бъдат правилно използвани, за да попълнят сивите петна в определени части от закона, отнасящи се за потомството на краля.

- Съгласен съм, - заяви Тру и затвори документите. – Въпросът е как да действаме.

Кор тъкмо отвори уста да отговори, когато през него мина странна вибрация, прекъсвайки мисловния му процес, а тялото му се превърна в камертон, разтърсен от невидима ръка.

- Искате ли да прегледате документацията? – попита го адвоката.

„Сякаш ще мога”, помисли си мрачно Кор. Именно – какво ли щеше да си помисли мъжът, ако знаеше, че този, който ще вземе решението в случая, е неграмотен.

- Уверен съм в истинността им. – Изправи се, мислейки, че може би едно протягане ще успокои онова, което му причиняваше болка. – И смятам, че информацията трябва да бъде споделена с членовете на Съвета.

- Имам достатъчно връзки, за да свикам всички *принцеси*.

Кор отиде до прозореца и погледна навън, оставяйки инстинктите си да бродят свободно.

Дали бе някой член на Братството?

- Направете нужното, - каза той разсеяно, когато трептенето във вътрешностите му се засили, създавайки напрежение, което не можеше да пренебрегне...

Неговата Избраница. Неговата Избраница бе избягала от имението и сега приближаваше...

- Трябва да тръгвам, - каза той припряно и се отправи към вратата. – Троу, ти довърши тук. Зад гърба му настъпи суматоха и двамата мъже разпалено започнаха да обсъждат нещо – на него не му пукаше. Като излезе навън, той разгледа земеделските земи наоколо...

И откри нейния сигнал. За един удар на сърцето изчезна, тялото и волята му бяха привлечени от жената, също като умиращ крадец, който мечтае за изкупление.

В центъра на града, в Желязната Маска, Куин отиде до бара и седна на един от покритите с кожа столове. Наоколо музиката гърмеше а горещият въздух бе изпълнен с мириса на пот и секс, което предизвика пристъп на клаустрофобия в него. А може би подтиснатото му настроение се дължеше на мислите му.

- Не съм те виждала отдавна. – Барманката, добре изглеждаща с бюст и половина, плъзна салфетката пред него. – Обикновеното?

- Двойно.

- Веднага.

Докато чакаше текилата Ерадура Селексион Сюпрема да пристигне, усещаше как хората в клуба го зяпат.

Да изляза? Като гей?

Чукаш мъже! Какво, по дяволите, мислиш, че означава!

Тръсна глава, усетил, че наистина ще му дойде добре малко почивка: мисълта, че игра ролята на щастлив заместител, се блъскаше в главата му, точно под повърхността на съзнанието му, откакто стана онази бъркотия миналата седмица. От една страна, свърши чудесна работа като лек за раните му... за съжаление, победната серия очевидно стигна своя край. Текилата бе сервирана и той изпи едната чашка, после другата, и тогава разбра, че нямаше повече козове, които да изиграе – разсейването не действаше, а и припомнянето на стари случки се изтърка.

Странно – а може би не съвсем, – но се сети за брат си. Още не беше споделил с Лукас за бебето. Все още имаше усещането, че всичко виси на косъм – макар бременността да протичаше нормално и да се развиваше според очакванията, просто му се струваше, че брат му няма нужда от допълнително количество драма, с което да се справя в настоящия момент. Определено не му беше споменал нищо и за сексуалния си живот и Блей. Доколкото знаеше, брат му все още беше девствен – или поне така беше разбрал Куин: глимерата налагаха много повече ограничения относно това, което могат да правят жените, преди да се обвържат, и със сигурност ако Лукас бе чукал някоя жена от време на време, то са се отнасяли със снизхождение към него, стига връзките му да не са били продължителни. Ала всички хранения на Лукас след трансформацията бяха в присъствието на свидетели, така че тогава не е имал възможност, а нощите му бяха претоварени с учене и зубрене и придружаване на млади девойки по разни светски събития. И там едва ли е имал шанс. На Куин му се струваше неуместно да говори с брат си за всичките си интимни преживявания. А и, по думите на Блей, не беше чак толкова интересно за разказване. Куин разтри лицето си.

- Още две! – извика на барманката.

Тя веднага се отзова на повикването му, а той си помисли, че всъщност секса с Блей си беше твърде интересен. А и Блей не изглеждаше отегчен по време на срещите им...

Все тая. Отново се замисли за Лукас. Всеки път, когато с брат му бяха разговаряли по цели нощи в леглата, никога не бяха повдигали въпроса за жените – а и мъжете определено бяха изключени от менюто. Преди нападенията Лукас се определяше като хетеросексуален, точно като баща им, което означаваше, че трябва да правиш секс само с жената, с която си обвързан, на рождения си ден, в мисионерска поза, и може би още веднъж в годината, след фестивала.

Мъжки, женски, мъже, жени, различни комбинации, понякога на публични места, рядко в леглото вкъщи! Лукас едва ли имаше опит, за да направи някакво сравнение и да изкаже мнение.

Когато пред него се плъзнаха Ерадура три и четири, той кимна в знак на благодарност. Бръкна на дълбоко, макар да мразеше израза, както и значението му, и опита да намери нещо друго, което да не се налага да премълчи пред единствения жив член на семейството си. Нещо от живота му. Всичко бе срамно. Унизително. По дяволите, не искаше да натоварва осакатения си брат дори с малките си бунтове...

Куин се гърчеше в собствените си дрехи. Кой да предположи, че ще се случи така.

Ами ако решише да е брутално откровен? Да, той си падаше леко раздражителен. Още една причина да не гледа от смешната страна на нещата... не се знае какво би направил брат му, ако му разкаже за мъжките от техния вид и за мъжете.

Това беше. Да. Това бе всичко.

„Не знам как да го обясня. Просто в дългосрочен план се виждам с жена.“ Бе изрекъл думите пред Блей преди време, и тогава беше уверен във всяка дума...

Някакво странно чувство накара стомаха му да се свие, усети топката в корема си червата му се преобърнаха. Отначало си каза, че е заради контрабандната текила. Но внезапния страх, който го обзе, сочеше друго. Куин погълна третата чаша с надеждата да се отърве от усещането. След нея обърна и четвъртата чашка. Междувременно, през съзнанието му проблясваха лицата, гърдите и интимните части на многото мъже и жени, които бе чукал...

- Не, - каза той на глас. – Не и не.

О, Господи...

- Не.

Мъжът до него го изгледа странно и той млъкна. Изтри лицето си и се изкуши да си поръча още едно питие, но се спря. Нещо земетръсно отчаяно се опитваше да пробие; усещаше го как трепти по краищата на съзнанието му.

„Не знаеш кой си и това винаги е било най-големия ти проблем.“

Мамка му. Ако изпиеше още няколко текили, ако продължаваше да преглъща, ако се придържаше към пътя на отбягването, онова, което Блей бе казал за него, винаги щеше да е истина. Бедата бе, че не искаше да знае. Просто наистина, по дяволите, наистина... не искаше... да знае...

Исусе, не тук. Не сега. Никога.

Проклинайки под носа си, усети как гейзера на осъзнаването се разбълбука, ясно и гръмогласно по средата на гърдите му, заплашвайки да изригне – той знаеше, че веднъж на свобода, никога не ще успее да го набута отново под земята.

Проклятие. Единственият, с когото искаше да разговаря за това, всъщност не искаше да му продума. Предположи, че ще се наложи да се стегне и сам да се справи със ситуацията. Донякъде, идеята, която се въртеше в главата му... ами, сещате се, както би казала майка му... не би следвало да му повлияе. Не по-силен от снизхождението на глимерата, и, мамка му, все пак живееше в обстановка, в която нямаше значение дали си гей или хетеро: докато можеш да се владееш на бойното поле и не си пълен задник, Братството уважаваше решенията ти. За бога, погледнете само сексуалната история на Ви. Черни свещи, използвани за нещо повече от източник на осветление в тъмното? Да си падаш по мъже бе като негърски танц в сравнение с неговите извращения.

Освен това, вече не живееше в къщата на родителите си. Това не бе неговия живот.

Това не бе неговия живот.

Това не бе неговия живот.

И въпреки това, макар да си повтаряше отново и отново, миналото, което вече не съществуваше, го следваше по петите, надничаше през рамото му, съдеше го и го смяташе не само за излишен и незначителен, но абсолютно и напълно безполезен. Беше като фантомната болка на вече изгубен крайник: гангрената беше изчезнала, инфекцията изрязана, ампутацията завършена... ала ужасното усещане оставаше. И продължаваше адски да боли. И все още го караше да накуцва.

Всички тези жени... всички тези женски... каква е истинската същност на сексуалността, зачуди се той внезапно. Кое се смяташе за привличане? Защото той искаше да ги чука и го правеше. Избираше си ги в клубове и барове, по дяволите, дори в магазина в мола, когато отиде да потърси някакви истински дрехи за Джон Матю след трансформацията му. Избираше си жените, отделяше ги от тълпата, имаше си изградена някаква база данни, която отхвърляше даден тип жени, но наблягаше на други. Караше ги да му духат. Лижеше ги. Обладаваше ги отзад, странично, отпред. Сграбчваше гърдите им. И правеше всичко това по свое желание.

Дали бе различно с мъжете? А дори и да бе различно, дали наистина бе нужно да се определя?

Ако не искаше да си лепне някакво определение, дали това означаваше, че родителите му, които бяха отдавна мъртви и така или иначе го мразеха през целия му живот, не биха го одобрили?

Въпросите, изстреляни в съзнанието му, го опорочаваха точно с типа самоанализ, който винаги отбягваше, и той стигна до още по-шокиращи разкрития.

Колкото и важни да бяха всички тия простотии и колкото и да му харесваше да се прави на Христофор Колумб, нищо от това не се доближаваше ни най-малко до най-сериозния проблем. Нито дори на шибан милиметър.

Истинският проблем, разкрил се пред него, накара всичките тъпотии да изглеждат като разходка в парка.

Глава 79

Асейл не намираше извинение за ругатните. Според него беше нещо нормално и ненужно. И след като това се знае, имаше доста шибана седмица.

Долу в мазето на къщата, в избата, той и близнаците тъкмо приключваха с организацията на доставките за последните няколко дни: банкноти биваха подредени на пачки, които минаваха през тезгяха, биваха овързани и после подредени според стойността – и крайната цифра беше впечатляваща, дори по неговите стандарти.

Общо имаха около двеста хиляди долара.

Водачът на лесърите и забавната му група убийци свършваха отлична работа.

Човек би казал, че това го прави щастлив.

Но не толкова.

Всъщност беше нещастно копеле и причината за това просто го раздразни повече.

- Вървете до Бенлоиз, - каза той на близнаците. – Вземете следващата пратка кокаин и се върнете да я разделите.

Близнаците бяха царе в натъкването на добавки в стоката и разделянето ѝ в пакети и това беше хубаво. Убийците взимаха три пъти повече от каквото бяха продали преди.

- После направете доставката, - Асейл погледна часовника си. – Насрочена е за три следобед, така че би трябвало да имате достатъчно време.

Стана от масата, протегна ръце над главата си и изви гръб. Тялото му беше схванато напоследък и знаеше защо: постоянното състояние на нещо като ерекция беше стегнало мускулите на бедрата и раменете му, заедно с други физически прояви, ... което беше напълно невъзможно да бъде контролирано.

След като с години не беше отделял време за ерекциите си, беше попаднал в постоянно самозадоволяване.

И всичко, което изглежда се получаваше, бе просто подчертаване на онова, което не получаваше.

През последната седмица бе чакал Марисол да се свърже с него, очакваше телефонът да звънне и не защото някакъв непознат бе идвал отново пред вратата ѝ. Жената го желаше толкова, колкото той нея, и това със сигурност щеше да доведе до нова среща. Ала обаче не беше. И фактът, че тя демонстрираше това въздържане, с което той се бореше, го караше да поставя пред изпитание не само самоконтрола си, но и ума си.

Разбира се, опасяваше се, че ще се пречупи преди нея.

Тръгна си, отиде нагоре по стълбите и в кухнята. Първото, което направи, бе да прослуша гласовата си поща в случай, че тя се беше обаждала или че пък това нейно черно Ауди най-

после се беше задвижило след седем нощи застой. Проклетата кола бе паркирана пред онази къща откакто я беше посетил и сякаш може би тя знаеше, че ѝ беше сложил проследяващо устройство.

Погледна дисплея и видя, че някой му беше звънял, но беше номер, който не беше в телефонния му указател.

Имаше и съобщение на гласовата поща.

Нямаше желание да слуша грешно набран номер от някой човек, но тъй като имаше шанс да е някой лесър, знаеше, че ще се наложи да чуе съобщението.

Докато натискаше копчетата, влезе в склада си за пури. Напоследък доста пушеше и може би вземаше прекалено много кока. Което беше болезнено действащо с обратен ефект – ако човек вече е изнервен и раздразнен, такива стимуланти към това бяха като още дърва в огъня...

- Ола*! Обажда се бабата на Сола, търся... ъ, Асейл,... моля? – Асейл замръзна насред дневната. – Моля, обадете ми се? Благодаря...

С усещане на страх той спря съобщението и набра номера.

Едно позвъняване. Две позвънявания...

- Ола?

Разбира се, не знаеше името ѝ.

- Обажда се Асейл, госпожо. Добре ли сте?

- Не, не... не съм. Намерих номера ви на нощното ѝ шкафче, затова се обадох. Нещо не е наред.

Той стисна айфона си здраво.

- Кажете ми.

- Няма я. Прибра се, но после излезе веднага след като си дойде... чух я да си тръгва. Само че всичките ѝ неща, чантата, колата, всичко е тук. Спях и чух, че някой долу се движи.

Извиках името ѝ, но никой не отговори – после чух онзи силен шум – много силен звук – и слязох долу. Входната врата беше отворена и се страхувам, че е отвлечена – не знам какво да правя. Винаги ми казва да не звъня на полицията. Не знам...

- Шшт, всичко е наред. Направила сте правилното нещо. Веднага идвам.

Асейл изтича до входната врата без да си прави труд да казва нещо на близнаците; можеше да мисли само, че трябва да стигне до онази малка къща колкото можеше по-бързо.

Отне му само секунда да се дематериализира и докато приемаше форма в двора, си помисли, че от всички сценарии, които бяха минавали през ума му, този хич не беше сред тях.

Както го информира бабата, аудито беше паркирано в края на улицата. Точно където си беше. Но какво можеше да се забележи?

Имаше следи от неравномерни стъпки в снега, следата пресичаше от моравата към улицата по диагонал.

Отвлечена е, помисли си Асейл.

По дяволите.

Притича след следите, натисна звънеца и изтупа крака от снега. Мисълта, че някой държеше неговата жена...

Вратата се отвори и жената от другата ѝ страна беше видимо разтреперана. И после съвсем се слиса, когато го огледа.

- Вие сте... Асейл?

- Да. Моля ви, нека вляза, госпожо, и ще ви помогна.

- Не сте мъжът, който дойде преди.

- Не онзи, когото сте видяла, госпожо. Сега, моля ви, нека вляза.

Докато бабата на Марисол отстъпваше встрани, тя зариди:

- О, не зная къде е. Мили боже, няма я, няма я...

Той огледа подредената и светла дневна, после влезе в кухнята, за да огледа при задната врата. Непокътната. Отвори я широко и се наведе напред. Нямаше други следи от стъпки, освен онези, които той бе оставил преди седмица. Затвори и залости с резето, после се върна при баба й.

- Била сте горе?

- Си. В леглото. Както казах, бях заспала. Чух я, че влиза, но бях полубудна. После чух... онзи звук, как някой пада. Казах, че слизам долу, после входната врата се отвори.

- Видяхте ли някаква кола да потегля?

- Си. Но беше много далеч и не можах да видя регистрационния номер.

- Преди колко време?

- Обадих ви се петнадесет, може би двадесет минути след това. Отидох в стаята й и огледах – там намерих салфетката с номера ви.

- Някой звънял ли е?

- Никой.

Той погледна часовника си и после се притесни от това колко бледа беше старата жена.

- Ето, госпожо, седнете.

Докато й помагаше да седне на дивана с цветята в дневната, тя извади изящна носна кърпичка и я притисна в очите си.

- Тя е моят живот.

Асейл се опита да си спомни как хората се обръщаха към по-старите от тях.

- Госпожо..., госпожо...

- Карвальо. Мъжът ми беше бразилец. Аз съм Йесения Карвальо.

- Госпожо Карвальо, трябва да ви задам няколко въпроса.

- Можете ли да ми помогнете? Внучката ми е...

- Погледнете ме в очите, - когато жената го направи, той каза с нисък глас: - Няма нещо, което не бих направил, за да ви я върна. Разбирате ли какво ви казвам?

Изстреля намеренията си право във въздуха и госпожа Карвальо присви очи. После, миг по-късно, тя се успокои и кимна веднъж – сякаш даваше одобрение за това, което той възнамеряваше, въпреки че имаше голяма вероятност това да е свързано с насилие.

- Какво искате да знаете?

- Можете ли да се сетите за някого, който би я наранил?

- Тя е добро момиче. Работи в нощен офис. Не казва нищо.

Значи Марисол не беше казала и думичка на баба си за това, което наистина работеше. Това беше добре.

- Има ли някакви активи?

- Искате да кажете пари?

- Да.

- Ние сме прости хора, - тя хвърли поглед към ръчно ушитите си дрехи. – Нямаме нищо освен тази къща.

Някак се съмняваше в това, въпреки че знаеше доста малко за живота на своята жена. Трудно му беше да повярва, че не изкарваше пари с това свое занимание – и със сигурност не й се

налагаше да плаща данъци с такива приходи, които получаваше от хора като Бенлоиз. Но се опасяваше, че не предстоеше обаждане за откуп.

- Не знам какво да правя.

- Госпожо Карвальо, не искам да се тревожите. – той стана на крака. – Ще се справя незабавно с това.

Очите ѝ отново се присвиха, създаваха впечатление за интелигентност, което го накара да помисли за внучка ѝ.

- Знаете кой го е направил, нали?

Асейл се поклони в знак на уважение.

- Ще ви я върна невредима.

Въпросът беше колко щеше да се наложи да убие, за да изпълни това – и дали самата Марисол щеше да оживее след всичко това.

Самата мисъл, че може да наранят тази жена го накара да започне да ръмжи, кучешките му зъби се оголваха, цивилизованата част от него се смъкваше като кожа на кобра.

Докато Асейл си тръгваше от скромната къща, имаше усещането, че знае за какво е всичко това и ако беше прав? Дори само двадесет минути след отвлечането можеше да е вече закъснял.

В който случай негов определен бизнес сътрудник щеше да научи нови уроци за болката. И Асейл щеше да му бъде учител.

***Hola!** – от испански, означава “здравей“

Глава 80

Лейла остана в мерцедеса. Вътре беше топло, а седалките бяха удобни и тя се чувстваше в безопасност във вътрешността на тази голяма стоманена клетка. И имаше и гледка, която да съзерцава: фаровете осветяваха ярко пред колата, лъчите светлина се разпростираха в нощта на сравнително голямо разстояние.

След малко вихрушка се понесе надолу пред осветеното, мързеливите ѝ кръгови движения предполагаха, че спускането ѝ от облаците щеше да продължи доста.

Докато седеше мълчаливо и ту включваше, ту изключваше двигателя, както Куин я бе учил да прави при студено време, умът ѝ беше зает с мисли. Не, изобщо не блуждаеше. Въпреки че зяпаше право напред и гледаше как снегът вали тихо и право пред нея в тази спокойна фермерска територия, ... това, което виждаше, беше боецът. Този предател. Мъжът, който изглежда винаги беше с нея, особено когато беше сам-сама.

Дори докато седеше сама в тази кола наред нищото, присъствието му се усещаше, спомените ѝ за него бяха толкова силни, че можеше да се закълне, че може да го докосне. И жаждата... прескъпа Скрайб Върджин, желанието, което той усещаше, беше нещо, което не можеше да сподели с някого друго от тези, които обичаше.

Беше толкова жестока съдба да имаш такива чувства към онзи, който е...

Лейла се обърна назад в седалката, от устните ѝ се надигна вик, който наруши тишината и отекна в колата.

Първоначално не беше сигурна, че това, което се дематериализира пред лъчите светлина,

беше всъщност истинско: Кор изглежда стоеше здраво забил ботуши в пътя отпред, огромното му облечено в черна кожа тяло сякаш поглъщаше светлините на фаровете като черна дупка.

- Не, - извика тя. – Не!

Не беше сигурна на кого говори или отказва.

Но едно беше ясно – докато той направи крачка напред, а после още, тя знаеше, че войнът не беше плод на въображението ѝ или ужасните желания, а съвсем истински.

Включи колата на скорост, каза тя на себе си. Включи на скорост и настъпи газта здраво.

Плът и кръв, дори страховито силни като неговите, нямаше как да не пострадат при такъв удар.

- Не, - изсъска тя, докато той се приближаваше.

Лицето му беше точно каквото го помнеше: идеално симетрично, с високи скули, присвити очи и постоянно смръщени вежди. Горната му устна беше извита сякаш ръмжеше, а тялото му... тялото му се движеше като на огромно животно, раменете му се местеха с умерена сила, тежките му крака го носеха напред с обещанието за брутална сила.

И все пак... не я беше страх.

- Не, - простена тя.

Той спря, когато беше само на крачка от вратата на колата, коженото му яке се вееше встрани от него, оръжията му проблясваха. Ръцете му бяха спуснати отстрани на тялото му, ала не останаха така. Той се протегна нагоре, движеше се бавно...

За да махне нещо от гърба си.

Някакъв вид оръжие. Което постави върху колата.

И после ръцете му, покрити с кожени ръкавици, се насочиха към гърдите му... и той извади два пистолета изпод палтото си.

И кинжали от кожените кобури, които се кръстосваха през гърдите му. И дълга верига. И нещо, което проблесна, но тя не разпозна какво е.

Постави всичко върху капака на колата.

После се отдръпна. Вдигна ръце във въздуха. И бавно се обърна кръгом.

Лейла задиша тежко.

Тя не беше от хората, които не се примиряват. Никога не беше била. Но инстинктивно знаеше, че според кодекса на войните, да се обезоръжиш пред някого е демонстрация на уязвимост, която не се възприема лесно. Той все пак оставаше смъртоносен обаче – мъж с неговото телосложение и бойно обучение можеше да убие просто с голи ръце.

Но ѝ се предоставяше.

Доказваше по най-видимия възможен начин, че не ѝ мисли злото.

Ръката на Лейла се насочи към редицата с бутони отстрани на панела на вратата и замръзна там. Но не съвсем – дишаше тежко сякаш летеше, сърцето ѝ биеше лудо, над горната ѝ устна бяха избили капчици пот...

Тя отключи вратите.

Скрайб Върджин да ѝ е на помощ... но тя отключи наистина вратите.

Докато звукът отекваше наоколо, Кор затвори за кратко очи, изражението му се отпусна сякаш бе получил неочакван подарък. После заобиколи...

Когато отвори другата врата, студен въздух нахлу вътре, след което голямото му тяло се навря върху седалката до нея. Вратата се затвори силно и те се обърнаха един към друг. С осветлението вътре в колата тя можеше да го огледа дори по-добре. Той също дишаше

тежко, широките му гърди се надигаха нагоре-надолу, устните му бяха леко отворени. Изглеждаше суров, слабата нотка на възпитание бе изчезнала от чертите му или по-скоро никога не беше намирала място там. И макар че другите го наричаха грозен заради деформацията му, за нея... беше красив.

И това беше грях.

- Ти си истински, - каза тя на себе си.

- Да, - гласът му бе дълбок и отекващ, като милувка за ушите ѝ. Но после се пречупи сякаш го болеше. – А ти носиш малко.

- Така е.

Той отново затвори очи, но сега сякаш беше повален от гръм.

- Видях те.

- Кога?

- В клиниката. Преди много ноци. Мислех, че са те наранили.

- Братството? Защо изобщо...

- Заради мен, - очите му се отвориха и в тях имаше толкова страдание, че ѝ се прииска да го успокои някак. – Никога не бих избрал да си в такова положение. Не си част от войната и подчиненият ми не трябваше изобщо да те намесва, - гласът му ставаше все по-дълбок. – Ти си невинна. Дори аз, който нямам чест, разпознах това моментално.

Ако нямаше чест, защо беше оставил оръжията си току-що, помисли си тя.

- Имаш ли мъж? – каза той сурово.

- Не.

Внезапно горната му устна откри страшните му остри зъби.

- Ако си била насилена...

- Не. Не, не... сама го избрах. Както и мъжа, - ръката ѝ се спусна към корема. – Исках бебе. Периодът ми на нужда настъпи и всичко, за което можех да мисля, беше колко много исках да съм мамен на нещо, което е изцяло мое.

Присвитите очи отново се затвориха и той покри лице с мазолестата си ръка. Прикри несиметричната си устна и каза:

- Искан ми се...

- Какво?

- Да бях достоен да ти дам това, което си желала.

Лейла отново почувства нечистата нужда да се протегне и да го докосне, да го успокои по някакъв начин. Реакцията му беше толкова естествена и честна, и страданието му изглеждаше по-скоро като нейното собствено, когато си мислеше за него.

- Каж ми, че се отнасят добре с теб, въпреки че ми оказа помощ?

- Да, - прошепна тя. – Много добре.

Той спусна ръката си и отпусна глава назад облекчено.

- Това е добре. Това е... хубаво. И трябва да ми простиш, че дойдох тук. Усетих те и осъзнах, че съм неспособен да се удържа.

Сякаш беше привлечен от нея. Сякаш... я искаше.

О, прескъпа Скрайб Върджин, помисли си тя, докато тялото ѝ се стопляше отвътре.

Очите му се бяха фокусирани върху едно от дърветата отпред.

- Мислиш ли си за онази ноц? – попита той с нежен глас.

Лейла погледна надолу към ръцете си.

- Да.

- И те боли, нали.

- Да.

- Мен също. Винаги си в мислите ми, но поради друга причина, опасявам се.

Лейла пое дълбоко дъх, а сърцето ѝ бумтеше в ушите ѝ.

- Не съм сигурна,... че е толкова по-различна от твоята причина.

Чу как главата му се извъртя настрани.

- Какво каза? – ахна той.

- Вярвам,... че ме чу доста добре.

Моментално между тях се разпростря осезаемо напрежение, сякаш мястото между тях се стесни, притисна ги по-близо, въпреки че нито един от двамата им не помръдна.

- Трябваше ли да им бъдеш враг, - замисли се тя на глас.

Последва дълго мълчание.

- Вече е твърде късно. Сторени са неща, които не могат да бъдат върнати назад чрез думи или обети.

- Иска ми се да не беше така.

- В тази нощ, в този момент... и на мен ми се иска.

Сега нейната глава се извърна бързо.

- Може би има начин...

Той се пресегна и я накара да замълчи, като постави пръста си така нежно върху устните ѝ.

Очите му се вгледаха в устните ѝ, той издаде едва доловимо ръмжане,... ала не позволи това да продължи дълго, спря звука от себе си сякаш не искаш да я тревожи или може би плаши.

- Ти си в сънищата ми, - промърмори той. – Всеки ден си в мислите ми. Ароматът ти, гласът ти, очите ти... тези устни.

Той премести ръката си и докосна долната ѝ устна с палеца си.

Лейла затвори очи и се отдаде на докосването, знаейки, че това е всичко, което някога ще получи от него. Бяха на противникови страни във войната и макар че не знаеше особеностите, беше чула достатъчно в имението, за да знае, че той е прав.

Не можеше да върне назад каквото бе сторено.

И това означаваше, че ще го убият.

- Не мога да повярвам, че ми позволяваш да те докосвам, - гласът му стана дрезгав. – Ще помня това винаги.

В очите ѝ запариха сълзи. Скъпа Скрайб Върджин, цял живот беше чакала момент като този...

- Не плачи, - палецът му погали бузите ѝ. – Красива и достойна жена не бива да плаче.

Ако някой ѝ беше казал, че човек, груб като него, беше способен на такова състрадание, не би му повярвала. Но той беше такъв. С нея беше.

- Трябва да тръгвам, - каза внезапно той.

Инстинктът ѝ беше да го помоли да внимава,... но това означаваше, че желае добро на този, който иска да свали Рот от трона.

- Прекрасна Избранице, знай това. Ако някога имаш нужда от мен, аз ще съм до теб.

Той извади нещо от джоба си – телефон. Постави го пред погледа ѝ, екранът светна при докосването на бутон.

- Можеш ли да разчетеш този номер?

Лейла примигна и насили очите си да се фокусират.

- Да. Мога.

- Мой е. Знаеш как да ме намериш. И ако съвестта ти настоява да издадеш тази информация на Братството, ще разбере.

Не можеше да разчете цифрите, осъзна тя – и не поради проблем със зрението.

Какъв ли живот беше водил, зачуди се тъжно тя.

- Всичко добро, моя красива Избранице, - каза той, докато я гледаше с поглед не просто на любим, а на хелрен.

И после изчезна без да каже дума повече, излезе от колата, събра оръжията си и се въоръжи наново... преди да се дематериализира в нощта.

Лейла веднага покри лице с ръцете си, раменете ѝ се разтресоха, главата ѝ натеза, чувствата преляха.

Хваната натясно между ума и душата си, беше разкъсана отвътре, макар че си оставаше цяла.

Глава 81

- Влез.

Докато Блей го казваше, вдигна поглед от „Конфедерация на кретените“* и с изненада откри, че Бет влиза в стаята му.

Един поглед към лицето на кралицата и седна изправено в креслото, като остави настрана книгата.

- Хей, какво не е наред?

- Виждал ли си Лейла?

- Не, но съм тук откакто се прибрах от родителите ми, – погледна към часовника. След полунощ. – Не е в стаята си?

Бет поклати глава, тъмната ѝ коса блестеше, докато се плъзгаше около раменете ѝ.

- С нея щяхме да се видим, но не мога да я намеря. Няма я в клиниката или в кухнята, и потърсих Куин в тренировъчния център, както и тук горе. Него също го няма.

Може би имаха романтична вечеря, като например да се хранят от една чиния с паста и да се срещнат за целувка по средата на шибана спагета.

- Опитал ли на телефоните им? – попита той.

- На Куин е в стаята му. А Лейла не отговаря на нейния, ако е у нея.

Докато се изпраляваше на крака и започваше да се чувства леко дрогиран, си помисли да се успокои – това не беше национална спешност. Всъщност беше голяма къща с много стаи и в допълнение, те бяха зрели хора. На двама души би трябвало да им е позволено да излизат заедно и да не бъде прието като истерия.

Особено ако двамата очакваха малко...

Звукът на изключване на прахосмукачка някъде привлече вниманието му.

- Ела с мен, - каза на кралицата. – Дали има някой тук, който да знае? Той е надолу по коридора с Дайсън-а**.

Ама разбира се, Фриц вършеше работа в дневната на втория етаж и докато Блей влизаше, бе като зашлевен от спомена как с Куин го правят точно на килимчето до канапето.

Чудесно. Просто прекрасно.

- Фриц? – извика кралицата.

Догенът спря с движенията напред-назад и спря машината.

- О, здравейте, Ваше Височество. Господине.

Много поклони.

- Слушай, Фриц, – каза Блей – виждал ли си Лейла?

Внезапно лицето на иконома стана унило.

- О. Да. Разбира се.

Когато не добави нищо друго, Блей го подкани с:

- Иииии?

- Взе колата. Мерцедесът. Преди два часа.

Какво, по дяволите, помисли си Блей. Освен ако...

- Значи Куин е бил с нея.

- Не, беше сама. - Докато буца с ”ъх-ох” удари стомаха на Блей, икономът поклати глава. –

Опитах да настоя аз да я закарам, но не ми позволи.

- Къде отиваше? – попита Бет.

- Каза, че няма определена посока. Знаех, че господарят Куин я е научил да шофира и когато ми нареди да ѝ подам ключовете, не знаех какво да правя.

Кралицата заговори.

- Нямаш вина тук, Фриц. Изобщо. Ние просто се тревожим за нея.

Блей извади телефона си.

- Има джипиес на автомобила, така че всичко ще бъде наред. Просто ще се обърна към Ви и той ще може да ни каже местонахождението ѝ.

След като изпрати съобщението, кралицата вдъхна още увереност на иконома и Блей се помота наоколо, докато чакаше отговор.

Десет минути по-късно? Нищо. Което означаваше, че братът със специалните технически умения беше по работа в центъра на града.

Петнадесет минути.

Двадесет.

Дори се обади и не получи отговор. Значи можеше само да предполага, че някой кървеше или че телефонът на Ви е пострадал по време на бой.

- Куин не е във фитнеса? – каза, въпреки че на този въпрос вече бе отговорено.

Бет сви рамене.

- Не и когато аз проверих.

Блей набра набързо, намери Елена и миг по-късно беше информиран, че залата за тренировки е празна, Лукас спеше и нямаше никого на басейна или на баскетболното игрище.

Мъжът не беше в къщата. Нито на полето, защото не беше на смяна. Оставаше едно възможно място.

- Аз знам къде е, - каза Блей рязко. – Ще отида да го взема, докато чакаме Ви да провери. Въпреки всичко тази жена носеше малкото му – значи ако беше отишла сама по големия

свят, той имаше право да открие местонахождението ѝ. И разбира се, може би Куин знаеше тя къде е, ала Блей имаше чувството, че той не знае: трудно е за вярване, че би оставил телефона си в стаята, ако беше наясно, че тя е навън с колата. Щеше да иска по някакъв начин да е във връзка с нея.

По тази логика защо бе зарязал телефона си? Не беше присъщо за него.

Освен ако не си е мислил, че Лейла е добре... и не е искал да бъде обезпокояван.

Чудесно.

Като се върна обратно до стаята си, Блей си взе оръжие – защото не знаеш кога ще ти потрябва – и палто, което да прикрива единствено железното му оръдие. След това спринтира по стълбите и излезе от вестибюла... и се дематериализира в нощта.

Прие форма на задния паркинг на Желязната маска и когато стигна задната врата на клуба, удари звънеца и показа лицето си на камерата. Хекс отвори вратата.

- Хей, - каза тя, като го прегърна набързо. – Как я караш? Отдавна не сме се виждали тук.

- Търся...

- Аха, той е на бара.

Разбира се, че беше.

- Благодаря.

Блей кимна на охранителите, Големия Роб и Мълчаливия Том, и си проправи път покрай персонала към същинската част на клуба. Докато се промушваше покрай крайната част, басът на музиката се усещаше право в гръдния му кош – или може би това бяха ударите на сърцето му.

Ииии ето го и него: въпреки че там имаше около стотина души, струпани около бара, за него Куин бе като неонена табела, откроявайки се от останалите. Боецът стоеше на самия край с гръб към Блей, лактите му бяха подпрени върху черното полирано дърво, главата му висеше ниско.

Блей въздъхна с ругатня на уста, докато си мислеше, ето ги и двамата, пак в самото начало. И да, преди той дори да приключи с нещата, една жена се приближи, тялото ѝ се плъзна по Куин, ръката ѝ - по рамото му, главата му се обърна, за да я погледне добре.

Блей знаеше какво следва. Един бърз поглед от горе до долу, бавна усмивка, няколко провлачени думи и двамата щяха да отидат към тоалетните...

Куин поклати глава и вдигна дланта си в знак на стоп. И макар че тя беше готова да прави второ впечатление, това ѝ спечели само още едно игнориране.

Преди Блей да може да се раздвижи отново, един тип с коса до задника и чифт изпръскани с боя кадифени панталони се приближи. Усмивката му бе идеално бяла и слабото му тяло изглежда беше направено за акробатика.

В стомаха на Блей внезапно се забунтува гаденето – дори след като си напомни, че след последната им караница Куин нямаше да търси повече никога секс от него, така че защо да му пука кого чука той. А кой знае, мъжът сякаш практикуваше сексдрайв***...

Господин Ужасен костюм с удължената коса също получи подобна пренебрежителна реакция.

След което Куин отново просто насочи вниманието си право напред пред себе си.

Блей усети внезапна вибрация в джоба си, имаше получено съобщение на телефона. Извади го и видя, че беше от Бет: *Всичко е наред, Лейла е добре и е вкъщи. Просто излязла да покара малко и ще погледа малко телевизия с мен.*

Блей отвърна с „благодаря“ и отново прибра телефона във вътрешния си джоб.

Нямаше причина да остава и да занимава боеца с нещо, което вече беше свършено... макар че това бе възможността му да си върне за доставката миналата седмица.

Блей се приближи, промушваше се напред и настрани покрай телата. Когато се доближи достатъчно, се прокашля и заговори над врявата.

- Хей...

Ръката се стрелна над рамото на Куин.

- Мамка му, не се интересувам, ясно?

В този момент човекът вляво реши да зареже каквото питие си бе поръчал.

Блей зае мястото му.

- Казах да се разка... - Куин замръзна напред изречението. – Какво... правиш тук?

Добре, откъде да започне изобщо...

- Нещо не е наред ли? – попита Куин.

- Не, не. Наистина, не всичко... нали знаеш, е наред, - Блей се смръщи, докато осъзнаваше, че пред мъжа нямаше алкохол. – Току-що ли си дошъл?

- Не, мотая се от около... няколко часа предполагам.

- И не пиеш?

- Пиех, когато пристигнах. Но после... аха, не пия.

Блей огледа лицето, което така добре познаваше. Беше толкова мрачно, бузите бяха хлътнали и постоянното смръщване предполагаше, че мъжът също не беше спал цяла седмица.

- Слушай, Куин...

- Дойде, за да се извиниш ли?

Блей се прокашля отново.

- Да. Така е. Аз съм...

- Прав.

- Какво?

Куин вдигна ръце и разтърка очи... после остана така, дланите му покриваха лицето му от челото до брадичката. Каза нещо, което така и не продължи и тогава Блей разбра, че нещо много значимо се е случило.

И все пак горкото копеле вероятно беше стигнало до извода, че Блей всъщност не е светец. Блей се приведе по-близо.

- Говори с мен. Каквото и да е, можеш да ми кажеш.

Честността все пак си беше честност. Със сигурност беше стоварил всичките си проблеми откакто последно се бяха видяли.

- Беше прав, - каза Куин. – Не знаех... бях...

Когато не последва нищо друго, ребрата на Блей се стегнаха, веждите му се стрелнаха нагоре почти до небето, когато го удари същността на нещата. О... мили Боже.

Докато шокът преминаваше през цялото му тяло, осъзна, че никога не беше очаквал мъжът да си промени мнението. Дори когато беше крещял онези ясни думи, беше по-скоро като просто крещене, отколкото това, че можеше да очаква да вникне в смисъла им.

Куин поклати глава, ръцете му оставаха на място.

- Аз просто... всичките тези години, всичките гадости през тях... не можех да се изправя пред още удари.

Блей беше доста наясно кои бяха „гадостите“.

- Доста неща направих, за да го забравя, да прикрия нещата, защото дори когато ме изгониха, продължаваха да бъдат в мислите ми. Дори след като умряха... пак ги има, нали разбираш.

Винаги са там с... - едната ръка се сви в юмрук и започна да се удря в главата му. – Винаги там...

Блей сграбчи голямата китка и насочи ръката му надолу.

- Всичко е наред...

Куин не го погледна.

- Дори не осъзнавах, че пречупвам всичко. Не бях... наясно с глупостите в главата ми... - плътният глас се прокашля. – Просто не исках да им давам още една причина да ме мразят, въпреки че нямаше значение, по дяволите. Какво е това, да го вземат дяволите, нали? Какво, по дяволите, си мислех?

Болката, която струеше от Куин, беше толкова огромна, че промени температурата на въздуха около него, стана толкова хладно, че космите по ръцете на Блей настръхнаха.

В този момент, изправен пред отхвърления нещастник пред него, на Блей му се прииска да можеше да си върне думите назад – не защото не бяха истина, а защото не трябваше той да бъде този, който сипва сол в раната. Мери, шелан на Рейдж, трябваше да го стори като част от някаква терапия или нещо такова. Или може би Куин трябваше постепенно да стигне до това.

Но не по този начин...

Отчаянието, което бе изписано по всяка черта на Куин, в дрезгавостта на гласа му, в едва отекналия писък, който изглежда беше под всичко в него, беше ужасяващо.

- Никога не осъзнавах колко много ме притежаваха, особено баща ми. Този мъж... той оскверняваше всичко, свързано с мен, и дори не знаех, че това се случва. И унищожаваше... всичко.

Блей се намръщи, не разбираше тази част. Но онова, с което беше наясно, беше съпоставката между неговите родители и тези на Куин – не че имаше нужда от припомняне. Всичко, за което можеше да мисли, беше онази прегръдка до фурните, как майка му и баща му го обгръщат с ръце, приемането им беше с разтворени обятия, искрено и без предразсъдъци. А Куин минаваше през всичко това сам. В клуб. С никого, който да го подкрепи, докато се бори с дискриминацията, на която беше обречен... и същността си, която не можеше да промени и която не можеше повече – очевидно – да пренебрегва.

- Всичко е съсипано.

Блей постави ръка върху здравия бицепс.

- Не, нищо не е съсипано. Не говори така. Ти си там, където трябва и е добре...

Главата на Куин се измъкна от клетката от ръцете му, различните му очи бяха зачервени и влажни.

- Обичам те от години. Влюбен съм в теб от много, много, много години... още в училище и обучението... преди трансформациите и след тях... когато беше с мен и да, дори сега, когато си със Сакстън и ме мразиш. И тези... глупости... в шибаната ми глава ме отдръпнаха, отдръпнаха ме от всичко и това ми костваше теб.

Докато звукът от гуми по асфалт прокънтя в ушите на Блей и светът се завъртя, Куин просто продължи да говори

- Така че ме извини, но не съм съгласен. Не е наред – никога няма да е наред, докато живея с мисълта, че съм ходеща, говореща лъжа през още десетилетия, мисълта, че това ми костваше каквото беше между нас... наистина напълно не е наред за мен.

Блей преглътна трудно, докато Куин отново зяпна стената с бутилките зад бара.

Отвори уста с намерението да каже нещо, но вместо това повтори отново този монолог в

главата си от начало до край. Мили Боже...

И тогава му стана ясно.

Ако съм гей, защо си единственият мъж, с когото някога съм бил.

Внезапно всичката кръв се отдръпна от лицето на Блей, докато осъзнаваше истината в думите, които така погрешно беше разбрал. Това означаваше... че през онази нощ, когато той...

- О, Боже, - каза той с нисък глас.

- Ето такова е положението ми, - каза боецът прегракнало. – Искаш ли питие...

Думите изскочиха от устните му:

- Вече не съм със Сакстън.

* „Конфедерация на кретените“ – приключенски роман от Джон Кенеди Туул

** Дайсън – марка прахосмукачки

*** сексдрайв – аналогия с практиката тестдрайв – да караш кола, за да я изпробваш

Глава 82

Куин за втори път извърна глава. Не можеше да е чул правилно.

- Какво...?

- Скъсах с него, да кажем, преди около две седмици.

Куин усети как клепачите му замигаха по-бързо.

- Защо... чакай, не разбирам.

- Не се получаваше. Отдавна не вървеше между нас. Онази нощ, в която се прибра, след като е бил с някой друг – вече се бяхме разделили, така че на практика не ми е изневерил.

По някаква откачена причина, единственото, за което Куин можеше да мисли, бе Майк Майърс и репликата му „Извинете? Бакпулвер?“

- Но аз си помислих... чакай малко, двамата изглеждахте наистина щастливи. Убиваше ме, че всяка вечер вие... хъх.

Блей потрепна.

- Съжалявам, че излъгах.

- Пооооо дяволите. Почти го убих.

- Може би си опитал да проявиш доблест. Той го разбра.

Куин сбърчи вежди и поклати глава.

- Нямах представа, че двамата не сте... е, вече го казах.

- Куин, искам да те попитам нещо.

- Давай. – Само да можеше да се фокусира върху въпроса.

- Когато с теб бяхме заедно... онази нощ... и когато ти каза, че никога не си... сецаш се....

Куин го чакаше да довърши мисълта си. Но когато не продължи, Куин се зачуди какво точно намеква Блей.

О, това ли. Куин не можеше да повярва, че бузите му се затоплиха и се изчерви.

- Да, онази нощ.

- Е, ти никога ли не си...

На фона на всичко, сервирано до момента, неговите думи изглеждаха незначителни. Освен това, вярното си беше вярно.

- Ти си първия и единствен мъж, с който съм бил по този начин.

Блей замълча. И после изтърси:

- О, Господи, много съжалявам, аз...

Куин се намеси, прекъсвайки излишното извинение.

- Аз не съжалявам. Не бих намерил по-подходящ, който да отнеме девствеността ми. А и първият винаги се помни.

Поздравления, Сакстън, извади голям късмет, шибан духач.

Пак настъпи тишина. И тъкмо когато Куин бе готов да погледне часовника си и да направи нещо, за да сложи край на конфузната ситуация, Блей заговори.

- Няма ли да ме попиташ защо между мен и Сакстън нямаше да се получи никога?

Куин врътна очи.

- Знам, че не е заради проблеми в спалнята. Ти си най-добрият любовник, който някога съм имал, и предполагам че и братовчед ми се е чувствал по същия начин.

Шибаният, лапащ пишки, кучи син Сакстън.

Осъзнал, че другия мъж не казва нито дума, Куин го погледна. В сините очи на Блей имаше странно пламъче.

- Какво? – О, за бога. – Добре. Защо нямаше да се получи между вас?

- Защото бях, и оставам, напълно и безусловно и абсолютно... влюбен в теб.

Куин зяпна. Ушите му забучаха и той се зачуди дали чува правилно. Наведе се по-близо.

- Извинявай. Ти какво...

- Хей, бибчо. – Женски глас ги прекъсна.

От дясната му страна, една жена с толкова огромен бюст, че да напълни две купи за салата, се притисна в тялото му.

- Какво ще кажеш за партньор в престъплението...

- Чупката, - излая блей. – Той е с мен.

Внезапно гръбнака на Куин се изпъна. Подейства му ледения огън, който струеше от сините очи на Блей, и който даваше да се разбере, че мъжа е готов да разкъса гърлото на жената, ако не изчезне на мига. И това беше... страхотно.

- Добре, добре. – Тя вдигна ръце, давайки знак, че се предава. – Не знаех, че сте заедно.

- Така е, - изсъска Блей.

И когато жената с по-рано блестящата идея се дръпна на пръсти, Куин се обърна към Блей, наясно, че на лицето му е изписан шок заради случващото се.

- Заедно ли сме? – задъхано попита бившия си най-добър приятел.

Музиката в клуба гърмеше, дансинга бе пълен с непознати, които сновяха покрай тях непрестанно, бармана сервираше напитки, „работещите” момичета работеха, и живота на хиляди други около тях продължаваше да тече... но за тях двамата времето спря. Блей протегна ръце и притисна лицето на Куин между дланите си, а синия му поглед излъчваше топлина.

- Да. Да, заедно сме...

Куин едва не му налетя, само смали разстоянието между устните им и целуна веднъж любовта на живота си, още веднъж... и пак – и въпреки това нямаше идея какво се случва, дали е реално и дали страховете му бяха на път да изчезнат.

След всички страдания копнееше за облекчение, пък било то и само временно.

Когато се отдръпна, Блей свъси вежди.

- Трепериш.

Беше ли възможно в действителност да не си въобразява.

- Така ли?

- Да.

- Не ми пука. Обичам те. Обичам те толкова много, и съжалявам, че не бях достатъчно мъж, за да го призная...

Блей го спря с целувка.

- Сега си достатъчно мъж – останалото е минало.

- Аз просто... Господи, наистина треперя, нали?

- Да. Но всичко е наред – държа те.

Куин обърна лице към едната длан на мъжа.

- Винаги си до мен. Винаги си ме подкрепял и... винаги си притежавал сърцето ми. Душата ми. Всичко мое. Просто ми се искаше да не ми беше отнело толкова време, за да събера кураж. Това мое семейство... почти ме уби. Не само благодарение на Бранителите на честта. Погледа на Блей се премрежи. И той отпусна ръце.

- Какво? – изцепи Куин. – Да не би да казах нещо нередно?

О, Господи, знаеше, че е прекалено хубаво, за да е истина...

За известно време Блей просто се взираше в него. Но после подаде длан напред.

- Дай ми ръката си.

Куин се подчини мигновено, все едно тялото му се подчиняваше на думите на Блей, а не на собствения му мозък. Когато нещо се плъзна на пръста му, той подскочи и погледна надолу. Беше пръстен с печат. Пръстенът с печат на Блей. Онзи, който бе получил от баща си веднага след трансформацията си.

- Ти си идеален точно такъв. – Гласът на Блей звучеше стабилно. – Няма нищо сбъркано в това, което винаги си бил. Гордея се с теб. И те обичам. Сега... и винаги.

Погледа на Куин се размъти, ама много яко.

- Гордея се с теб. И те обичам, - повтори Блей. – Винаги. Забрави за старото си семейство... сега имаш мен. Аз съм твоето семейство.

Той само гледаше пръстена, семейния герб, усещаше тежестта му на пръста си, наблюдаваше как светлината се отразява о скъпоценния метал. Изглежда през целия си живот бе мечтал за един от тези пръстени. И кой да предположи, че както обикновено... както винаги, Блей отново се оказа човека до него.

Куин се задави от надигащия се плач, и усети как го придърпват към големите, мощни гърди, а силните ръце се увиха около него и го прегърнаха здраво. И тогава, от нищото, усети полъха на тъмни подправки, онзи мирис – обвързващия мирис на Блей – най-прекрасното нещо, което бе усещал с ноздрите си.

- Горд съм с теб и те обичам. – Блей повтори за пореден път. Познатият му глас разсичаше всичките години на отхвърляне и съдене, и не само даваше на Куин въже, за което да се хване, ала му предлагаше и ръка от плът и кръв, която да го изведе от тъмнината на миналото му...

И да го поведе към бъдеще, което не изисква лъжи или извинения, защото това, което представляваше той, и което бяха двамата заедно, бе необикновено и същевременно съвсем обичайно. Все пак, любовта е универсална.

Куин стисна здраво юмрук и осъзна, че никога повече няма да свали този пръстен.

- Винаги, - измърмори Блей. – Защото трябва да си винаги на място за семейството си. Исусе Христе, Куин хлипаше като женчо. Но изглежда Блей нямаше нищо против и не се опита да го съди.

Нали в това се криеше смисъла.

- Винаги, - отвърна дрезгаво Куин. – Винаги...

Епилог

ДВЕ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО...

Оттам нататък живота им се разви невероятно.

- Значи снощи ти хареса?

Куин говореше в ухото на Блей, а Блей завъртя очи в мрака.

- Ти как мислиш?

Голите им тела лежах под топлите, тежки завивки, Куин се бе притиснал зад него, държаха се за ръце, и бяха преплели краката си.

Оказа се, че Куин обича да се гуши. Кой да предположи. Беше просто прекрасно.

- Мисля, че ти хареса. – Куин сладко плъзна език по врата на Блей. – Каж ми, че ти хареса.

В отговор Блей изви гръбнака си и намести задника си към еректиралния член на другия мъж. Последвалия рев накара лицето на Блей да засияе.

- Звучи сякаш ти допада, - измърмори Блей.

- Мамка му, да, харесва ми.

Миналата нощ и двамата бяха свободни, и след тренировка в салона и игра на билиард срещу Ласитър и Бет, която разбира се загубиха, Блей предложи да отидат в Желязната Маска по една по-специфична причина.

Докато Блей си припомняше случилото се, след като се върнаха, пениса на Куин се намести на едно много желано място... и Блей отново се отдаде на сладкото проникване и бавния, яздещ ритъм на партньора му.

Спомените от клуба само го разгорещяваха още повече: двамата бяха седнали на бара, поръчаха си по няколко питиета – Ерадура за Куин и G&T за Блей. И тогава очите на Куин грейнаха с онзи поглед.

А Блей бе тръгнал за града по работа.

Той го отведе до една от тоалетните, и когато двамата влязоха заедно вътре, сякаш се сбъдна една фантазия – целувките, ръцете в панталоните, бясното разсъбличане от кръста надолу...

От устата на Блей се откъсна стон заради спомените от случилото се и заради случващото се сега, и всичко се смесваше в убийствен еротичен коктейл, който го водеше към поредния оргазъм – и тогава, благодарение на Куин, който му правеше най-страхотната чекия, члена му се надърви още по-яко в ръката на любовника му, тялото му се изви и накара и Куин са свърши...

След няколко минути на възстановяване, и много задоволителен втори рунд, Куин каза дрезгаво:

- Да не би случайно да си мислеше за онази тоалетна?

- Може би.

- Може да го правим всяка вечер, ако ти харесва.

Блей се усмихна.

- Ами, доколкото ми е известно, и тази вечер сме свободни, така че...

На Братството бе наредено да останат в имението, и тъй като в съобщението от Тор нямаше други обяснения, Блей предположи, че щяха да имат съвещание с краля. Шайката копелета и глимерата се бяха покрили през последните две седмици – не пращаха имейли, не придвижваха частите си из града, не се обаждаха. А това в никакъв случай не беше добър знак.

Вероятно щяха да съобщят новини или щяха да обсъждат нова стратегия във връзка със смъртта на членовете на Съвета и последвалите усложнения. Въпреки че Блей не виждаше нищо лошо във факта, че Асейл бе убил тъпия кучи син.

„ Чао, Елан. Следващият път, когато се опиташ да замесиш някого в лъжите си, по-добре си избери някой по-миролюбив. ”

Перспективата за среща с краля го накара да се замисли за приемането на Куин в Братството – което, както се оказа в последствие, мина безпроблемно. В поведението на боеца нямаше промяна, отношението му бе същото като преди. Още една причина да го обича. Макар да го издигнаха в йерархията, не позволи съзнанието му да се замъгли от славата. А и татуировката с форма на сълза на лицето му бе променена на лилава. Супер секси. Също като новия белег с формата на звезда на гърдите му.

- Определено ще го направим отново, - каза Куин, отдръпна се бавно и се отпусна по гръб. Сложи ръце над главата си, усмихна се и се протегна, а светлината, идваща от банята, бе напълно достатъчна, за да може Блей да се надигне и да стигне до невероятните му устни. – Това беше адски горещо. Ти си адски секси.

- Какво да ти кажа, отдавна си го фантазирах. – Куин застана сериозно, и Блей го пипна по намръщаното чело. – Хей. Спри се. Чисто начало, забрави ли?

След нощта на голямото разкриване в Маската, бяха провели няколко дълги разговора, и бяха решили да вървят стъпка по стъпка във връзката си, без да правят предположения. Отначало бяха приятели, после нещо като врагове, после един вид любовници... преди най-послед да изяснят отношенията помежду си. И защото бяха приятели от толкова много години и се познаваха по начини, непонятни за другите, да се нарекат „гаджета” бе съвсем друго нещо.

- Да. Чисто начало. – Куин се наведе да го целуна, но телефона на Блей звънна – бе получил съобщение.

Естествено, Куин не се интересуваше от връзката с външния свят, и продължи да целува устните на Блей, дори когато Блей посегна към телефона си.

Блей трябваше да вземе телефона изпод тежките рамене на Куин, който тъкмо се настаняваше върху него, галейки все още твърдия пенис на Блей...

- Какво по дяволите? – каза Блей и отдели устните си от неговите.

- Да не ни прекъснаха?

- Да... Бъч пише, че му трябва в Дупката за консултация за дрехите!?!

- Ами, ти имаш перфектен стил на обличане.

По някаква причина коментара го накара да се замисли за Сакстън. Веднага щом двамата с Куин решиха да излязат наяве, Блей бе казал на адвокатата какво се случва – и джентълмена прояви милост отвъд всякакви граници... което изобщо не беше изненадващо. Дори бе казал, че изпитва облекчение по някакъв странен начин, което от своя страна бе знак, че нещата се подреждаха както трябва, макар че Сакстън все пак се чувстваше малко гадно.

„Поне Блей получи истинския си любим”, бе казал.

Само да можеше и Сасктън да намери своя.

- По-добре да отивам, - измърмори той. – Може би се приготвя за среща.

Понече да стане от леглото, но ръцете на Куин го уловиха за бедрата и го придърпаха за още една дълга и спираща дъха целувка. Когато Куин се отдръпна, очите му бяха полупритворени.

- Среща звучи като страхотна идея. Искаш ли някой път да излезем да потанцуваме?

- Да танцуваме? – засмя се Блей. – Би излязъл да танцуваш? С мен?

Танците олицетворяваха всичко, което Куин мразеше: сантиментално, с погледи, втренчени в тях, и като се имаше предвид, че щяха да го правят пред много хора, се налагаше да са напълно облечени.

- Ако искаш, ще го сторя на мига.

Блей притисна с ръце лицето на мъжа. Куин се стараеше много, и Блей бе готов да изчака до деня, в който той наистина щеше да се почувства готов за публична проява на привързаността си. Братството и всички в имението знаеха, че са заедно – стана очевидно, след като Куин се пренесе в неговата стая. Но не можеше да прекараш целия си живот в отричане и после изведнъж да се чувстваш удобно, смучейки лицето на приятеля си пред Господ и всички останали.

Но все пак се опитваше. И говореше – много – за семейството и брат си, който бавно и болезнено се възстановяваше в клиниката. И макар да се случваше само при затворени врати, бе някак магическо, без никакви прегради. Блей винаги бе искал точно това.

- Ще слизаш ли за закуска? – попита Блей, когато щорите на прозорците започнаха да се вдигат.

- Може би просто ще остана тук и ще почакам докато се върнеш, за да те изям.

Мда, в гласа на Куин отново се чуваше мръснишкото ръмжане, и на Блей му се прииска отново да скочи под чаршафите.

- Ти си... - В стаята отекна стенание и Блей се спря на път за банята. – Къде е ръката ти?

- Къде си мислиш, че е? – Куин се изви, а зъбите му хапеха долната му устна.

Блей си спомни за съобщението, което не биваше да пренебрегва.

- Духай.

- Не го ли правя? – Куин облиза устните си. – И ти харесва, нали?

Блей изпсува и закрачи към банята. Ако продължаваха така, никога нямаше да излезе от стаята...

И наистина, след като си взе горещ душ и се избърсна, Куин все още бе в леглото, излегнат като лъв, с разрошена от ръцете на Блей черна коса, а притворените му разноцветни очи обещаваха много яко чукане, когато Блей се върнеше.

Разгонен копелдак.

- Да не мислиш само да се излежаваш? – смърри го Блей на тръгване.

- О, не знам... може да се поупражнявам малко, докато те няма. – Изсъска през зъби и от гърлото му се откъсна още един стон, а под завивките се виждаше как ръката му се движи нагоре-надолу, и Блей се сети за всички объркани, потни и великолепни неща, които правеха. – Тренировките са много важни, нали?

Блей скръцна със зъби и отвори рязко вратата.

- Ще се върна.

- Забави се колкото е нужно. От чакането само се надървям още повече.

- Аха, все едно имаш нужда от помощ.
Приключвайки набързо разговора, той повдигна свободния си спортен панталон и изпсува. Бъч трябваше да има адски сериозна причина, за да търси мнението на Блей. И дано бързо да откриеха решение на проблема му.

В мига, в който Блей излезе, Куин отметна завивките и скочи от леглото. Взе телефона от масичката до леглото, изпрати предварително написаното съобщение и изтича под душа. За негов късмет водата вече беше гореща. Удари си един сапун. Шампоан за секунда.
Бръснене...

- Ох! – извика, когато се поряза на брадата.

Затвори очи и опита да се успокои, преди да е отрязал носа си: доближи острието до бузата си, плъзна го внимателно, мина по линията на челюстта, зави надолу към врата. Повтори движението. И пак. И пак.

Защо по дяволите му хрумна да го прави под душа? В нощ като тази трябваше да е пред огледалото...

- Ей, кралице на красотата, готов ли си? – Гласът на Рейдж проникна в банята. – Или искаш да ти изчеткам веждите?

Куин бързо опипа лицето си с ръка. Гладко избръснат.

- Майната ти, Холивуд. Ще те убия.

Спря водата, излезе от банята и се подсуши, докато вървеше към спалнята.

Застанал до ухиления Тор, Рейдж държеше ръцете си зад гърба.

- Мамка ти, така ли трябва да говориш с проклетия си стилист?

Куин изгледа братята.

- Ако това чудо е с хавайски мотиви, ще те убия.

Рейдж погледна Тор и се изсмя. Когато другия брат кимна, Холивуд измъкна онова, което криеше зад огромното си тяло. Куин застина.

- Чакай малко... това е..

- Смокинг, мисля, че така го наричат, - прекъсна го Рейдж. – С-М-О-К-И-Н-Г.

- Твой размер е, - каза Тор. – Бъч каза, че е на най-добрия дизайнер.

- Кръстен на някаква кола, - измърмори Рейдж. – Ще решиш, че е претенциозно...

- Ей, да не би да си гледал и Хъни Бу Бу? – попита Ласитър и нахълта. – Уху, як смокинг...

- Само защото ти настояваше да превърнеш проклетия пътен инцидент в шоу в билиардната зала. – Холивуд се обърна назад, когато Ви се появи зад ангела. – Вишъс, той дори не знае какво е това.

- Смокинга ли? – Ви запали цигара. – Разбира се, че не знае. Той е истински мъж.

- Значи Бъч е момиче, - отбеляза Рейдж. – Защото той го купи.

- Хей, партито започна, - извика Трез и двамата с Ай Ем се присъединиха. – О, страхотен смокинг. Да не би да е на Том Форд?

- Или на Дик Крайслер, - прекъсна го Рейдж. – А може да е Джи Ем на Хари – господи, започва да звучи мръснишки...

- По-добре се обличай, Рапунцел. – Ви погледна часовника си. – Нямаме много време.

- Много красив смокинг, - заяви Фюри, когато двамата със Зи отвориха широко вратата. – Имам абсолютно същия.

- Фриц запали свещите, - обади се Рив зад близнаците. – Ей, супер смокинг. Имам абсолютно същия.

- И аз, - съгласи се Фюри. – Приляга перфектно, нали?

- Особено на раменете. Том Форд е най-добрият...

Настъпи пълно безредие. Когато Куин взе смокинга, всички мъже започнаха да се пресягат един през друг, пляскаха го по ръцете, по задника, и за миг усети, че остава без дъх. После погледна към пръстена, който му даде Блей.

Да имаше семейство беше... наистина, невероятно чудо.

- Благодаря, - каза тихо той.

Всички замръзнаха, обърнаха се и приковаха погледите си в него; дори не помръдваха и врявата се успокои. Зи заговори пръв, а жълтите му очи заблестяха.

- Облечи си костюма. Ще те чакаме долу, любовнико.

Всички го потупаха по раменете, докато се изнизваха навън. И го оставиха сам със смокинга.

- Да го направим, - той заговори на дрехата.

Ризата му прилепна, ала копчетата не бяха обикновени. Бяха свързани като белезници и му отне цяла вечност да ги закопчае. После се изправи пред спортните панталони... и реши да се придържа към своя военен стил на обличане. Най-накрая, на леглото някой от братята бе оставил чифт лъскави обувки – както и чифт черни копринени чорапи, които бяха на крачка от това да изглеждат като шибан дамски чорапогашник.

Но поне този път щеше да го направи както трябва.

Когато най-накрая облече сакото, очакваше, че ще се почувства притиснат, но Фюри и Рейдж бяха прави – материалът прилегна на огромното му тяло като коприна. На път за банята взе черната копринена лента от закачалката и се изправи пред огледалото.

Човече, всъщност изглеждаше много секси.

Вдигна колосаната яка и уви папийонката около врата си, намествайки краищата ѝ няколко пъти, за да се увери, че са на правилното място. И после направи същото, което баща му и брат му правеха, без да подозират, че ги наблюдава – завърза перфектен възел на врата си. Може би щеше да му е по-лесно, ако бе свалил сакото. И ако ръцете му не трепереха зверски. Но все пак се справи.

Отстъпи и се огледа от двете страни. Завъртя се, за да се огледа в гръб. Наистина изглеждаше много яко. Бедата бе, че не приличаше на себе си. Изобщо. А това представляваше проблем за него. Напоследък да бъде себе си се бе превърнало в най-важното нещо за него.

От „липсата” на внимание косата му сега бе слепната и пригладена, и по навик той посегна към продукта, който използваша двамата с Блей, изстиска в шепите си и прекара длани през кичурите, за да ги разроши. Получи се добре – вече не се чувстваше като предмет. Но имаше още нещо, което не беше както трябва...

Докато се опитваше да разбере какво, си спомни как се развиха нещата: когато двамата с Блей проведоха сериозния разговор в Желязната маска, той остана учуден колко му олекна, и как товара, който не осъзнаваше, че носи, падна от раменете му. Беше много странно... хващаше се как въздиша дълбоко от време на време, гърдите му бавно се издигаха и после слизаха на мястото си с лекота. Донякъде продължаваше да очаква, че ще се събуди и ще открие, че всичко е било само сън. Но всяка вечер се озоваваше с ръце, обвити около Блей, усещайки в носа си аромата му, а горещото му тяло лежеше до неговото.

Обичам те. Ти си перфектен такъв, какъвто си. Винаги.

Когато гласа на Блей прозвуча в главата му, той затвори очи и се олюля...

Внезапно клепачите му се отвориха и той погледна шкафа под мивката. *Да*, помисли си той. Точно това му бе необходимо.

Няколко минути по-късно той излезе от спалнята им и вече се чувстваше както трябва, облечен в смокинга и т.н. Когато стигна до върха на голямото стълбище, свещите, наредени от двете страни на стъпалата, светеха и блещукаха. Долу във фоайето имаше още: около камините, на пода, дори бяха монтирани свещници на арките, водещи към другите стаи.

- Изглеждаш добре, синко.

Куин се обърна и погледна през рамо.

- Хей, господарю.

Рот излезе от кабинета си, хванал кралицата с едната си ръка, а с другата държеше кучето.

- Нямам нужда от зрение, за да кажа, че изглеждаш прекрасно в пингвинските дрехи.

- Благодаря ви, че ми позволихте да го направя.

Рот се усмихна и големите му, бели зъби, проблеснаха. Притисна жена си, целуна я бързо и се засмя.

- По душа съм страшен романтик, не знаеш ли?

Бет се засмя и стисна ръката на Куин.

- Късмет. Не че ти е нужен.

Относно това не беше много сигурен. В действителност, когато остави Първото семейство и тръгна сам надолу, изпитваше ужас. Разтърка лице и се зачуди откъде по дяволите му дойде на ум, че идеята е добра...

„Не се дръж като страхливец”, каза си той.

Запристъпва надолу, пристегна сакото си и го закопча. Точно като джентълмен. Бе по средата на стълбите, когато вътрешната врата на вестибюла се отвори широко и течението накара пламъците на свещите да затрептят.

Куин се спря – Фриц придружаваше двете фигури, които пристъпваха от крак на крак, за да загреят. Като по команда и двамата погледнаха към него.

Родителите на Блей бяха облечени официално, баща му носеше смокинг, а майка му бе облякла най-красивата синя кадифена рокля, която Куин някога бе виждал.

- Куин! – възкликна тя, повдигна полата си и закрачи бързо по мозайката. – Погледни се само!

Усети как бузите му пламнаха, наведе глава и закрачи надолу към нея. Дори на високи токчета тя беше почти цял фут по-ниска от него, но той отново се почувства на дванадесет, когато тя го хвана за ръце и ги разпери широко.

- Леле, ти си най-прекрасното нещо, което някога съм виждала!

- Благодаря. – Той се покашля. – Аз, ъ, исках да изглеждам добре.

- Справил си се! Нали, съпруже мой?

Бащата на Блей се приближи и подаде ръка.

- Много добре, сине.

- На Форд е. Поне така мисля. – Господи, наистина звучеше глупаво. – Или нещо такова.

Стиснаха ръце с бащата на Блей, прегърнаха се, и баща му каза:

- Много се радвам за двама ви.

Майката на Блей заподсмърча и извади бяла кърпичка.

- Прекрасно е. Имам още един син – двама синове! Ела да те прегърна. Двама синове!

Куин се предаде мигновено, защото категорично не можеше да откаже нищо на жената – още повече прегръдка. Прегръдките ѝ бяха по-хубави дори от лазанята ѝ. Господи, обичаше родителите на Блей. Двамата с Блей им бяха отишли на гости няколко вечери, преди да решат да разкрият връзката си, и въпреки че Куин щеше да се посере от страх, родителите се

отнесоха с тях милостиво, спокойно и... нормално. Но Блей не знаеше за посещението на Куин от миналата вечер, точно след падането на нощта, малко преди да отидат в клуба... Когато Куин се откъсна от прегръдката ѝ, зърна Лейла, застанала на прага на трапезарията. Повика я да се приближи и сложи ръце на раменете ѝ, защото усещаше, че тя се чувства неловко.

- Това е Избраницата Лейла.

- Просто Лейла, - измърмори тя и подаде ръка.

В отговор бащата на Блей се поклони дълбоко, а майка му направи реверанс.

- Моля ви, не е нужно, - заговори Избраницата, само за да накара двойката да се успокои и да забрави за формалностите.

- Скъпа моя, Куин ни съобщи благословените новини. – Майката на Блей грейна. – Как се чувстваш?

Втора точка за родителите на Блей. Куин не можеше да повярва колко добре се държаха, когато им съобщи за бременността – и дори сега се държаха прекрасно с Лейла, но те винаги се държаха така.

Господи, не бяха се променили, откакто Куин ги познаваше, и оставаха незаразени от простотиите на глимерата, не се притесняваха от осъдителното поведение на аристократите, и винаги бяха готови да направят онова, което смятаха за редно, и то на мига.

Нищо чудно, че Блей призна за сексуалната си ориентация без проблем...

- Той идва насам, - Ви извика от катранено черния мрак на билиардната зала. – Трябва да се пръснем, хора, и то веднага.

- Ела с нас, - каза майката на Блей и хвана Лейла за ръката. – Трябва да се увериш, че няма да се блъснем с някоя мебел.

Всички тръгнаха, но Лейла погледна през рамо и му намигна.

- Много се вълнувам за теб!

Куин се усмихна в отговор.

- Благодаря.

„Малко ми се гади”, помисли си той, и се обърна с лице към входа на имението. Къщата притихна, свещите горяха, а той зачака, целият изтръпнал. Настъпи момента на истината

„Добре, в това няма никакъв смисъл”, мислеше си Блей, докато дефилираше в двора.

- Изглеждаш прекрасно! – извика Бъч от вратата на Дупката.

Още не разбираше как се озова в смокинг. Бъч скалъпи някаква история, че Блей трябвало да си играе на модел пред Вишъс, за да го склони да си купи един костюм. Но това си беше лудост. Бъч просто можеше да намъкне един от четирите смокинга, с които разполагаше, и да се разходи около него. Освен това, никой не бе способен да придума Вишъс за каквото и да е. Братът бе непоклатим като скала.

Както и да е – просто искаше да се приключва с това, за да може да се върне в спалнята си, и се надяваше, че ще открие Куин в леглото.

Когато се изкачи по стълбите към големия вход на имението, солта под лъскавите му обувки прасеше като огън, и в мига, в който пристъпи във вестибюла, той изтърси обувките си, за да не повреди лъскавата кожа. Приблужи лицето си към охранителната камера и...

Вратата се отвори и отначало той не осъзнаваше какво вижда. Вътре беше тъмно – или не съвсем. От ъглите на фойето струеше светлината от свещите и се отразяваше в позлатените перила, в полилеите, и в огледалата....

Куин стоеше по средата на огромното пространство. Сам.

Блей мина през прага, без да усеща краката си.

Неговият най-добър приятел и любовник бе облечен в най-красивия смокинг, който някога бе виждал, но все пак не беше важна дрехата, а мъжа, който я носи: черното сако пасваше като цвят на щръкналата му коса, бялата риза караше матовата кожа на мъжа да изглежда блестяща, а кройката... Само подчертаваше перфектното тяло на боеца. Но не това му направи най-голямо впечатление.

Разноцветните му очи, синьо и зелено, грееха толкова красиво, че засрамваха свещите. Куин изглеждаше нервен, ръцете му шаваха непрекъснато и тялото му се поклащаше неспокойно, обуто в чифт лъскави обувки.

Блей пристъпи напред и спря, когато се озова пред боеца. И дори когато мозъка му започна да осъзнава какво означаваше всичко това, и стигна до някакви луди заключения, той се усмихваше като побъркан.

- Отново си сложил пиърсингите си.

- Да, аз просто... исках да съм сигурен, че ще ме познаеш, сещаш се.

Когато Куин опипа редицата сиви халки, закичени на ухото му, Блей се наведе и го целуна по устните – по-точно по халката, която отново висеше на долната му устна.

- О, знам, че си ти. Типично в твой стил, но се радвам, че си ги сложил отново. Обичам ги.

- Значи никога повече няма да ги свалям.

За момент настъпи тишина и Блей си помисли „О, Господи... това наистина ли е... може би той е разбрал погрешно....”

Куин коленичи пред него. Падна точно като узряла ябълка.

- Нямам пръстен. Нищо модерно не ми хрумва и не знам какво да кажа. – Куин преглътна тежко. – Знам, че е твърде рано, и че е неочаквано, но те обичам, и искам двамата да...

За пръв път в живота си Блей бе съгласен с мъжа – стига с приказките. Решително се наведе и го целуна, като същевременно сложи край на разговора и му затвори устата. После се отдръпна леко и кимна:

- Да. Да, абсолютно, да...

Куин изтърси някаква брутална псувня, надигна се от пода и двамата се прегърнаха силно.

- Мамка му, благодаря ти. О, човече, от дни имам усещането, че ще получа инфаркт...

Изведнъж избухналите ръкопляскания изпълниха триетажното фойе. Всички заизлизаха от тъмните стаи, усмихнати, щастливи...

- Мамо? Татко? – Блей се засмя. – Вие какво правите... хей, как сте?

Прегърна родителите си и баща му каза:

- Направи всичко както е редно. Първо дойде да ме попита.

Блей извърна глава към партньора си.

- Сериозно? Попитал си баща ми?

Куин кимна и после се ухили като идиот.

- Беше единственият ми шанс. Така че исках да следвам протокола. Може ли да пуснем музиката?

Моментално всички се отдръпнаха, телата им оформиха кръг в края на осветеното място, и когато всеки зае мястото си, мелодията на нещо много познато се разля в помещението. „Не спирай да вярваш” на Джърни.

Куин протегна ръка.

- Танцувай с мен. Пред всички... бъди мой и танцувай с мен.

Блей замига бързо. От една страна жеста на Куин беше дори по-сериозен от предложението да се обвържат: пред Бог и всички останали.

- Сякаш мога да ти откажа, - прошепна дрезгаво той.

Само че когато телата им се допряха, той се поколеба.

- Чакай... кой ще води?

Куин се усмихна.

- Много просто. Двамата.

В същия миг двамата се притиснаха един към друг и затанцуваха в перфектна хармония...

... и заживяха щастливо до края на дните си.